ROBERT FERRIGNO

RUGĂ PENTRU ASASIN

Seattle, 2040.

Turnul Space Needle, simbolul orașului Seattle, zace prăbușit la pământ. După ce atacuri nucleare simultane au distrus orașele New York, Washington, D.C. și Mecca – atacuri puse la cale de Israel – un război civil izbucnește. Un armistițiu deloc convenabil a împărțit națiunea între o republică islamică, având capitala la Seattle, și creștinii aflați în Bible Belt, zona sudică a fostelor State Unite.

Unul dintre cele mai curajoase personaje este tânăra istoric Sarah Dougan, care descoperă dovezi șocante conform cărora atacurile nucleare nu ar fi fost plănuite de Israel, lucru ce ar destabiliza întreaga națiune. Când Sarah dispare în mod subit, șeful securității Republicii Islamice îi cere ajutorul lui Rakkim Epps, iubitul ei secret și un fost luptător de elită, pentru a o găsi indiferent de riscuri.

O urmărire sângeroasă și plină de suspans îi poartă prin lumea islamică a Statelor Unite, totul culminând cu strădania lui Rakkim și a lui Sarah de a spune adevărul întregii lumi.

rao international publishing company

ISBN 978-973-54-0116-0

www.rao.ro
www.raobooks.com

ROBERT FERRIGNO

RUGĂ PENTRU ASASIN

Titlul original: Prayers for the Assassin

rao internaţional publishing company
Editura RAO

Cuprins

Pentru cei însetaţi, care ţin post cu visul apei.

Cămila căzută la pământ atrage multe cuţite.
Proverb arab antic

PROLOG

Ce ciudat era să zacă în parcarea unui Wal-Mart jefuit, cu un picior răsucit sub el, uitându-se în sus la cer. Jason îşi cumpărase pe vremuri blugi de la Wal-Mart, DVD-uri şi cereale Frosted Flakes. Iar acum murea aici. Ciorile coborau în zbor lin de pe stâlpii felinarelor, iar aripile lor negre fluturau în câmpul lui vizual. Păreau să fie din ce în ce mai mari pe zi ce trecea. Şi mai îndrăzneţe. Nu era chiar aşa de rău să mori. La început avusese dureri, nişte dureri înfiorătoare, dar acum nu-l mai durea nimic. Era o adevărată binecuvântare, pentru că nu era deloc curajos. Se temea de păianjeni, de dentişti şi de fetele frumoase, însă cel mai mult se temea să fie singur, dar acum nu se mai temea. Faptul că murea într-un război sfânt însemna că va ajunge imediat în Paradis. Aşa îi spusese Trey, şi el ştia Coranul mult mai bine decât Jason. Trey zicea că singurul lucru care conta era să facă declaraţia de credinţă – „Nu există alt Dumnezeu în afară de Allah, iar Mohamed este profetul lui” – şi totul va fi bine.

Trey era mort deja. Fusese împuşcat în piept cu trei săptămâni în urmă de un rebel lunetist în timp ce se apropiaseră de Newark. Jason se aplecase peste el şi-l ţinuse de mână, implorându-l să nu moară, dar Trey se dusese deja, lăsând în urmă doar o expresie uluită. Sergentul ordonase unităţii să-şi continue înaintarea, dar Jason refuzase, zicând că vrea să se asigure că trupul lui Trey primeşte toate rânduielile cuvenite şi sergentul, un fost contabil la H&R Block, îl lăsase în voia lui şi plecase cu restul soldaţilor. Toţi erau musulmani nou-convertiţi, aşa ca Jason, şi erau încă nesiguri pe ei. Jason aşteptase până când asistenţii de la morgă înfăşuraseră corpul lui Trey în pânză albă, şi apoi îi ajutase să sape mormântul. În momentul

în care ajunsese din urmă unitatea, sergentul era mort, şi acum murea şi Jason, şi nu mai era destulă pânză albă pentru toţi. Dar Allah va înţelege. Trey spusese acest lucru şi când Jason era îngrijorat că îi plăceau şi acum cotletele de porc şi şunca – „tu citeşte numai Sfântul Coran, şi Allah va înţelege”.

Jason abia mai putea vedea, dar nu conta. Văzuse de-ajuns. Parcarea era presărată cu cadavre, tot oraşul Newark fiind un cimitir. Civili şi soldaţi, musulmani amestecaţi cu rebeli din Bible Belt. Americani împotriva altor americani. Amândouă părţile războindu-se pe terenul propriu, luptând pentru fiecare autostradă şi minimall, toată întinderea ţării fiind presărată cu oraşe în flăcări. De două sau de trei ori săptămâna trecută rebelii ar fi ocupat Newark, dacă trupele nu ar fi fost mobilizate de maiorul Kidd – un negru uriaş care condusese atacul în persoană, ignorând gloanţele ce zburau în jurul lui, fiind cu totul neînfricat.

Jason era bucuros că nu i se ordonase să meargă pe frontul din Nashville. Familia lui se mutase de acolo în Detroit cu mulţi ani în urmă ca să lucreze la uzinele de maşini, şi avea încă rude în Tennessee, rude care probabil luptau de cealaltă parte.

Vremurile fuseseră grele în Bible Belt, ca oriunde altundeva în anii de dinaintea tranziţiei – oameni fără slujbe sau temându-se că le vor pierde, fabrici şi şcoli închise, copii flămânzi. Însă asta nu-i făcuse să se răzgândească. Se ţinuseră încă şi mai vârtos pe poziţie. Singurele locuri ce ofereau consolare în vremurile grele… singurele locuri ce ofereau *răspunsuri* erau moscheile. Oricine putea vedea asta. Restul ţării se pusese de acord în cele din urmă, se convertiseră sau cel puţin tolerau situaţia, dar nu şi oamenii din sud. Ei urmau calea străveche, religia lor din bătrâni. De aceea Jason nu putea să-i urască pe rebeli, în ciuda a tot ce se întâmplase. Îi înţelegea. Ei iubeau o ţară care-i dezamăgise, o ţară care nu mai exista… dar

ei încă o iubeau. Război sfânt sau nu, trebuia să respecţi aşa ceva.

Chiar şi Redbeard ar fi fost de acord. Directorul adjunct al Securităţii Statului era un războinic virtuos, dar capabil să înţeleagă. Loialitatea rebelilor era greşit plasată, dar Redbeard zicea că asemenea loialitate e onorabilă şi că viitoarea lor convertire va fi mai dorită din această cauză. Jason îl văzuse la televizor. Soldaţii de rând ţineau la el aproape la fel demult ca la maiorul Kidd. O mulţime de politicieni voiau să radă Bible Belt de pe faţa pământului, dar Redbeard urla la ei şi-i făcea să tacă. Puternic ca un taur, cu ochi furioşi şi barba de culoarea unei păduri în flăcări… nu-i de mirare că duşmanii lui Redbeard se temeau de el.

Acum era beznă. Însă Jason nu era singur. Auzea bătaia aripilor imense şi-şi spuse din nou declaraţia în gând. Faptul că murea pentru credinţă însemna că o să primească o mulţime de mirese fecioare numai pentru el în Paradis. Jason nu şi-ar fi permis niciodată să pună la îndoială hotărârile lui Allah, dar spera ca măcar una sau două dintre ele să aibă oarecare experienţă, pentru că el cu siguranţă n-avea. Ar fi fost frumos să poată absolvi şi liceul. Ar fi fost în clasa a douăsprezecea anul acesta. Clasa anului 2017. Şi-ar fi făcut poză pentru albumul şcolii în jacheta echipei de fotbal… lucru care chiar ar fi fost grozav. Ei, mă rog, cum zicea Trey, *inşallah,* care însemna ceva în genul „ce-o fi, o fi”. Jason zâmbi. Sunetul aripilor era mai puternic acum, zborul îngerilor veniţi să-l poarte acasă.

CAPITOLUL 1

Douăzeci şi cinci de ani mai târziu

A doua jumătate din Super Bowl începu imediat după rugăciunile de amiază. Fanii din Khomeini Stadium îşi făcură în pripă abluţiunile, prostemându-se stânjeniţi, cu călcâiele desfăcute, fără măcar să atingă pământul cu frunţile. Numai gardianul de securitate de pe pasarela de sus îşi îndeplini rugăciunea cu respectul cuvenit. Era un bărbat în vârstă, cu o mulţime de cicatrice pe faţă, şi care se mişca lin şi precis, cu degetele mâinilor alăturate şi degetele picioarelor îndreptate spre Mecca. Gardianul îl observă pe Rakkim Epps uitându-se la el şi înţepeni, apoi însă îi zări inelul de fedain de pe deget şi se înclină, oferindu-i o binecuvântare, iar Rakkim, care nu se rugase de mai mult de trei ani, îi înapoie binecuvântarea cu aceeaşi sinceritate. Doar un om dintr-o mie ar fi putut recunoaşte inelul simplu de titan, dar gardianul era unul dintre primii convertiţi, nucleul solid care riscase totul, fără să se aştepte la nicio altă recompensă în afară de paradis. Se întrebă dacă gardianul mai credea încă şi acum că războiul meritase.

Rakkim se uită peste capul gardianului la credincioşii care se grăbeau să-şi reocupe locurile. Încă nu se vedea nici urmă de Sarah. Câteva rânduri mai încolo îl observă pe Anthony Jr. urcând scările. Noua jachetă portocalie specifică unui beduin pe care o purta îl costase probabil pe tatăl său salariul pe o săptămână. Anthony Sr. era prea îngăduitor cu el. Aşa era întotdeauna; cei mai duri poliţişti aveau inima caldă şi bună.

Din locul său bine ales, Rakkim putea vedea domurile şi minaretele de pe dealurile înconjurătoare, şi Space Needle[1] zăcând prăbuşit

la pământ în depărtare, nemaifiind acum decât un muzeu militar. Centrul oraşului era o îngrămădire de zgârie-nori de sticlă şi blocuri înalte de locuinţe având în vârf antene parabolice. La sud se înălţa noul Capitoliu, de două ori mai mare decât cel vechi din Washington D.C., şi lângă el Moscheea Marelui Calif, cu mozaicurile sale verzi-albastre sclipind în soare. În rândurile de mai jos îi văzu pe credincioşi punând covoraşele de rugăciune de unică folosinţă pe spătarul scaunelor, şi pe catolici prefacându-se că nu observă. Vedea orice în afară de Sarah. Încă o promisiune încălcată. Fusese ultima ei şansă să-şi bată joc de el. Şi exact asta îşi zisese şi ultima oară când nu apăruse la o întâlnire.

În vârstă de treizeci de ani, puţin mai solid decât atunci când ieşise din rândurile fedainilor, dar încă zvelt şi vânjos, Rakkim avea părul negru tuns scurt, mustaţa şi ciocul aranjate cu grijă, trăsăturile unghiulare, aproape ca de maur un avantaj de la tranziţie încoace. Purta o şapcă neagră. Îşi ridică gulerul din cauza umezelii din Seattle, vântul venit de deasupra strâmtorii Sound aducând cu el miros de peşte mort de la petrolul deversat săptămâna trecută. Îşi pipăi cuţitul din buzunar, cu lama dintr-un polimer de carbon ce nu putea fi detectat la trecerea printr-un detector de metale, având acelaşi plastic tare şi în vârful ghetelor din picioare.

Muzica bubuia din difuzoare, iar pe margini defilau grupurile de „majorete” pentru conducerea aclamaţiilor – alcătuite în întregime din bărbaţi, bineînţeles – cu genunchii ridicaţi în ritm cu muzica şi cu săbiile sclipind deasupra capului. Beduinii şi Războinicii năvăliră pe teren, iar publicul sări în picioare aclamând. Rakkim se mai uită o dată în jur s-o vadă pe Sarah. Îl văzu pe gardian – ceva îi atrăsese atenţia. Rakkim urmări privirea bărbatului şi începu să se mişte, grăbit acum, coborând treptele două câte două. Îşi cronometrase viteza la perfecţie, prinzându-l pe Anthony Jr. exact când acesta ajunsese la nivelul

de sus. Acolo era o ieşire de urgenţă, un punct orb pentru camerele de supraveghere, care nu se afla pe niciuna dintre schemele publice ale stadionului – băiatul era un hoţ jalnic, dar faptul că ştia de această ieşire arăta că-şi plănuise fapta.

— Ce *faci,* Rakkim? se zbătu Anthony Jr. Nu mă atinge.

Era un adolescent musculos într-o bluză de trening cu glugă, numai coate şi mândrie rănită.

— Foarte rău, băiete, zise Rakkim, plesnindu-l peste nas cu portofelul pe care băiatul îl şterpelise.

Anthony Jr. nici măcar nu-l simţise pe Rakkim că i-l luase, şi-şi verifică acum buzunarele ca să se asigure că-i dispăruse. Rakkim îl mai lovi o dată, mai tare ca înainte.

— Dacă te arestează poliţia, tatăl tău va fi în dizgraţie. Dacă te prind Robele Negre, îţi pierzi o mână.

Anthony Jr. avea maxilarul bătăios ca al tatălui său.

— Îmi vreau banii înapoi.

Rakkim îl înşfacă de ceafa şi-l îmbrânci către ieşire. Când se întoarse singur, văzu că gardianul cu faţa distrusă de cicatrice era deja acolo. Rakkim îi întinse portofelul.

— Tânărul frate a găsit ăsta şi n-a ştiut unde să-l înapoieze. Poate ai vrea să-l predai dumneata pentru el.

— L-am văzut găsind portofelul. Căzuse din buzunarul unui negustor.

— Tânărul frate are evident nişte ochi foarte buni dacă l-a văzut acolo, zise Rakkim.

Chipul gardianului se încreţi de amuzament şi pentru o clipă arătă din nou bine. Luă portofelul.

— Du-te cu Dumnezeu, fedaine.

— Ce altă alegere avem? zise Rakkim şi se înapoie la loja lui.

Anthony Colarusso Sr. nu-şi ridică privirea când Rakkim se aşeză lângă el.

— Chiar mă întrebam dacă te mai întorci.

Îşi vârî încă un hotdog cu de toate în gură, şi câteva bucăţele de ceapă şi maioneză îi căzură în poală.

— Cineva trebuie să fie aici să-ţi facă manevra Heimlich.

Colarusso mai muşcă o dată din hotdog. Era un detectiv îndesat, de vârstă mijlocie, cu ochii adânciţi şi cu un stomac zgomotos, iar de pe încheieturile păroase ale degetelor i se prelingeau bucăţele de murături. Lojile VIP ale stadionului erau rezervate politicienilor locali, oamenilor de afaceri sponsori şi ofiţerilor militari cu grade înalte, iar fedainii aveau locuri preferenţiale. Fiind un simplu poliţist local, şi în plus şi catolic, Colarusso n-ar fi reuşit niciodată să intre pe locurile rezervate dacă n-ar fi fost invitatul lui Rakkim.

Fundaşul Beduinilor făcu un salt, apoi se dădu înapoi, cu mingea de fotbal ţinută lângă ureche. Îşi pregăti lovitura şi apoi o trimise în zbor prinzătorului său favorit, într-un vârtej mişcător de mâini de mărimea frunzelor de palmieri. Mingea pasată trecu pe fundalul norilor şi prinzătorul alergă să o prindă, lăsându-şi adversarii în urmă. Mingea abia îi atinse vârful degetelor, dar el se ţinu de ea, şi exact în momentul acela un crampon i se agăţă în iarbă şi-l aruncă la pământ cu faţa în jos. Mingea se rostogoli încet mai departe.

Din întreg stadionul se auziră huiduieli. Rakkim se întoarse să se uite înapoi spre mezanin. Nici acum nu se vedea vreo urmă de Sarah. Se aşeză la loc. Nu mai venea. Nici azi, şi nici în altă zi. Lovi cu pumnul scaunul gol din faţa lui, aproape smulgându-l din suportul lui.

— N-am ştiut că eşti aşa de mare fan al Beduinilor, amice, zise Colarusso.

— Da… mi se rupe inima.

Prinzătorul zăcea prăbuşit în iarbă, iar strigătele fanilor echipei Beduinilor răsunau din toate părţile stadionului. Rakkim auzi chiar şi nişte blesteme.

Un bărbat uscăţiv care făcea parte din Robele Negre, aşezat într-o zonă aproape de fundamentalişti, se uită în jur cu atenţie, fiind membru al poliţiei religioase. Avea un turban negru strâns legat şi barba vâlvoi ca un tufiş aspru. Se răsuci în scaun, cu roba fâlfâind, încercând să localizeze nelegiuitul. Lui Rakkim îi aduse aminte de o caracatiţă înfuriată. Ochii se îngustară asupra lui Colarusso şi a costumului său cenuşiu pătat cu muştar.

— Cred că eunucul ăla e îndrăgostit de tine, Anthony.

Colarusso se şterse la gură cu şerveţelul.

— Nu vorbi aşa de tare.

— E o ţară liberă… nu-i aşa, domnule poliţist?

Încă era. Majoritatea populaţiei era musulmană, dar cei mai mulţi erau moderaţi şi chiar şi dintre cei numiţi credincioşi, mulţi erau moderni şi cu apucături mai lumeşti, şi nu aveau fervoarea fundamentaliştilor. Deşi cei mai îndârjiţi reprezentau o minoritate, energia lor nemiloasă le asigura o putere politică mult disproporţionată faţă de numărul lor. Congresul încerca să-i împace cu bugete mărite pentru moschei şi şcoli religioase, dar ayatolahii şi poliţia lor de virtute publică, Robele Negre, nu erau satisfăcuţi.

Prinzătorul se ridică încet, cu şuvoaie de sânge scurgându-i-se pe faţă. Ecranul stadionului îl arătă tuşind o ceaţă roz şi fu răsplătit cu aplauze furtunoase.

— Îmi amintesc când echipamentul de fotbal avea căşti pentru faţă, zise Colarusso.

— Şi unde e onoarea în asta? întrebă Rakkim. Nici chiar o lovitură mai dură n-ar fi scos sânge.

— Păi, da… pe vremuri nu sângele era scopul jocului.

Poliţistul arunca acum priviri otrăvite moderaţilor din tribune, muncitori tineri în fuste sau blugi, femei şi bărbaţi aşezaţi împreună. Robele Negre nu aveau autoritate decât asupra

fundamentaliştilor, dar în ultima vreme începuseră să terorizeze catolicii pe stradă, azvârlind cu pietre în moderni pentru manifestări publice de afecţiune. Fundamentaliştii care ieşeau din rândul bisericii erau consideraţi apostaţi – ei riscau desfigurarea sau moartea în zonele rurale, şi chiar şi în oraşe mai cosmopolite erau ostracizaţi de familiile lor.

Dirijabilul pluti deasupra stadionului Super Bowl. Pe balon era steagul Statelor Islamice ale Americii, identic cu drapelul vechiului regim, în afară de semiluna aurie ce înlocuia stelele. Rakkim urmări înaintarea dirijabilului ce plutea încet în soarele după-amiezii. În ciuda Robelor Negre, vederea steagului îi punea şi acum un nod în gât.

— Uite cine-i acolo, zise Colarusso, arătând o lojă luxoasă plină de politicieni, vedete de cinema şi ayatolahi. Acela e fostul tău comandant, nu-i aşa?

Generalul Kidd, comandantul fedainilor, salută camera de televiziune şi publicul de acasă. Imigrant din Somalia, arăta minunat în uniforma lui albastră de gală, şi privea cu o expresie stoică. Lângă el era mullahul Oxley, şeful Robelor Negre, având bijuterii pe degete, roba de mătase şi barba un buchet de cârlionţi uleioşi. Un nemernic ticălos şi împopoţonat. Erau o pereche nepotrivită şi tulburătoare. Când Rakkim se retrăsese cu trei ani înainte, generalul Kidd nu ar fi conceput să stea alături de Oxley, sau lângă orice alt politician, în afara preşedintelui. Fedainii erau independenţi, nu răspundeau decât în faţa propriilor comandanţi şi a nevoilor naţiunii. Cel puţin aşa era, cu trei ani în urmă.

— Generalul pare un adevărat zbir, zise Colarusso, punându-şi hotdogul jos. În zilele mele cele mai bune, când eram tânăr şi în formă, n-aş fi rezistat nici cinci minute în fosta ta unitate.

Fedainii erau trupele de elită ale Republicii Islamice, folosite mai ales în echipe mici, pentru operaţiuni secrete împotriva lui Bible Belt. Statele

separate ale fostei Confederaţii aveau un arsenal considerabil de arme nucleare şi numai echilibrul terorii menţinea cele două naţiuni în afara unui război total şi deschis. Erau în schimb blocaţi în acest conflict constant şi mocnit, de sondări şi simulări de atac, o bătălie mortală fără cruţare sau plângeri.

— Cei mai buni dintre cei mai buni, continuă Colarusso. Ce naiba, nu m-ar fi lăsat nici până la uşă.

— Ce vrei, Anthony?

Colarusso se foi în scaun.

— Anthony Jr. vrea să fie admis în rândul fedainilor. Are nouăsprezece ani şi nu vorbeşte decât despre fedaini, şi de toată parada aia a ucigaşilor de elită. Şi acum e la sala de sport, să-şi îmbunătăţească talentele, în loc să vină să vadă meciul cu prietenii lui. Băiatul e cu adevărat devotat.

Rakkim se holbă la Colarusso.

— Spune-i să intre în armată. Şi mai bine, spune-i să înveţe o meserie. Ţara are mai mare nevoie de metalurgişti decât de fedaini.

Colarusso îşi scutură cravata de firimituri.

— Soţia mea voia să te rog să pui o vorbă bună pentru el. Are de gând să se convertească, dar o recomandare de la tine…

— Înrolarea standard e de opt ani. Treizeci la sută dintre cei care reuşesc să treacă de instructajul de bază nu supravieţuiesc suficient cât să se înroleze din nou. Marie ştie asta?

— Ştie ce ar însemna pentru noi să avem un fiu la fedaini, zise Colarusso. Ne-ai văzut fetele. Nu sunt frumuseţi răpitoare, dar dacă Anthony Jr. e acceptat, atunci fetele nu vor trebui să se mulţumească doar cu nişte pretendenţi catolici, vor putea culege spuma.

Faţa generalului Kidd de pe ecranul stadionului privea terenul din toate direcţiile.

— Fă-i o favoare băiatului. Spune-i lui Marie că nu mai am influenţa pe care o aveam pe vremuri.

— Ofiţer fedain decorat, retras cu onoruri depline… nici vorbă să creadă aşa ceva.

— Atunci spune-i adevărul. Spune-i că m-ai rugat şi c-am refuzat.

Colarusso păru uşurat.

— Mulţumesc. A trebuit să încerc, dar mulţumesc.

— Ar trebui să stai cu ochii pe Anthony Jr. să te asiguri că n-are prea mult timp liber.

— E un băiat bun, doar că are visuri mari, zise Colarusso, sorbind din Jihad Cola şi strâmbându-se. Parcă nu e Super Bowl fără o bere rece. O bere *adevărată.*

— Domnilor?

Un comerciant de software cu faţa puhavă din loja vecină se aplecă peste separeu către ei.

— Dacă doriţi, am o sticlă de suc de fructe cu infuzie de vodca.

Colarusso râgâi, fără să-i acorde vreo atenţie.

— Domnule?

Comerciantul îi arătă lui Rakkim gâtul sticlei, scoţând-o pe jumătate din buzunarul interior al jachetei lui de un verde aprins.

Rakkim îi făcu un semn cu mâna că nu. Comerciantul era unul dintre modernii aceia care voiau şi slănina întreagă, şi cuţitul uns. Purta o jachetă sport şi pantaloni lejeri kaki şi în acelaşi timp purta pe cap un kafieh în stilul lui Arafat, ca să-i mulţumească pe fundamentalişti. Probabil îşi cumpărase o casetă video cu instrucţiuni pentru a-şi înfăşură pe cap eşarfa roşie în carouri, şi tot nu reuşise s-o lege bine.

Războinicii se aliniaseră pe linia de optsprezece metri a Beduinilor, jucătorii atingând iarba cu degetele, în timp ce Beduinii cerură o pauză.

Rakkim se ridică în picioare, se întinse, şi se mai uită o dată la mezanin după Sarah. O *ultimă* privire. Nu era acolo. Poate că unchiul ei îi ceruse

să stea acasă în ultima clipă. Poate i se stricase maşina pe drum către stadion şi nu voise să-l sune de teamă să nu-i fie monitorizate apelurile. Hei, poate că-l sunase de fapt, dar fuseseră nişte explozii solare şi apelul nu trecuse prin satelit. De ce nu? Se poate întâmpla. Într-un univers de idioţi.

Fundaşul Războinicilor se pregăti de joc. Rakkim îşi întoarse privirea de la teren şi văzu câţiva poliţişti ai moralităţii dând buzna într-una din secţiunile segregate. Robele Negre izbiră pe spinare cu bastoanele lor lungi şi flexibile trei femei care stăteau acolo, făcându-le să se prăbuşească pe jos între rânduri. Femeile se acopereau chiar şi în timp ce încercau să evite loviturile.

Rakkim sări în picioare, strigând la Robele Negre, dar sunetul furiei lui se pierdu în zgomotul mulţimii, căci fundaşul Războinicilor trecu peste linie pentru un *touchdown.* Rakkim era mult prea departe să poată să le ajute pe femei, şi oricum, chiar dacă ar fi fost mai aproape, nu putea face nimic. Un arest pentru amestecul în autoritatea religioasă era o infracţiune foarte gravă. Femeile însele ar depune mărturie împotriva lui, şi încă ar face-o cu înfocare.

— Urâtă treabă, zise Colarusso, stând lângă el.

Nu se putea şti ce nelegiuire înfăptuiseră femeile. Poate li se văzuse prea mult din gleznă, sau poate le alunecaseră eşarfele de pe cap. Poate râdeau prea tare. Rakkim se aşeză la loc, tremurând încă de furie, în timp ce Robele Negre izbeau în continuare cu bastoanele. Aceasta era prima dată când se afla la un eveniment televizat internaţional unde Robele Negre îşi foloseau bastoanele fără nicio reţinere. De obicei erau mai preocupaţi de aparenţe, dar azi nu părea să le pese. Aproape îi invitau pe cameramani să-i filmeze.

Poliţistul, aşezat cu câteva rânduri mai în faţă de Rakkim, observase şi el acţiunile colegilor lui din Robele Negre, şi degetele clericului fremătau de

încântare, ţinând ritmul bastoanelor. Rakkim se uită la el atât de fix că bărbatul simţi probabil greutatea privirii lui şi se întoarse să se uite la Rakkim. Înclină din cap către el, dar Rakkim nu-i răspunse, şi poliţistul îşi întoarse privirea, atingându-şi turbanul parcă pentru protecţie.

— E un comportament riscant, amice, îi şopti Colarusso în ureche. N-are niciun rost să-ţi faci un duşman.

— E prea târziu acum.

Colarusso îşi examină un deget.

— Ai întotdeauna o alternativă.

Rakkim se uită la Roba Neagră.

— Da, şi am ales-o deja.

CAPITOLUL 2

După rugăciunile de seara târziu

Oamenii lui Redbeard veniră după el chiar înainte de miezul nopţii, doi dintre ei strecurându-se în clubul Blue Moon împreună cu restul chefliilor afumaţi de la Super Bowl. Rakkim i-ar fi observat mai repede, dar avea atenţia distrasă, stând întins în patul mare al lui Mardi, epuizat şi pierdut în oboseala de după. Se uita la fumul de ţigară ce se înălţa plutind spre tavan şi se gândea la Sarah.

— Doamne, chiar aveam nevoie de asta, zise Mardi, rezemată cu capul de-o pernă. A trecut mult timp. Mult, mult timp. Ar fi trebuit să comand mai multă bere, dar m-am gândit că patruzeci de butoiaşe o să fie de ajuns.

Trase un fum adânc din ţigară, iar ochii îi sclipiră în lumina jarului. Scutură apoi scrumul pe podea.

Rakkim îi simţi căldura unde li se atingeau trupurile, de-a lungul coapselor ei prelungi. Briza venită pe fereastră mişcă fumul din cameră şi-i răci sudoarea de pe braţe şi picioare, dar nu încercă să se acopere. Nici ea nu încercă, şi amândurora li se făcu pielea de găină, amândoi înfierbântaţi şi epuizaţi şi la un milion de kilometri depărtare unul de altul.

— Eşti tăcut azi. S-a întâmplat ceva la meci? întrebă Mardi.

— Nu.

Se aplecă peste el cu sânii legănându-se, şi-i făcu semnul crucii pe frunte cu degetul mare.

Rakkim îşi frecă locul enervat. Îi spusese că nu-i plăcea când făcea asta, dar nu părea decât să o încurajeze.

Mardi îl sărută şi se ridică din pat.

— Nu-mi aminteam să fii aşa de furios. Nu că m-aş plânge. Ştiu valoarea unei partide de sex furioase. Trebuie să-i mulţumesc prinţesei tale musulmane pentru asta?

— Nu-i spune aşa.

O privi mergând prin dormitor şi trăgând draperiile la o parte. Rămase acolo uitându-se în stradă, cu o coapsă înainte, sfidătoare în nuditatea ei. Avea treizeci şi opt de ani, era dură, blondă şi desfrânată.

Din clubul de la parterul clădirii se auzea muzică… o altă interpretare nouă a unui clasic grunge de la Nirvana de acum cincizeci de ani. Mardi îi văzuse probabil expresia.

— Nu-ţi place muzica? Savurează-o, Rakkim, e sunetul banilor din buzunarele noastre.

— Asta e?

— Turiştii vin în L.A. Pentru pui mexican cu sos şi mariachi. Vin în Seattle pentru un tur al clădirii Capitolului, pentru un plâns bun la Monumentul Martirilor şi să asculte grunge.

Rakkim nu voia să se certe. Era partenerul minoritar la Blue Moon, dar n-ar fi contat nici dacă el ar fi deţinut 80 la sută din acţiuni şi ea 20. Mardi ştia ce să facă. Ştia configuraţia potrivită a ringului de dans pentru a asigura profituri maxime şi cine avea preţurile cele mai bune la vânzarea angro a berii şi a infuziei de khat. Ştia pe cine să angajeze şi pe cine să dea afară. Mardi avea nevoie de Rakkim pentru contactele lui din lumea interlopă şi ca să menţină lucrurile liniştite cu poliţia şi cu trupele de protecţie, dar ar fi putut să-i plătească o taxă fixă mult mai mică decât o parte procentuală din profit. Era o scăpare interesantă pentru o persoană concentrată atât de mult pe balanţa finală de plăţi.

Rakkim verifică peretele de ecrane de securitate din faţa patului, văzând cheflii îngrămădiţi la parter. Clubul era aglomerat aproape în fiecare noapte, dar după Super Bowl fiecare punct

fierbinte din Zonă pulsa de oameni, trotuarele erau pline de petrecăreţi în diverse stadii de euforie. Sala de mese avea o listă de aşteptare de două ore, pe ring se dansa umăr la umăr, şi barul era înţesat de fanii gălăgioşi ai Războinicilor.

Blue Moon era situat în Zonă, numită oficial Cartierul Creştin – o secţiune de treizeci sau patruzeci de străzi unde cluburile de noapte şi cafenelele erau înfloritoare, unde sălile de jocuri cibernetice şi cinematografele operau în mare măsură libere de cenzură. Zona era gălăgioasă şi aspră, străzile erau murdare, clădirile erau mâzgălite cu graffiti, un teritoriu fără morală, deschis pentru toţi – creştini, musulmani, moderni, high-tech ciudaţi, pentru oricine şi orice. Neîmblânzită, inovatoare, în afara legilor legale, Zona celebra ideile cele mai periculoase.

Fiecare oraş mare avea o secţiune ca Zona, o valvă de siguranţă pentru o populaţie a cărei tradiţie culturală anterioară fusese întemeiată pe noţiuni extreme de libertate şi individualitate. Poliţia îşi schimba poliţiştii în uniformă din Zonă după doi ani, sperând să minimizeze corupţia, dar doi ani erau de obicei destul pentru nişte poliţişti obosiţi să-şi cumpere case de vacanţe în Canada sau Hawaii, la adăpost de ochii curioşi ai Afacerilor Interne.

Mardi stătea la fereastra deschisă şi briza răcoroasă îi sufla perdelele în faţă. Sunetul ploii umplu camera. Încă umed de transpiraţie, trupul ei sclipea în lucirea roşie a neoanelor de afară. Se legăna în ritm cu muzica şi furtuna, şi Rakkim îi văzu sfârcurile întărindu-se în lumina roşie slabă. Şi asta îi aminti de Sarah.

Nu se mai întâlnise cu Mardi după ce Sarah îl contactase prima dată cu un an şi jumătate înainte. Acum însă, când nu mai era nimic între el şi Sarah, venise în goană înapoi. Laşitate şi ciudă, o combinaţie letală. Era bucuros că nu putea să-şi vadă propria faţă. Şi-ar fi tăiat gâtul. Faptul că o

luase pe Mardi în pat… că o lăsase pe ea să-l ia… oricum ar fi fost, fusese o greşeală. O privi dansând, cu părul neted pe umeri, şi se întrebă unde era Sarah, ce făcea, de ce nu apăruse astăzi.

— Mi-e dor de el, zise Mardi încet.

Rakkim nu avu nevoie să întrebe despre cine vorbea.

— Şi mie.

— Îmi aminteşti de el. Nu la înfăţişare… prin încrederea ta. Încrederea de sine… Parcă era un parfum al lui. Vântul mişcă perdeaua şi ploaia stropi podeaua, dar Mardi nu se mişcă. Majoritatea oamenilor îşi petrec toată viaţa înfricoşaţi, dar el nu. Şi nici tu.

Mardi întotdeauna vorbea despre Tariq după aceea. Uneori vorbea despre prima dată când se întâlniseră, sau despre ultima dată când fuseseră împreună, dar Tariq făcea întotdeauna parte din momentele lor de intimitate. Ca şi cum ar fi încercat să-şi explice ei înseşi de ce făcuse dragoste cu prietenul lui cel mai bun. Pe Rakkim nu-l deranja. Amândoi erau înlocuitori pentru altcineva, cineva mai bun decât cel cu care erau, cineva la care nu puteau ajunge.

— L-am costat o promovare, zise ea, cu perdelele fluturând în jurul ei. Nu am vrut să mă convertesc. I s-a spus să divorţeze de mine, să se însoare cu o fată musulmană… dar n-a vrut. Ar fi trebuit să mă convertesc, zise ea scuturând din cap şi scoţând un hohot spart de râs. Oricum nu se poate spune că sunt o catolică bună.

— O promovare nu l-ar fi salvat.

— Ar fi fost ofiţer de personal, fiind în siguranţă în spatele liniilor. Ar fi…

— Era un războinic. A murit aşa cum a vrut. Pur şi simplu a murit prea curând.

— Tu eşti un războinic…

— Nu mai sunt.

— Nu, ai dreptate. Întotdeauna ai fost mai deştept decât el. El era mai curajos, dar tu erai mai

deştept. Se întoarse spre el cu faţa încordată. Aş vrea să fi fost tu, şopti ea. Aş vrea să fi fost tu cel ucis.

Briza stinse lumânările şi trimise umbrele mişunând pe pereţi.

— Ştiu.

— Ar trebui să te însori, zise ea.

— *Tu* ar trebui să te măriţi.

Mardi scotoci după pachetul de ţigări şi-şi mai aprinse una. Bricheta veche Zippo se închise cu un clic. Era bricheta lui Tariq.

— *Sunt* măritată.

Pe Rakkim nu-l deranja fumul; părea să o calmeze, rutina la fel de mult ca nicotina, inspirările şi expirările lente şi constante, jarul lucitor din vârf, un far în întuneric. Nici măcar nu-l deranja mirosul. Tabacul crud turcesc era mult mai acru decât cel de pe vremuri, dar Virginia şi cele două Caroline făceau parte din statele separate în Bible Belt, şi embargoul era încă în vigoare.

— Băcanul meu a fost bătut de Robele Negre ieri, zise Mardi trăgând din ţigară. Probabil aşteptase momentul potrivit. Îl aşteptau în faţa magazinului când a venit la lucru, în zori de zi. L-au rupt în bătaie, i-au spart şi băcănia. Era convertit, bineînţeles, s-a convertit imediat după tranziţie. Nu era decât un copil, dar ştia ce trebuie să facă. Convertirea era de ajuns înainte, dar acum nu mai e. Acum nu e decât un evreu. Mai trase o dată din ţigară. Am cumpărat fructe şi legume de la el de când mă ştiu. El m-a învăţat cum să-mi dau seama dacă un ananas e copt. E ciudat ce lucruri îţi aminteşti.

Stinse mucul de ţigară.

Rakkim nu răspunse. Ştia ce urma.

Redbeard făcuse multe lucruri îngrozitoare ca şef al Securităţii Statului, dar în primii ani ai republicii, insistase ca orice evreu care se convertea la islam să fie iertat. Deşi sioniştii fuseseră învinuiţi de asasinarea fratelui său,

refuzase să iniţieze un pogrom, citase în schimb versete din Sfântul Coran în care se spunea că toţi convertiţii trebuie primiţi cu braţele deschise, şi nimeni din Robele Negre sau dintre politicieni nu avusese curajul să-i respingă afirmaţia. Redbeard reuşise astfel să asigure supravieţuirea convertiţilor, dar nimeni nu reuşise să le asigure un tratament bun. Acum însă situaţia se înrăutăţea.

— Poţi să-i ajuţi, Rakkim? Băcanul şi familia lui… trebuie să scape de aici.

Pe unul dintre ecranele de supraveghere se vedeau patru femei aşezate într-un separeu lateral din zona de servit masa. Probabil erau studente la colegiu, îşi ţineau poşetele strâns pe lângă ele, savurându-şi încet băuturile spumoase în culori ţipătoare. Fiecare purta un hajib minuscul pe cap, ultima modă a femeilor musulmane liber-cugetătoare. O acoperitoare de cap doar cu numele.

— Trecătorile sunt înzăpezite, zise Rakkim. Rutele de la sud au blocaje.

— Sunt gata să-şi asume riscul.

— Eu nu.

Mardi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Spune-i băcanului că imediat ce dă dezgheţul de primăvară, mergem, zise Rakkim. Patrulele de graniţă vor fi în bivuacurile lor, prea îngrijorate de teama avalanşelor ca să se aventureze afară.

— Mulţumesc.

Fetele de colegiu îşi aruncau mereu privirile către un grup de tineri bărbaţi din apropiere, dar nu le acceptară băuturile. Nu făceau decât să-şi vâre vârful degetului în dezmăţul atrăgător al Zonei, toate patru frumoase în inocenţa lor. „Bucuraţi-vă, doamnelor, bucuraţi-vă de vizita voastră în casa maimuţelor şi duceţi cu voi poveşti interesante la cămin. Lăsaţi ca amintirea aceasta să vă facă să roşiţi până în vârful urechilor ani de zile de acum înainte.” Mai erau o mulţime de alte cluburi în Zonă, etalări de carne şi bombe psihedelice fără

gardieni sau portari, dar Rakkim îşi impusese propriile reguli asupra clientelei. Fără narcotice, fără bătăi, fără camere pentru violuri. Ştia foarte bine de ce e capabil animalul uman. Plăcerea funcţiona cel mai bine în lesă.

— Mardi… ce s-a întâmplat în noaptea asta a fost greşit.

Mardi râse.

— De aceea a fost aşa de plăcut.

— Nu se va mai întâmpla.

— Voi supravieţui, zise Mardi, cu buzele strânse. Eşti un romantic, Rakkim, asta-i problema ta.

— O s-o adaug pe listă.

Rakkim începu să se îmbrace, apoi se opri, uitându-se fix la ecranul de supraveghere. Nu exista nimic anume care să-i trădeze pe cei doi; erau bine instruiţi. Amândoi de înălţime medie, cu tunsori moderne şi cercei. Unul purta o geacă a Războinicilor, ca jumătate din ceilalţi bărbaţi din local; celălalt avea o jachetă de flex-metal, atât de populară printre indivizii high-tech. Doar doi ţipi ieşiţi în oraş, încercând să marcheze la clubul Blue Moon. După cum zicea şi inscripţia în neonul de deasupra barului: „Te distrezi deja?"

Însă erau securişti. Era ceva în postura lor, o anume aroganţă. Nişte indicii mărunte, dar suficiente. Redbeard, şeful Securităţii Statului, îl instruise personal pe Rakkim. Îl crescuse de la vârsta de nouă ani, îl educase şi-l testase încontinuu. Nu se plimbaseră niciodată printr-o mulţime fără ca Redbeard să nu facă permanent comentarii, cu glas scăzut, învăţându-l pe Rakkim să citească o faţă şi un gest, să tragă nişte concluzii din cravata legată în grabă sau pantofii nepotriviţi. Redbeard se înfuriase când Rakkim intrase în rândul fedainilor şi nu în Securitatea Statului, dar cu timpul acceptase acest refuz. Ceea ce nu putuse ierta era faptul că Rakkim şi nepoata lui, Sarah, se îndrăgostiseră unul de altul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mardi.

Rakkim arătă ecranul.

— Ăia doi… sunt securişti.

— *Aici?* Se uită cu ochii mijiţi la ecran. Eşti sigur?

— Redbeard i-a trimis, zise Rakkim, privind agenţii de la bar. Vezi cum se mişcă?

— Nu.

— Imită fluxul camerei. Nici măcar nu-şi dau seama. Se numeşte „observaţie activă”.

Rakkim era obişnuit cu atenţia oficială; toată lumea, de la poliţiştii locali, la clericii liberali şi la politicienii mărunţi, toţi ajungeau mai devreme sau mai târziu şi la Blue Moon. Nu însă şi Securitatea Statului. Aceasta nu punea întrebări, nu se târguia, nu dădea avertismente. Aceştia doi erau aici să ridice pe cineva. Verifică toate ecranele, ca să vadă dacă mai erau şi alţi agenţi. Trebuiau să fie mai mulţi.

— Nu-ţi face griji, sunt aici pentru mine, zise el.

— Credeam că nu mai vorbeşti cu Redbeard.

— Se pare că s-a hotărât să schimbe regulile.

Formaţia termină cântecul şi dansatorii erau agăţaţi unul de celălalt sub luminile roşii şi galbene. Solistul formaţiei toastă către public cu un pahar de şampanie khat, îl goli dintr-o sorbitură lungă şi aruncă paharul gol pe podea. Fanii îi urmară modelul. Mardi va trebui să mărească preţurile ca să menţină profitul. Un reflector alunecă asupra mulţimii şi Rakkim arătă cu degetul pe ecran.

— *Uite-l* aici.

Un alt agent stătea rezemat de peretele din spate, privind dansatorii. Rakkim nu-l zărise decât o clipă în lumina reflectorului, dar era suficient. Al treilea agent era un tip spilcuit, zvelt şi cu urme de vărsat pe obraji, cu pantaloni de toreador, o faţă crudă şi o mustaţă creionată. Spilcuitul venise probabil mai înainte; verificase pivniţa, intrase ca din întâmplare în camerele din spate, prefacându-

se că se rătăcise. Acum îl aştepta pe Rakkim să apară sau să încerce să scape.

— Ieşi pe ascuns pe ieşirea mea personală, zise Mardi. O să le spun oamenilor lui Redbeard că nu te-am văzut.

Poate de aceea nu venise Sarah la Super Bowl să-l întâlnească în după-amiaza aceea. Era aproape o uşurare să creadă că Redbeard o oprise, şi nu că se răzgândise. Nu era îngrijorat pentru Sarah. Redbeard ar fi nervos pe ea dacă nu-l asculta, dar mânia lui nu ar ajunge decât până la un punct. Rakkim nu-şi făcea nicio iluzie în legătură cu statutul lui privilegiat. Îi spunea lui Redbeard „unchiule”, dar nu era decât un semn de respect. Sarah era fiica singurului frate al lui Redbeard. Era *sânge* din sângele lui, iar Rakkim nu era. Se gândi să accepte oferta lui Mardi; erau mai mult de zece locuri în Zonă unde se putea ascunde şi unde să nu fie găsit. Putea să se întâlnească apoi cu Redbeard într-un moment ales de el.

Se aprinseră luminile în club. Filfizonul cu obrajii pătaţi de vărsat se uita la o fată drăguţă care traversa încăperea. Brusc se uită în sus, direct spre camera de securitate ascunsă.

— Pleacă de aici, zise Mardi.

Rakkim se gândi la Sarah. Nu era cazul să se gândească la ce anume îi spunea Redbeard. Se îndreptă spre uşă.

CAPITOLUL 3

După rugăciunile de seara târziu

Rakkim îşi scoase pantofii şi se spălă pe mâini în apa vag parfumată din fântână. Se stropi şi pe faţă, şi-şi trecu degetele ude prin păr. Când se întoarse, Angelina era lângă el cu un prosop. O sărută pe amândoi obrajii.

— *Salaam aleikum.*

— *Allah Akbar.*

Menajera lui Redbeard era o femeie scundă şi în vârstă, cu faţa lată încadrată de pânza neagră a chadorului ei, îmbrăcată într-o robă largă ce ajungea aproape până la podea. Era aproape două noaptea, dar Angelina era perfect trează. Când avea coşmaruri în copilărie, ea era cea care îl liniştea, îngânându-i cântece de leagăn până i se închideau ochii şi adormea. Crescuse crezând că Angelina nu dormea niciodată. Trecuseră de atunci douăzeci de ani şi nici acum nu era sigur.

Ca şi Redbeard, Angelina era o musulmană evlavioasă şi moderată. Putea conduce maşina, se dusese la o şcoală laică şi avea propriul cont bancar. Îşi spunea rugăciunile de cinci ori pe zi, ţinea legea regimului alimentar şi se îmbrăca modest şi cuviincios. Ţinea post de Ramadan, dona 2,5 la sută din tot venitul ei pentru opere de caritate în fiecare an, şi într-o zi, *într-o zi,* avea de gând să meargă în pelerinaj la Mecca, în hagealâcul pe care toţi bunii musulmani erau obligaţi să-l facă măcar o dată în timpul vieţii.

Angelina îi atinse cu blândeţe tâmpla unde părul îi fusese pârlit de arma paralizantă a filfizonului cu urme de vărsat.

— Ne-a fost dor de tine, Rikki.

— Vorbeşte în numele tău, zâmbi el.

— *Tuturor* ne-a fost dor de tine.

— Cum e Sarah? E bine?

Angelina îl îmbrăţişă, cu roba foşnind, şi Rakkim simţi mirosul mirodeniilor mereu agăţate de ea, usturoi, scorţişoară şi busuioc dulce, arome de bucătărie din copilărie.

— Fă-ţi griji pentru *tine.*

Rakkim o mai sărută o dată şi se îndreptă apoi spre biroul lui Redbeard. Când privi înapoi, Angelina se uita după el, cu mâinile încleştate.

Drumul de la Zonă până la vila lui Redbeard durase patruzeci şi cinci de minute, timp în care Rakkim stătuse în spatele ambulanţei cu sirenele pornite, folosită de agenţii de securitate să-l transporte. Cei doi agenţi subordonaţi stăteau în faţă, îngrijindu-şi rănile, iar Stevens, filfizonul cu pete de vărsat, stătea pleoştit pe banchetă, faţă în faţă cu Rakkim, apăsând ca în joacă pe butonul de pornire şi oprire al pistolului cu electroşocuri. Mirosul de ozon umplea aerul. Încercă să-i zâmbească lui Rakkim, dar buza crăpată şi nasul însângerat îi provocau dureri prea mari. Rakkim zâmbise pentru amândoi.

Rakkim bătu de două ori la uşa biroului, aşteptă, apoi intră înăuntru. Biroul era aşa cum şi-l amintea: o încăpere cu pereţi lambrisaţi, fără ferestre, cu un birou mare de lemn de nuc şi un scaun, două calculatoare, o centrală telefonică având o mulţime de sisteme de securitate şi o canapea de piele pe care nu stătea nimeni niciodată. Podeaua era acoperită cu covoraşe tribale de rugăciune ţesute aspru din lână de capră, din Afghanistan şi Pakistan, pentru că Redbeard prefera vopselele lor naturale în culori blânde. O uşă laterală din birou ducea afară, în grădina interioară. O alta ducea la buncăr.

Nu era niciun tablou pe pereţi, nicio diplomă onorifică, nicio fotografie cu Redbeard împreună cu preşedinţi sau ayatolahi. Numai o hartă a Americii de Nord şi trei fotografii de supraveghere aeriană făcute imediat după 19 mai 2015.

Rakkim se uită îndelung la imaginile în nuanţe dure, alb şi negru, ale distrugerii oraşelor New York şi Washington D.C., încercând să asimileze hectarele de beton sfărâmat şi metal răsucit, dar era imposibil. Fotografia de la punctul zero de impact de la Mecca era mai puţin dramatică, dar la fel de devastatoare. Bombele nucleare care fuseseră strecurate pe ascuns în New York şi Washington D.C. Distruseseră oraşele, dar Mecca avusese o securitate mai bună. Bomba detonată în cel mai înalt punct din pelerinaj fusese o bombă nucleară. Peste o sută de mii de pelerini muriseră mai târziu otrăviţi cu plutoniu, dar oraşul în sine era intact. Marea Moschee se vedea clar în fotografie, înconjurată de credincioşi care refuzaseră să plece. Deşi oraşul rămăsese radioactiv, credincioşii veneau încă an de an să-şi îndeplinească obligaţiile. Rakkim îşi şterse lacrimile, jenat, fiind sigur că Redbeard instalase camere în încăpere şi că-l privea.

La început, presa din SUA dăduse vina pentru atacuri pe adepţii jihadului, radicalii musulmani care nu-i iertaseră niciodată pe saudiţi pentru apropierea lor de occident.

Înşelăciunea ar fi funcţionat probabil, însă o săptămână mai târziu, FBI capturase pe unul dintre conspiratorii sionişti, care erau cu adevărat răspunzători, şi acesta îi condusese la ceilalţi oameni implicaţi în complot. Mărturiile lor umpluseră presa internaţională. Statele Unite îşi retrăseseră imediat umbrela de apărare care ajutase la protecţia Israelului încă de la data creării lui, şi, după nicio lună, statul sionist fusese cucerit de coaliţia Euro-Arabă. Numai oferta de azil din partea Rusiei îi salvase pe sionişti de la exterminarea totală.

Harta Americii de Nord arăta aceeaşi configuraţie ca în manualele pe care Rakkim le studiase în şcoală – Republica Islamică în verde şi Bible Belt în roşu. Statele roşii includeau toată

fosta Confederaţie, plus Oklahoma, Florida de Nord şi câteva zone din Missouri. Missouri fusese o întrebare-capcană la examenul de sfârşit de an la istorie. Pe hartă, Kentucky şi Virginia de Vest erau trecute ca state roşii, dar pe teren erau încă disputate. Statul Liber Nevada era alb, indicând statutul lui unic de independent. California de Sud, Arizona şi New Mexico erau state verzi din punct de vedere politic, parte a Republicii Islamice, dar din punct de vedere social erau extensii ale Imperiului Mexican.

Rakkim se duse la biroul lui Redbeard şi luă cartea deschisă de pe masă, întrebându-se dacă era un test sau o capcană aranjată de Redbeard pentru el. *Cum a fost de fapt câştigat Occidentul: crearea Statelor Islamice ale Americii prin cucerirea culturii populare.* Cartea fusese iniţial teza de doctorat a lui Sarah, rescrisă şi publicată pentru publicul larg cu doi ani înainte. Devenise un bestseller, dar premisa ei era atât de controversată, încât editura hotărâse în mod înţelept să nu pună fotografia lui Sarah pe copertă – nici chiar în prezent, nu era recunoscută pe stradă.

Istoricii dezbătuseră transformarea fostelor State Unite într-o republică islamică încă de când preşedintele ales, Damon Kingsley, îşi depusese jurământul de instalare în funcţie cu o mână pe Sfântul Coran. Majoritatea istoricilor afirmau că aceasta fusese voinţa lui Allah, având în vedere că starea de permanentă criză de după războiul din Irak şi ameninţarea continuă a atacurilor teroriste pregătiseră ţara pentru o retrezire spirituală. Trădarea Sionistă fusese ultima lovitură, făcând întreaga economie să se prăbuşească şi aducând cu ea declararea legii marţiale. În mijlocul unui asemenea haos, certitudinea morală a islamului era antidotul perfect contra predicilor banale şi goale de sens ale bisericilor şi a corupţiei clasei politice. După pierderea unei alegeri naţionale foarte disputate, un număr imens de creştini nemulţumiţi

migraseră în Bible Belt şi-şi declaraseră independenţa. Printr-o lovitură de geniu politic, creştinilor rămaşi, majoritatea catolici, li se acordase cetăţenie aproape egală cu cea a majorităţii musulmane în noua Republică Islamică. Naţiunea rămăsese pe poziţii.

Deşi recunoştea dimensiunea spirituală a schimbării regimului, cartea lui Sarah argumentase că transformarea fusese mult mai calculată, fiind iniţiată de decenii de stipendii saudite acordate americanilor aflaţi în poziţii de decizie, şi, chiar mai important, unui şir de convertiri publice ale unor personalităţi foarte renumite. Sarah îi dăduse ca exemplu pe câştigătoarea premiului Oscar pentru cea mai bună actriţă, care-şi declarase noua credinţă în timpul discursului de acceptare în faţa Academiei de Film, şi pe o vedetă de muzică stil country care-l slăvise pe Allah la Grand Ole Opry, ca fiind începutul efectului de avalanşă, care provocase milioane de noi convertiri în doar câteva săptămâni. Ayatolahii fuseseră nebuni de furie din cauza modului în care ea interpretase istoria, numind cartea blasfematoare, dar Redbeard intervenise şi fundamentaliştii dăduseră înapoi, publicând o declaraţie prin care o numeau „o lucrare profund greşită, cu intenţii cinstite”.

Rakkim răsfoi printre pagini, găsind în cele din urmă nota autoarei.

Nu m-am aşteptat nici la succesul, nici la critica pe care le-au generat exemplarele

prepublicate ale cărţii *Cum a fost de fapt câştigat Occidentul*. Istoricii tradiţionali şi clericii au acuzat cartea mea că a acordat o importanţă necuvenită unor evenimente laice superficiale şi că a mutat accentul de pe rolul intervenţiei divine. Atacurile s-au transformat foarte curând în atacuri personale. Am fost acuzată că mă folosesc de numele familiei mele. Că sunt o

păpuşă de paie a unchiului meu, care ar fi vrut chipurile să rescrie istoria şi să-şi saboteze oponenţii politici. Am fost acuzată că sunt o femeie, şi încă o femeie *modernă,* în mod dublu nedemnă de a vorbi despre chestiuni de o asemenea importanţă.

Tuturor celor care spun că cercetările mele dau o valoare nepotrivită interpretări lor laice ale istoriei, le spun că

poate Allah, cel care le ştie pe toate, alege să-şi desfăşoare planul în sfera lumească. Criticilor mei, care mă acuză de nepotism şi naivitate, le spun că unchiul meu, stimatul Redbeard, nu are nevoie de o păpuşă de paie, şi că nici eu nu aş permite să fiu folosită în acest fel. Celor care mă acuză că sunt o femeie modernă… pledez vinovată, fără să-mi cer scuze

sau să
pretind să
fiu iertată.

Rakkim aşeză cartea înapoi pe birou. Adora ferocitatea lui Sarah, dar nu era sigur că era de acord cu premisa ei. El, unul, avea mai multă încredere în forţa armelor decât în vedete de cinema şi fani religioşi, şi cartea avea tendinţa să treacă prea uşor peste atacul nuclear şi devastarea socială care urmaseră.

Se uită la fotografia New Yorkului, atras de cioturile cenuşii ale clădirilor presărate prin oraşul mort. Un cimitir de vise. Mama lui fusese în New York în ziua aceea, într-o călătorie de afaceri, deşi el nu aflase niciodată dacă murise în explozia bombei de la început sau în incendiile şi panica ce copleşiseră oraşul după aceea. Pe atunci nu avea decât patru ani, şi de-abia îşi amintea de ea. Avea amintiri mai clare despre tatăl lui, în principal despre furia şi frustrarea lui, despre temperamentul nervos ce făcuse să fie ucis la trei ani după atac, când mâncarea era încă prea puţină şi opiniile erau puternice. Aşteptau la rând la supă, tatăl lui îl ţinea de mână, spunându-i să termine o dată cu neastâmpărul, *ce naiba.* Un bărbat se băgase în faţă iar tatăl lui îl interpelase zgomotos, cearta înteţindu-se rapid. Rakkim nici măcar nu observase şurubelniţa înfiptă între coastele tatălui său, până când nu simţise cum îi slăbeşte strânsoarea mâinii şi-i alunecă dintr-a lui. Rămăsese acolo pe loc, singur, în timp ce rândul înainta fără el. Doi ani mai târziu îl văzuse pe Redbeard pe stradă şi…

— Te întrerup de la ceva, băiete?

Rakkim se răsuci auzind vocea răguşită şi familiară.

Redbeard îl fixă cu privirea din centrul camerei, un bărbat solid de şaizeci şi ceva de ani, cu faţa pătrăţoasă adânc ridată şi suptă. Părul blond-roşcat

era tuns scurt, urechile îi stăteau lipite de craniu, şi deşi barba era presărată acum cu fire cărunte, ochii albaştri îi ardeau la fel de puternic. Un loc minuscul în mijlocul frunţii îi era bătătorit de la anii mulţi de rugăciune. Purta un trening de bumbac cenuşiu, părând a fi sportivul care fusese odinioară. Fost campion de lupte libere în colegiu – dacă se putea da crezare biografiilor lui îşi păstrase şi acum gâtul gros şi intimitatea agresivă specifice acestui sport. Rakkim îl văzuse deseori intimidându-şi rivalii politici prin faptul că le invada spaţiul personal, aruncându-şi ca din întâmplare braţul pe după umerii lor, copleşindu-i prin greutatea cărnii lui.

— Unchiule.

Rakkim se lăsă într-un genunchi.

— Nu-mi spune aşa… şi scoală-te în picioare, nu mai păcăleşti pe nimeni, zise Redbeard, studiindu-l cu atenţie. Pari sănătos. Se vede limpede că-ţi prieşte să-ţi iroseşti viaţa.

Rakkim se ridică în picioare şi aşteptă.

— Doi dintre agenţii mei şchiopătau când te-au escortat înăuntru.

— Poate purtau pantofi prea strâmţi.

— Stevens are nasul spart. I-a fost şi *faţa* prea strâmtă?

— M-am abţinut şi nu i-am omorât, dar nu m-am putut lăsa ridicat în linişte. N-am vrut să te dezamăgesc.

— Prea târziu pentru asta.

Rakkim îşi menţinu capul ridicat, dar cuvintele îl usturară.

Redbeard se aplecă uşor înainte, şi pentru o clipă Rakkim avu impresia că avea intenţia să-şi ceară scuze.

— Ai de gând să plângi, Rakkim?

— Nu şi dacă-mi smulgi ochii din cap, unchiule.

Redbeard râse. Rakkim nu râse şi el, dar Redbeard nu păru deranjat de asta.

— Poţi să-ţi păstrezi ochii. O să vorbim aici, zise el, deschizând uşa grădinii interioare.

Rakkim ezită, apoi intră în grădină. Cămaşa i se lipi de piele în interiorul aburit, dar Redbeard părea să strălucească în aerul umed, perfect confortabil în ciuda hainelor grele.

Grădina interioară era o enclavă tropicală acoperită cu un dom, un desiş pe o suprafaţă de un hectar de arbori de cauciuc şi oleandru lipicios, cu o abundenţă de plante agăţătoare bulboase şi hibiscus roz. Condensul se scurgea pe pereţii de sticlă, picurând şi de sus. Rakkim îl urmă pe Redbeard tot mai adânc în lumea plină de vegetaţie. Viţe şi frunze de palmier le atinseră feţele în timp ce treceau pe cărarea îngustă ce şerpuia prin grădină. Iluminată doar de lună şi de lămpile galbene slabe, grădina era un loc al umbrelor.

În trecere văzură orhidee mărunte, ca nişte fulgi albi de zăpadă, ascunse printre frunze, legănându-se de la mişcarea lor. Cascade stâncoase, ascunse pe jumătate de sistemele de umidificare, şi un pârâu nu prea adânc creau un ecou constant. Niciun instrument de ascultat pasiv sau activ, niciun microfon cu laser nu putea filtra o voce omenească din zgomotul ambiental. Domul tratat cu tungsten împiedica spionajul prin satelit şi izola plantele de fronturile de aer rece. Grădina interioară era sigură, senină şi armonioasă, esenţa paradisului pentru locuitorii deşertului, fiind primii cărora Allah le revelase adevărul său. În mod oficial, Redbeard îşi petrecea timpul aici meditând, dar Rakkim ştia că multe dintre afacerile lui se desfăşurau în această grădină.

Redbeard îl lovi pe Rakkim cu palma pe umăr, frământându-i apoi muşchii până peste limita de suportare a durerii.

— Îţi aminteşti prima dată când te-am adus aici?

— În ziua când mi-ai spus că pot să rămân. Că pot să trăiesc cu dumneata şi cu Sarah.

Rakkim urmări cu atenţie faţa lui Redbeard când îi spuse numele. Redbeard nu reacţionă, dar degetele i se strânseră puţin pe umărul lui Rakkim înainte să-i dea drumul, iar Rakkim era sigur acum că Sarah era motivul pentru care fusese adus aici în seara aceasta. Se întrebă de cât timp ştia Redbeard că erau amanţi. Dacă tocmai aflase sau dacă ştia de luni de zile, aşteptând să vadă cum va evolua aventura lor, cântărind punctele pro şi contra păstrării tăcerii.

— La ce te gândeşti? întrebă Redbeard.

— Îmi aminteam ziua când ne-am întâlnit.

Rakkim fusese îmbrăcat ca un elev religios în dimineaţa aceea, un şcolar în vestă albă, şi-l văzuse pe Redbeard mergând grăbit pe Pine Street. Îşi dăduse seama după felul cum oamenii se trăgeau grăbiţi din calea lui că Redbeard era un bărbat important, dar Rakkim rămase pe loc, cu Sfântul Coran ţinut strâns la piept, cu buzele mişcându-i-se rapid, recitând versetele pe care le învăţase pe de rost. Redbeard se oprise, îi puse o întrebare din legea coranică şi când nu primise răspunsul pe care-l dorise, îl îmbrâncise pe Rakkim la o parte. Rakkim se folosise de lovitură să şterpelească portmoneul lui Redbeard, şi se dăduse la o parte, scâncind şi ştergându-şi lacrimile false. Aproape reuşise să ajungă la alee când Redbeard îl înşfăcase şi-l scuturase atât de aspru că-i clănţăniră dinţii.

— Vezi asta? zise Redbeard arătând o broscuţă minusculă căţărată pe un fir de iarbă, aproape translucidă în lumina palidă, cu gâtlejul vibrând la fiecare respiraţie. Specia ei trăieşte din condens şi alge. Prosperitatea invizibilă a inefabilului. Preţuiesc ca pe o comoară felul acesta de vieţuitoare – viaţa la marginile existenţei ne arată milostenia lui Allah. Ridică privirea spre Rakkim. În ziua aceea, când ne-am întâlnit, am văzut un hoţ pirpiriu cu ochi fermi, un băiat care nu s-a ferit din apucătura mea şi nici n-a implorat să fie eliberat,

care s-a luptat în schimb până la epuizare. Ai avut noroc că simţul curiozităţii mi-a fost mai mare decât cel al dreptăţii, zise el zâmbind.

— Am crezut că aveai de gând să mă duci la închisoarea copiilor. Dac-aş fi ştiut cine eşti, aş fi fost mai speriat să rămân în compania dumitale.

Redbeard privea fascinat broscuţa, de parcă nu mai văzuse niciodată vreuna.

— Şi apoi am întâlnit-o pe Angelina şi nu mi-a mai fost frică, zise Rakkim îngenunchind lângă el şi privind respiraţia broscuţei cu pielea lucioasă şi verde. Mi-am spus că dacă ea poate supravieţui firii tale ticăloase, atunci şi eu voi putea.

— Te-a răsfăţat. Aproape că n-a ieşit din bucătărie în prima săptămână, făcând încontinuu omlete, fripturi şi cartofi pai – nici până în ziua de azi n-am văzut pe nimeni mâncând aşa ca tine. Broscuţa ţopăi sub nişte ierburi, căutându-şi refugiul mai aproape de apă. I-am spus că eşti un hoţ, dar ea a continuat să gătească, şi mi-a zis că în ochii lui Allah toţi suntem hoţi. Am avertizat-o să nu aibă speranţe prea mari, pentru că nu e sigur că vei rămâne, dar ea ştia că mă hotărâsem deja.

— Şi eu. Nu am înţeles atunci, dar eram exact ceea ce căutai.

— Cel puţin aşa am crezut, zise Redbeard, trecându-şi mâna prin barbă. Nu m-am însurat niciodată. Am avut destul de lucru, chiar mai mult decât destul. Dar un fiu… întotdeauna m-am gândit c-ar fi bine să am un fiu. Un fiu care să stea alături de mine, un fiu care să-mi continue munca.

În inima grădinii se auzi un ţipăt de pasăre şi Redbeard se ridică în picioare, cu mişcări mai lente decât se aşteptase Rakkim.

— A fost o dorinţă zadarnică şi nebunească.

— Regreţi că m-ai adus acasă în ziua aceea?

— Ce mai contează acum?

— Contează pentru mine.

— Regretele sunt pentru poeţi şi femei, replică Redbeard.

— A fost vina mea, zise Rakkim, săturat să se mai prefacă, săturat de *joc,* întotdeauna un joc, un joc în care Redbeard era mereu cel care scria regulile. A fost ideea mea chestia de la Super Bowl. Orice ţi-a zis Sarah, a fost ideea *mea.*

— Scuteşte-mă de cavalerism, Sarah a fost de necontrolat din clipa când s-a născut, zise Redbeard şi se încruntă. Şi *care*-i chestia de la Super Bowl?

Rakkim rămase în expectativă. O recunoaştere a vinei nu era niciodată ultimul cuvânt pentru Redbeard, nu era decât începutul. Fiecare fir trebuia urmărit până când toţi cei implicaţi erau prinşi în plasă, şi toţi erau numiţi, astfel încât noile pericole să poată fi descoperite şi urmărite la rândul lor.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Sarah la Super Bowl. Nu de asta m-ai adus aici?

— Aş *vrea* să nu fie decât faptul că voi doi nu m-aţi ascultat, zise Redbeard, părând să-şi piardă echilibrul pentru o clipă, dar revenindu-şi rapid. Am nevoie de ajutorul tău. Sarah… Sarah a dispărut.

CAPITOLUL 4

După rugăciunile de seara târziu

Bătrânul Înţelept îşi privi aghiotantul prosternându-se pe covor şi nu-şi putu aminti numele băiatului. *John*, ăsta era. Numit după profetul pe care creştinii îl numeau Ioan Botezătorul. Cel care vestise sosirea lui Isus. John, da, ăsta era numele tânărului care se ridica încet în picioare. Un nume comun. Erau atât de mulţi aghiotanţi acum, atât de mulţi de-a lungul anilor, încât era greu să şi-i amintească pe toţi. Numele de la naştere al Bătrânului era Hassan Muhammad, dar nu i se mai spusese aşa de mulţi ani. Sunetul propriului nume i s-ar părea ciudat acum, chiar dacă ar mai fi cineva de faţă care să şi-l amintească.

— Redbeard şi-a adus nepotul, zise aghiotantul, cu vocea moale şi fără inflexiuni, de parcă orice pasiune ar fi rănit urechile Bătrânului.

Atât de mulţi proşti confundau bătrâneţea cu slăbiciunea.

— Numele lui e Rakkim şi nu e nepotul lui, îl mustră Bătrânul. E un pion crescut de Redbeard ca să ajungă un cal.

Aghiotantul se lipi de covor, un intelectual palid cu un smoc de barbă blondă. Tunica albă şi pantalonii largi voiau probabil să sugereze puritatea, dar Bătrânului nu i se părea că dezvăluie decât o aderenţă linguşitoare la formă. Cu timpul, băiatul va învăţa că deşi Bătrânul preţuia evlavia, preţuia inteligenţa mult mai mult. Evlavia singură limita felurile în care putea fi folosită o unealtă.

Bătrânul stătea pe o canapea galbenă brodată, cu braţele întinse relaxat peste spătar. Avea barba aranjată cu grijă, părul alb şi subţire pieptănat peste cap, ca în tinereţe – eleganţa regală a unui

om vanitos, a cărui vanitate nu făcuse decât să crească o dată cu trecerea timpului, îşi încrucişă picioarele osoase, admirând pliul ascuţit al manşetelor. Mulţi dintre aghiotanţii lui preferau robe, tunici şi papuci, dar el prefera costume de la Barrons Ltd. Şi pantofi supli şi negri cu ciucuri, o rămăşiţă a educaţiei lui britanice. Englezii erau o rasă palidă şi nevolnică, dar croitorii lor erau şi acum cei mai buni din lume. Costumul de azi era albastru-închis, la două rânduri, şi purta o cămaşă de culoarea fildeşului, făcută la comandă, împreună cu o cravată de firmă. Bineînţeles cu nod Windsor, şi butoni de lapislazuli. Îşi examină manichiura şi apoi se uită în jos de pe podium.

— Cât de noi sunt informaţiile astea despre Rakkim?

— Credem că e încă la vila lui Redbeard, zise aghiotantul, în continuare culcat pe burtă.

— Credeţi?

— Da… da, Mahdi.

Mahdi. Aghiotanţii săi îi spuneau astfel din ce în ce mai des în ultima vreme. Mahdi era cel aşteptat, cel iluminat, despre care era scris în scripturi. O figură mesianică prorocită să apară la sfârşitul vremurilor, când musulmanii vor fi în cel mai mare pericol. Destinat să-i unească pe credincioşi, Mahdi îi va conduce spre o mare victorie asupra necredincioşilor şi va instaura astfel o epocă de pace şi dreptate. Un califat din lumea întreagă. Prima dată când fusese numit Mahdi, Bătrânul se enervase, simţind că era o aroganţă şi că mai fuseseră şi alţii consideraţi a fi cel iluminat, neghiobi ca Osama, care nu se ridicaseră la nivelul aşteptărilor. Acum însă… Bătrânul hotărâse să-şi lase numele, ca şi toate celelalte lucruri, pe seama lui Allah.

— În cel mai adânc secret, Redbeard a iniţiat o misiune în mahalalele oraşului azi după-amiază, spuse grăbit aghiotantul. Fraţii noştri i-au urmărit, dar a fost un vicleşug. În timp ce noi îi urmăream,

trei agenţi ai lui Redbeard s-au strecurat în Zonă şi l-au adus pe Rakkim la vilă într-o ambulanţă, cu sirenele pornite. La Redbeard vin deseori ambulanţe acasă, deşi nu ştim niciodată care e starea lui de sănătate adevărată.

Bătrânul îşi ridică ochii spre cer de frustrare. N-avea nevoie de tinerelul ăsta cu tuleie în barbă să-i explice bâlbâindu-se strategia lui Redbeard.

— Înşelăciunea a dat greş, zise aghiotantul.

— Înşelăciunea n-a dat greş, altfel aţi *şti* dacă Rakkim mai e sau nu la vilă, îl corectă Bătrânul. Cine v-a atenţionat că Rakkim a fost ridicat?

— Am… am primit un telefon de la unul dintre simpatizanţii noştri din Zonă, zise aghiotantul, cu buza de jos tremurând. A… a avut nevoie de ceva timp până să sune şi apoi până ca informaţia să fie retransmisă.

— Deci aţi avut noroc, zâmbi Bătrânul. Nu mai fi aşa de speriat, eu am fost norocos toată viaţa, mulţumită lui Allah. Îşi admiră reflecţia în sclipirea pantofului drept. Totuşi, nu crezi că ar fi trebuit să avem un frate care să-l urmărească pe Rakkim, şi nu să depindem doar de bunăvoinţa divină?

— Nu am considerat că Redbeard ar vrea să ajungă la el. Cei doi n-au mai avut niciun contact de ani de zile. Rakkim e un renegat care nu face nicio încercare să se ascundă. Îşi conduce afacerile…

— De unde ştii *tu* ce afaceri are el? Rakkim a învăţat să înşele de la Redbeard în persoană.

Bătrânul îi făcu semn aghiotantului să plece şi-l privi ieşind cu spatele înainte pe uşa apartamentului. Bătrânul îşi luă o scamă de pe pantaloni.

— Ei bine. Acum ştim.

— Da, tată, acum ştim, zise consilierul lui principal – Ibrahim, fiul lui cel mai mare.

Fiul lui cel mai mare din câţi supravieţuiseră. Era un arab înalt şi zvelt, cu barba tunsă scurt,

avea pielea mai închisă la culoare decât a tatălui său, dar era îmbrăcat şi el, ca tatăl lui, în costum occidental de om de afaceri. În vârstă de cincizeci şi trei de ani, cu fruntea înaltă, cu ochii întunecaţi şi pe jumătate acoperiţi de pleoape, părea mai degrabă un cărturar. De fapt, Ibrahim avea doctorate în matematică şi finanţe internaţionale, dar omorâse personal cinci oameni, unul dintre ei fiind un frate mai tânăr care avea obiceiul să se laude în faţa soţiilor închiriate cu ochii albaştri, atunci când bea prea mult.

— Când a dispărut Sarah, am sperat că a plecat cu adevărat într-un an sabatic. Dar dacă Redbeard chiar l-a chemat pe Rakkim, atunci n-a dispărut, ci a fugit. De Redbeard şi de noi, zise Bătrânul oftând. Ai avut dreptate, fiule. Ar fi trebuit să acţionăm mai repede. Ar fi trebuit s-o prind de îndată ce-am auzit că mai scrie o carte.

— Ce-a fost făcut e făcut, tată. *Inşallah.*

— Ar fi trebuit s-o răpesc exact aşa cum m-ai sfătuit tu. Acum a dispărut şi suntem vulnerabili.

— A şti adevărul e una, dar a-l dovedi e alta, zise Ibrahim. Dacă fata are dovezi, cartea ar fi fost scrisă deja, şi lumea s-ar întoarce împotriva noastră. Şi totuşi, iată-ne, vii şi nevătămaţi – nu trebuie decât s-o găsim, şi ameninţarea se va sfârşi.

Bătrânul îşi atinse buza cu degetul arătător, mulţumit de răspunsul energic al fiului său. De-a lungul multor ani îşi pregătise patru fii să-l urmeze ca potenţiali succesori – doi fuseseră omorâţi făcând fapte măreţe, şi al treilea se dovedise un trădător moral. Numai Ibrahim rămăsese. Mai avea şi fii mai tineri, majoritatea promiţători, dar niciunul nu era capabil să-şi asume sarcina pe care şi-o fixase el. Se gândi la toate lucrurile pe care le făcuse ca să ajungă la acest punct, la toate lucrurile la care renunţase, pe care le sacrificase, de bunăvoie desigur, dar când pornise pe această cale, nici măcar nu visase vreodată că nu va finaliza misiunea el însuşi.

— Tată?

— Găsirea nepoatei lui Redbeard nu e decât o parte a sarcinii tale. Pe cât de importantă e ea, dovezile pe care le caută sunt chiar mai valoroase. Dacă le găsim pe ele, atunci ameninţarea se va termina o dată pentru totdeauna.

— Dar dacă nu e nicio dovadă de găsit? După atâta timp, *sigur* ar fi apărut deja.

— Poate înainte n-a fost momentul potrivit.

Bătrânul îşi netezi cravata, având stomacul învolburat. Avusese o digestie absolut atroce în acest ultim an, în timp ce-şi pregătea etapele finale ale planului.

— Douăzeci de ani de planuri şi acum, când sunt aşa de aproape… continuă el cu faţa înnegurată, simţind fiere în fundul gâtului. Douăzeci de ani, şi acum *căţeaua* asta pune totul în primejdie.

— O s-o găsim, tată.

— Încrederea ta e lăudabilă. Spune-mi însă, Ibrahim, ai măcar un *indiciu* cam unde ar fi putut să plece?

— Fata… este extrem de precaută.

Bătrânul îşi privi fiul cu o privire fixă ce distrusese nervii unor oameni mai slabi de îngeri. Ibrahim îşi înclină capul.

— Nu am nicio idee unde e, tată.

Bătrânul se uită dincolo de fiul lui. Nu ştiau unde se dusese Sarah, nici măcar cât de multe ştia cu adevărat. Tot ce aveau era lista deranjantă de cărţi pe care le accesase de la biblioteca universităţii şi o singură urmă vagă lăsată pe un carnet de notiţe, un titlu provizoriu pentru noua carte: *Trădarea sionistă?* Acel semn de întrebare schimba toată situaţia.

Un frate care lucra ca om de serviciu la Departamentul de Istorie găsise carnetul şi i-l adusese direct lui. Şi *mai mult* noroc. Fără peticul acela de hârtie… Bătrânul îşi simţi din nou stomacul chiorăind. Fratele care găsise carnetul nu

ştia ce însemna urma vagă lăsată pe el, dar Bătrânul îl executase chiar şi aşa. Îşi amintea supunerea de bunăvoie a fratelui, care-l slăvise pe Bătrân chiar şi în timp ce-şi înclina capul pentru sabie. Bătrânul simţi un fior de furie amintindu-şi ce risipă, şi furia îl făcu să se simtă din nou tânăr, suficient de tânăr să arunce lumea în aer pentru a avea şansa de a o reface după imaginea lui. Să o arunce în aer *din nou.* Dacă ar fi putut ucide posibilitatea apariţiei cărţii omorând-o pe fată, ar fi sugrumat-o cu mâinile lui.

— Redbeard nu e într-o situaţie mai bună decât a noastră, tată. Nici el n-o poate găsi. Dacă Rakkim ar păţi un accident plecând de la vilă, numai noi am mai căuta-o pe fată.

Bătrânul îi aruncă o privire otrăvită.

— Fără *accidente.* Nu numai că mă îndoiesc că vreunul dintre oamenii tăi e capabil să-l omoare pe Rakkim, dar în plus de asta orice tâmpit poate vedea că avem nevoie de el în viaţă.

Ibrahim îşi umezi buzele.

— Redbeard îl consideră pe Rakkim suficient de bun să-l folosească pe post de câine de vânătoare, explică Bătrânul. Ei bine, o să-l folosim şi noi. Tu roagă-te numai să fie pe atât de iscusit pe cât crede Redbeard că e. Urmează-mă, zise el, ridicându-se şi ducându-se la fereastra panoramică din spatele lui.

Ibrahim se supuse imediat, stând cu o jumătate de pas în urma lui.

Sub ei se întindeau luminile de pe Las Vegas Strip, pulsând albastre, verzi, roşii, în luminile stroboscopice ale arcadelor de la intrarea hotelurilor, arce de culori incandescente şi reflectoare săltând pe cer într-o rugăciune către zeii lăcomiei. Fortăreaţa Bătrânului se găsea la cele zece etaje de sus ale clădirii de nouăzeci de etaje numite Colossus în ziare, dar numele din acte era clădirea Internaţional Trust Services. Etajele de mai jos era ocupate de bănci şi de firme de

brokeraj, conglomerate de asigurări şi clinici medicale, toate aceste instituţii mari de marmură fiind îngrăşate prin dobânzi şi speculă – inima flămândă şi rapace a bestiei. Bătrânul nu se sătura niciodată de această privelişte.

Prinsă între Statele Islamice ale Americii şi Bible Belt, Las Vegas era o anomalie geopolitică, un teritoriu independent şi neutru ce funcţiona ca broker între cele două naţiuni. Cu o populaţie de 14 milioane şi în creştere, Las Vegas era veriga financiară şi de informaţii a continentului, funcţionând dincolo de orice doctrină sau politică, fiind un rău necesar. Se potrivea la perfecţie cu nevoile Bătrânului. Nefiind loial nici unei naţiuni sau guvern, devotat doar misiunii sale divine. Bătrânul se adăpostea în taină în Colossus de douăzeci de ani, invizibil pentru duşmanii săi, capabil astfel să acţioneze fără teamă de pedeapsă. Supraveghease chiar el construirea clădirii, instalând numeroase sisteme de protecţie în pereţi, podele şi tavane. Fusese o glumă personală a sa de a închiria etajele inferioare exact cămătarilor care erau anatema pentru musulmanii onorabili. Era un camuflaj şi o dulce ironie; o reamintire perpetuă a căii lungi ce trebuia încă străbătută înainte de a-şi îndeplini destinul.

— Trebuie să stăm cu ochii pe Rakkim, zise Bătrânul, dirijând cu arătătorul mâinii drepte jocul de lumini colorate de pe Strip ca pe o simfonie, ca şi cum oraşul în sine ar fi fost sub stăpânirea sa. *El* ne va conduce la fată, şi o dată ce avem fata… ei bine, cu voia lui Allah, atunci vom descoperi de unde i-a venit ideea acestei cărţi. Că nu i-a venit singură această idee.

— O să pun o echipă alcătuită din fraţii cei mai de încredere să-l ţină pe Rakkim sub urmărirc, îl asigură Ibrahim. Dacă mănâncă o felie de pâine de secară şi-i cade o fărâmă de pe buze, vei fi înştiinţat.

— Dacă-i cade o fărâmă de pe buze, e pentru că şi-a dat seama că e urmărit.

Bătrânul urmări cu privirea un elicopter ce trecu în linişte peste piramida neagră a hotelului Luxor, cu luminiţe albastre pâlpâind pe fuzelaj. În tinereţe i se păruse că elicopterele semănau cu libelulele, înainte să ştie despre complexitatea construirii lor. Acum i se păreau din nou ca nişte libelule.

— Nu, o să-l contactez mai bine pe prietenul nostru. El e mult mai potrivit pentru sarcina asta.

Ibrahim se strâmbă.

— Darwin nu e de încredere.

— Bineînţeles că nu e. Cei mai buni îşi au întotdeauna propriile planuri.

— E un demon, tată.

— Da, aşa este. Un demon, un diavol, un djinn… dar Darwin e singurul care poate să-i stea pe urme lui Rakkim. Când Rakkim o să găsească fata, Darwin o să-l vadă. Dacă găsesc şi dovezile pe care le caută, Darwin o să vadă şi asta. Acum du-te, zise Bătrânul, fluturând din mână. Te scutesc de chin şi o să vorbesc eu însumi cu el.

Ibrahim se îndepărtă rapid, mergând cu spatele înainte, şi închise uşa în urma lui.

Maşinile treceau încet pe străzile aglomerate de jos. Bătrânul îşi imagină claxoanele asurzitoare, dar geamul gros nu lăsa să treacă sunetele. Se gândi la băiatul acesta, Rakkim, acest şobolan de stradă care devenise acum un bărbat, propria creaţie a lui Redbeard. Îşi dorea să ştie mai multe despre el. Citise bineînţeles dosarul lui Rakkim, dar nu era sigur cât de mult să creadă. Dosarele fedainilor erau strict secrete şi era notoriu faptul că nu te puteai bizui pe datele din ele, fiind folosite în egală măsură pentru dezinformare. Nici măcar nu era sigur care era numele adevărat al băiatului. Redbeard îl preţuia însă – acesta era singurul lucru important.

Redbeard şi fratele lui mai mare, James, fuseseră ca nişte spini în coasta Bătrânului încă de

la înfiinţarea Republicii Islamice. James Dougan fusese primul director al Securităţii Statului, adjunctul lui Redbeard. James fusese figura charismatică din fruntea agenţiei, dar Redbeard fusese oţelul din spatele ei. La momentul ales, Bătrânul încercase să-i asasineze pe amândoi, şi să lase la conducere propria cârtiţă, persoana cu numărul trei în agenţie. Atacul reuşise însă doar parţial. James murise, dar Redbeard, deşi împuşcat de mai multe ori, se agăţase de viaţă, luptându-se cu moartea ca şi cum nu l-ar fi aşteptat decât iadul. Peticit ca un ursuleţ vechi de pluş, Redbeard preluase imediat controlul asupra Securităţii Statului.

În doar câteva zile, Redbeard ordonase executarea a câtorva zeci dintre propriii agenţi, primul fiind chiar cârtiţa plantată acolo de Bătrân. Peste o sută de poliţişti şi fedaini fuseseră, de asemenea, executaţi, şi dispăruseră fără urmă chiar şi câteva Robe Negre. Majoritatea dintre ei erau complet nevinovaţi în afară de o implicare total întâmplătoare şi vagă în atac, dar patruzeci şi trei dintre morţi erau oameni; devotaţi ai Bătrânului. Doi dintre cei mai de încredere aghiotanţi ai săi fuseseră capturaţi, oameni care-l serviseră de zeci de ani. Dacă însă cei doi nu s-ar fi sinucis imediat, Bătrânul însuşi ar fi putut fi prins.

Brutalitatea lui Redbeard dăduse cu câţiva ani în urmă planurile Bătrânului, şi acum nepoata lui ameninţa tot ceea ce se chinuise să înfăptuiască. Exista cu adevărat ceva în familia aceea, o sămânţă a întunericului trimisă de diavolul însuşi ca să-i împiedice lui intenţiile nobile. După ce va; fi doborâtă nepoata, incinerată împreună cu această nouă carte a ei, Bătrânul avea de gând să-l trimită pe Darwin după Redbeard însuşi şi să termine o dată pentru totdeauna cu ei.

Zâmbetul îi pieri de pe buze amintindu-şi de ceea ce avea de făcut chiar acum. Nu-i făcea plăcere gândul discuţiei cu Darwin, dar era

necesar. Conversaţia telefonică avută cu bărbatul nu era periculoasă, era dezgustătoare. Simţea iar gustul acru în fundul gurii. „Faci pe mironosiţa acum la bătrâneţe, se mustră singur. De câte ori n-ai primit în casa ta o bestie sau alta? Porci şi maimuţe cu care ai luat masa, şi pe care i-ai tratat atât de politicos, încât niciunul dintre ei nu ţi-a ghicit vreodată adevăratele gânduri. De câte ori nu te-ai avântat chiar în abis, când a fost convenabil pentru planurile tale? Vorbeşte cu omul, dă-i ordinele, şi ascultă-i râsul acela al lui. După aceea du-te şi fă o baie.”

Da, da, da. *Gata.* Îndoielile slăbesc trupul şi sufletul, şi Bătrânul nu-şi putea permite micşorarea nici unuia. Privi morile de vânt de-a lungul munţilor de la distanţă, şi luminile de pe Strip nu erau acum decât o trivialitate, căci simţea pacea infinitului coborându-se asupra lui ca un sărut. Nomazii zdraveni ai pământului său natal credeau că Allah scrisese deja cartea vieţii. Astfel că pentru ei rugăciunile erau o obligaţie, dar nu-şi făceau nicio iluzie că Dumnezeu era influenţat de rugăminţile lor. Bătrânul privi turbinele electrice rotindu-se în aerul rece al deşertului şi se gândi la Redbeard, care-l obstrucţionase de atâta vreme. Îl urmărise şi-l împiedicase la fiecare pas. Acum însă era rândul lui Redbeard să fluture în vânt ca o pânză ruptă, fiind la mila sorţii, temându-se pentru siguranţa nepoatei lui. În acest caz cel puţin, Redbeard şi Bătrânul erau într-o înţelegere deplină: amândoi îşi doreau nespus ca Rakkim s-o găsească.

CAPITOLUL 5

După rugăciunile de seara târziu

— Sarah a *dispărut?* Ce vrea să-nsemne asta?

— A fugit de-acasă acum două zile, zise Redbeard, uitându-se la ceas. Acum trei zile, de fapt. A dispărut vineri dimineaţă, după ce a predat prima oră.

Rakkim îi puse mâna pe braţ.

— Eşti *sigur* că n-a fost răpită?

Redbeard îl plesni peste mână să i-o îndepărteze, şi ieşi de pe alee. Se mişca acum cu gesturi uşor ţepene.

Rakkim îl urmă şi mai adânc în grădină, aplecându-se ca să treacă pe sub ferigile-elefant şi buchetele de crini agăţători, flori pentru morţi, cu miros dulceag şi vâscos. Chiar şi cu luna plină în grădină era întuneric, dar Redbeard ştia; drumul. Şi Rakkim îl ştia. Într-o mică poiană lângă o cascadă cu pietre, Redbeard se aşeză, sprijinindu-se pentru o clipă cu o mână. Rakkim i se alătură.

Redbeard strânse din buze.

— Sarah s-a dus de capul ei. La început am crezut că a plecat cu tine, dar m-a sunat vineri seara. Mi-a zis că e în siguranţă şi să nu-mi fac griji.

— De ce să fugă? Ce i-ai făcut?

— Am avut grijă de ea, zise Redbeard, încruntându-se. Am aranjat o căsătorie între ea şi un bărbat convenabil, şi la vârsta ei nu e un lucru uşor, mai ales după publicarea cărţii aceleia blestemate. Ambasadorul saudit şi-a oferit al cincilea fiu, Soliman, un director executiv petrochimist, şi eu am acceptat. Soliman are două soţii, dar ele locuiesc în Regat, protejate de aşa-zisa pată morală a ţării noastre. Sarah trebuia să-i fie prima soţie şi urmau să trăiască aici, pe

domeniul ambasadorului. Soliman este bine educat, cosmopolit…

— Ce generos din partea ta.

Rakkim îi văzuse împreună, urmărindu-i fără ştirea ei. Sauditul îşi ţinea ceaşca de cafea cu amândouă mâinile când bea, de parcă nu avea încredere în el însuşi că e în stare să ţină o ceaşcă fără s-o scape.

— I-ai găsit un moderat. Sarah va putea să predea în continuare şi să meargă la filme. Poate va avea voie chiar şi să danseze la propria nuntă.

— Ar fi trebuit să aştept până descoperea cineva că voi doi păcătuiţi în secret? Atunci Sarah n-ar mai fi avut *nicio* perspectivă.

Rakkim rămase tăcut. Rakkim putea ignora dorinţele lui Redbeard, dar în ciuda vârstei şi a venitului ei, Sarah se cuvenea să-şi asculte tutorele.

— Vreau s-o găseşti.

— Ai o grămadă de agenţi. Ce nevoie ai de mine?

— În tine am încredere.

— De ce-aş aduce-o înapoi? Nu-mi pare rău decât că nu m-a sunat pe mine încă de la început.

— O să fie omorâtă, rosti Redbeard încet. O femeie nemăritată care pleacă de acasă fără permisiune riscă foarte mult, iar scrierile ei o fac şi mai mult să fie o ţintă. Sarah pur şi simplu nu înţelege situaţia…

— Crezi că Robele Negre ar îndrăzni să se atingă de nepoata *dumitale?*

— Ar fi o nebunie, dar oamenii cu putere fac mereu lucruri nebuneşti.

— Oxley e prea prudent, prea deştept… Rakkim se opri. Ce nu-mi spui?

— Mullahul Oxley *este* prudent, dar alte Robe Negre nu consideră asta o calitate demnă de admiraţie. Redbeard îşi mângâie barba. Am făcut tot posibilul să ascund absenţa lui Sarah. Şi-a luat subit concediu şi altădată când a avut nevoie

pentru documentare. Conducerea Departamentului de Istorie a fost păcălită. Dar alţii, nu. A doua zi după ce a dispărut, continuă el şi pe gât îi pulsă o venă groasă, am aflat că anumiţi vânători de oameni au primit sarcina s-o găsească. Specialişti în înapoierea soţiilor şi a fiicelor neascultătoare. Oamenii mei au interceptat două echipe de vânători. Unul dintre agenţii mei cei mai buni, Stevens, cel căruia ai hotărât să-i spargi nasul, a condus operaţiunile de capturare, dar sunt sigur că mai sunt şi alte echipe…

— Cine i-a angajat?

— Au fost contactaţi anonim. Este imposibil de găsit urma celor care i-au angajat.

— Nu te îngrijora, unchiule. O s-o găsesc. N-o s-o aduc înapoi ca s-o măriţi, dar o s-o găsesc. Şi apoi poţi să-l trimiţi pe Stevens să ne găsească pe *noi.*

— Scuteşte-mă de ameninţările tale. M-am scuzat deja faţă de ambasador. I-am spus azi că Sarah s-a izolat pentru a găsi o iluminare spirituală. Asta a fost un motiv suficient pentru el să anuleze nunta. Toţi cei pioşi sunt bănuitori faţă de credinţa altora.

— Ar fi trebuit să ne laşi să ne căsătorim.

— Ar fi trebuit să fac multe lucruri.

— Eram ofiţer fedain atunci, te-aş fi onorat. N-a existat niciun motiv să nu ne dai binecuvântarea.

— Binecuvântarea mea pare să fie singurul lucru pe care nu l-aţi avut.

Rakkim simţi că roşeşte.

— Aţi fost prudenţi, trebuie să recunosc. M-am gândit că, după ce se va mărita, se va termina cu nebunia asta… Am vorbit cu imamul tău. Mi-a zis că n-ai mai fost de ani de zile la moschee.

Cu pleoapele acoperindu-i ochii pe jumătate, Redbeard îşi lăsă o mână prin curentul de apă, şi undele reci îi trecură grăbite peste degete.

— Vinovat.

— Eviţi compania credincioşilor. Îţi petreci timpul între catolici sau chiar mai rău.

— Oh, *mult* mai rău.

— Ai devenit un apostat, deci?

— Cred că nu există alt Dumnezeu în afară de Allah, şi că Mohamed este profetul lui. Asta e tot ce ştiu sigur. Am rămas un musulman. Nu un musulman bun, dar totuşi credincios.

— Atunci mai este încă speranţă pentru tine, zise Redbeard, privindu-l cu atenţie. Am auzit o poveste ce te-ar putea interesa. E vorba despre un agent de călătorii care nu ia niciun ban pentru serviciile sale. Imaginează-ţi.

Emigraţia fără autorizaţie este un act de trădare. Orice persoană care are legătură cu acest act este la fel de vinovată. Şi totuşi există un contrabandist care lucrează pe gratis. Ce-l poate convinge pe un om să facă aşa ceva?

— Un bun musulman trebuie să hrănească şi să adăpostească pe toţi care-i apar în pragul uşii.

Redbeard păru amuzat.

— Ah, dar tu *nu* eşti un bun musulman. Nu asta mi-ai spus chiar tu mai înainte?

Rakkim nu-i întoarse zâmbetul.

— *Chiar* aşa de nepotrivit am fost?

— Am avut alte planuri pentru Sarah. Şi pentru tine am avut alte planuri, zise Redbeard, lovind apa cu dosul palmei şi stropind frunzele din jur. Dar nu mi-au ieşit.

Rakkim observă că partea dreaptă a feţei lui Redbeard era lăsată. La început crezuse că văzuse aşa doar din cauza luminii slabe.

— Ce s-a întâmplat cu dumneata? întrebă el, apropiindu-se mai tare. Te sprijini mai mult pe piciorul stâng când păşeşti, şi aici… atinse uşor obrazul lui Redbeard. O cicatrice nouă. Nu-ţi mai creşte barba în locul ăsta. S-a întâmplat *ceva.*

— A avut loc un atentat asupra mea lunea trecută. Ei au murit. Eu nu. Asta-i tot.

— Robele Negre?

Redbeard ridică din umeri.

— Cum ai zis şi tu, mullahul Oxley e prea prudent să mă atace direct, dar se poate să fi fost cineva din ierarhie, un asistent de-al lui sperând să câştige favoruri. Sau poate a fost opera altor mâini. Un nou jucător, probabil.

— Cine *crezi* că a ordonat atentatul? insistă Rakkim.

— Găseşte-o pe Sarah, şi poate atunci o să ne îndreptăm împreună atenţia asupra ghicitorii ăsteia.

Nu avea niciun rost să încerce să obţină mai multe informaţii de la Redbeard.

— Dacă Sarah a dispărut de vineri, în momentul de faţă poate fi oriunde. Ar fi trebuit să mă chemi mai devreme.

— E încă aici. Apelul ei de vineri seara a fost de la un număr local. Aeroporturile şi gările au deja portretul ei…

— Mai sunt şi alte feluri de a pleca din oraş.

— Sarah nu ştie că viaţa ei e în primejdie. Se gândeşte că nu trebuie decât să stea departe de mine suficient demult cât să anulez nunta. Şi *cunoaşte* bine oraşul. Nu va simţi nevoia să fugă. Crede că mă poate suna peste o lună şi să mă invite la prânz şi că o voi ierta. Şi *aş ierta-o,* de fapt, dar nu ne putem permite să aşteptăm, zise el, îndreptându-se de spate şi strâmbându-se. Am alcătuit un dosar complet pentru tine: lista cu apelurile ei telefonice pe ultimele şase luni, memoria internă a calculatoarelor ei, o listă cu prietenii ei. Orice altceva ai nevoie, continuă el calm, nu trebuie decât să-mi spui şi…

— O să mă descurc.

Redbeard se uită dincolo de el.

— Mi-am promis când ai plecat de la fedaini că am terminat cu tine. Mi-am spus că eşti mort… dar nu erai. Nopţile par tot mai lungi cu fiecare an ce trece. Mult mai des acum, mă plimb prin casă, şi doar sunetul paşilor mei îmi ţine companie, şi aş

vrea să fii şi tu aici. Sarah… zise el înghiţind şi glasul i se frânse, dar îşi ţinu capul drept. Acum şi ea a plecat. Şi mă învinovăţesc pe mine pentru asta.

Dacă aştepta ca Rakkim să-l contrazică, trebuia să aştepte multă vreme.

Rămaseră amândoi lângă cascadă, ascultând căderea apei, fără să vorbească. Singuri în grădină, nevăzuţi de stele sau de sateliţi. Dacă Dumnezeu îi privea, niciunul din ei nu ştia.

Rakkim îşi ridică mâneca, şi-şi vârî braţul prin cascadă, scoţând două sticle de Coca-Cola din ascunzătoarea lui Redbeard. Îi dădu una lui Redbeard, care se uita uluit la el, o deschise pe cealaltă şi bău însetat. Era aşa de rece că-l dureau dinţii.

— Ahhh. Nu-mi pasă ce se spune, Jihad Cola e o poşircă ordinară. Îşi ciocni sticla de a lui Redbeard. La naiba cu embargoul.

Redbeard era oripilat.

— De când ştiai?

— La o lună după ce m-ai adus în casă.

Redbeard clătină din cap şi-şi deschise sticla.

— Aşa păţesc dacă nu le număr.

Rakkim fusese întotdeauna atent să nu ia din rezervă decât dacă Redbeard umpluse recent mica peşteră secretă şi, deşi împărţise prada furată cu Sarah, nu-i arătase niciodată unde era ascunzătoarea unchiului ei. Sarah n-ar fi fost în stare să se abţină şi amândoi ar fi fost prinşi, nu din lăcomie, ci din nesăbuinţă plină de veselie, o încălcare deliberată a regulilor. O iubea pe Sarah pentru simţul ei de invulnerabilitate, dar el, unul, era mai prudent.

Rakkim luă o înghiţitură bună.

— Papistaşii ăia din Bible Belt sunt necredincioşi cu inima neagră şi mâncători de carne de porc, dar trebuie să recunoşti că ştiu să facă un suc bun.

Redbeard sorbi şi el puţin.

— Papistaşii au formula, *asta-i* diferenţa.

— E vremea ca oamenii noştri de ştiinţă să înceapă să lucreze la formula aia, zise Rakkim, admirând sticla. Cine îşi poate imagina că e ilegal ceva aşa de bun? întrebă el cu inocenţă. Posesie de marfa de contrabandă. Doi ani de muncă silnică, fără posibilitate de eliberare condiţionată.

— Nu încerca să înţelegi legea.

— Legea e dincolo de înţelegerea mea, amândoi ştim asta, zise Rakkim, luând o altă înghiţitură. Ai băut vreodată RC Cola?

— Cu multă vreme în urmă.

— Eu am băut o sticlă acum opt ani… Tennessee… prima misiune de recunoaştere de unul singur în Bible Belt. Verificam nişte zvonuri legate de activităţi nucleare la fosta unitate Oak Ridge, zise Rakkim, sorbind încă o dată şi savurând gustul. Mi-am petrecut trei luni infiltrându-mă acolo, fără barbă ca un nou-născut. Am lucrat pe urmele de terebentină, reparând aparate electrocasnice din uşă în uşă, pălăvrăgind cu femeile şi cu muncitorii din fabrică. Am fost la biserica locală. Am stat chiar lângă şeriful local, un negru slăbănog cu un semn de naştere roşu ca vinul pe obraz, cântând amândoi din toţi rărunchii „Veche cruce necioplită". Îmi place imnul ăla. Mai sorbi o dată. N-am pus mâna pe niciun şarpe. Se spune că asta fac papistaşii ăştia, dar eu nu i-am văzut niciodată. Oameni de treabă… Şi am fost surprins de asta. Cred că n-ar fi trebuit să fiu. Sarah mi-a spus întotdeauna că nu sunt chiar aşa de diferiţi de noi. „Citeşte istoria, Rakkim." Urmări cu degetul conturul sticlei şi simţi privirea lui Redbeard asupra lui. Şi mâncarea – dacă mănânci o plăcintă proaspătă de piersici la o adunare socială a Bisericii Penticostale, piersici proaspete cu o porţie zdravănă de îngheţată de vanilie făcută în casă, o să te gândeşti şi dumneata să te reconverteşti la vechea religie. Nu te uita aşa la mine, ăsta-i adevărul. Eu am fost *acolo.*

Oamenii, mâncarea, micile amabilităţi… fetele în rochiţe de vară… lucruri mărunte, dar dacă n-ar fi fost Sarah, amintirea ei… Se uită la Redbeard. N-am găsit nicio bombă nucleară. Cel puţin, n-am fost atins pe plasturele de radiaţii, zise el privind bulele ridicându-se din sticla de Coca-Cola. Oamenii din Oak Ridge preferă RC Cola. Au drumurile mai proaste decât ale noastre, ; carnea de vită e foarte rară, dar au orice fel de băutură vrei. Bubble-Up, Seven-Up, Everclear Moonshine, şi un whisky aşa de fin că parcă bei lumină de soare. De *toate* am băut, Redbeard. A trebuit. Sunt foarte atenţi la spioni şi un bărbat care refuză un whisky de porumb primeşte o privire lungă şi aspră. Însă tot Coca-Cola e preferata mea. Aşa că poţi să-i spui imamului meu că sunt dincolo de orice lumină, zise Rakkim şi sorbi adânc, iar lichidul dulce şi rece îi curse ca o avalanşă pe gât. Toată Coca-Cola aceea proaspătă, zise el, uitându-se fix la Redbeard. Cea mai bună pe care-o aveau papistaşii, şi niciuna n-avea un gust aşa de bun ca aceea pe care am furat-o din provizia dumitale secretă. Oare de ce crezi că a fost aşa, unchiule?

— Găseşte-o, Rikki. Te rog!

Oricât ar fi încercat, Rakkim nu-şi amintea nici măcar o singură altădată când Redbeard folosise cuvintele „te rog". Era o surpriză aproape suficientă să-l împiedice să gândească. Aproape.

— De ce a plecat Sarah *acum?*

— Poftim… ce vrei să spui?

— De ce n-a plecat săptămâna trecută? Sau săptămâna *viitoare?* De ce acum? Care-a fost catalizatorul?

— N-a fost niciun catalizator.

— Nu aşa m-ai învăţat. Mi-ai spus că oricând cineva ia o hotărâre bruscă, o hotărâre importantă ce-i schimbă viaţa, întotdeauna există un catalizator. Găseşte catalizatorul şi vei afla adevărul, aşa mi-ai spus.

— Asta n-a fost o hotărâre bruscă, n-a existat niciun catalizator, zise Redbeard. M-a păcălit. Am crezut că a acceptat logodna, dar ea plănuia încă de la început să plece. Şi-a scos bani din contul ei bancar de luni de zile, sume mici, nu suficient să-mi atragă atenţia. Se încruntă. Are douăzeci şi cinci de ani, ar fi trebuit să fie *recunoscătoare* că am reuşit să-i găsesc pe cineva s-o ia.

— Şi nu te poţi gândi la niciun alt motiv pentru care a vrut să fugă?

Redbeard îl privi direct în ochi.

— Niciunul.

— O s-o găsesc, zise Rakkim, şi aşeză pe piatră sticla goală de Coca-Cola.

Ştia că Redbeard minţea.

CAPITOLUL 6

Înainte de rugăciunile din zori de zi

Rakkim venea de la vila lui Redbeard şi privi de la volanul maşinii avioanele militare zburând în formaţie deasupra oraşului – bătrânele – dar încă de încredere – F-117 Stealth, în patrula lor regulată în zona aeriană restricţionată de deasupra capitalei. Tunetul vag al trecerii lor era destul de relaxant. Îşi îndoi gâtul ca să le mai vadă o dată şi apoi se îndreptă spre casă, luând-o pe şoseaua I–90, traseul ocolit, în caz că era urmărit. Nu era îngrijorat că-l urmărea Securitatea Statului – Fordul silenţios pe care i-l împrumutase Redbeard avea cu siguranţă un dispozitiv GPS undeva pe şasiu, probabil două transmiţătoare, unul uşor de găsit, celălalt integrat în maşină încă din fabrică. Evident că Redbeard ştia unde era maşina în orice moment, dar lui Rakkim nu-i păsa. Nu din cauza lui Redbeard era îngrijorat; era îngrijorat din cauza celor de care era *Redbeard* îngrijorat. Dacă vila era sub supraveghere, atunci orice maşină care intra sau ieşea trebuia să prezinte interes.

Majoritatea vehiculelor care treceau pe drum la ora 3 noaptea erau tiruri ce transportau marfa prin trecătorile din munţi la est de Washington, şi maşini vechi şi hârbuite ce se îndreptau spre Snoqualmie Summit. Rakkim păstra viteza Fordului chiar puţin peste limita legală şi verifica mereu oglinda retrovizoare. O dubiţă verde de marfă schimba benzile când nu era necesar.

Rakkim se simţea încă ghiftuit după micul dejun de după miezul nopţii pe care Angelina insistase să-l mănânce – clătite cu afine, ouă şi cârnaţi. În timp ce ea îl cicălea că era aşa de slab, Rakkim mânca şi îi punea întrebări despre Sarah. Clătitele fuseseră mai satisfăcătoare decât răspunsurile ei –

trecuse multă vreme de când i se destăinuise Sarah, recunoscuse ea, ştergându-şi ochii.

Rakkim o sună pe Mardi la numărul de la Blue Moon.

— Salutare, zise el, imediat ce Mardi ridică receptorul, avertizând-o prin salut că apelul era probabil monitorizat, îmi iau o mică vacanţă.

Mardi ezită.

— Totul e în regulă?

— Îi fac o favoare unui prieten. Ne mai vedem noi…

— Sper că nu te-ai supărat pentru ce ţi-am zis aseară.

— O să supravieţuiesc, zise Rakkim şi închise.

Şoseaua era plină de gropi, cu unele locuri în reconstrucţie după furtunile de toamna trecută. Ieşi pe un drum lăturalnic la Issaquah, unul dintre centrele cele mai dezvoltate din punct de vedere tehnologic ale regiunii, cu parcurile de birouri şi centrele subterane de cercetări protejate de multe rânduri de capcane biometrice. Dubiţa verde părăsi autostrada pe aceeaşi ieşire, o luă la dreapta după indicator, şi îşi continuă drumul. Prin lunetă Rakkim o privi îndepărtându-se puţin şi apoi aşteptând. Un kilometru şi ceva mai târziu observă o altă maşină ce-l urmărea, de data aceasta un sedan argintiu. Chiar şi mărind imaginea la maximum, nu reuşi să-l vadă pe şofer. O maşină de familie cu ecran total de securitate? Da, exact.

O jumătate de oră mai târziu se întorcea spre oraş pe o rută alternativă; traficul se rărise până când Rakkim ajunsese să conducă prin întuneric, farurile maşinii lui fiind singura sursă de lumină. Sedanul era încă la vreo doi kilometri în urmă, farurile sale văzându-se doar din când în când pe drumul îngust şi plin de curbe. Această rută alternativă trecea printr-o pădure de brazi înalţi şi cedri la poalele munţilor Cascade, un drum vechi de dinainte de tranziţie, construit bine şi încă neted. Cu zece ani înainte se construiseră aici

câteva zone rezidenţiale, dar nu se vânduseră bine; naveta era prea lungă şi casele erau prost proiectate şi construite din materiale ieftine. În clădirile dărăpănate acum locuiau clandestin vagabonzi, fără curent sau canalizare, cu acoperişurile sparte prin care curgea apă, cu podelele stricate şi curţile năpădite de buruieni şi tufe spinoase de mure. Fundăturile aliniate una după alta de la şosea erau baricadate cu maşini răblăgite ca să-i ţină la distanţă pe străini, ignorate de autorităţi. Rakkim văzu din trecere focuri de tabără aprinse printre copaci.

Începuse să plouă uşor şi ştergătoarele se mişcau înainte şi înapoi pe parbriz. Sedanul argintiu rămăsese în urmă, înaintând cu atenţie pe drumul înşelător. Nu existau felinare de stradă sau borduri, doar o prăpastie abruptă pe o parte şi o pădure deasă de cealaltă. Maşina avea un calculator programabil pentru navigaţie – nu trebuia decât să tasteze destinaţia şi să stea frumos rezemat de spătar, chiar şi să tragă un pui de somn dacă voia, dar nu dorea să-şi înregistreze destinaţia în calculatorul de bord, iar acesta oricum nu ştia drumul prin zonele acestea rele. Rakkim ştia drumul, ştia pe unde cobora brusc în pantă şi unde erau gropi mari, unde erau infiltraţii de apă în sezonul ploios. Trecea deseori pe aici, transportând oameni afară din ţară, evrei, homosexuali şi fundamentalişti fugari, toţi disperaţi să ajungă în Canada sau în teritoriile mormone – destinaţii care ofereau o siguranţă relativă. Continuă să conducă.

Rakkim îşi petrecuse o oră în apartamentul lui Sarah de la vilă, ameţit de aroma ei. Animalul ei de pluş favorit era încă pe pat, un iepuraş ponosit de pânză cu urechile zdrenţuite şi cu un ochi lipsă. Deja nu mai avea mare parte din căptuşeală când îl văzuse Rakkim prima dată, imediat după ce fusese adus în casă de Redbeard. Rakkim se uitase în ziua aceea la creatura pleoştită şi singurul lucru care-i venise în minte erau cadavrele atârnând pe poduri

după declararea legii marţiale. Atunci urâse iepuraşul de pânză şi, de fapt, şi acum îl ura, dar în seara aceasta îl îndreptase frumos pe perna ei. Apoi îi cercetase prin cameră: în dulap, în birou, în colecţia ei de Bărbie musulmane. Lăsă garderobul ei la sfârşit, trecându-şi degetele prin lenjeria ei de mătase.

Maşina derapă şi aruncă pietriş, iar Rakkim se forţă să încetinească. Nu ştia dacă Redbeard îl minţise intenţionat despre momentul exact când plecase Sarah, dar ştia că nu plănuise să plece vineri dimineaţa. Nu în momentul când ieşise din vilă. Rakkim nu ştia ce anume se întâmplase, dar ştia că decizia ei *avusese* un catalizator. Se petrecuse ceva după ce ajunsese la universitate, ceva ce o forţase să plece. Dovada era în buzunarul lui de la piept: o fotografie mică de pus în portmoneu.

Această fotografie era cea mai preţuită avere a lui Sarah, păstrată la adăpost într-un compartiment secret al cutiei ei muzicale. I-o arătase o dată, făcându-l să-i promită că n-o să spună nimănui, şi Rakkim îşi ţinuse promisiunea. Era o fotografie cu Sarah şi cu tatăl ei. Sarah era un bebeluş, dormind liniştită în braţele lui, în timp ce tatăl ei se uita direct în obiectivul aparatului. Existau multe portrete oficiale ale lui James Dougan – primul şef al Securităţii Statului era considerat unul dintre cei mai mari martiri ai naţiunii, dar aceasta era singura fotografie pe care o văzuse Rakkim în care părea să fie cu adevărat fericit. Rakkim n-o întrebase niciodată pe Sarah de ce ţinea fotografia ascunsă. Numai cineva care nu crescuse în casa aceea s-ar fi mirat – orice secret ţinut faţă de Redbeard era o victorie. Îşi pipăi buzunarul să se asigure. Dacă Sarah ar fi ştiut că pleca în dimineaţa aceea, n-ar fi lăsat fotografia în cameră.

O zonă de pădure cu copacii tăiaţi îl lăsă să zărească pentru o clipă oraşul Seattle, sclipind în depărtare, cu zeci de aparate de zbor plutind peste

Queen Ann Hill, păzind palatul prezidenţial. Şoseaua intra într-o curbă, şi lumina slabă a farurilor sedanului ce-l urmărea se pierdu din vedere.

Pe biroul de pin alb din dormitorul lui Sarah erau cărţi adevărate şi blocuri de hârtie galbenă umplute cu scrisul ei mărunt. Sarah adora lucrurile vechi, calculatoarele cu tastaturi şi pixurile cu pastă, cărţile de benzi desenate şi DVD-urile. Nu exista nici măcar o fotografie a mamei ei în cameră, nici acum, nici altădată. Katherine Dougan dispăruse imediat după asasinarea soţului ei şi se considera în general că avusese şi ea un rol în conspiraţia care-l omorâse, un atentat al creştinilor radicali menit să destabilizeze noul regim musulman. În ciuda eforturilor lui Redbeard, nu fusese găsită şi, deşi de multă vreme se încetase căutarea ei activă, Redbeard interzisese chiar şi rostirea numelui ei în casă.

Rakkim îşi amintea cum se plimbase prin vilă când venise prima dată, cameră după cameră, cum îşi vârâse vârful piciorului în piscină şi-şi spusese să nu se simtă prea confortabil, pentru că totul se va termina la fel de brusc pe cât începuse. Nu avea decât nouă ani. Avea isteţimea străzii şi era prudent; Sarah avea cinci ani, era orfană exact ca el, inteligentă şi vioaie, şi ştia deja să citească. Când îl văzuse prima dată, Sarah păruse uşurată, ca şi cum l-ar fi aşteptat să vină de multă vreme.

Crescuseră împreună în casa aceea mare, se bălăciseră şi se întrecuseră la înot în piscină, colecţionaseră cărăbuşi din pădure împreună cu gărzile de corp şi îşi făcuseră temele împreună în camera de studii. Moderat declarat, Redbeard insistase ca Sarah să fie educată la fel ca orice băiat, o încurajase să pună întrebări, îi permisese să practice sporturi şi să poarte haine contemporane, cu excepţia Sabatului. După publicarea cărţii, probabil regretase că nu fusese mai strict cu ea.

Drumul lăturalnic se transformă într-un drum chiar mai îngust. Rakkim fu foarte atent să observe orice ciob de sticlă spartă sau cabluri întinse între copacii de pe marginea drumului – oamenii călătoreau pe aici pe propriul risc. Chiar şi armata trecea pe aici numai în convoi. Lui Rakkim nu-i păsa însă. Cam după cincizeci de kilometri drumul fu şi mai periculos, deveni o pânză de uliţe de ţară, şerpuite, acoperite cu pământ sau pietriş, fundături de mină abandonate, poteci de pădure şi cărări pe lângă calea ferată, majoritatea din ele nemaiapărând demult pe nicio hartă.

Hărţile erau doar o aproximare, asta învăţase la fedaini. Încrede-te în propriile instincte, încrede-te în ochii tăi, şi încrede-te în fraţii tăi fedaini. Numai când tot restul dă greş să ai încredere în hărţi. Aşa că, ce trebuia să înţeleagă din harta pe care o văzuse în seara aceea în camera lui Sarah? O hartă a lumii, agăţată deasupra biroului ei, cu ace colorate înfipte în diferite locuri, toate având evident legătură cu studiile ei despre istoria recentă a Americii.

Acele cu gămălie roşie marcau primele incursiuni militare ale Republicii Islamice în Bible Belt: Charleston, Richmond, Knoxville, Abilene, New Orleans. Toate atacurile lor fuseseră respinse, creştinii separatişti luptându-se ca nişte câini turbaţi, luptându-se până la moarte, aruncându-se mai degrabă în aer decât să se lase capturaţi. Contraatacurile Bible Belt erau marcate de ace cu gămălie galbenă… Chicago, Indianapolis, Topeka, Newark. Ce măcel fusese la Newark; peste cinci sute de mii de morţi, majoritatea civili. După Newark, apelurile la armistiţiu fuseseră prea gălăgioase pentru a mai putea fi ignorate de oricare din părţi. De atunci, pacea falsă dura încă şi acum.

Ace cu gămălii aurii indicau propriile operaţii fedaine ale lui Rakkim, cel puţin cele despre care ştia Sarah. În timp ce de la tratat armatei îi fusese atribuit un rol strict defensiv, unităţile de elită ale

fedainilor efectuau operaţiuni secrete atât în ţară, cât şi în străinătate. Acele aurii erau înfipte în teritoriile Utah şi Colorado, câteva în Idaho şi Montana, când atacaseră ascunzătorile grupării Aryan Identity, şi altele în Brazilia şi Nigeria. Dar nu erau ace aurii care să marcheze ultimii şase ani de serviciu. Nu apărea niciun ac cu gămălie aurie în locul incursiunilor lui solitare în Bible Belt. Niciun ac auriu în Corpus Christi şi Nashville, Biloxi sau Atlanta. La urma urmei, era mai bine aşa.

Mijindu-şi ochii, Rakkim observase ceva ciudat pe harta din dormitorul ei. Numai într-un unghi anume, se putea întrezări o perforaţie în hârtie în centrul Chinei. Se apropiase mai tare şi trecuse cu mâna peste hartă, ca să simtă adâncitura. Urma de ac era pe fluviul Yangtze. Era singurul orificiu de pe hartă ce nu avea un ac în el. Şi nu era o greşeală sau un ac înfipt din grabă alături de locul unde trebuia să fie. Nu mai era niciun alt ac în toată China. Doar acea singură urmă în mijloc, fără nicio legătură cu nimic altceva. Nu avusese loc niciun atac militar al Republicii Islamice împotriva Chinei. China, singura superputere din lume, îşi menţinuse o neutralitate strictă în timpul haosului ce urmase Trădării Sioniste. Aşa că de ce marcase Sarah fluviul Yangtze?

Rakkim încetini maşina, căutând locul exact… ieşirea. Mai ieşise şi altădată pe acolo, dar era greu de zărit prin ploaie. Se găsea imediat după curba bruscă, unde farurile de poziţie vor fi ascunse de oricine îi venea din spate. Înaintă foarte încet. *Aici.* Puse frână încet, cu grijă, apoi dădu înapoi printre tufişuri, şi crengile plesniră geamurile şi uşile maşinii în timp ce parca perpendicular faţă de drum. Nu opri motorul. Stinse luminile. Coborî puţin geamurile, şi aerul dulce şi umed al pădurii umplu imediat interiorul maşinii. Din copaci se scurgeau picături de ploaie, evaporându-se pe

capota fierbinte a maşinii, şi Rakkim se gândi la Sarah.

Rakkim avea optsprezece ani când situaţia se schimbase între ei doi. Încântat că pleca de acasă la Academia Militară Fedaină, Rakkim se aplecase spre ea s-o sărute de rămas-bun.

— O să mă mărit cu tine într-o zi, îi şoptise ea, agăţată de gâtul lui.

Nu avea decât treisprezece ani, era slabă şi deşirată, dar vorbea cu siguranţa unei femei.

Rakkim o trăsese în joacă de păr, crezând că glumea.

Sarah se agăţase însă de el.

— Ştii că ăsta e adevărul.

Rakkim râsese, dar cu fiecare an ce trecea, simţea şi el atracţia. De fiecare dată când venea acasă în permisie, Sarah era tot mai matură, mai înţeleaptă, capabilă încă să-i intre pe sub piele cu un singur zâmbet şmecheresc sau cu o privire cu subînţelesuri. Nu-şi manifestaseră niciodată sentimentele, aproape că nu vorbeau niciodată despre ele, erau mult prea puternice pentru cuvinte. La îndemnul lui Redbeard, Sarah acceptase să meargă la moschee cu fiul unui lider al majorităţii în Senat, şi după aceea cei doi făcuseră plimbări lungi, bineînţeles sub supraveghere. Această prietenie dură patru luni până când Sarah îi puse capăt, în vara aceea, Rakkim tocmai se întorsese din Bible Belt şi intraseră împreună în biroul lui Redbeard şi-i ceruseră binecuvântarea. Rakkim avea douăzeci şi cinci de ani, era proaspăt promovat şi i se oferise un post în stafful oraşului. Sarah absolvise universitatea. Erau îndrăgostiţi. Era timpul să se căsătorească.

— În niciun caz, bombănise Redbeard.

Rakkim îşi argumentase poziţia, prezentându-şi planurile de viitor, iar Sarah îl asigurase pe Redbeard de puritatea dragostei lor şi de cât de cuviincios se comportaseră. Redbeard le respinsese

argumentele cu o fluturare din mână. Apoi îl dăduse afară pe Rakkim.

Poate că dacă Rakkim ar fi rămas fedain, ar fi putut asculta ordinul lui Redbeard de a nu se mai întâlni niciodată cu Sarah. Era deja pe o traiectorie rapidă spre comandă, lăudat pentru curajul şi iniţiativa sa, şi ar fi putut să se însoare, să aibă copii şi să continue să-şi servească ţara. În schimb, după încă două misiuni de lungă durată în Bible Belt, Rakkim îşi dăduse demisia şi se mutase în Zonă. În fiecare zi se gândea să o contacteze pe Sarah, dar ea făcuse prima mişcare. Cu un an şi jumătate în urmă, o femeie în vârstă cu un văl subţire se ciocnise de el în faţa muzeului militar, îi vârâse un mesaj-cip în mână şi se îndepărtase în grabă.

A doua zi Sarah se furişase în scaunul de lângă el dintr-un cinematograf întunecat.

— Eu credeam că fedainii sunt curajoşi. Am tot aşteptat să aud veşti de la tine. Chiar aveai de gând să-l laşi pe Redbeard să-ţi hotărască tot restul vieţii…?

Rakkim o sărutase.

— Aşa e mai bine.

Sarah îi mângâiase faţa.

Se întâlniră aproximativ o dată pe săptămână anul ce urmă, uneori seara, la adăpostul întunericului, uneori dimineaţa când Sarah nu avea ore, dar întotdeauna cu grijă – Rakkim condusese raiduri militare făcându-şi mai puţine planuri înainte. Aventura lor era periculoasă şi sortită a fi descoperită, dar parcă mai dulce tocmai din această cauză. O dată, după ce un poliţist îl recunoscuse pe Rakkim şi-i strânsese mâna, îşi promiseseră unul altuia să pună capăt aventurii. Dar o săptămână mai târziu promisiunea era încălcată, şi cei doi schimbau zâmbete de îndrăgostiţi sub secera lunii.

— Ar trebui să ne căsătorim, spusese Rakkim după aceea, gâfâind din pricina efortului şi a

bucuriei de a fi iar cu ea. Nu avem nevoie de permisiunea lui Redbeard.

— Bineînţeles că avem, zisese Sarah, întotdeauna cea practică.

— Atunci ar trebui să ne oprim. O femeie cu statutul tău… ceea ce facem te-ar putea distruge.

— Sunt *deja* distrusă, răsese ea. Nu-ţi face griji, Redbeard o să se răzgândească.

Acum ploua mult mai tare. Rakkim îşi aminti atingerea buzelor ei şi gustul ei, şi felul cum îşi freca picioarele de ale lui în pat. Nu se aşteptase să ţină prea mult timp, dar felul atât de brusc în care se sfârşise îl surprindea şi acum. Ajunsese la casa unui prieten plecat în vacanţă şi o aşteptase. O aşteptase în zadar. A doua zi Sarah îl sunase şi-i spusese că nu se mai pot vedea. Îi spusese că situaţia era imposibilă.

Telefonul i se păruse aproape prea greu să-l poată ţine în mână. O întrebase dacă era sigură. Sarah răspunsese că era. Asta se întâmplase cu şase luni înainte. De atunci îl mai contactase de trei ori; şi de trei ori nu venise la întâlnire. Acum dispăruse şi…

Rakkim auzi motorul sedanului argintiu înainte să-i zărească farurile printre copaci.

La marginea drumului sclipi o pereche de ochi. O căprioară udă prinsă în lumina farurilor.

Rakkim porni motorul Fordului silenţios al lui Redbeard în momentul când sedanul încetini pentru a lua curba. Apăsă acceleraţia până în podea când sedanul trecu de ieşirea laterală, lovindu-l dintr-o parte şi făcându-l să se rostogolească peste marginea drumului. Îl auzi prăbuşindu-se printre tufişuri şi aterizând cu un bubuit peste una din celelalte două maşini rostogolite acolo.

Căprioara clipi şi o luă la goană.

Rakkim manevră Fordul înapoi pe drum. Nici în faţă, nici în spate, nu se vedea nicio lumină. Nu era decât ploaia, şi el cu amintirile lui.

CAPITOLUL 7

Înainte de rugăciunile din zori de zi

Mullahul Oxley îşi deschidea gura atât de tare când râdea, încât Khaled Ibn Azziz putea efectiv să-i vadă în jos pe gâtul mizerabil, şi motivul pentru care râdea era chiar mai mizerabil. Oxley stătea în capul mesei de banchet, înconjurat de Robe Negre de rang înalt, şi Ibn Azziz stătea chiar la dreapta lui. Un loc de onoare, dar cu o privelişte oribilă.

— Zâmbeşte, Khaled, zise Oxley, şeful Robelor Negre. *Zâmbeşte.* Faţa ta strică toată petrecerea, şi Ibn Azziz făcu aşa cum i se porunci, sau cel puţin încercă. Uitaţi-vă la el, zbieră Oxley, şi câteva bucăţele de porumbel prăjit îi zburară de pe buze. Posteşte, ca de obicei. Dacă vă uitaţi la fratele nostru atât de slăbănog, aţi crede că mâncarea e duşmanul nostru, continuă el, provocând şi mai multe râsete. Mă aştept la un comportament civilizat în public din partea miniştrilor mei, dar aici eşti între prieteni, Khaled. Asta e o *petrecere, o* sărbătorire a puterii noastre crescânde, slavă lui Allah, şi adjunctul meu principal e mohorât ca un evreu în Ziua Judecăţii.

Masa se zgudui de râsete, toţi ceilalţi ofiţeri lovind cu pumnul în masă, făcând farfuriile şi paharele de cristal să sară. Conducerea superioară a Robelor Negre mâncase şi băuse toată noaptea. Acum aproape se crăpa de ziuă, şi ei încă nu terminaseră.

Ibn Azziz se uită la masă şi nu văzu decât molâi şi laşi în robe negre de mătase, doisprezece bărbaţi graşi şi lacomi, care-şi uitaseră misiunea. Numai Tanner şi Faisal îşi plecară capetele, jenaţi pentru el, cu farfuriile neatinse, cu mâinile împreunate în poală.

Conducerea poliţiei religioase era infestată de ipocriţi, bărbaţi care îşi aleseseră sfântul ordin numai pentru câştiguri personale, care iubeau luxul şi-şi ascundeau dorinţele josnice pe sub robe şi credeau că nimeni nu-i vede. Oxley era cel mai rău dintre nelegiuiţi. Comportamentul său în public era acceptabil, dar în particular era un beţiv şi un pederast. Fetiţe, băieţei, pentru Oxley nu conta, atâta vreme cât aveau o inocenţă pe care s-o poată el contamina. Perversiunile lui erau o mârşăvie scârboasă, dar mai rău încă, Oxley le făcea pe plac moderaţilor, mereu dornic să facă târguri cu autorităţile laice. Era al treilea mullah al poliţiei religioase din ultimii douăzeci de ani. Ultima dată când îşi asumase un risc real pentru religia sa fusese când îşi omorâse predecesorul.

Oxley le făcu semn să plece acoliţilor care-i serveau, ridică o sticlă de vin şi turnă în paharul deja plin al lui Ibn Azziz, iar vinul roşu se scurse peste marginea paharului, pătând faţa albă de masă.

— Bea, Khaled. *Bea,* naiba să te ia!

Continuă să toarne şi vinul se scurse de pe masă până în poala robei lui Ibn Azziz.

— Nu am chef să-ţi văd faţa încruntată bătându-şi joc de mine.

Ibn Azziz se întinse încet către cupa de vin, şi sorbi o înghiţitură minusculă. Îi venea să vomite.

Oxley trânti sticla de vin pe masă.

— *Aşa* e mai bine!

Îşi ridică paharul, aşteptă până când ceilalţi i se alăturară pentru toast, apoi şi-l goli dintr-o singură sorbitură lungă. Se şterse apoi la gură, râgâi, iar barba i se mişcă uşor.

— Poate că mai e totuşi o speranţă şi pentru tine, tânărul meu schelet.

Ibn Azziz se uita drept înainte. Un ascet palid cu ochii bulbucaţi, care părea bolnăvicios, dar avea o putere fizică nefiresc de mare şi un temperament anormal de feroce. Avea barba rară, părul negru

încâlcit îi ajungea pe umeri, nepieptănat şi nespălat, căci rareori se îmbăia, ca nu cumva propria goliciune să-l ispitească la gânduri impure. Batjocorit de ceilalţi când intrase prima dată în ordin, se înălţase cu repeziciune în rang. Ales personal de Oxley ca mâna lui dreaptă, ales în faţa a numeroşi alţi oameni mai în vârstă decât el, Ibn Azziz era ciocanul virtuos al lui Oxley. Toţi ochii se plecau acum în momentul când intra el într-o cameră. Oxley îl folosea pe Ibn Azziz ca să-şi intimideze duşmanii politici şi propriii subalterni mai ambiţioşi, dar nu se aşteptase la puritatea lui Ibn Azziz. Ibn Azziz era celibatar. Nu deţinea niciun bun în afară de două robe şi un exemplar din Coran. Nu putea fi nici cumpărat, nici ispitit, îi considera pe moderaţi şi pe moderni mai periculoşi decât pe sionişti – toată putreziciunea omenească din statul islamic perfect.

Oxley se uită la Ibn Azziz.

— Nu ştiu de ce nu te simţi bine. Super Bowl a înfăptuit astăzi o mare victorie. Camerele de filmat i-au prins pe fraţii noştri biciuind nişte moderne pentru necuviinţă. Toată lumea a văzut cât de riguroşi suntem.

— Fraţii nu au vărsat prea mult sânge, replică Ibn Azziz, şi vinul i se scurgea în continuare pe robă de pe masă.

— Răbdare, Khaled, zise Oxley, şi se întoarse spre restul mesei. Tânărul nostru frate ar fi vrut ca ayatolahul al-Azufa să oficieze rugăciunile de la jumătatea meciului, nu ayatolahul Majani.

Ibn Azziz ştia că ar trebui să rămână tăcut, dar francheţea era singura lui slăbiciune.

— Ayatolahul al-Azufa e un războinic al Domnului. Majani e un comediant frivol care-i face chiar şi pe moderni să se simtă pioşi.

Oxley îşi îngustă ochii, cu faţa roşie de la băutură.

— Majani a fost alegerea mea, după cum prea bine ştii.

Toată masa se cufundă în tăcere acum. Cele două gărzi de corp ale lui Oxley se înclinară uşor înainte, cu mâinile pe pumnale. Stăteau de ambele părţi în spatele lui, un yemenit îndesat cu pielea întunecată şi un american mai înalt, fostă: rezervă la Super Bowl pentru San Francisco Falcons.

Oxley îl plesni pe Ibn Azziz pe umăr, râzând, şi ceilalţi i se alăturară, bucuroşi că tensiunea se risipise.

— Dacă i-aş fi permis lui al-Azufa să conducă rugăciunea, ar fi proferat injurii împotriva preşedintelui pentru lipsă de pietate şi probabil ar fi omorât în bătaie cu pietre câţiva adulterini ca să-şi încheie socoteala pe ziua aceea. Cum crezi că ar fi dat asta la televizor? Khaled nu va fi fericit decât în ziua în care la Super Bowl se vor juca probabil cu capetele retezate ale păcătoşilor în loc de mingi, zise Oxley râzând şi lovindu-l arogant pe Ibn Azziz pe umăr.

Ai multe de învăţat, tânărul meu frate. Subtilitatea este cea mai înaltă formă de politică.

— Suntem însărcinaţi să apărăm legea lui Allah, afirmă Ibn Azziz. Nu să facem jocuri politice.

— Vom avea nevoie de politică tot atât de mult ca de Allah ca să ne descotorosim de Redbeard, lătră Oxley.

Ibn Azziz îşi plecă fruntea, şocat să audă o asemenea blasfemie.

— Ăsta e scopul nostru, nu? continuă să explice Oxley, iar ceilalţi încuviinţară cu murmure aprobatoare. *Redbeard* e cel care ne stă în cale.

— Atunci lasă-ne să ne folosim bicele pe el, ceru Ibn Azziz, uitându-se în jurul mesei pentru sprijin. Acum o oră, un vehicul al Securităţii Statului a izbit *intenţionat* o maşină a noastră care-l urmărea. Trei fraţi au fost grav răniţi. Ăsta nu e momentul pentru trândăvie şi frivolitate, zise el, lovind masa cu vârful degetelor.

— Fratele nostru e dornic de luptă, dar prin graba lui ne va osândi pe toţi, spuse Oxley,

fluturând un picior de curcan către Ibn Azziz, îndemnându-l să se calmeze. Trebuie să acţionăm în secret, continuă Oxley încălzindu-se la sunetul propriei voci. Numai săptămâna trecută, datorită intervenţiei mele personale, imamul moscheii lui Redbeard a emis o fatwa prin care condamnă imoralitatea culturii populare, numind muzica şi moda modernă „acte de terorism la fel de periculoase ca orice ameninţare din Bible Belt”. A fost o umilinţă enormă pentru Redbeard. Vezi, Khaled, *aşa* se ajunge la victorie, prin muşcături mici, adăugă Oxley, ronţăind piciorul de curcan. O să tot roadem din Redbeard până n-o să mai rămână nimic din el.

— Muşcături mici…? Ibn Azziz îşi împinse farfuria din faţă. Deci, ne ceri nouă… instrumentele Atotputernicului, să fim şoareci?

Oxley îşi aruncă din mână piciorul de curcan.

— Eşti prea bun ca să fii un şoarece, Khaled? De aceea nu mi te-ai supus?

Restul Robelor Negre se foiră în scaune, şi gărzile de corp se îndepărtară puţin de Oxley.

— Khaled a venit să mă vadă vinerea trecută, continuă Oxley. Era convins că nepoata lui Redbeard a fugit de acasă, convins că a fost copleşită de dorinţă şi a vrut să se întâlnească undeva cu un amant…

— Târfa nu s-a dus să-şi predea orele. Informatorul meu din Departamentul de Istorie spune că rectorul nu a fost informat dinainte. Era o *oportunitate* pentru noi.

— O oportunitate? se miră Oxley, desfacându-şi larg braţele. Curva aia are probleme femeieşti şi pe Khaled îl doare burta – Robele Negre izbucniră în râs. Chiar şi gărzile de corp rânjiră. Fratele nostru mi-a cerut permisiunea să trimit nişte oameni s-o găsească pe nepoată, continuă Oxley, fără să mai zâmbească. Şi ce ţi-am spus eu, Khaled?

— Ai zis că nu se merită riscul să o aducem în faţa justiţiei.

— Ţi-am spus că noi suntem cei care câştigă lupta. Nu e necesar să-l atacăm pe Redbeard direct, zise Oxley. Nu atâta timp cât are încrederea preşedintelui.

— Preşedintele este un molâu, zise Ibn Azziz. Fără putere…

— Mi-ai cerut permisiunea, şi eu ţi-am spus *nu.* Şi tu ce-ai făcut atunci? Te rog, Khaled, spune-le şi fraţilor noştri cum ai răspuns tu unui ordin de la mullahul tău.

Ibn Azziz se simţi cuprins de un val de gheaţă, întărindu-i venele până când nu mai avu nicio senzaţie. Nu mai simţea durere sau plăcere, ci doar o certitudine cristalină.

— *Aşteptăm,* Khaled, zise Oxley.

— Nu mi-am ascultat mullahul, alegând în schimb să mă supun poruncilor lui Allah.

— Confunzi bâzâitul din urechile tale cu vocea lui Allah, rânji Oxley. Eşti un cleric învăţat, Khaled. Spune-ne, care este preţul neascultării?

Ibn Azziz se ridică, se înclină către Oxley şi-şi puse palmele deschise pe masă.

— Ai fost un servitor preţuit, zise Oxley. Deştept şi hotărât, continuă el, făcându-le semn gărzilor. Te voi răsplăti cu o moarte rapidă şi fără dureri pentru serviciile tale. Fie să descoperi în lumea cealaltă plăcerile cărnii pe care le-ai refuzat în lumea aceasta.

Una din gărzile de corp, americanul, se apropie aproape pe furiş de Ibn Azziz. Era un ucigaş înalt şi blond din Wyoming, care-şi păstrase încă în voce o uşoară tentă nazală.

— Nu te îngrijora, frate, zise el încet. O să-ţi frâng gâtul aşa de rapid că o să te rostogoleşti între virgine parfumate înainte să-ţi dai seama c-ai murit.

Ibn Azziz se uita la Oxley când auzi garda de corp americană ţipând. Un ţipăt uşor. Un ţipăt de copil. Oxley deschise larg ochii şi Ibn Azziz zâmbi.

Garda de corp din Yemen îl aşeză pe american pe podea şi-i scoase pumnalul din spatele lat.

Oxley încercă să se ridice în picioare, dar era încetinit de alcool şi de surprindere, iar Ibn Azziz era acum în spatele lui, înfăşurându-i un şervet de pânză în jurul gâtului. Strângându-l. Oxley apucă de şervet, înfigându-şi unghiile în Ibn Azziz.

Ibn Azziz nu băgă în seamă zbaterea disperată a lui Oxley. El răsucea în continuare şervetul. Oxley era de două ori mai mare decât el, dar fără vlagă.

— „Dumnezeu vă va chema să daţi socoteală pentru tot ce veţi dezvălui din sufletele voastre şi pentru tot ce veţi ascunde” recită el, strângând şi mai tare.

Oxley bolborosi cu ochii bulbucaţi, zvârcolindu-se sălbatic. Roba neagră de mătase îi flutura în jurul corpului. Pe obraji i se scurgeau lacrimi, care i se întâlneau în barbă.

Ibn Azziz îl împinse în jos.

— „Şi Allah a spus… Allah i-a spus lui Iblis, Diavolul: Calea ce duce la Mine e dreaptă şi tu n-ai nicio putere asupra robilor Mei, numai asupra celor păcătoşi… păcătoşii care te urmează pe tine. Iadul e locul promis pentru ei toţi.”

Buzele lui Oxley erau vineţii ca strugurii copţi. Se agăţă cu degetele ca nişte gheare de faţa de masă, iar vesela şi tacâmurile căzură zdrăngănind pe podea. Mişcările îi încetiniră… Tot mai greoaie… până se prăbuşi în faţă.

Ibn Azziz îi dădu drumul şi Oxley căzu de pe scaun, zăcând mort pe podea. Ibn Azziz se şterse pe mâini de şervet şi-l azvârli la o parte. Se uită de-a lungul mesei. Ofiţerii se uitau toţi fix în farfuriile lor, tremurând, cu excepţia lui Tanner şi a lui Faisal, care-şi treceau printre degete mătăniile de rugăciune. Încet, cu mişcări ceremonioase, Ibn Azziz se aşeză pe scaunul din capul mesei. Garda de corp yemenită se postă în spatele lui. Ibn Azziz se simţi înconjurat de o lumină albă pură. Avea

douăzeci şi şase de ani. Avea multe lucruri de făcut şi de-abia începuse.

CAPITOLUL 8

Rugăciunile de după-amiază

A doua zi după-amiază, Rakkim se aşeză la biroul lui Sarah de la universitate, se uită încet prin birou, văzând ceea ce ar fi văzut şi ea. Zâmbi. Pe un raft al bibliotecii era o fotografie cu Sarah într-un hanorac portocaliu, cu braţele ridicate triumfător în vârful muntelui Rainier. Dacă se uita de aproape, se putea vedea şi pe el reflectat în ochelarii ei de zăpadă, îmbrăcat într-un hanorac albastru, fotografiind-o. Încă unul dintre secretele lui Sarah, încă o glumă particulară, doar între *ei*.

Studenţii treceau zgomotos prin faţa uşii biroului ei, în timp ce el scotocea prin sertare, al doilea sunet de sonerie avertizându-i că mai aveau doar cinci minute să intre în clase. Universitatea avea reguli stricte în legătură cu întârzierile, şi impunea codul vestimentaţiei, dar aveau nevoie de un sediu mai mare şi de un buget de întreţinere. Campusul era imaculat, nu exista nici măcar o urmă de mizerie nicăieri pe peluze, dar podelele cernite din clădiri erau crăpate şi neregulate, sălile de clasă înghesuite, pupitrele şi scaunele nu se potriveau. Birourile profesorilor nu erau nici ele în stare mai bună, mobila era părăginită, pereţii peticiţi. Calculatoarele facultăţii erau străvechi, fără legătură prin satelit, şi aveau doar acces limitat la internet, chipurile pentru a evita omniprezenţii viruşi ruseşti. Prima dată când venise aici, Rakkim fusese şocat de delăsarea neglijentă – centrele de instruire ale fedainilor erau de ultimă generaţie, de la pupitrele elegante la dispozitivele holografice de antrenament de luptă. Prin comparaţie, universitatea era o cocioabă fără fonduri. Încuietoarea ieftină de la uşa biroului lui

Sarah era o bătaie de joc, era un lacăt doar cu numele.

În dimineaţa aceea devreme, Rakkim lăsase maşina lui Redbeard într-un garaj subteran din centrul din Seattle. Când ieşise de acolo auzise chemarea muezinului la rugăciunile de dimineaţă unduindu-se din minaretul moscheii principale – „Dumnezeu e mare, Dumnezeu e mare, Dumnezeu e mare. Mărturisesc că nu există alt Dumnezeu decât unul Dumnezeu. Mărturisesc că Mohamed e profetul lui Dumnezeu. Mărturisesc că Mohamed e profetul lui Dumnezeu. Veniţi să vă rugaţi! Veniţi să vă rugaţi!" În întreg oraşul, statul, naţiunea, în întreaga lume, masa uriaşă de musulmani cuvioşi auzea chemări asemănătoare şi răspundea ca unul singur.

Rakkim rămase pe loc, în picioare, în sclipirea trandafirie a zorilor, tremurând la sunetul muezinului, în rezonanţă perfectă. O inimă. Un suflet. Un Dumnezeu. Nu se mai rugase de trei ani, dar se trezi murmurând cuvintele muezinului în timp ce oamenii se grăbeau pe lângă el ca să ajungă la moschee, oameni de afaceri în costume la trei rânduri, adolescenţi în blugi, femei ducând copii de mână, îndemnându-i să nu întârzie. Rugăciunile cu întreaga congregaţie erau considerate de douăzeci şi şapte de ori mai bune decât rugăciunile individuale şi binecuvântarea cea mai mare era acordată celor care ajungeau primii înăuntru, în doar câteva minute, credincioşii vor fi deja în genunchi, îndreptaţi cu faţa spre Kaaba din Mecca, într-un val perfect sincronizat de smerenie, infinit şi plin de abnegaţie, îndreptându-se spre eternitate. Rakkim îi privi repezindu-se către moschee şi-i invidie pentru devoţiunea lor.

În următoarea jumătate de oră, Rakkim luă o serie de autobuze înainte şi înapoi prin Zonă, sărind dintr-unul între staţii, şi strecurându-se în apartamentul său. Nimeni nu ştia unde locuia, nici măcar Mardi. Făcu rapid un duş şi dormi pentru

câteva ore. Când se trezi, mâncă nişte pui rece şi înghiţi patru aspirine. Apoi împrumută maşina unui necunoscut dintr-o parcare pe termen lung şi se duse la universitate, unde intră forţând încuietorile.

Redbeard îi spusese că verificase şi el biroul vineri seara, când campusul era gol, dar Rakkim trebuia să vadă cu ochii lui. De asemenea, voia să discute cu colega de birou a lui Sarah, doctor Barrie. Aceasta urma să treacă pe la birou probabil după ultima oră de curs, de la ora 15.00. Biroul fusese proiectat iniţial pentru un singur profesor, dar, fie din motive bugetare, fie din imperativul moral de a minimiza contactul privat între studenţi şi profesori, toate birourile erau împărţite.

Rakkim verifică sertarele biroului lui Sarah, notând mintal obiectele înainte să le mute. Erau mai multe blocuri de hârtie galbenă pline de notiţele lui Sarah pentru orele pe care le preda: „SUA post-Irak 301” şi „Introducere în cultura criminalistică populară”. Mai erau tabele cu note şi un manual gros de la administraţie cuprinzând în numeroase detalii codurile acceptate de conduită şi comportament, cu note de subsol din versetele aferente din Coran.

Prins în piuneze de raftul bibliotecii, într-un loc ce nu se vedea direct de către vizitatori, era un exemplar din vechea *Declaraţie a drepturilor omului.* Rakkim ştia că fuseseră zece în fostul regim, zece amendamente, dar era ciudat să le vadă afişate astfel. Nu era sigur dacă Sarah căuta necazurile cu lumânarea, sau dacă voise pur şi simplu să-şi reamintească singură cât de mult se schimbaseră lucrurile. Primul Amendament fusese golit de orice conţinut, după părerea lui Sarah, şi fosta protecţie acordată celorlalţi era limitată. Majorităţii oamenilor nu părea să le pese. Rakkim citise o dată că arderea steagului fusese considerată pe vremuri o formă a dreptului la libera exprimare. Eliminarea completă a celui de-

al Doilea Amendament fusese mult mai controversată. Unii de modă veche şi acum cârcoteau din cauza asta, dar şi ei îşi predaseră armele, exact ca toţi ceilalţi. Nu era permisă posesia de arme, nu pentru cetăţeni privaţi. Rakkim nu avea nevoie de o armă. Era şi aşa extrem de periculos.

Cercetă cărţile din bibliotecă: majoritatea erau texte academice şi bibliografii, dar raftul de jos era dedicat pasiunii lui Sarah – cultura populară de la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI Cărţi despre *Războiul Stelelor, X-Men, Stăpânul Inelelor,* cărţi despre filme poliţiste şi de groază, comedii romantice şi thrillere politice. Înregistrări cibernetice a cincizeci de ani de *TV Guide* şi o enciclopedie de benzi desenate. Reviste cu imagini cu pantofi la modă, şi haine şic de stradă, maşini de viteză şi bijuterii deco – pe Sarah o interesa orice, cu o curiozitate absolut neostoită. „Totul se potriveşte, Rakkim”, era una dintre expresiile ei favorite. „Totul se potriveşte – noi nu trebuie decât să vedem imaginea din puzzle.” Şi Sarah o vedea. Sarah putea citi însemnele de pe fundul ceştii culturii dintr-o singură privire, un amestec de intuiţie şi de perspicacitate care-i permitea să formuleze concluzii înainte ca majoritatea cărturarilor să aibă timp să fi analizat datele.

Însă nu era nicio carte despre China. Nicio înregistrare pe calculator. Rakkim spera să găsească totuşi ceva care să explice urma de ac de pe harta lumii din camera ei, o carte de bucate chinezească sau un ghid turistic de la rezervaţiile de panda, dar nu găsi nimic. Verificase un website de geografie în dimineaţa aceea şi descoperise că gaura de ac corespundea aproximativ zonei Barajului Celor Trei Trecători, dar nu reuşi să vadă nicio conexiune. Sarah era expertă în istoria Americii, iar China nu prea avea mare lucru în comun cu America nouă. China era puterea globală cea mai mare, în timp ce Republica Islamică era

considerată o fundătură tehnologică, fragmentată politic, fosta ei glorie nemaifiind decât o poveste uitată, aparţinând trecutului. Şi atunci de ce era Sarah interesată de China? Rakkim clătină din cap. Poate era doar o înţepătură de ac. O greşeală. Concentrează-te asupra a ceea ce *ştii,* şi abia apoi îţi poţi permite fantezii şi vise, asta l-ar fi sfătuit Redbeard.

Ceea ce ştia era că Sarah dispăruse de la universitate vineri dimineaţă. Plecase după cursul de „Istorie americană antebelică", abandonându-şi maşina în parcarea facultăţii. Redbeard spunea că fugea de o căsătorie aranjată, dar Rakkim nu credea asta. Dacă ăsta i-ar fi fost motivul, tot ce-ar fi trebuit să facă era să-l întâlnească pe Rakkim la Super Bowl şi să-i spună că era gată să fugă cu el. Deci care a fost catalizatorul?

Un bilet roz se strecură pe sub uşă.

Era un mesaj pentru Sarah de la doctor Hobbs, profesor de istorie, prin care o ruga să-l sune în legătură cu prezentarea pentru senatul facultăţii. Rakkim se uită lung la uşă. Sarah nu se prezentase la ora de vineri după-amiaza, nici în dimineaţa aceea la seminarul de „Metode avansate de cercetare istorică", dar majoritatea colegilor ei încă nu ştiau că dispăruse. Şi atunci de ce era *acesta* primul mesaj pe care-l primise? Îi verifică din nou biroul. Niciun bilet. La colega ei de birou însă… Tot biroul îi era acoperit de mesaje roz.

Patru mesaje pentru doctor Barrie, toate de la alţi profesori din Departamentul de Istorie; o schimbare a programării orei unui prânz pentru a doua zi, o invitaţie la un ceai academic, o cerere pentru notiţele ei despre modelele de emigrare francezo-algeriene, şi o a *doua* reamintire să-i înapoieze o carte doctorului Phillipi. Două dintre bilete erau pentru Sarah. Unul de la preşedintele Departamentului de Istorie, rugând-o să-l contacteze şi altul, ştampilat „Sociologie", de la Marian, în care scria: „Am greşit eu ziua? Sună-

mă”. Îşi puse biletul de la Marian în buzunar când auzi o cheie vârâtă în broasca uşii. O lăsase intenţionat neîncuiată.

— Ce cauţi aici?

O femeie de vârstă mijlocie stătea în pragul uşii, strângând la piept un teanc de hârtii.

— Doamna doctor Barrie? întrebă Rakkim, întinzându-i mâna, pe care ea n-o strânse. Biroul nu era încuiat, aşa că am intrat înăuntru. Sper că nu e nicio problemă. Aştept să-i iau un interviu domnişoarei doctor Dougan.

— Chiar aşa?

Lăsând uşa biroului larg deschisă, doctor Barrie se duse la biroul ei şi-şi trânti hârtiile pe el, făcând restul biletelor roz să zboare pe podea.

— Ei bine, ţi-a tras clapa, tinere Bine ai venit în clubul nostru.

— Mă tem că nu înţeleg.

— Alteţa sa regală s-a hotărât s-o şteargă într-una dintre expediţiile ei de cercetări, şi m-a lăsat pe mine să culeg după ea. Niciun anunţ dinainte, niciun indiciu când o să se întoarcă.

Doctor Barrie se aşeză greoi pe scaun şi-şi împinse ochelarii pe ochi cu degetul arătător. Era o profesoară epuizată de programul supraîncărcat, într-o rochie cu mâneci lungi, cu părul cărunt dezordonat.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin aria ei de expertiză. Eu mă concentrez pe modelele demografice musulmane de la sfârşitul secolului XX, nu pe aiurelile populare pe care le promovează ea.

Rakkim zâmbi.

— Nu sunt istoric.

— Mulţumeşte stelelor tale norocoase, zise doctor Barrie, uitându-se la el mai atent. Ce fel de interviu?

— Scriu un articol despre domnişoara profesoară Dougan pentru *Islamic-Catholic Digest.*

— N-am auzit niciodată de el.

— Suntem o publicaţie mică dedicată înţelegerii mai bune între membrii comunităţii.

— Ce comunitate? întrebă doctor Barrie.

— Nu mă întrebaţi pe mine. Redactorul a primit un grant, eu nu fac decât interviurile.

— Poate că atunci când alteţa sa regală binevoieşte să se întoarcă, o să aplic şi eu pentru un grant şi o să-mi iau un an sabatic în sudul Franţei, zise doctor Barrie. Există acolo nişte documente de recensământ foarte interesante pe care mi-ar plăcea *şi mie* să le studiez pentru o lună, şi apoi să vin înapoi şi să-mi ia un interviu un tânăr foarte simpatic.

Rakkim arătă fotografiile înrămate de pe biroul ei.

— Aceia sunt copiii dumitale?

— Cele şase comori ale mele, şi fiecare tăcut în durere şi suferinţă, răspunse ea, făcându-şi cruce. Catolicele adevărate, precum şi musulmanele adevărate, nu se tem să-şi facă datoria. O cunoşti pe profesoara Dougan?

— Nu chiar. M-am uitat prin cartea ei însă.

— N-am de fapt nimic cu ea. Atâta doar că sunt de părere că nu este matură, l-am spus că prima responsabilitate a unei femei e să se mărite şi să aibă copii. Poate să-şi facă o carieră *după* ce i-au crescut copiii. Aşa am făcut *eu,* zise ea, ştergându-şi nasul borcănat. Lucrez din greu. Mă duc la mesă în fiecare zi. Respect autorităţile. Dumneata eşti moderat sau modern? întrebă ea, îndreptând o fotografie.

— Nu ştiu sigur. Fac şi eu ce pot mai bine.

— Ăsta-i un răspuns ciudat pentru voi, zise doctor Barrie, zâmbind. Avea dinţii laţi şi neregulaţi, dar era un zâmbet blând şi cinstit. Parcă ai fi catolic. Noi avem îndoieli despre toate.

— Am fost crescut catolic, minţi el cu uşurinţă.

— Te-ai convertit, deci? Şi eu m-am gândit la asta, zise doctor Barrie, uitându-se la uşa deschisă

şi aşteptând să treacă un grup de studenţi care pălăvrăgeau. Toţi mergem în paradis, dar unii dintre noi merg pe scaunele din spate ale autobuzului, dacă înţelegi la ce mă refer.

— Ştiu exact ce vreţi să spuneţi, zise Rakkim. Sunt dezamăgit că domnişoara profesoară Dougan nu e aici pentru interviu. A apărut ceva neaşteptat?

— Era aici când m-am dus la ora mea de vineri la nouă dimineaţa, şi când am venit după aceea, nu mai era nicăieri. Nu mi-a spus niciun cuvânt că-şi ia concediu sau ceva. Mi se pare foarte nepoliticos.

— A avut vizitatori în dimineaţa aceea?

Doctoriţa Barrie se uită la el peste ochelari.

— Sper s-o găsesc. Dacă ratez interviul ăsta, o să am probleme cu redactorul-şef.

Rakkim se aşeză în scaunul lui Sarah, şi-l trase puţin mai aproape de Barrie. Aruncă o privire fugară spre uşa deschisă şi-şi coborî vocea.

— Ştiţi cum e. Chiar şi după ce m-am convertit, a trebuit să lucrez mai mult decât toţi ceilalţi… N-ar trebui să vă deranjez cu problemele mele, adăugă el jenat.

Doctor Barrie îşi îndreptă hârtiile pe masă.

— E la fel peste tot. Catolicii şi musulmanii sunt toţi oamenii Cărţii, copiii lui Avram, însă când e vremea să se împartă răsplăţile pământeşti… îşi aruncă ochelarii pe masă, se aplecă mai tare şi şopti: I-am spus soţului meu, dacă aş fi musulmană, aş fi şefa departamentului, şi dacă aş fi şi *arăboaică,* aş fi preşedinta universităţii.

— Amin, zise Rakkim. Speram doar… dacă vă puteţi gândi la ceva ce m-ar putea ajuta s-o găsesc, v-aş fi foarte recunoscător.

Doctor Barrie îşi masă sprâncenele şi clătină în cele din urmă din cap.

— Îmi pare rău, domnişoara Dougan a fost mereu foarte reţinută. Studenţii o plac, bineînţeles, dar colegii ei o consideră… fără principii academice.

— Există studenţi cu care a avut de-a face în mod deosebit?

— Asta nu e de fapt încurajat de administraţie. Nu cu o profesoară nemăritată.

— Eu vorbesc despre ceva complet inocent. O cafea la cofetărie… Am auzit că ieşea uneori împreună cu Marian de la Departamentul de Sociologie.

Doctor Barrie scutură din cap.

— Eu, una, nu ştiu de asta, dar la urma urmei, sociologia e mai degrabă ştiinţă de nimicuri, după părerea mea. Nu i-am ţinut eu socoteala profesoarei Dougan.

Rakkim se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc, oricum.

Era deja în pragul uşii când o auzi:

— Am văzut-o pe profesoara Dougan la cafeneaua Mecca vineri dimineaţa.

Rakkim nu lăsă să i se vadă bucuria.

— Cafeneaua Mecca?

— Pe Brooklyn Way, la câteva străzi de la campus. În general, e un loc de întâlnire a studenţilor, dar din când în când şi câteva cadre didactice se mai opresc să-şi ia un sandvici acolo. Mâncarea de la cantina din campus este exagerat de scumpă.

— Şi a fost acolo vineri?

— Da, dar nu vorbea cu nimeni. M-am oprit la semafor şi m-am uitat peste drum şi am văzut-o scriind ceva la un calculator din fundul cafenelei. Nu m-am gândit la asta în momentul acela, dar acum mă întreb de ce nu şi-a folosit calculatorul de aici. Merg mai greu, dar sunt pe gratis.

Rakkim se forţă să ridice din umeri.

— Mulţumesc oricum. O să reprogramez interviul când revine.

— Poate o să vrei să iei un interviu unui alt profesor de istorie, îi strigă din urmă doctor Barrie. O persoană cu acreditări academice *reale.*

CAPITOLUL 9

Înainte de rugăciunile de după-amiază

Rakkim se duse rapid de la magazinul universal Four Kings şi urcă în autobuzul de pe Pike Street. De pe un scaun din spatele autobuzului, se uită afară pe geam şi văzu că nu-l urmărea nimeni. Continuă totuşi să se uite încă opt străzi mai departe.

Era un obicei, acest balet straniu peste străzi, cu paşi repezi, trecând prin clădiri abandonate şi pieţe deschise. Rareori observa pe cineva urmărindu-l, dar totuşi suficient de des; presupunea că erau agenţii lui Redbeard, sau poate poliţişti sub acoperire bătând străzile să găsească scandalagii. Adevărul era însă că Rakkim pur şi simplu prefera rutele ocolitoare. Precauţiile acestea îi salvaseră viaţa de mai multe ori în primii lui ani ca fedain şi îi salvaseră echipa din ambuscade în situaţii de luptă. Ceilalţi îl credeau norocos, favorizat de Allah, şi se luptau să stea în preajma lui. Rakkim nu avea inima să le spună că norocul nu era ca un foc, care-i încălzeşte pe toţi cei din jur. Norocul, ca şi mila lui Allah, e o gaură neagră. Ori cazi în ea, ori nu.

După conversaţia cu doctor Barrie de la universitate, Rakkim se dusese la Mecca Cafe, băuse o ceaşcă de cafea şi discutase cu chelneriţa, şi apoi se reîntorsese cu maşina în centru. După ce-şi parcă maşina împrumutată, o luă pe o stradă laterală prin mulţimea adunată în piaţa publică şi abia apoi intră prin uşile batante de la Four Kings. Deja se hotărâse să-l contacteze pe Spider.

Coborî din autobuz la First Hill, se amestecă într-un roi de angajaţi mohorâţi care intrau în tură la azilul de veterani din apropiere. Rămase printre ei până la capătul străzii, ascultând cum se

plângeau despre administraţia spitalului, şi apoi se îndreptă spre Reservoir District, mergând încet printre băltoacele presărate pe trotuar.

Reservoir District era o zonă muncitorească a oraşului, majoritatea catolici şi musulmani căzuţi în păcat, un amestec de case dărăpănate şi prăvălii ieftine. Femei casnice masive în impermeabile de plastic se grăbeau prin ploaie, în timp ce câţiva bărbaţi stăteau adunaţi în jurul focurilor din tomberoanele metalice, certându-se şi trecându-şi pe rând sticlele de băutură ascunse în pungi de hârtie. Pe zidul aleii era scris cu graffiti „Du-te la moschee", şi alături era mâzgălit în carioca neagră „Du-te la târfe" – o replică foarte periculoasă, pentru că blasfemia costa tăierea limbii. Un Lexus foarte vechi era cocoţat pe nişte cărămizi în curtea unei case, cu roţile sparte, ruginind încet în ploaia măruntă. Asfaltul trotuarelor se sfărâma, indicatoarele de pe stradă erau furate ca să-i încurce pe poliţişti sau pe străini.

Bananele de sub marchizele aprozarelor erau moi şi maronii, şi merele pline de viermi. De la un magazin de muzică se auzea urlând ultima porcărie atonală, iar roşcatul cu pieptul gol de la tejghea avea tatuaje pe tot corpul. Peste tot rahat de câine. Indiferent de cât de săraci erau, se părea că fiecare familie de catolici avea cel puţin un câine, o atitudine tăcută de sfidare faţă de majoritatea musulmană, care considera câinele un animal necurat. Niciun musulman cucernic nu ar intra într-o casă cu un câine înăuntru – ar fi fost acelaşi lucru să te aştepţi să-i vezi sărutând un porc. Rakkim păşi pe iarbă ca să evite o grămadă proaspătă, aburindă, în mijlocul trotuarului, şi trebui să accepte că musulmanii aveau dreptate.

Rakkim intră în frizeria cu trei scaune şi pe sub guler ploaia i se scurse până pe piele. Foarfecele laser de tuns, demodate demult, zbâmâiau din toate direcţiile. Corcitura de lângă uşă se uită în sus la el, chelălăi scurt şi îşi aşeză iar capul pe labe.

Scuturându-se de ploaie, Rakkim trecu pe lângă clienţii care aşteptau şi se aşeză pe scaunul de lustruit pantofii din spatele frizeriei. Luă o revistă foarte uzată şi-şi puse cizmele în suporţi.

— Obişnuit sau de lux? pufni Elroy.

Era răcit. Elroy era întotdeauna răcit.

— Ia fă-le tratamentul ăla special de etanşare, zise Rakkim. Chestia aia cu uleiul de nurcă.

Îşi aruncă privirea pe fotografia preşedintelui felicitând soldaţii întorşi acasă de pe frontul din Quebec. Cineva desenase coame pe capul preşedintelui. Întoarse pagina.

Elroy desfăcu încet capacul unei cutii cu pastă de ceară. Avea aproximativ doisprezece ani, era mic şi slăbuţ, un copil ursuz cu părul negru zbârlit şi cu ochii posaci. Avea nasul mic, bineînţeles, chiar cârn. Rakkim auzise că fusese ca un cioc înainte ca Spider să-i facă operaţie. Spider le făcea operaţie la nas tuturor copiilor lui, ca să nu semene deloc cu el. Prea semit, prea periculos. Nu că Rakkim îl văzuse vreodată pe Spider. Nimeni nu-l văzuse, dar aşa se zvonea.

Rakkim se folosise de Spider de cinci sau şase ori în ultimii ani, de obicei ca să verifice cât de încredere erau oamenii care voiau să emigreze, ca să se asigure că nu-i întindeau o capcană, sau ca să-l ajute la rutele de evadare. O dată Spider intrase în sistemul computerului municipal din Boise, Idaho, şi aflase dispunerea patrulelor de poliţie şi de grăniceri, aflând chiar şi câte perechi de ochelari de vedere de noapte aveau, inclusiv numărul modelului şi starea bateriilor. Boise fusese un bun punct de ieşire, până când un alt agent de traversări, un lacom neglijent şi inconştient, fusese prins încercând să treacă un grup de şaptesprezece oameni de-a lungul lui Snake River. *Şaptesprezece*. Cretinul crezuse probabil că era conductor de tren. Toţi fuseseră executaţi, bărbaţi, femei şi copii. Rakkim văzuse transmisia în direct la Blue Moon, fără să arate

vreo reacţie. Trecerea prin Boise era terminată. Acum nu mai puteai trece niciun peştişor pe acolo fără să fii detectat.

Mardi îi făcuse legătura cu Spider. Unul dintre copiii mai mari ai lui Spider lucra la Blue Moon ca spălător de vase, un băiat miop de cincisprezece ani, având un orar dublu la liceu. Mardi îl lăsa să doarmă la club când nu era cu familia lui. Rakkim n-avea nicio idee câţi copii avea de fapt Spider. Mardi spunea că erau presăraţi peste tot prin oraş, toţi harnici şi muncitori, numai unul şi unul, şi deştepţi pe deasupra. Când Rakkim voia să îl contacteze pe Spider, se ducea la Elroy şi nu la spălătorul de vase. Încă o mişcare pe ocolite.

— Cum merge treaba? întrebă Rakkim.

Elroy vârî o cârpă în pasta neagră, încercuind încet marginea cutiei. Avea unghiile roase până la carne, cu o linie subţire neagră de la crema de ghete.

— Prea mulţi zgârie-brânză. Rataţii ăştia de aici nu se mândresc deloc cu felul cum arată. Ar purta şi saboţi de lemn dacă ar putea. Dar cizmele astea de crăpat capete sunt ca lumea, zise el, aplicând crema pe cizmele cu vârf de polimer ale lui Rakkim. De la cine le-ai furat?

— De la un individ care probabil ţi-ar fi dat un bacşiş mare.

Rakkim întoarse pagina revistei. Era o reclamă de o pagină întreagă pentru Aventuri în Palestina de la periferia oraşului San Francisco, familii fericite fluturând din mâini către camere, copiii cu centuri din plastic de sinucigaşi, ridicând AK-47 către cer.

— Ai fost vreodată la Aventuri în Palestina?

— Da, eu şi marele muftiu am mers cu autobuzul o dată, zise Elroy, începând să lucreze la cealaltă gheată. O tură grozavă. Am mâncat costiţă de porc şi am vomat pe vesta mea cu explozivi.

Rakkim se uită în partea din faţă a frizeriei, dar nimeni nu le acorda nicio atenţie. Se sprijini de

spătarul scaunului şi-l lăsă pe Elroy să-şi facă treaba, ascultând cu plăcere fâşâitul cârpei de lustruit şi bâzâitul laserului. Pe peretele cu ecranul era un concurs televizat, fără convertor holografic. Nu merita să te uiţi la el. Şi oricum, întrebările erau prea uşoare.

— Eşti gata, zise Elroy.

Rakkim se uită la cizmele sale.

— Mecca Cafe, zise el încet, vârându-şi mâna în buzunar să-şi scoată banii. Au două calculatoare, dar nu ştiu care mă interesează, aşa că zi-i lui Spider să intre în amândouă. Vreau orice intrare sau ieşire de vinerea trecută, între opt şi zece dimineaţa.

Îi plăti lui Elroy pentru lustruit, şi-i dădu un bacşiş gras.

Elroy pufni.

— Vai de mine, acuma chiar că pot să merg la ce facultate vreau.

Rakkim îi aruncă un pix.

— Ăsta-i al tău? Elroy şi-l prinse la gulerul tricoului. Sunt două nuclee de memorie în el. Aş vrea ca Spider să se uite puţin la ele.

Pe unul îl extrăsese din calculatorul de acasă al lui Sarah şi pe celălalt din rabla de calculator de la birou, înainte să apară Barrie.

— Cu ploaia asta din ultima vreme… o să trebuiască să mai vii la un lustru peste o săptămână.

— Nu pot aştepta o săptămână.

— S-ar putea să te coste.

Rakkim se ridică în picioare.

— Oricât costă.

— Unde e Simmons? întrebă Mardi.

— Domnul Simmons e la spital cu nu ştiu ce fel de infecţie. Nu ştiu exact amănuntele, îi zâmbi Darwin, aşezându-şi valiza pe biroul ei. Va trebui să te mulţumeşti cu mine.

— Îmi cumpăr băutura de la Simmons de când mi-am deschis locul ăsta. În el am încredere. Tu nu eşti decât un individ care a intrat aici de pe stradă.

— Lucrăm pentru acelaşi furnizor. Aceleaşi preţuri. Aceeaşi calitate ridicată.

Darwin atinse valiza cu vârful degetelor. Pe capac era o mică picătură de sânge. Era o glumă personală a lui. Îi făcu cu ochiul.

— Aceeaşi valiză de mostre. Vezi monograma? Simmons mi-a spus să fiu atent la tine. Mi-a zis că ştii să te târguieşti, nu glumă.

Mardi se rezemă de birou, cu picioarele lungi încrucişate.

— Nu-mi place să fiu luată de fraieră.

— N-am venit să te iau de fraieră.

Darwin îşi atinse cravata. Era un gest de ţărănoi timid, flăcăul emoţionat veni la peţit. Dar târfa asta catolică *era* superbă. Cu pistruii ei pe braţele goale şi un puf fin blond pe buza de sus. Şi era sigur că zbiera din toţi rărunchii. Scoase o sticlă din valiză şi două pahare şi le aşeză pe birou.

— Tocmai scoatem pe piaţă un nou produs, de mare clasă şi rafinament.

Mardi se uita cu atenţie la el în timp ce turna. Era generos. Nu ca Simmons, care abia uda fundul paharului cu mostrele.

— Clienţii noştri nu sunt chiar aşa de interesaţi de calitate, zise ea, ridicându-şi paharul la lumină şi apreciind culoarea deschisă de caramel. Nu-i interesează decât să se distreze ca lumea şi să fie în stare să-şi permită destulă băutură să se pilească bine.

Darwin ciocni cu ea. Îşi umplu apoi gura, savurând alcoolul înainte să-l lase să-i alunece cald şi aromat pe gât. Şi femeia făcea acelaşi lucru. Îi zâmbi.

Mardi îi zâmbi înapoi.

— N-am gustat niciodată whisky de Kentucky adevărat, dar mi s-a spus că ăsta e aproape la fel de bun, zise Darwin.

Mardi îşi linse buzele.

— Nu e rău.

— Simmons avea dreptate. *Chiar* că ştii să te târguieşti.

— Cât costă o ladă de pileală din asta?

— Pentru tine? Darwin se uită la tavan, socotind. Şapte sute… nu, hai să zicem şase sute cincizeci.

Mardi clătină din cap.

— Ar trebui să cer douăzeci de dolari pe pahar ca să scot profit.

Darwin îi reumplu paharul, şi-i văzu surpriza din ochi. Şi plăcerea.

— Consideră-l o pierdere calculată, o chestie specială ca să atragi oamenii. Toate cluburile din Zonă oferă aceeaşi bere apoasă şi poşircă de rachiu. Blue Moon o să devină o destinaţie unică. Cum scrie şi afară pe uşă: „Te distrezi deja?”

Îşi ciocni din nou paharul de al ei, toastând cu ochii către sânii ei.

Mardi luă o sorbitură.

Darwin o privi înghiţind, excitat de mişcarea gâtului ei. Înfierbântat, agitat şi complet concentrat. Dac-ar putea-o ucide chiar acum, ar fi perfect. Trebuia însă să respecte priorităţile. Bătrânul fusese foarte clar în această privinţă. Va avea destul timp s-o omoare mai târziu. Se zicea că anticiparea e o intensificare a plăcerii, dar nimic nu se compara cu un omor rapid. Un omor neaşteptat. Trăsnetul personal al lui Dumnezeu.

— La ce te gândeşti?

Darwin zâmbi.

— La cât de mult îmi iubesc meseria.

Mardi scoase un pachet de ţigări. Darwin îi aprinse una.

— Unde ţi-e partenerul?

— Şi-a luat ziua liberă.

— Ce păcat! Simmons zicea că e un tip grozav.

Bătrânul spusese că Rakkim e dur şi plin de şiretlicuri.

„O provocare”, adăugase Bătrânul, ştiind că asta o să-i lase gura apă lui Darwin. Fotografiile pe care i le trimisese pe telefon arătau un modern ciolănos, cu ochii aspri, mai degrabă viril decât elegant, un adevărat bărbat periculos. Exact cum îi plăceau lui Darwin.

Stătea întins în pat când îl sunase moşul, visând cu ochii deschişi la amintirile lui plăcute. Bătrânul îi oferise slujba şi apoi voise să încheie convorbirea cât de repede cu putinţă, dar Darwin îl ţinuse la telefon, întrebându-l de sănătate, de caii de curse pe care-i creştea şi de toţi copiii lui drăgălaşi. Bătrânul rămăsese mereu politicos, ca întotdeauna, plin de rafinament, dar în voce i se simţea o urmă infimă de iritare. Nimeni în afară de Darwin n-ar fi putut s-o detecteze.

Darwin privi fumul ridicându-se din nările lui Mardi.

— O să mai stau în oraş câteva zile. Chiar mi-ar plăcea să-l întâlnesc. Sună-mă, zise el, punându-şi cartea de vizită pe birou. Nu ai ocazia prea des să dai mâna cu un fedain.

Mardi ridică din umeri.

Darwin îi umplu din nou paharul.

— Să nu-i spui şefului că dau din profit de pomană.

— Vrei să mă îmbeţi, Darwin?

— Pari o femeie care ştie să aibă grijă de ea. Deci, pot să te trec cu o ladă? Sau trebuie să vorbeşti întâi cu partenerul tău?

Ochii lui Mardi sclipiră.

— Ţi-am zis deja, nu cred că o să scot profit.

— Aiurea. Mâine, poimâine vine Ziua Sfântului Patrick. N-o fi ea sărbătoare legală, dar ştii şi tu ce se spune, zise Darwin, ciocnind din nou. De Ziua Sfântului Paddy, toată lumea e catolică.

CAPITOLUL 10

După rugăciunile din zori de zi

În internet café-ul Good Woman se auzea un răpăit ca de grindină – douăzeci de femei la tastaturi bătând încontinuu, şi încă cinci-şase aşteptându-şi rândul. Toate purtau chadoruri, multe dintre ele negre, dar destul de multe în culori mai vii, purtate de femeile mai tinere. Sarah îşi desfăcuse vălul de pe faţă ca să se simtă puţin mai liberă. De cele mai multe ori se aventura afară îmbrăcată ca o modernă, sau catolică, în blugi sau pantaloni, cu părul lăsat liber, şi puţin machiaj. Când intra însă pe internet, purta un chador. Era o cafenea fundamentalistă, unde accesul pe orice site era riguros filtrat şi adresele de web, chiar şi numai potenţial necuviincioase, erau blocate, deci era locul perfect pentru un contact codat.

Femeia de la calculatorul vecin, o fată care nu avea mai mult de şaptesprezece ani, fredona un şlagăr modern în timp ce scria. Era un cântec despre doi adolescenţi care încercau să evadeze pe schiuri în Canada şi care mureau îngheţaţi unul în braţele celuilalt. Dacă tatăl fetei ar auzi-o cântând cântecul acesta, ar bate-o până nu s-ar mai putea ridica de jos. I-ar percheziţiona camera şi ar verifica dacă a umblat la radio ca să prindă posturi obscene. Fata îşi desfăcuse puţin chadorul, ca să-i stea mai lejer, şi câteva şuviţe blonde i se revărsară în afară. Ca toate femeile din cafenea, purta la vedere un card de plastic în jurul gâtului, de la tatăl sau soţul ei, prin care i se acorda permisiunea să iasă din casă. Şi Sarah purta unul, un fals cumpărat din Zonă cu câteva luni înainte. Cardul de învoire îi atârna ca o piatră de moară de gât.

Sarah aşteptă să se încarce site-ul. Calculatoarele din cafenea nu permiteau,

bineînţeles, vizionarea de fotografii de niciun fel, dar cu toate filtrele integrate încărcarea se făcea incredibil de încet. Pe pereţi erau scrise în litere roz sloganuri şi citate din predici: „Copiii ascultători sunt darul unei mame către Dumnezeu”; „Mulţi copii = O inimă fericită”; „Cinsteşte-ţi bărbatul şi supune-te”; „Un frate aspru este o sabie împotriva păcatului”.

Sarah ascultă pălăvrăgelile femeilor şi le simţi limitările, vieţile predestinate. Păreau însă fericite, legate una de alta într-un fel în care nici ea, nici vreuna dintre prietenele ei moderne nu erau. Sarah se ruga zilnic, mergea la moschee cel puţin vinerea, dar credinţa nu era decât învelişul decorativ al vieţii ei, nu era şira spinării şi sufletul întregii ei existenţe. Era o femeie de carieră, om al cărţilor şi al spiritului liber, dar munca nu-i dădea acest rezervor adânc de seninătate pe care-l vedea pe feţele credincioşilor, certitudinea că toate lucrurile erau în mâinile lui Allah. Dimpotrivă. În ultimele zile găsise un confort straniu în modestia chadorului şi a învelitorii capului, o bucurie în anonimitatea vălului. Era jenant şi n-ar fi recunoscut asta faţă de nimeni, nici măcar lui Rakkim, dar uneori se gândea că plătea un preţ prea mare pentru rigurozitatea ei intelectuală.

„Bine ai venit la Casnica Pioasă!” îi apăru pe ecran în litere aurii, făcând-o să tresară.

Sarah verifică lista intrărilor recente, căutând o întrebare despre pregătirea corectă a unei mese de sărbătoare cu iepure, cartofi dulci şi ridichile victoriei. Erau o mulţime de întrebări cu subiecte asemănătoare, dar niciuna nu menţiona ridichile victoriei, un termen demodat, folosit cu douăzeci de ani în urmă. Verifică încă o dată lista. Dacă ar fi găsit întrebarea, aceasta ar fi conţinut un cod ce i-ar fi spus exact pe care alt site să aibă o conversaţie privată. Nici acum nu găsi nicio afişare cu ridichile victoriei.

Sarah dădu un clic pe „Afişează întrebare”.

Mama mea, binecuvântată fie amintirea ei, avea o reţetă în care apar ridichile victoriei, dar nu am reuşit să găsesc aşa ceva la piaţă. Aş fi foarte interesată dacă cineva mi-ar spune unde aş putea găsi aceste legume, dacă asta sunt. Sunt foarte interesată să onorez amintirea mamei mele servind acest fel de mâncare stimatului meu tată.

Uşa cafenelei se deschise în momentul în care ea apăsa pe „Afişare”, şi un val de şoapte speriate trecu prin încăpere. Sarah îşi ridică privirea, şi o

coborî imediat după aceea, respirând adânc. Uitându-se ţintă la monitorul calculatorului, îşi ridică încet vălul şi-l fixă la locul lui. Privi Roba Neagră plimbându-se prin încăpere, un bărbat scund şi îndesat cu ochelari mici şi rotunzi în vârful nasului. Ar fi fost comic dacă n-ar fi avut în mână bastonul lung şi flexibil şi aura de putere.

Fşş. Fşş. Fşş. Bărbatul sfâşia aerul cu bastonul înainte şi înapoi, plimbându-se printre şirurile de calculatoare. Camera era acum complet tăcută în afara de sunetul bastonului. Fşş. Fşş.

Femeile îşi traseră mai strâns chadorurile pe ele. Asigurându-se că au gleznele şi încheieturile mâinilor acoperite. Fata de lângă ea îşi trase rapid acoperitoarea capului, vârându-şi părul înăuntru.

— Soră? zise încet Roba Neagră.

O femeie mai în vârstă se uită fugar la Roba Neagră, cu buza de jos tremurând.

Bastonul flutură la doi centimetri de nasul ei.

— Site-ul ăsta pe care-l vizitezi e o insultă împotriva soţului tău, zise el cu vocea ascuţită şi stridentă, ca şi cum ar fi străpuns barba neagră şi deasă. „Patul conjugal”… asta-i o murdărie.

— Sunt sfaturi oferite de imamul din Chicago, şopti femeia.

Roba Neagră lovi monitorul.

— Imamul din Chicago încuviinţează ticăloşiile.

Femeia se lăsă să cadă pe podea şi sărută tivul hainei Robei Negre.

Sarah se uită drept înainte când Roba Neagră se apropie. O durea stomacul din cauza încordării. Se opri în spatele fetei de lângă ea.

Bastonul lovi podeaua.

Fata îşi împreună mâinile în poală, tremurând atât de tare, încât chadorul de pe ea părea să fluture.

Bastonul ridică o şuviţă din părul ei lung şi blond care-i scăpase de sub acoperitoarea capului. Fata încercă să-şi vâre la loc şuviţa scăpată, dar

Roba Neagră o plesni cu bastonul peste mână, făcând-o să ţipe.

— Îţi etalezi părul să ţi-l vadă toată lumea, şuieră el. Eşti o târfă catolică sau o femeie musulmană cuvioasă?

Plângând, fata îşi vârî părul înăuntru, cu mâna peste care avea o dungă mare şi roşie.

Bărbatul simţise probabil privirea furioasă a lui Sarah asupra lui. Îi aruncă o privire înveninată.

— Allah cel atotputernic *dispreţuieşte* o femeie insolentă.

Sarah îşi cobori privirea. Recunoscătoare pentru văl.

Roba Neagră îi smulse cârdul de învoire de la gât. Aproape trăgând-o din scaun.

— Abu Michael Derrick, citi el cu ochii larg deschişi de după ochelari. Soţul tău şi-a neglijat îndatoririle. Eşti îmbrăcată cuviincios, cu văl, aşa cum se cade pentru o soţie musulmană corectă, dar ochii îţi trădează firea adevărată. Eşti nerespectuoasă faţă de Profet, slăvit fie numele lui, sau numai faţă de cei care încearcă din smerenie să-i aplice legile?

Sarah îşi plecă imediat capul, furioasă pe sine însăşi pentru că nu se prefăcuse mai bine. Şi speriată în acelaşi timp. Puterea Robelor Negre asupra modernilor era limitată, dar Sarah era îmbrăcată ca o fundamentalistă. Era întru totul în jurisdicţia lui să o târască afară din cafenea, să o biciuiască în stradă şi să o ducă la soţul ei pentru o pedeapsă suplimentară.

— Care e moscheea ta? întrebă Roba Neagră.

— Martirii Sfinţi ai Patriei, zise Sarah, cu ochii plecaţi.

— O moschee onorabilă. Imamul Plesa este bine pregătit. Roba Neagră lovi spătarul scaunului ei cu bastonul. Te bate soţul tău?

— Când este nevoie, răspunse supusă Sarah.

— Un răspuns bun, soră, dar meritele lui depind de stricteţea soţului tău.

Roba Neagră se apropie şi mai mult de ea. Din colţul ochiului, Sarah îi văzu mâna strângându-se şi mai tare pe baston. Bastonul se furişă brusc înainte, îi ridică mâna stângă şi i-o trase mai aproape de el să o examineze fără să trebuiască să-i atingă pielea. Sarah se bucură că îşi îndepărtase orice urmă din lacul transparent de unghii pe care-l purta de obicei. Se bucură şi că-şi amintise să-şi pună o verighetă. Se gândise la Rakkim când şi-o strecurase pe deget.

— Ai mâinile moi. Mâinile unei femei leneşe şi egoiste. O femeie cu mulţi servitori sau o femeie căreia nu-i pasă de cum îi arată casa. Îi lăsă mâna să-i cadă, dezgustat. Soţul tău îţi trece cu vederea toate astea. L-ai manipulat cu vicleşugurile tale femeieşti? Eşti o *frumuseţe,* soră?

— Dacă soţul meu mă consideră aşa, toată gloria e a lui Allah cel milostiv, care ne-a creat.

— Încă un răspuns bun. Eşti o femeie *educată,* soră? întrebă el, biciuind aerul cu bastonul.

Sarah ezită, nefiind sigură cum să răspundă. Simţea atenţia întregii încăperi concentrată asupra ei. Celelalte femei se simţeau uşurate că Roba Neagră alesese pe altcineva.

— Răspunde!

Bastonul o izbi în umăr, şi Sarah gemu, muşcându-şi buzele să şi le închidă. Sunetul semăna cu cele pe care le scotea în timpul dragostei pătimaşe pe care o făcea cu Rakkim, ţipetele lor întrepătrunse asemenea trupurilor lor. Obrajii îi ardeau amintindu-şi.

— Te-ai dus la facultate? Ai băut adânc din apa aceea murdară?

— Da… un an, până când soţul meu mi-a interzis. Pentru care îi sunt recunoscătoare.

Roba Neagră dădu din cap.

— Poate că mai e o speranţă pentru el, totuşi. Îşi drese glasul. O să-i vorbesc imamului tău. Trebuie să discute despre comportamentul tău cu soţul tău.

— Mulţumesc, zise Sarah, cu fruntea în continuare plecată.

O durea umărul din cauza bastonului.

Roba Neagră îi azvârli cardul de învoire pe podea.

Sarah nu făcu nicio mişcare să-l ia de jos. Privirea îi tremura de lacrimi nevărsate, dar refuză să plângă. Prin ochii îngustaţi, îl privi îndepărtându-se cu paşi hotărâţi şi ieşind afară pe uşă.

Şoaptele începură imediat ce se închise uşa în urma lui. Câteva femei chicotiră, mai degrabă de agitaţie şi de spaimă decât de veselie. Niciuna nu se uită la ea, nici măcar fata de lângă ea.

Sarah le auzi lovind din nou tastele calculatoarelor, dar ea nu se mai mişcă. Ştiuse despre brutalitatea Robelor Negre, despre bătăi şi despre supunerea femeilor, dar astea erau doar cunoştinţe teoretice. Durerea din umăr era adevărata educaţie. Orice gânduri despre plăcerile fundamentalismului îi dispărură. Preţul plătit pentru o asemenea mulţumire era mult prea ridicat.

Istoria este o treabă murdară şi înşelătoare, o învăţase profesorul ei favorit, dar adevărul merită. Sarah fusese sigură de înţelepciunea profesorului în timp ce stătea în sala de clasă, dar când pusese la îndoială adevărul atacului sionist trebuise să stea să se gândească dacă e bine ce face, dacă ar trebui să continue. Rescrierea istoriei era ca o invitaţie pentru haos, cu toată durerea şi suferinţa sa. Însă această Robă Neagră, cu ochii bulbucaţi, îi pusese capăt oricărei îndoieli. Există lucruri mai rele pe lumea asta decât haosul. Indiferent de riscuri, avea de gând să-şi continue cercetarea. Adevărul, oriunde ar conduce-o.

CAPITOLUL 11

Înainte de rugăciunile de la amiază

— Rakkim Epps, repetă el pentru gardianul de securitate. Doamna profesoară Warriq nu mă aşteaptă. Spune-i că am venit în legătură cu un prieten comun de la universitate.

Aşteptă cât timp gardianul vorbi la telefon, uitându-se bănuitor la el. După încă un moment, gardianul închise telefonul, ridică poarta şi Rakkim intră cu maşina înăuntru.

Era miercuri, cinci zile de când dispăruse Sarah, trei zile de când îl chemase Redbeard. Toată ziua de ieri şi-o petrecuse verificând lista apelurilor telefonice ale lui Sarah şi chitanţele electronice pe anul trecut, încercând să găsească vreo urmă ce i-ar putea indica unde se dusese. Nu exista nicio persoană sau un loc unde să sune în mod frecvent, dar asta nu-l surprinse – pe el Sarah îl sunase întotdeauna de pe telefoane de unică folosinţă vândute pe sub mână oriunde în Zonă. Sistemul GPS din maşina ei dezvăluise în detalii amănunţite locurile în care se ducea de obicei, dându-i o schemă cu reţeaua codată pe culori a tuturor traseelor făcute de ea, dar Sarah luase întotdeauna taxiuri la întâlnirile lor exact din acest motiv, şi plătea în bani gheaţă. Rakkim sperase că nu fusese la fel de prudentă cu bonurile de plată, dar nu apărea nicio notă de plată de restaurant care să nu corespundă cu locurile înregistrate pe lista călătoriilor ei, nicio cumpărătură făcută într-un loc ce nu apărea pe reţea. Spre ruşinea lui, verifică dacă avea chitanţe de hotel, dar nu era niciun indiciu că s-ar fi întâlnit cu altcineva. Era nepoata lui Redbeard, pur şi simplu nu făcea greşeli prosteşti. Dar verifică totuşi.

Îl sunase pe Redbeard cu o zi înainte, şi-l rugase să introducă scanarea irisului lui Sarah în sistemul de securitate al tranzitului. Redbeard îi răspunsese că Sarah era încă în oraş, şi că oricum era prea târziu să mai implementeze acum procedura. „Introdu datele, insistase Rakkim – dacă foloseşte transportul în comun oriunde în ţară, va apărea imediat în sistem.” Redbeard recunoscuse în cele din urmă că era o eroare în software; un vierme chinezesc persistent făcuse sistemul să cadă şi nimeni nu fusese în stare să-l deviruseze. Trebuiau să reconstruiască în întregime matricea sistemului. Rakkim întrebase de când apăruse problema asta, dar Redbeard refuzase să răspundă. Rakkim închisese simţind că lumea se mişca lent în jurul lui. Luminile din trafic nu mai funcţionau zile la rând, autostrăzile noi crăpau la primul îngheţ, şi acum cele mai sofisticate linii de apărare a naţiunii se prăbuşiseră şi ele, şi nici măcar nu exista un program să fie reparate. Nu era de mirare că Redbeard îl chemase pe el s-o găsească.

Mai devreme în acea dimineaţă folosise biletul roz găsit în biroul lui Sarah şi sunase la Departamentul de Sociologie, cerând să i se facă legătura cu Marian. Secretara îi spusese că „doamna profesor Warriq” nu avea ore decât vineri. Rakkim îşi ceruse scuze, închisese şi-i căutase adresa în banca de date la care îi dăduse Redbeard acces. Nu avea nimic mai bun de făcut, şi părea să fie cea mai apropiată prietenă pe care o avea Sarah.

Rakkim se duse pe străzile rezidenţiale întortocheate, o luă la stânga pe lângă o moschee elegantă, cu mozaic albastru, şi continuă să meargă. Marian Warriq locuia într-o enclavă musulmană exclusivistă situată pe dealurile de deasupra oraşului, cu vile presărate pe versant construite în aşa fel încât să profite la maximum de panoramă. Un cartier foarte scump pentru un profesor de sociologie. Străzile erau aproape

pustii, peluzele luxuriante şi trotuarele impecabil de curate. Nicio casă nu avea trecut numărul pe ea. N-ar fi găsit-o niciodată pe Warriq fără informaţiile din banca de date. Cel puţin, *ea* mai funcţiona încă.

Un bărbat îndesat într-o tunică cenuşie deschise uşa din faţă a casei Warriq înainte ca Rakkim să apuce să bată. Rămase acolo, blocând intrarea, semănând cu o gorilă urâtă cu creştetul ras, cu barba deasă şi neagră, cu fizionomia unei nicovale.

— *Fii amabil* şi lasă-l pe domnul Epps să intre, Terry, se auzi o voce de femeie din spatele lui.

Garda de corp se ciocni de Rakkim în timp ce se trase la o parte.

Rakkim îşi scoase cizmele şi intră în camera de zi. Doamna profesoară Warriq stătea pe o canapea violet, cu modele florale, cu mâinile împreunate modest în poală, cu capul acoperit. Era o femeie cu chipul rotund, de aproximativ cincizeci de ani, cu ochii limpezi şi întunecaţi, îmbrăcată într-un chador verde cu fire aurii. Sosirea lui o luase prin surprindere, dar şi ea era o surpriză pentru el. Marian Warriq fusese intermediara dintre el şi Sarah, femeia care-i adusese invitaţia iniţială a lui Sarah, după ce Redbeard îl alungase. Marian purtase un văl în ziua aceea, dar Rakkim era sigur că fusese ea. Ochii o dădeau de gol… şi sprâncenele, groase şi date puţină cu henna în stilul vechi. Rakkim făcu o uşoară plecăciune.

— Doamnă profesor. Este o plăcere să vă întâlnesc din nou.

Femeia îşi coborî ochii arătând clar că-i înţelesese mesajul ascuns, şi făcu un gest către canapeaua din faţa ei.

— Te rog.

Camera de zi era plină de statui antice din marmură italiană şi tapiserii ţariste, un cap de piatră de la Angkor Wat, şi un mic cal de bronz pătat cu cocleală, o sculptură atât de veridică încât aproape te aşteptai să-l vezi luând-o la galop. Terry

stătea în apropiere, cu braţele încrucişate pe pieptul lat.

— Vă sunt recunoscător că m-aţi primit fără invitaţie, zise Rakkim. Probabil vă întrebaţi cum v-am găsit. Eram în birou la Sarah…

— Sarah mi-a spus că eşti ingenios, zise Marian, privindu-l cu atenţie. Nu a venit la întâlnirea de la prânz pe care o aveam vineri şi nici nu m-a sunat să-şi ceară scuze, ceea ce nu-i stă deloc în caracter, iar azi apari *dumneata* în pragul uşii mele. Ce alt motiv ai avea să fii aici? S-a întâmplat ceva cu ea, nu-i aşa?

Mâinile i se frământau neliniştite în poală, pipăind mătănii inexistente.

— Încă nu.

Marian murmură mulţumiri lui Allah.

— Trebuie însă s-o găsesc, zise Rakkim, aruncând o privire către garda de corp, şi apoi iar către ea. Poate am putea vorbi pe verandă.

— Desigur, fu de acord Marian, controlându-se şi ridicându-se în picioare. Vin şi eu imediat.

Rakkim o privi păşind afară din cameră într-un foşnet fin de mătase. Stătea în acelaşi loc când Terry veni în grabă către el, cu bărbia împinsă înainte.

— Mă uit la tine şi văd probleme, zise Terry.

— Oh, relaxează-te, Terry. Nu vreau să provoc nicio problemă doamnei profesoare. Ai cuvântul meu.

— *Cuvântul* tău?

Terry îşi trecu o mână peste scalp. Cu faţa plată şi plină de cicatrice şi pleoapele lăsate pe jumătate peste ochi, semăna cu un boxer de club sau cu unul dintre musulmanii mongoli care emigraseră imediat după tranziţie, vrând să facă parte din marele experiment. Brusc îşi miji ochii şi arătă mâna stângă a lui Rakkim.

— Inelul ăla de fedain e adevărat?

— Cât se poate de adevărat.

Terry îl studie din cap până-n picioare.

— Eu am fost în armata regulată.
— Se vede că ai fost în mijlocul unor misiuni importante.
— Se poate spune aşa. Am fost de faţă la Newark. De la început până la sfârşit.
Rakkim îşi aduse pumnul drept peste inimă în semn de salut.
Terry îi întoarse salutul.
— Ai grijă cu doamna, fedaine, mormăi el. Îţi dau capul tăiat cadou dacă nu.
Marian intră lin înapoi în cameră împreună cu o femeie bondoacă îmbrăcată cu un chador în aceeaşi nuanţă de cenuşiu ca tunica gărzii de corp. Femeia aducea un set greu de argint pentru servirea ceaiului ca şi cum ar fi fost uşor ca o pană. Terry deschise larg uşile către verandă şi se trase la o parte cât timp femeia cu chadorul cenuşiu aşeză tava pe o măsuţă. Femeia le turnă ceai şi se trase înapoi, închizând uşile în urma ei. Nicio mişcare irosită.
Marian aşteptă până când Rakkim se aşeză.
— Nu ştiu unde e Sarah. Dacă de asta ai venit aici, mă tem că ţi-ai pierdut vremea.
Rakkim zâmbi.
— Benzina e ieftină. Şi-n plus, Sarah a avut încredere în dumneavoastră să mă contacteze prima dată. Poate că ştiţi mai mult decât credeţi.
Marian sorbi puţin din ceai, cu degetul mic îndoit. Briza răcoroasă îi flutură chadorul, dar era aşezată, aşa că decenţa nu îi fusese pusă în pericol.
Era aproape amiază şi de la uzinele industriale din Kent Valley se aduna un fum gros, cu şuviţe sulfuroase plutind peste tot oraşul. Prin ceaţă, Rakkim văzu câteva zeci de tancuri petroliere ruginite în Sound, supertancuri petroliere proaspăt sosite din Arctic Reserve, aşteptând să fie descărcate. Înălţându-se imens în spatele navelor era portavionul *Osama bin Laden,* fostul USS *Ronald Reagan,* acum aflat într-o continuă patrulă în vecinătatea coastei. Cu şaptesprezece ani în

urmă un grup de terorişti, o sectă creştină apocaliptică din Brazilia, deturnase un jumbo-jet şi încercaseră să-l prăbuşească peste Capitoliu. Numai prin mila lui Allah, şi datorită versiunii depăşite a simulatorului de zbor Microsoft pe care se antrenaseră teroriştii, se putuse împiedica dezastrul. Coada jumbo-jetului ieşea şi acum din apele strâmtorii Sound, în centrul culoarului de transport, lăsat acolo ca un avertisment pentru populaţie pentru a rămâne vigilentă. Rakkim îşi întoarse scaunul către muntele Rainier, un vulcan inactiv stâncos, acoperit cu gheaţă, trandafiriu în lumina dimineţii.

— Sarah făcea mereu exact aşa când stăteam aici, zise Marian. Mie, una, îmi place priveliştea oraşului. Oamenii. Maşinile şi camioanele venind şi plecând. *Energia.* Pe mine natura mă lasă rece, dar Sarah… ea prefera să se uite la munte, exact ca dumneata.

Rakkim şi-o imagină pe Sarah stând aici într-o zi ca aceasta, sorbindu-şi ceaiul în exact acelaşi loc. Trecuseră şase luni de când n-o mai văzuse. Şase luni de promisiuni încălcate.

— Sarah venea des în vizită aici?

— Aproape în fiecare săptămână. Ne-am întâlnit la universitate acum un an şi jumătate. Din întâmplare, de fapt. S-a aşezat la masa mea în cancelaria facultăţii, şi parcă ne-am fi ştiut de ani de zile, zise Marian, şi-şi trecu degetul arătător în jurul marginii ceştii. Ştiam *despre* ea, bineînţeles. *Cum a fost de fapt câştigat Occidentul* a provocat o adevărată senzaţie în campus. Nu cred că ai idee câte resentimente a provocat acea carte între colegii ei, zise ea, privindu-l în continuare, şi apoi întorcându-şi privirea, nevoind probabil să se holbeze la el. Şeful departamentului meu mi-a sugerat să o evit, dar l-am ignorat. Ca să fiu sinceră, am fost încântată să fiu în prezenţa unei persoane atât de iconoclaste. M-a făcut să mă simt şi eu ca şi cum aş fi sfidat legea.

— Când aţi văzut-o ultima dată?
— Ăă… acum două duminici. O zi minunată.
Marian îşi împreună mâinile. Avea unghiile tăiate, într-o formă perfectă.
Când Rakkim se infiltrase prima dată în Bible Belt, unul dintre primele lucruri pe care le observase fuseseră unghiile murdare şi neregulate ale femeilor. Musulmanele aveau unghiile scurte şi curate, după cum era indicat în Coran; femeile din Bible Belt preferau ca mâinile lor să semene cu nişte gheare, şi unghiile le erau deseori vopsite în nişte culori stridente – modelul preferat fiind steagul lor, bătrânele dungi şi stele cu o cruce creştină în partea albastră.
— Nu-ţi place ceaiul, domnule Epps?
Rakkim îşi ridică încet ceaşca la buze. Marian părea încordată, însă obosită în lumina dimineţii, şi la colţurile ochilor avea o reţea de riduri fine. Sosirea lui îi confirmase probabil cele mai rele temeri în legătură cu Sarah, dar se ţinea tare, refuzând să intre în panică. Nu era de mirare că Sarah era prietenă cu ea. Rakkim se aplecă înainte să o liniştească, şi-l văzu pe Terry reacţionând de cealaltă parte a geamului.
— Cred că garda dumneavoastră de corp caută un pretext să-mi frângă gâtul.
— Terry este foarte protector. El şi soţia lui au grijă de casă, dar au grijă şi de mine. Părinţii mei au murit, şi o fată bătrână are nevoie de companie. După cum se zice, singurătatea este o poartă pentru diavol, domnule Epps, spuse Marian, netezindu-şi chadorul.
— Diavolul are o mulţime de porţi, doamnă profesor. Prea multe porţi şi prea puţine lacăte. Singurătatea nu e nici pe departe cea mai mare problemă a noastră.
Marian zâmbi şi-şi lăsă ochii în jos.
— E ciudat să stau aici discutând cu dumneata. Nu ne-am întâlnit decât o singură dată, dar am senzaţia că te cunosc. Sarah vorbea despre

dumneata *încontinuu.* Ochii îi zburară în sus către el. Aş vrea să fie aici acum.

— Şi eu.

Marian îşi aranjă eşarfa de pe cap, vârându-şi înăuntru o şuviţă scăpată.

— Colaboram la o carte. Ţi-a spus asta? întrebă ea, dar Rakkim clătină din cap. Ei bine, am început chiar să facem notiţe, să adunăm material… Voiam să scriem despre deteriorarea intelectuală a societăţii noastre după tranziţie. Un subiect riscant, dar Sarah era încântată la gândul unor noi lupte intelectuale, şi eu aş fi avut mare grijă să mulţumesc pentru numeroasele noastre avantaje autorităţilor religioase, zise ea adăugând zahăr în ceai şi învârtind linguriţa cu un clinchet. M-am născut musulmană. Nu cred că ai idee cum a fost să cresc în vechiul regim. Batjocura, insultele… îşi strânse gura într-o linie subţire. În copilărie mi s-a smuls hajibul de pe cap de mai multe ori decât aş putea să-ţi spun şi după 11 septembrie a fost şi mai rău. Nu-ţi spun astea ca să-ţi trezesc mila. Cea mai fericită zi din viaţa mea a fost când am devenit o naţiune islamică, dar ca sociolog, sunt tulburată de ceea ce văd. Îl privi direct în faţă, fără ezitare. Ţara noastră era lider mondial în materie de ştiinţă şi tehnologie. Greu de crezut, nu-i aşa? Acum, în fiecare an, avem tot mai puţini absolvenţi în inginerie şi matematică. Fabricile noastre sunt depăşite, producţia fermelor în scădere drastică, şi cererile de brevete noi sunt cu patruzeci la sută mai puţine decât în fostul regim. Vorbesc prea mult, nu-i aşa?

Se jucă puţin cu linguriţa din mână, şi o aşeză pe masă cu efort, forţându-şi mâinile să stea nemişcate.

Rakkim se gândea în schimb la software-ul securităţii de scanare a irisului care nu mai funcţiona, la buletinele meteorologice care nu mai făceau decât să ghicească, pentru că sateliţii erau toţi ieşiţi de pe orbită. Cel puţin nimeni nu murea

de foame în Republica Islamică şi nici de frig iarna pentru că nu puteau să-şi permită gazul. Cei din Bible Belt aveau poate Coca-Cola şi magnolii de Carolina, dar aveau şi crize de curent şi rahitism şi, spre deosebire de islam, unde pomana era o cerinţă a credinţei, cerşetorii din Bible Belt erau flămânzi şi îngheţaţi.

— Divagaţiile sunt un pericol profesional pentru profesori, oftă Marian. Studenţii noştri se agaţă de fiecare cuvânt pe care-l rostim, dar ei sunt un public captiv.

— Ce s-a întâmplat cu această carte la care lucraţi împreună cu Sarah?

— Sarah s-a răzgândit. Acum şase luni, aşa, din senin.

— Asta a fost atunci când a fost logodită cu fiul ambasadorului saudit?

— Cine ţi-a spus asta? se strâmbă Marian. Unchiul ei *a încercat* să-i trezească interesul pentru prinţul petrolului, şi prinţului chiar îi plăcea de ea, dar o ştii pe Sarah.

— Da.

Rakkim îl ştia de asemenea şi pe Redbeard, şi de aceea nu era surprins că-l minţise. Motivul minciunii îl făcea însă curios. Redbeard trebuia să fi ştiut că Rakkim va afla adevărul. Poate că Redbeard îi spusese această minciună inutilă ca să-i distragă atenţia de la alta, mai importantă. *Ăsta* era stilul lui Redbeard.

— Sarah s-a despărţit de mine aproximativ în acelaşi timp când a încheiat şi colaborarea cu dumneavoastră la cartea asta. Poate că există o legătură. De ce a abandonat acest proiect?

Marian ezită.

— S-a hotărât să scrie o altă carte. Nu a vrut însă să-mi spună despre ce. A zis că e prea periculos.

— Sarah a revoltat deja jumătate din ţară. Acum încearcă să dea gata şi cealaltă jumătate?

— Era *speriată.* Când ai văzut-o pe Sarah speriată ultima dată? Rakkim nu mai zâmbi. Era îngrijorată şi pentru mine. Lua taxiuri când venea aici, m-a rugat să n-o sun. Ne lăsam întotdeauna bilete…

— N-aveţi nicio idee despre ce era cartea aceea?

Marian îşi încleştă mâinile. Interiorul degetului mijlociu al mâinii drepte avea o mică adâncitură de la scrisul cu stiloul. O tradiţionalistă.

— A refuzat să-mi spună. Nu ştiu dacă te va ajuta la ceva, dar unul dintre motivele vizitelor ei în aceste ultime câteva luni a fost să-mi folosească biblioteca. Am câteva volume specializate. Sunt de fapt cărţile tatălui meu. Cărţile şi jurnalele lui.

— Tatăl dumneavoastră a fost istoric?

— A fost inginer geolog, zise Marian, cu bărbia ridicată. Tata era extrem de încăpăţânat, dar era un inginer foarte bun. A construit diguri, poduri şi stadioane peste tot în lume.

Rakkim îşi aminti harta din camera lui Sarah, şi urma de ac de pe fluviul Yangtze.

— Tatăl dumneavoastră a lucrat în China?

— Da, mulţi ani de zile.

— La Barajul Celor Trei Trecători?

— De unde ştii? zise Marian, dar nu aşteptă un răspuns. Barajul Celor Trei Trecători este cel mai mare baraj din lume. Tata nu a fost decât parte a echipei de ingineri, nu a fost şeful proiectului, dar era foarte mândru de ce au realizat acolo. Au început studiile preliminare mult înainte de tranziţie, în 1992, cred, dar după ce a fost terminat, echipa lui s-a întors acolo în fiecare an ca să verifice construcţia. Yangtze este foarte imprevizibil, şi inginerii trebuiau să monitorizeze debitul fluviului.

— Deci… noua carte a lui Sarah era despre China?

— Am întrebat-o şi eu. A zis că e doar o mică parte a cărţii, dar n-a vrut să intre în amănunte. M-am gândit mereu că-mi va spune când va veni

momentul potrivit. De asta a dispărut? Din cauza cărţii ăsteia la care lucra?

Rakkim îşi mângâie barba.

— Aţi vorbit cu Sarah mult despre tatăl dumneavoastră? Nu era curioasă despre… politica lui?

— Nu prea. Tatăl meu a fost un om foarte retras. În cea mai mare parte, aproape că nu l-am cunoscut. Cred că Sarah a fost mai interesată de cărţile lui decât de orice. Sarah e o cercetătoare genială. Cei mai buni istorici sunt aşa, ştii?

— Atunci, presupun că ar trebui să arunc o privire asupra bibliotecii tatălui dumneavoastră. Dacă nu vă supăraţi?

— Bineînţeles că nu, dar sper că nu te plictiseşti uşor. După moartea tatei, i-am citit jurnalele. Le-a ţinut încuiate mereu, aşa că mi-am imaginat că avea scris acolo un secret întunecat, care-mi va dezvălui o fereastră profundă a sufletului lui. Mi-am iubit tatăl, zise Marian, clătinând din cap. Dar abia am putut trece de primul volum. Nu este nicio dezvăluire, numai o colecţie de observaţii banale, ca o listă vastă de cumpărături. N-am idee ce a găsit Sarah atât de pasionant în paginile acelea, dar a continuat să le citească, săptămâni la rând, zise ea, netezindu-şi chadorul verde marin.

— Aş vrea să le văd şi eu.

Marian nu părea să-l fi auzit.

— Eşti exact aşa cum te-a descris Sarah. Un războinic cu ochi blânzi. E foarte îndrăgostită de dumneata. Am fost invidioasă pe ea.

Se înroşi la faţă.

— Aşteptaţi numai să mă cunoaşteţi… n-o să mai fiţi invidioasă.

Marian zâmbi.

— Sarah zicea că în casa în care a crescut era mereu linişte până ai apărut dumneata, şi că apoi a fost gălăgie şi veselie. A zis că erai singurul care nu se temea de Redbeard. În afară de ea.

— Singurul fel de a-i supravieţui lui Redbeard este să nu-ţi fie frică de el. Sau cel puţin să n-o arăţi.

— Eşti un supravieţuitor, se vede asta, zise Marian, jucându-se distrată cu ceaşca de ceai. Eu nu am prea multe instincte de supravieţuire. N-am fost de fapt niciodată pusă la încercare… Am fost pur şi simplu norocoasă. Am avut mereu familia mea, venitul meu, universitatea. Toate mi s-au aşezat în faţă pe tavă. Dumneata însă ai fost orfan, ai trăit în stradă. Nu-mi pot imagina cum e să trăieşti astfel.

— Hai să spunem că înveţi să nu pierzi vremea mâncând.

— De ce ai intrat la fedaini?

— Am vrut să fiu pe picioarele mele. N-aş fi putut realiza asta niciodată dac-aş fi rămas în casa aceea.

— Dar ai plecat apoi de la fedaini?

Rakkim zâmbi.

— Poate că nu mi-a plăcut tipul de om care devenisem.

Marian nu-i întoarse zâmbetul.

— Mă îndoiesc de asta.

Dacă Rakkim ar fi ştiut dinainte cât de perspicace era Marian, poate că n-ar fi zis nimic. Dar la urma urmei, poate că Marian nu avea nevoie de o conversaţie ca să ştie cine era el. „Ca şi cum s-ar fi cunoscut una pe alta de ani de zile”, aşa descrisese Marian prima ei întâlnire cu Sarah. Lor le va trebui mai mult timp, dar poate că într-o zi Rakkim şi Marian vor putea fi şi ei prieteni.

— Crezi că fiecare dintre noi are parte de o singură dragoste adevărată, domnule Epps? întrebă Marian, jucându-se din nou cu linguriţa. O singură persoană cu care suntem sortiţi să ne petrecem toată viaţa?

— Nu ştiu.

— Ei bine, eu sunt absolut *sigură* de asta. Şi Sarah tot aşa.

Dintr-odată, o briză făcu chadorul de pe Marian să fluture şi pentru o clipă, înainte să ţină materialul pe lângă ea, păru că zboară. Doar o clipă, dar impresia îi rămase întipărită în minte, că femeia aceasta nu era cu totul legată de pământ.

— Mi-am găsit dragostea adevărată la vârsta de douăzeci şi doi de ani. Era un programator de calculatoare, un musulman onorabil, dar tatăl meu avea alţi pretendenţi în minte. Nu a vrut în niciun caz să se răzgândească, şi nici eu. Mai mulţi ani la rând casa noastră a fost într-un impas total, iar eu şi iubitul meu ne-am întâlnit pe ascuns, aşa ca dumneata şi Sarah. Am sperat c-o să reuşesc să-l fac pe tata să cedeze, dar sioniştii au răsturnat lumea chiar atunci. Iubitul meu era în vacanţă la Washington D.C. Când a explodat bomba. Plănuisem să merg şi eu să-l întâlnesc acolo, dar m-am răzgândit în ultimul moment. N-a fost nicio zi în care să nu regret că s-a dus în vacanţă în *acel* oraş anume, în *acea* zi, zise ea, ştergându-şi ochii. N-a fost nicio zi în care să nu-mi doresc să fi mers şi eu cu el.

Rakkim îi atinse mâna.

Marian se feri.

— Găseşte-o, domnule Epps.

— Vă promit.

CAPITOLUL 12

Înainte de rugăciunile de după-amiază

Bătrânul Înţelept îşi curăţa sângele când Ibrahim intră în camera de refacere. Fiul lui cel mare era mohorât în ziua aceea, cu ochii plecaţi.

— Ce veşti proaste îmi aduci?

Ibrahim ezită.

— Fratele nostru Oxley e mort: Chipurile a avut un atac de cord, dar…

— A fost ucis. Ibn Azziz l-a sugrumat cu mâinile goale pe Oxley.

— Eu… eu de-abia am aflat c-a murit, zise Ibrahim, cu o umbră vagă de enervare în voce.

Stătea perfect nemişcat, zvelt şi oacheş ca mama lui arăboaică moartă de atât de multă vreme. Întotdeauna părea stânjenit în camera de refacere, dar asta era de aşteptat – nu avea decât cincizeci şi trei de ani, şi era plin de încrederea pe care numai tinerii o au în ordinea naturală a lucrurilor.

Bătrânul ascultă zumzetul şi şuieratul maşinăriilor din jurul lui, privi tuburile de plastic în vene pulsând cu propriul sânge împrospătat. Asasinarea lui Oxley n-ar fi putut apărea la un moment mai nepotrivit, dar Bătrânul rămase tăcut. Ibrahim avea tendinţa să vadă mâna lui Allah în căderea oricărei frunze uscate şi în ciripitul oricărei vrăbii. Era deja tulburat din cauza morţii omului lor de paie, Oxley. Dacă ar simţi îngrijorarea Bătrânului, frica s-ar răspândi prin familie ca un virus.

— E păcat că nu-l mai avem pe Oxley, dar deja şi-a îndeplinit scopul. Nu e niciun motiv de alarmă.

— N-ar fi trebuit să te deranjez, tată.

Bătrânul îi făcu un semn să tacă.

— Nu e nimic de iertat, fiul meu. Totul e bine.

Camera de refacere era complet albă – podeaua, pereţii, tavanul, chiar şi maşinăriile erau toate acoperite cu email alb. Albul acesta dădea senzaţia de spaţiu nelimitat. În această lume de un alb infinit, sângele Bătrânului părea chiar mai roşu văzut prin plasticul transparent. Sânge roşu strălucitor, încălzit ca să ucidă toate toxinele, apoi răcit la 37 de grade. Sânge hiperoxigenat pentru o energie mai bună. Sânge în plus adăugat propriului sânge, sânge de la John, acolitul cu barbă blondă şi cu pielea albă ca smântână. Fiul lui. Sânge din sângele lui. Returnându-i favoarea vieţii.

Bătrânul sperase că aerul nepăsător cu care tratase vestea uciderii lui Oxley îi va indica lui Ibrahim dorinţa lui de a fi lăsat în pace, dar Ibrahim rămase pe loc, cu mâinile încleştate la spate – o postură pe care o deprinsese în timpul anilor petrecuţi în Londra, la Facultatea de Economie. Ibrahim era în mod evident tulburat, dar Bătrânul mai observă şi altceva. O greşeală a Bătrânului era o şansă pentru Ibrahim. Povara fiului celui mai mare. Frustrarea consilierului-şef ale cărui sfaturi nu fuseseră luate în seamă.

— Vorbeşte, Ibrahim.

— Tată… Mahdi… ne-au trebuit ani de zile ca să ne asigurăm de cooperarea lui Oxley, chiar mai mult până când Oxley s-a apropiat de comandantul fedainilor. Cum e *posibil* să fie înlocuit?

— Fratele Oxley e acum în paradis, acum trebuie să ne concentrăm asupra lui Ibn Azziz.

— Nu poţi să-l însărcinezi pe Darwin să-l omoare pe Ibn Azziz? se rugă Ibrahim. Sunt sigur că poţi aranja instaurarea unui succesor pentru Oxley mai maleabil decât sălbaticul acela.

— Darwin are de îndeplinit nişte sarcini mai presante, zise Bătrânul, savurând supărarea lui Ibrahim. Nu te îngrijora, toţi oamenii sunt la fel, pierduţi într-o ceaţă de nevoi şi dorinţe. Seducerea lui Oxley a necesitat anumite… *tentaţii,* seducerea lui Ibn Azziz pur şi simplu va necesita metode

diferite. Provocarea noastră va fi să descoperim aceste metode şi apoi să le aplicăm.

— Dar *timpul,* tată, nu avem timp…

Bătrânul făcu un gest violent către fiul său, scuturându-şi mâna plină de tuburi.

— Nu-mi vorbi tu *mie* de timp.

Ibrahim îşi coborî privirea pentru o clipă, dar nu mai mult. Cu trei ani înainte, Ibrahim fusese împotriva alegerii lui Ibn Azziz în gradul superior al Robelor Negre. Ibrahim era însă suficient de deştept să nu menţioneze acest lucru acum. Suficient de deştept să ştie că nu era nevoie.

Cei trei doctori din încăpere puteau la fel de bine să fie surzi. Nu erau atenţi decât la instrumentele pe care le monitorizau, făcând ajustări minuscule oricând era nevoie.

— N-ai teamă. Oxley era docil… dar excesiv de prudent, zise Bătrânul. Ibn Azziz se enervează imediat şi este mai greu de controlat, dar *când* îl vom aduce sub controlul nostru, va fi mult mai folositor decât predecesorul lui.

— Cum spui dumneata, Mahdi, murmură Ibrahim.

Ochii lui negri zăboviră pe tuburile ce ieşeau din Bătrân, dar expresia de pe chip îi rămase de necitit.

— Firea ascetică a lui Ibn Azziz ar putea chiar să-i placă mai mult comandantului fedainilor decât excesele lui Oxley, zise Bătrânul. Generalul Kidd este cucernic. Cu toate că Oxley a fost binecuvântat drept marele ayatolah, tot îl considera dezgustător. Nu, fiule, în anii ce vor veni, vei vedea că ascensiunea lui Ibn Azziz a fost manifestarea voinţei lui Allah, cel care le ştie pe toate şi pentru care toate lucrurile sunt posibile.

Ibrahim îşi ridică palmele în sus, oferindu-şi propria binecuvântare.

— Acum du-te, consultă-te cu fraţii tăi Robe Negre. Găseşte o cale spre inima lui Ibn Azziz, ca să putem să acţionăm eficient.

Ibrahim ieşi încet cu spatele din camera de refacere.

Bătrânul se lăsă pe spate pe masă. Ce bine ar fi să fie aşa de simplu. Uciderea lui Oxley era un dezastru, exact aşa cum spusese Ibrahim. Oxley era profan şi corupt, dar era un politician desăvârşit, capabil să se insinueze în sălile Congresului, oferind aliaţilor săi acoperirea religiozităţii, şi condamnând duşmanii din fiecare moschee. Acum era mort. Bătrânul îl subestimase pe Ibn Azziz, considerându-l pur şi simplu asemenea multor altor tineri clerici înfocaţi atraşi de ideea Robelor Negre. Faptul că nu anticipase curajul lui Ibn Azziz era o greşeală din partea lui. Avusese atenţia distrasă aceste ultime luni, dar asta nu era o scuză.

Un doctor verifică atent cuticulele Bătrânului şi notă ceva în fişa de observaţii.

Bătrânul ura să se uite la picioarele şi la mâinile lui pe masa de examinare. Steroizii şi infuziile genetice îl menţineau într-o stare de vioiciune, transplanturile de organe îl ajutau să facă faţă anilor ce treceau, dar pentru extremităţile corpului său nu mai exista niciun tratament. Subţiri şi translucide, mâinile şi picioarele lui permiteau să i se ghicească vârsta adevărată, şi ofereau speranţe celor care căutau să-i vadă infirmităţile. Aruncă o privire spre uşă. Ibrahim era neliniştit. Bătrânul risca mult cedându-i o parte din putere. Fără o oarecare măsură de autonomie, talentele apreciabile ale lui Ibrahim nu i-ar fi disponibile Bătrânului, dar prea multă putere putea însufleţi ambiţiile băiatului. De aceea Bătrânul îşi avea propria reţea de spioni, atât în Las Vegas, cât şi în Republica Islamică. Bătrânul trebuia să ştie ce se întâmplă şi trebuia să fie primul care afla asta. Ibrahim va trebui ţinut sub observaţie îndeaproape în următoarele săptămâni.

Bătrânul îşi flexă degetele şi le strânse în pumn. Poate va reuşi să minimizeze consecinţele uciderii

lui Oxley asupra lui Ibrahim, dar nu şi asupra lui însuşi. Pierderea influenţei lui Oxley asupra Congresului era suficient de neplăcută, însă periclitarea relaţiei cu fedainii era infinit mai gravă. Generalul Kidd fusese scârbit de excesele lui Oxley, dar intervenţiile ascunse ale Bătrânului la imamul lui Kidd îl făcuseră să-şi depăşească treptat dezgustul, îi trebuiseră mai mulţi ani pentru asta, dar când va veni momentul adevărului, generalul Kidd îşi va trimite trupele să-l slujească pe Mahdi şi nu pe preşedinte.

Armata rămânea loială preşedintelui, dar ăsta era un obstacol uşor de depăşit – deşi mult mai puţini la număr, fedainii erau infinit superiori din punct de vedere militar. Într-o confruntare, armata va capitula foarte rapid. Problema era că Oxley fusese singura legătură directă dintre generalul Kidd şi Bătrân. Moartea lui zguduise o alianţă şi aşa firavă. Dacă fedainii vor avea reţineri când îi va chema să lupte pentru el, dacă generalul Kidd avea încă îndoieli… atunci planul Bătrânului nu avea cum să aibă sorţi de izbândă.

Un doctor se aplecă deasupra Bătrânului.

— Rinichii noi vă funcţionează încă perfect. Nu prezintă niciun semn de respingere, slavă lui Allah.

Bătrânul îl ignoră. Era la al patrulea set de rinichi. Doctorii puneau mereu accent pe miraculos în detrimentul ştiinţei, sperând să-i câştige favoarea cu linguşelile lor.

Bătrânul nu-l trimisese pe Darwin să-l omoare pe Ibn Azziz tocmai din cauza fedainilor. Robele Negre vor răspândi povestea nefericitului atac de cord al lui Oxley, dar generalul Kidd va afla adevărul foarte repede. Asasinarea lui Ibn Azziz ar cauza un mare freamăt între Robele Negre şi le-ar diminua autoritatea. S-ar putea să piardă cu totul sprijinul generalului Kidd.

Bătrânul simţi furnicături în obraji şi în vârful degetelor, dovadă a redeşteptării trupului său, semnalizând sfârşitul tratamentului săptămânal.

Avea senzaţia că vede mai limpede, că aude mai clar, şi în zonele intime simţea o plenitudine, ca o foame mai presus de carne. Se ridică încet pe masă, şi îşi frecă mâinile una de alta ca şi cum ar fi putut să scoată scântei.

Va fi nevoie de timp să-l transforme pe Ibn Azziz, să-l aducă sub influenţa lui, dar Bătrânul nu avea nicio îndoială că tânărul zelot nu va trece de partea lui. Bătrânul fusese ales de către însuşi Allah pentru această misiune istorică, restaurarea califatului. Dacă Ibn Azziz era într-adevăr condus de Allah, atunci va vedea şi el asta. Tinerelul avea pur şi simplu nevoie de îndrumare. Însă prima dată, Darwin trebuia să găsească fata. S-o găsească şi s-o urmărească. Exista un cancer chiar în inima planului Bătrânului, şi numai Darwin avea cuţitul suficient de ascuţit să-l extirpe fără să provoace alte daune. Prima dată să găsească fata, apoi Bătrânul îl va contacta pe Ibn Azziz. Dacă asta nu va funcţiona, dacă băiatul va refuza să-i accepte dominaţia, Bătrânul îl va aborda pe generalul Kidd direct.

Bătrânul îşi smulse tuburile din braţ şi le azvârli la o parte, iar în momentul când coborî de pe masă sângele îi picură pe podeaua de un alb pur.

CAPITOLUL 13

După rugăciunile de seara târziu

Rakkim ieşi pe uşa laterală de la Blue Moon, imediat după patru muncitori zgomotoşi proaspăt veniţi de la sondele de petrol de pe coastă, beţi turtă, ieşind împleticindu-se afară din club, făcându-şi loc prin mulţime cu coatele. Briza dinspre strâmtoarea Sound îl făcu pe Rakkim să tremure, dar sondorii erau în blugi şi bluze cu mânecile suflecate, arătându-şi sfidători muşchii modernilor, care se trăgeau înapoi să-i lase să treacă. Rakkim rămase cu sondorii, suficient de aproape să simtă mirosul de ţiţei din părul lor zburlit, apoi se strecură brusc pe una dintre aleile lăturalnice pietruite din Zonă.

Se oprise la Blue Moon după ce-şi petrecuse o după-amiază zadarnică în biblioteca lui Marian. Luase cina cu Mardi şi aceasta îi dăduse partea lui din banii câştigaţi săptămâna aceea, partea pe care nu o declarau autorităţilor de impozite şi taxe. Mardi îi povestise la nesfârşit despre un whisky incredibil pe care noul agent de vânzări o lăsase să-l guste, apoi îl întrebase din nou dacă îl va ajuta pe băcan şi pe familia lui să fugă în Canada. Rakkim îi răspunsese din nou că de-abia în primăvară. Poate când o va găsi pe Sarah se vor duce *toţi* în Canada. Iarnă sau nu, tot va găsi el o cale.

Rakkim tăcuse după aceea şi Mardi îl cunoştea suficient de bine să nu mai încerce să-l atragă în nicio conversaţie. Rakkim mâncă rasol de vită şi se gândi la geologie, cutremure şi stâlpi de susţinere. Tatăl lui Marian, Richard Warriq, avea sute de manuale în bibliotecă, dar Marian îi spusese că Sarah nu fusese interesată decât de jurnalele lui. Warriq călătorise în China mai mult de patruzeci

de ani, înainte şi după tranziţie, unul dintre puţinii americani care avea asemenea acces. Sarah căuta ceva în jurnalele lui. Şi evident nu găsise ce căuta, căci Marian îi spusese că Sarah ar fi trebuit să vină s-o viziteze şi sâmbătă, în ziua de după dispariţia ei.

Trei studenţi în jachete cu iniţiala colegiului se apropiau de el pe alee, aproape alunecând pe pietrele tocite, cu bărbi subţiri atârnându-le ca nişte ţurţuri murdari. Câteva ambalaje goale, răvăşite de vânt, se rostogoliră în jos pe alee. Rakkim se trase la o parte ca să le lase studenţilor suficient loc să treacă, dar aceştia nici măcar nu-l băgară în seamă, ţinându-se cu braţele de după gât şi urlând din toţi rărunchii un cântec sportiv. Rakkim grăbi pasul trecând prin labirintul de alei lăturalnice, unde toate magazinele aveau obloanele trase la ora aceea din noapte.

Rakkim n-avea nicio idee ce anume cerceta Sarah. O mulţime de subiecte ar fi fost foarte periculoase pentru a fi scrise într-o carte, chiar şi pentru nepoata lui Redbeard. Orice examinare a autorităţii legale a Robelor Negre putea să-i cauzeze probleme serioase, şi nicio editură n-ar fi îndrăznit să tipărească o demascare a aranjamentelor financiare ale înaltului comandament al armatei. Rakkim se întorcea mereu la interesul arătat de Sarah faţă de China şi de munca tatălui lui Miriam la Barajul Celor Trei Trecători – *aceasta* era singura conexiune pe care o avea.

Deşi Rusia oferise un refugiu sioniştilor, China, cea mai bogată şi mai dinamică naţiune din lume, provocase o mare îngrijorare celei mai înalte conduceri islamice. Generalul Kidd, comandantul fedain, se arăta cel mai belicos, mai ales după un pahar plin de *khat* proaspăt. Majoritatea occidentalilor preferau stimulantul euforic distilat, dar Kidd prefera planta în sine, aducându-şi-o zilnic cu avionul din Yemen. În cercuri private,

Kidd afirmase că guvernul chinez semnase un pact cu Blocul Rus sau că ataca ţările musulmane vecine pentru petrolul lor, şi că avea o listă cu ţintele principale gata de a fi distruse. Nu le numise niciodată, dar Barajul Celor Trei Trecători era printre primele pe listă; cu o înălţime de aproape două sute de metri, permitea accesul direct al vaselor dinspre ocean în interior. Distrugerea sa ar inunda milioane de hectare şi ar paraliza peste noapte economia Chinei.

Dacă Sarah scria o carte în care-i critica pe fedaini, ar fi de asemenea periculos, pentru că majoritatea activităţilor lor sub acoperire violau tratatul de încetare a focului cu Bible Belt. Acul de pe hartă era probabil un indiciu vizual pentru Sarah, pe care-l îndepărtase când îşi dăduse seama că s-ar putea să-l vadă Redbeard şi să înceapă să-i pună întrebări.

Rakkim sperase să găsească dovezi în jurnalele lui Warriq, vreun indiciu că le transmitea fedainilor informaţii despre China, că lua note despre viitoare atacuri, sau un potenţial sabotaj. Din nefericire, şi jurnalele erau la fel de impenetrabile precum cărţile, scrisul lui Warriq ordonat, dar înghesuit, cuvintele îngrămădite unele în altele fără să lase aproape deloc spaţiu între ele. Un raft al bibliotecii era rezervat numai jurnalelor lui personale, dintre care treizeci şi opt erau dedicate muncii lui în China. Rakkim abia reuşise să citească superficial două volume în acea după-amiază, şi începură să-l doară prea tare ochii.

Marian avea dreptate – jurnalele tatălui ei *erau* o listă interminabilă de cumpărături, o înşiruire de informaţii inutile. Warriq catalogase fiecare fel de mâncare de la toate mesele pe care le luase, notase fiecare reper geografic întâlnit, făcuse o evaluare amănunţită a fiecărei ore din programul fiecărei zi. Pagină după pagină, starea lui de spirit era constant oribilă. Carnea era de proastă calitate, roşiile n-aveau niciun gust, supa era prea rece.

Patul era prea tare. Sau prea moale. Nu avea la dispoziţie igiena necesară pentru rugăciunile sale. Drumurile erau prost concepute şi construite. Vremea nu îi era deloc pe plac. Descrierile lui despre angajaţii chinezi erau la fel de critice: erau catalogaţi ca „ignoranţi”, „atei”, „mâncători de porci şi câini”. Nici superiorii lui nu erau trataţi mai bine, şi informaţiile pe care le oferea despre munca sa de inginer nu prezentau niciun interes deosebit. Rakkim nu găsi nicio dovadă că omul ar fi fost spion, doar destule dovezi că fusese un îngâmfat enervant şi ticălos. Rakkim o rugase pe Marian să-i împrumute câteva volume să le ia cu el acasă, dar aceasta îl refuzase politicos, spunând că *niciodată* nu le lăsa să iasă din bibliotecă, invitându-l în schimb să vină oricând dorea să-şi petreacă timpul între rafturi.

O conservă de aluminiu zăngăni pe alee în spatele lui. Rakkim se răsuci şi se uită înapoi, dar nu era nimeni. Ascultă cu atenţie, dar nu auzi decât zumzetul slab al maşinilor trecând pe şosele. Mai aşteptă un minut, nemişcat, şi apoi porni din nou. Era urmărit, dar oricine ar fi fost, nu se pricepea prea bine la asta. Se mai întâmplau accidente când urmăreai pe cineva. Aveai tendinţa să te grăbeşti ca să nu te îndepărtezi prea tare, dar din grabă te împiedicai sau dărâmai ceva. Se mai întâmpla. Secretul nu era să faci linişte absolută după aceea, ci să faci gălăgie, înjurând către lună şi soare, văitându-te cum te-ai lovit. Cel pe care-l urmăreşti se bucură de fapt să audă gălăgia, considerându-te inofensiv, şi-şi continuă drumul. Tăcerea în schimb sigur provoacă bănuieli.

Rakkim putea să se descotorosească uşor de urmăritor; cunoştea fiecare curbă şi fundătură a acestor alei, fiecare piatră din pavaj şi gură de canal deschisă, dar aşteptă. Cu un cuţit în mână. Un cuţit fedain era o minune tehnologică, un aliaj de polimer de carbon impregnat cu ADN-ul proprietarului. La o grosime de un centimetru şi

jumătate, era imposibil de rupt, mai ascuţit ca un bisturiu chirurgical, invizibil pe orice scaner biologic sau de metale. Era efectiv parte a luptătorului.

Doi zdrahoni în trenciuri negre trecură grăbiţi pe o alee din spatele lui şi când îl văzură, se opriră.

Rakkim le făcu semn să se apropie, apoi se întoarse, când auzi o mişcare *în faţa* lui.

Anthony Jr. şi încă un băiat, şi aceştia îmbrăcaţi în trenciuri, coborau pe scara de incendiu a unei clădiri, astfel că Rakkim era acum în mijlocul celor patru. Anthony Jr. purta căşti în urechi. Evident îl urmăriseră pe Rakkim de pe acoperişuri, unde era lumină mai bună, coordonând şi mişcările celorlalţi doi. Nici nu era rău.

— N-ar fi trebuit să-mi iei lucrurile la Super Bowl, zise Anthony Jr., dându-şi jos căştile. N-a fost mişto deloc.

Rakkim zâmbi. Băiatul era un hoţ lamentabil, dar avea simţul umorului tatălui său.

Toţi patru îşi scoaseră bâte de baseball din nişte banduliere improvizate în interiorul hainelor.

— Frumoasă coregrafie, zise Rakkim. Îmi plac şi hainele asortate. Cine a avut ideea?

— Anthony, zise individul de lângă Anthony Jr. Nu-i rău, nu?

— Taci, se răsti Anthony Jr.

Primii doi se apropiară de el. Păreau să fie fraţi, nişte hiene imense cu păr blond şi cleios, cu frunţi înguste, ieşite în afară. Loveau cu bâtele în pavaj în timp ce se apropiau. Bătăile acestea voiau probabil să-l sperie pe Rakkim, dar nu-i făceau decât să pară nişte orbi care testau terenul dinainte cu bastoanele.

Anthony Jr. îşi luă o postură pregătită pentru luptă la aproximativ trei metri distanţă şi lovi aerul cu bâta de câteva ori de încălzire. Rakkim simţi briza pe faţă.

— Eşti sigur că vrei să faci chestia asta, Anthony? îl întrebă Rakkim.

— Da, *la naiba!* răspunse Anthony Jr.

Rakkim stătea relaxat, privindu-i cum se apropie de el. Dacă n-ar fi fost decât doi, ar fi stat în aşa fel încât să aibă spatele protejat de un zid, dar într-o situaţie de genul ăsta, era preferabil să aibă o mobilitate mai mare.

— Are o lamă, zise prima hienă.

— Să ştii că acuma chiar ne-am speriat, domnu', chicoti cel de lângă Anthony Jr., un derbedeu cu picioarele strâmbe care n-avea toţi dinţii din faţă şi scuipa la fiecare cuvânt. Numai luna trecută ce-am pus la pământ nişte soldaţi. Şi ei aveau cuţite. Şi mult mai mari decât cuţitaşul ăla al tău.

— Aveţi grijă cu tipul ăsta, îi avertiză Anthony Jr. Nu e ca ceilalţi.

— L-am dat gata din prima pe unul dintre soldăţei, zise prima hienă. I-am sfărâmat rotula şi efectiv m-a implorat să-i iau tot ce-avea. Uite, ăsta-i ceasul lui, zise el, ridicându-şi încheietura stângă. *Tu* ce fel de ceas ai, tipule?

— Poţi să-ţi păstrezi ceasul, Rakkim, zise Anthony Jr. Tata crede că eşti ditamai mahărul şi că asta are chipurile importanţă. Dă-mi numai portofelul şi hai să zicem că suntem chit.

— E bine să întâlneşti un fiu care-şi respectă tatăl, zise Rakkim.

— Ne dai portofelul? întrebă Anthony Jr.

Rakkim se uită de la unul la celălalt, clătinând din cap.

— Am la mine trei sau patru mii de dolari. Nu vreau să-i pierd.

— Am dat lovitura! exclamă derbedeul de lângă Anthony Jr., năpustindu-se înainte nerăbdător.

— Am zis, fii *atent,* zise Anthony Jr. E fedain.

— E fedain, îl imită prima hienă cu glas ascuţit şi batjocoritor.

Îşi aruncă buclele blonde pe spate, mimând un căscat şi apoi atacă ridicându-şi bâta foarte sus.

Rakkim înaintă în atac, se feri de lovitura bâtei şi-l înţepă în umăr cu cuţitul, doar o mică

înţepătură, apoi se răsuci şi înfipse vârful cuţitului în pieptul celeilalte hiene, simţi bâta lui Anthony Jr. trecând şuierând peste capul lui şi-l înjunghie şi pe el în burtă, apoi trecu vârful cuţitului peste bărbia huliganului fără dinţi în timp ce acesta lovea cu bâta, făcându-l să-şi rateze ţinta. Rakkim tăcuse toate acestea dintr-o singură mişcare lină, continuă, o mişcare de dans în care numai el putea auzi muzica. Era un joc de antrenament al fedainilor, pe care-l jucau în fiecare zi în timpul instructajului militar, ataci, parezi, fentezi, înfigi cuţitul, folosind doar vârful lamei, destul să scoţi sânge, nu să provoci răni de durată. La sfârşitul instructajului, majoritatea recruţilor aveau cel puţin o sută de cicatrice. Rakkim de-abia avea zece.

Toţi patru se repeziră din nou la el şi Rakkim îi răni pe fiecare pe rând, cu răsuciri şi salturi laterale, întotdeauna unde nu se aşteptau să-l găsească, ciupindu-le cu vârful cuţitului braţele şi picioarele, spinările şi pieptul, mâinile şi faţa. Însă ei îl atacară iar şi iar, urlând de durere şi de frustrare, înjurându-l când le scăpa de sub degete, dar se năpusteau mereu după el, cu sângele curgând din nenumărate răni uşoare, cu trenciurile în fâşii.

Rakkim încetini puţin, ca şi cum ar fi fost obosit, şi Anthony Jr. se trase puţin înapoi ca să aibă loc, pregătindu-se să dea o lovitură de graţie care să încheie lupta. Rakkim se trase înapoi în ultima clipă, şi bâta lovi năprasnic prima hienă exact în piept. Răsună ca trosnetul unui trunchi de copac frânt. Hiena scoase un sunet slab, un fel de icnet înăbuşit şi se prăbuşi la pământ. Bâta din mâna lui se rostogoli pe peretele de pavaj.

— Ce-ai *făcut,* Anthony? scheună cealaltă hienă, repezindu-se să-l ajute. Ce-ai *făcut?*

Rakkim îi sfâşiase urechea dreaptă şi cartilajul flutură când alergă spre fratele lui.

— Nu pot… res… pira… şuieră prima hienă.

— N-ai nimic, zise Anthony Jr.

Şi el sângera, dar mergea în continuare în jurul lui Rakkim, cu bâta pregătită.

— Nu… pot… respi… ra… repetă prima hienă.

O băşică de sânge i se umflă dintr-o nară. Se sparse cu un pocnet slab.

— Îl duc la spital, zise cealaltă hienă.

Îşi vârî un braţ pe sub umerii fratelui său. În momentul când îl ridică, acesta urlă.

— Avem o treabă de terminat, zise Anthony Jr.

— Am *terminat* deja, murmură a doua hienă, cărându-şi fratele şi îndepărtându-se.

— Nu e bine, Anthony, zise tânărul cu dinţii lipsă. Tipul ăsta-i ca un fierăstrău electric.

Haina îi era pătată de sânge şi faţa plină de răni.

— OK, are câteva mişcări bune, recunoscu Anthony Jr. Da' şi noi avem.

Tânărul clătină din cap şi o luă la trap pe alee după ceilalţi.

Anthony Jr. se uită fix la Rakkim.

— Mie nu mi-e frică de tine.

— Nu o să-ţi dea nimeni o medalie pentru asta. Poate c-ar trebui, dar n-o să ţi-o dea nimeni.

Anthony Jr. îşi balansă bâta, cu încheieturile degetelor lunecoase de sânge.

— Încă nu suntem chit pentru ce mi-ai făcut la Super Bowl. Am furat portofelul ăla pe cinstitele.

Rakkim îşi ridică o mână în aer.

— Respiră.

Parcă fără să vrea, Anthony Jr. făcu exact aşa.

— Spune-i lui taică-tău că o să te recomand pentru fedaini.

— Da, bine.

— Vorbesc serios.

Fedainii aveau o rată a mortalităţii foarte ridicată, dar la cum se purta Anthony Jr., avea mai multe şanse de supravieţuire în uniformă decât în stradă.

Anthony Jr. se uită atent la el.

— Nu-ţi bate joc de mine. Nu accept aşa ceva.

— Nu-mi bat joc de tine.

Anthony Jr. încuviinţă încet din cap.

— Mulţumesc. Îşi vârî bâta înapoi în haină, cu mâinile tremurând. Adică… mi-ar plăcea asta.

— N-o să-mi mai mulţumeşti după ce intri la instrucţie, dar poate că o să-mi mulţumeşti când o termini. *Dacă* o termini.

— O s-o termin, zise Anthony Jr., aruncând o privire furişă în jur. E adevărat ce se spune? Ştii. Despre fedaini… că vă umflă bine, nu?

— Nu, nu-i adevărat.

— Ei, cum să nu! Uite ce ne-ai făcut mie şi băieţilor. Vă fac ceva când deveniţi fedaini, nu? Deveniţi nişte oameni noi şi mai buni, asta vreau eu.

— Fedainii nu sunt superoameni.

— Nu puteţi să fiţi normali.

Rakkim râse.

— Ei, da. *Asta-i* adevărat. Chestia cu fedainii… după prima lună de instrucţie de bază, doctorii îi iau la o parte pe cei care supravieţuiesc, care n-au picat morţi sau nu s-au lăsat păgubaşi, şi le dau un cocteil.

— Ce anume, o poţiune magică?

— Terapie genetică. O serie de injecţii…

— Am *ştiut* eu.

— Nu e magie. Nouăzeci şi opt la sută din ceea ce-l face pe un fedain aşa de periculos este antrenamentul. Antrenamentul şi… atitudinea. Tot siropul genetic din lume n-o să te ajute dacă n-ai atitudinea corectă, şi toată atitudinea n-o să-ţi fie de niciun folos dacă n-ai antrenament. De fapt, atitudinea fără antrenament o să te omoare cu siguranţă. Cocteilul de fapt îţi permite să te antrenezi la un nivel pe care nimeni altcineva nu l-ar putea tolera din punct de vedere fizic şi mental. Instrucţia de bază a fedainilor durează un an întreg, un an de înot pe cincisprezece kilometri şi alergări de optzeci de kilometri, de lupte cu arme improvizate şi corp la corp în arşiţă şi ger, şi în tot

timpul ăsta eşti norocos dacă apuci să dormi trei ore pe noapte. Cocteilul face chestia asta posibilă. Fedainii au reflexe rapide. Au un indice de toleranţă la durere foarte ridicat, un simţ perfect al direcţiei şi li se vindecă rănile mai repede, dar ceea ce face de fapt un fedain să fie fedain este *antrenamentul.* Eşti pregătit pentru aşa ceva?

— Cocteilul ăsta… şi acum îl ai în tine?

Rakkim încuviinţă din cap.

— E permanent.

— O dată ce eşti fedain, rămâi fedain, aşa se spune.

— Aşa se spune.

— Şi eu vreau.

— Să-mi spui dacă tot mai crezi asta când treci de primul an.

Anthony Jr. rânji.

— Ai spus *când.* Nu dacă.

— Ar trebui să mergi acasă şi să ai grijă de tăieturile alea. Vrei să-i spun eu lui taică-tău?

— Mă descurc eu. Anthony Jr. se uită fix la el, muşcându-şi buza. Rakkim… domnule, cum ai putut să pleci de la fedaini? De ce ai vrut să faci aşa ceva?

Rakkim zâmbi. Mai erau speranţe încă pentru băiat.

CAPITOLUL 14

După rugăciunile de seara târziu

Sarah se trezi dintr-un coşmar – Rakkim în genunchi, cu o mână încleştată pe coaste, cu sânge prelingându-se printre degete. Se trezi din coşmar şi avu altul. Acesta însă real.

Se trezise de la sunetele de bule sparte de la ambalajul de plastic. O bucăţică de ambalaj lăsată în umbră pe alee, unde nu ajungea lumina de securitate. Ea aşezase bucata acolo, în acel punct în formă de pâlnie peste care trebuia să treacă oricine ieşea pe uşa din spate. Lada de gunoi din apropiere era arhiplină de cutii de carton, spumă de mare şi de alte materiale de ambalaj. Oricine ar călca pe o bucată de plastic s-ar gândi că a fost un ghinion natural… delăsarea locuitorilor din zonă, dar paşii de afară erau mai grăbiţi acum. Oricine venea după ea nu fusese păcălit.

Sarah se rostogoli de pe canapea, complet îmbrăcată, având toate lucrurile de care avea nevoie în pantalonii largi şi jacheta cu fermoar în care dormea. Apartamentul era la etajul doi, fereastra deschisă dădea spre alee – nu avea timp să scape, avu însă timp să descuie uşa de la hol şi să o lase întredeschisă, ca şi cum ar fi fugit în grabă. Avu timp să scoată bucata de placaj din spatele caloriferului. Era o clădire veche, de dinainte de tranziţie, cu pereţii de dinafară groşi, ca să ţină căldura înăuntru. Pe atunci gazul şi petrolul erau scumpe. Era suficient spaţiu în zid să se ascundă înăuntru, un mic loc pe care-l căptuşise cu izolaţie. Pe scări se auzeau tropăituri grele în timp ce ea se înghesuia în ascunzătoarea minusculă. Blocă la loc placajul şi se rugă în gând ca marginea panoului de pin negru să fie aliniată corect cu celelalte. Rămase aşa, lipită de zid în

beznă, ascultând şuieratul caloriferului. Aşteptând. Exact aşa cum exersase de atâtea ori, atâta doar că în timpul repetiţiilor nu fusese scăldată în sudoare ca acum. Se gândi la Rakkim şi se întrebă dacă era şi acum furios pe ea că nu apăruse la întâlnirea de la Super Bowl. Probabil. Rakkim nu uita prea uşor. Paşii erau în hol acum. Se auzi scrâşnetul uşii deschise. Inima îi bătea atât de tare încât răsuna ca un tunet.

Sarah îşi închise ochii, luptându-se cu frica şi cu claustrofobia. Cu ochii închişi îşi putea imagina că stă în amfiteatru, adunându-şi gândurile înainte de un curs. Se auzeau voci în cameră acum, şi sunet de mobilă răsturnată. Îşi deschise ochii. Panoul avea o mică crăpătură de la căldura caloriferului, şi prin crăpătură putea întrezări bărbaţii care scotoceau prin apartament. Erau doi… nu, trei. Nu credea că erau oamenii lui Redbeard… erau prea gălăgioşi, prea neîndemânatici. Doi dintre ei. Unul însă… avea ochiul lipit de crăpătură, cu genele atingând lemnul tare. Cei doi se învârteau primprejur, iar cel de-al treilea, chelul, se duse la canapea şi puse o mână pe pernă, simţind căldura corpului ei. Sarah se cutremură ca şi cum ar fi atins-o pe *ea.*

— Du-te şi verifică acoperişul, porunci chelul.

Sarah văzu un bărbat într-o haină lungă de piele repezindu-se afară, îi auzi paşii tropăind în sus pe scări, fără măcar să încerce să meargă în linişte. Era miezul nopţii, dar vecinii aveau suficientă minte să nu investigheze zgomote bruşte.

— Căţeaua a *dispărut*, bombăni celălalt, un lungan pistruiat care semăna cu o sperietoare de ciori.

Chelul luă o cutie cu mâncare chinezească pe jumătate mâncată de pe măsuţa de cafea, rămăşiţele cinei ei. O mirosi.

— Verificaţi termic văgăuna asta. Eu hotărăsc dacă a dispărut.

Îşi puse picioarele pe măsuţa de cafea, şi începu să mănânce cu beţişoarele. O bucată de pui cu fasole îi căzu în poală în drum spre gură. Îşi vârî beţişoarele în recipientul de carton să mai ia o înghiţitură.

Sperietoarea de ciori se învârti în jurul camerei, folosind un scaner termic ca s-o caute. Scană fotoliul, bufetul, traversă toată podeaua şi tavanul. Scană şi pereţii, şi unitatea ţiui când trecu prin faţa caloriferului.

Sarah îşi muşcă degetul ca să-şi oprească clănţănitul dinţilor. Sudoarea i se prelingea în picături mari pe faţă.

Sperietoarea de ciori continuă să se învârtă prin cameră. Când termină, se duse în dormitor.

— Nu uita să verifici în spatele dulapului, zise chelul. Şi-n spatele budei!

Începu să mănânce şi resturile de tocăniţă de porc cu sos dulce-acrişor, mestecând cu gura deschisă.

Se întoarse individul cu haina de piele.

— Nu e nimeni pe acoperiş. E ceva distanţă până la acoperişul vecin, dar ar fi putut să sară. Dacă e suficient de motivată, adăugă râzând.

Chelul linse beţişoarele de ultimele urme de sos şi se ridică de pe canapea.

— Răscoliţi camera. Eu mă duc în dormitor să-i verific lucrurile personale.

Individul cu haina de piele smulse de pe perete un tablou ce ilustra Marea Moschee din Ierusalim, îi verifică spatele şi apoi îl aruncă pe jos. Se duse apoi prin toată camera. Goli biroul, răsturnă sertarele. Sparse ecranul televizorului în două jumătăţi.

Sarah îşi întoarse privirea de la crăpătura din panou, ascultând sunetele distrugerii, respirând pe gură. Prăjindu-se de căldură. Închiriase apartamentul acesta cu mai multe luni în urmă, sperând că nu va avea niciodată nevoie de el. Sperase că nu va avea nevoie nici de ascunzătoarea

din perete. Nu-i venea să creadă că o găsiseră. Avusese *atât* de multă grijă. Aceştia nu erau oamenii lui Redbeard… cu siguranţă erau trimişi de Bătrân. Se uită din nou afară prin crăpătura din panou.

— Domnişorica nu călătoreşte cu multe bagaje, îi zise sperietoarea chelului, când revenită în camera de zi. N-are decât o periuţă de dinţi în baie, nicio poşetă, caiet, niciun act.

Chelul se aşeză pe canapea cu un sfert de litru de lapte în mână, bând direct din cutie, iar ideea că-i cotrobăise prin frigider o înfurie peste proporţii.

— Nu ştiu ce să zic de Ibn Azziz în locul lui Oxley, zise sperietoarea de ciori. Se zice despre el că nu fumează, nu bea, nu regulează târfe. Cum naiba să ai încredere într-un asemenea om?

— Aşa *trebuie* să fie un mare mullah, păgân tâmpit ce eşti, zise chelul, clătinând din cap. Tot ce contează e să ne plătească recompensa.

— Eu, unul, îl preferam pe Oxley, zise cel cu haina de piele. Omul ăla ştia să dea o petrecere, nu glumă…

Chelul azvârli cutia goală de lapte pe jos şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Ibn Azziz ăsta e grăbit. O să avem slujba asigurată cu tipul ăsta.

Sarah îşi schimbă puţin poziţia şi un cui o zgârie pe mână. *Nu* Bătrânul îi trimisese pe oamenii ăştia – erau vânători de recompense. Robele Negre aveau o mică armată de mercenari cu contract pentru a le face treburile murdare, foşti soldaţi, foşti poliţişti, foşti puşcăriaşi. Chiar şi aşa, Robele Negre nu îndrăzniseră niciodată să-l provoace pe Redbeard direct. Şi acum chiar încercau să pună mâna pe nepoata lui?

— Dacă ajungeam cu numai cinci minute mai repede, am fi prins-o pe căţea, zise sperietoarea. Mi-aş fi cumpărat o maşină din partea mea de bani. Dacă cretinul ăsta nu se oprea să se pişe…

Lovi furios cu cizma un corp de bibliotecă de mahon şi zdrobi lemnul subţire.

— Am o vezică sensibilă, se apără cel cu haina de piele.

— Da, dacă *n-aveai* o vezică sensibilă, mâine eu aveam o maşină ca lumea. Acuma poate că o să ia altă echipă recompensa.

Sperietoarea de ciori se juca absent cu un briceag filipinez ce plesnea când îl deschidea şi-l închidea.

Alte echipe? Sarah simţi gust amar de cenuşă în gură.

— O găsim noi, zise chelul. Nu se poate ascunde muieruşca asta pentru totdeauna.

Sperietoarea spintecă spătarul canapelei cu briceagul, vârând placid lama de mai multe ori în tapiţerie.

— Ce vor Robele Negre de la ea, de fapt?

Chelul stătea pe canapea şi se uita la el, jucându-se cu briceagul.

— Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă.

Sarah auzi sunet de lichid stropit pe jos şi apoi vocea individului cu haina de piele.

— Ahhh… Aşa e mai bine.

— Eşti scârbos, zise sperietoarea.

Din canapea se vedea ieşind căptuşeală sfâşiată.

Chelul se ridică în picioare.

— Hai să plecăm. De-acum e pe fugă, speriată, şi nu mai raţionează corect. O prindem noi pe mironosiţa asta îngâmfată în altă zi.

Sarah îi ascultă ieşind şi trântind uşa în urma lor. Dar nu se mişcă. Rămase unde era, în spaţiul sufocant şi în beznă. Ura întunericul. Dormise ani de zile cu o veioză aprinsă. Redbeard încercase să o dezveţe de acest obicei, dar chiar şi el fusese nevoit să se dea bătut. Rakkim… Rakkim dormise pe podea lângă patul ei când avea coşmaruri. Era singurul lucru care îmbunătăţise cât de cât situaţia.

Era linişte acum în camera de zi. Moţăia pe jumătate din cauza căldurii. Oare cum o găsiseră?

Ce greşeală făcuse? Îşi schimbase costumaţia de fiecare dată când ieşise din apartament. Uneori era îmbrăcată ca o bună fundamentalistă. Alteori ca o modernă. De câteva ori ca o catolică. Nu venise niciodată pe o rută directă la apartament, nu mergea niciodată la acelaşi magazin de două ori. Şi totuşi, o găsiseră. O ardeau ochii şi nu avea destul loc să îi frece. Va trebui să se mute din nou. Chelul zicea că acum era speriată şi că nu va mai raţiona corect. Şi avusese mai multă dreptate decât voia ea să recunoască.

Îşi răsuci puţin gâtul. Se uită cu atenţie la ecranul luminos al ceasului de mână. Trecuseră peste douăzeci de minute de când plecaseră vânătorii de recompense. O dureau picioarele şi plămânii îi funcţionau greu din cauza căldurii, dar rămase unde era. „Dacă nu poţi fi deştept, ai răbdare", asta zicea de multe ori Redbeard – insulta aceasta fiind preţul înţelepciunii lui.

Sarah îşi dori să-l fi avut pe Rakkim cu ea. El ar şti ce să facă. Voise să-i spună ce avea de gând să facă, simţise că el era de încredere, dar răspunsul fusese întotdeauna acelaşi. *Să nu ai încredere în nimeni.* Sarah se gândi că ar fi trebuit să-i spună.

Simţea un cârcel în picior şi o mânca nasul. Cu câteva nopţi în urmă fusese la o stradă depărtare de clubul lui Rakkim, suficient de aproape să audă muzica de la Blue Moon, suficient de aproape să-şi imagineze cum ar fi să intre înăuntru şi să bea un pahar cu el, să-i pună mâna pe genunchi pe sub masă. Blue Moon ar fi primul loc unde ar căuta-o cineva. În ciuda a tot ceea ce ştia, în aceste ultime câteva zile se purtase ca şi cum acesta n-ar fi fost decât un simplu joc între ea şi Redbeard, pur şi simplu un joc de-a v-aţi ascunselea. Apariţia vânătorilor de recompense din noaptea aceasta o făcuse să renunţe la această iluzie. Redbeard era acum cea mai mică grijă a ei.

Sarah îşi verifică din nou ceasul. Trecuse mai mult de o oră de când plecaseră bărbaţii. Se uită cu

atenţie prin crăpătură, apoi desfăcu panoul. Se strâmbă când îl auzi zăngănind pe podea. Însă din hol nu se auzea niciun zgomot. Ieşi cu grijă de după calorifer, cu încheieturile trosnind, atât de înţepenită că de-abia se putea apleca. Trecură aproape cinci minute până reuşi să respire cum trebuie.

Apartamentul era devastat, sertarele golite, cele câteva haine pe care le avea aici erau azvârlite pe jos. Nu conta, nu avea de gând să ia nimic cu ea. Se duse în bucătăria mică şi luă un cuţit. Era ieftin şi avea o lamă subţire, dar o făcu să se simtă mai bine. Se duse la obloane şi se uită afară pe furiş printr-un colţ. Aleea era goală şi întunecată. Se duse la uşă, apăsă încet pe clanţă şi o deschise…

Chelul era rezemat de peretele din faţă, mare şi butucănos, cu braţele încrucişate la piept.

— Drace, femeie, mă gândeam că nu mai ieşi *în veci* de pe unde te-ai pitit.

Sarah trânti uşa închisă, dar bărbatul o deschise cu o lovitură de picior şi când Sarah se repezi la el cu cuţitul, acesta o plesni peste mână, făcându-l să-i zboare din mână. Apoi o plesni şi peste cap, aproape făcând-o să-şi piardă cunoştinţa. Era acum înăuntru în apartament, împingând-o din spate, ţinându-i mâna pe gât. Când Sarah încercă să-l muşte, chelul o mai lovi o dată.

— Sper că nu te superi că i-am trimis pe băieţi acasă, zise chelul. Dar aşa nu-mi place să-mi împart premiile… sau orice altceva, de fapt.

Izbucni în râs şi o îmbrânci pe canapea. Sarah se zbătu când individul se urcă peste ea, şi simţi mirosul mâncării chinezeşti şi a laptelui din respiraţia lui… laptele din frigiderul ei, acru acum, cald şi rânced. Avea ochii cenuşii, îngrozitor de calmi, ca şi cum o femeie zbătându-se sub el era un lucru obişnuit.

— Robele Negre te vor în viaţă, zise el, împingându-şi genunchii între picioarele ei. Aşa că n-ai de ce să te îngrijorezi că o să-ţi cauzez daune

permanente. N-am de gând să te rănesc. O lovi mai tare cu genunchiul, făcând-o să icnească. Vezi, asta n-a durut, nu-i aşa?

— …te jos, gâfâi Sarah, lovindu-l peste faţă. Dă-te *jos!*

— Aşa, zise chelul, desfăcându-şi nasturii de la pantaloni cu o mână. Îmi plac cele care se zbat.

Sarah îl scuipă în faţă.

— Unchiul meu… Sunt nepoata lui Redbeard, dracu' să te ia!

Chelul se trase puţin înapoi pentru o clipă, apoi o înşfacă de păr şi o trase cu forţă.

— Aproape te-am crezut pentru o secundă, să ştii, drăguţă. Bună încercare.

Sarah se zvârcoli şi-şi eliberă o mână.

— E *adevărat.*

Chelul o apăsă pe canapea cu un cot şi-i desfăcu fermoarul pantalonilor.

— Încântat de cunoştinţă, nepoată a lui Redbeard. Eu sunt domnul Dave Thompson, zise el, privind-o cu nişte ochi ca apa stătută. Te simţi mai bine acum?

Sarah urlă.

— *Mai tare,* zise el gâfâind animalic şi vârându-şi mâna în chiloţii ei. Nu te aud.

Sarah îşi arcui spatele şi-l zgârie pe faţă.

— Asta fac eu, zise el, gâfâind. Asta e slujba bătrânului Dave. Găsesc fugare şi le aduc înapoi acasă, şi uneori, *uneori* – îşi vârî un deget în ea – uneori mi se dă voie să le stric un pic. Să fie sigur că nu le mai vrea nimeni înapoi. Îşi mişcă degetul gros. Aşa, *îmi place,* şopti apoi, când Sarah îl lovi cu piciorul. Eşti strâmtă ca o mănuşă nouă.

Sarah se zvârcoli pe canapea când degetul lui o pătrunse şi mai adânc. Încercă să-l muşte, dar bărbatul se ţinea la distanţă de dinţii ei.

Chelul încercă să-i tragă în jos pantalonii cu mâna liberă.

— Ştii că toate zbaterile astea nu fac decât să-mi producă şi mai multă plăcere, nu? Îmi place să le

educ pe fugare referitor la felul în care funcţionează lumea adevărată, lumea din afara casei lui tăticul. Şi o să-ţi dau o lecţie de nota 10, fetiţo.

Sarah răsturnă cu piciorul recipientul gol de la mâncare, iar beţişoarele se ciocniră cu zgomot de măsuţa de cafea, şi Sarah îşi întinse mâna pipăind pe nevăzute.

— Majoritatea fugarelor… zise chelul icnind, privind-o cu lăcomie. Majoritatea schelălăie numai şi-şi spun rugăciunile încontinuu, dar tu… Se vede că tu o să te lupţi până când termin. Hai, zbate-te. Luptă-te cu mine, *hai!* o îndemnă el, şi picuri de sudoare i se scurseră de pe perciuni.

Sarah scotoci disperată pe măsuţa de cafea, zgâriind sticla cu unghiile.

— Nu-s un tip chiar aşa de rău. O să vezi. Bătrânul Dave o să te facă să te distrezi şi tu, fie că-ţi place, fie că nu. Izbucni în râs şi-i adulmecă sânii, ridicându-şi apoi capul să respire. O să te despic pe dinăuntru, aşa de gros sunt…

Clipi. Îşi mişcă gura, dar nu scoase niciun sunet. Rămase în aceeaşi poziţie deasupra ei, înţepenit, cu o mână vârâtă încă adânc în chiloţii ei. Îi tremurară buzele, dezvelindu-şi dinţii galbeni şi neregulaţi.

Sarah se uită drept la el. Beţişorul de lemn era înfipt în ochiul lui stâng, cu un capăt ieşind în afară din orbita spartă. Era vârât adânc, până în creier. Pe capătul beţişorului se vedeau ideograme chinezeşti. Probabil „Noroc”, sau ceva de genul acesta. Sarah nu se mişcă, nu se grăbi. Se uită la picătura de sânge apărută în albul ochiului celălalt. O explozie minusculă roz în ochiul cenuşiu, şi apoi bărbatul se prăbuşi moale peste ea. Sarah îl împinse la o parte. Bărbatul se izbi cu capul de măsuţă şi mâna moartă îi ieşi moale din chiloţii ei şi se prăbuşi cu totul pe podea într-o grămadă informă. Sarah se năpusti în baie şi se spălă pe faţă şi pe mâini. Îşi smulse apoi chiloţii de pe ea şi se

spălă iar şi iar, fără oprire. Avea încă senzaţia că-l simte în ea. Nu-i era însă greaţă. Nu-i tremurau mâinile. Ceea ce era chiar mai surprinzător era faptul că se simţea fericită.

Când reveni în camera de zi, chelul zăcea în continuare pe podea, cu o dâră de lichid vâscos prelingându-i-se pe obraz. Probabil avea nepoţi pe undeva, copii graşi şi roşcovani cu care bătea mingea şi fetiţe cărora le aducea dulciuri şi le citea poveşti. Îl lovi cu piciorul în cap cât de tare putu. Sunetul sec era ca o muzică în urechile ei. Gata cu dulciurile, gata cu poveştile.

CAPITOLUL 15

Rugăciunile dinaintea apusului de soare

Rakkim stătea la o masă lipită de peretele interior al restaurantului din centru, aşa cum îi sugerase mesajul primit pe mobil. Clienţii care luaseră cina devreme – toţi moderni fără barbă – se întorseseră la slujbele lor în clădirile înalte de birouri, conservatorii plecaseră să participe la rugăciunile de la apusul soarelui, dar restaurantul era încă aglomerat, vocile amestecându-se în interiorul de cărămidă netencuită. Dacă ar fi fost posibil pentru el şi Sarah să iasă împreună în public, acesta era genul de loc unde ar fi venit, relaxant şi plăcut, cu un amestec îmbietor de oameni. Îi sună telefonul. Încă un apel de la Colarusso, al treilea de când se întâlnise cu Anthony Jr. noaptea trecută. Colarusso îl suna fie să-l certe că-l recomanda pe Anthony Jr. să devină fedain, fie să-l invite la cină duminică. În oricare din aceste cazuri, Rakkim se gândi că cel mai bine ar fi să nu răspundă.

Se apropie de el o chelneriţă şi Rakkim fu recunoscător că-i distrăgea atenţia. Era îmbrăcată într-o rochie de catifea albastră, lungă până la genunchi şi cu ciorapi groşi, iar părul îi era ridicat în vârful capului într-un coc bine strâns. Se aplecă în faţa lui, aşezându-şi coatele pe masă.

— Cred c-ar trebui să iei meniul în mână şi să-mi spui ce doreşti, frumosule.

Avea un ecuson pe piept pe care scria „Carla”. Rakkim n-o mai văzuse niciodată. Singurul copil al lui Spider cu care intrase până acum în contact era Elroy. Carla părea să aibă aproximativ şaptesprezece sau optsprezece ani, era o fată solidă, cu faţa dulce şi cu un nas cârn care nu i se potrivea. Avea ochii tatălui ei. Toţi copiii lui Spider

aveau ochii lui, ochi aspri, întunecaţi şi ageri – purta cu ea un carnet ca să-şi noteze comenzile clienţilor, dar acesta nu era decât de ochii lumii. Probabil avea o întreagă enciclopedie în lobii frontali şi putea în orice moment accesa orice pagină dorea. Rakkim studie meniul.

— Încă mai lucrează la nucleele de memorii pe care i le-ai dat, spuse Carla, punându-şi mâna pe spătarul scaunului lui. Dar a scos e-mailurile de la cafeneaua Mecca, aşa cum i-ai cerut.

— Super. Oricum nu mă aştept să găsească prea multe în cele două nuclee de memorie.

Carla îi puse o mână pe umăr, flirtând, o caracteristică a oricărui local cu clientelă preponderent modernă – nu numai că mărea bacşişurile, dar ţinea şi fundamentaliştii la distanţă.

— Se vede că nu ştii ce vorbeşti, zise ea. Spider a zis că cel de la calculatorul universităţii e complet şters, dar cel de la calculatorul de-acasă e interesant.

Rakkim îi arătă una dintre opţiunile oferite în meniu.

— În ce fel *interesant?*

Carla se legănă în ritmul unei melodii pe care numai ea o auzea.

— Nu ştiu… mai lucrează încă la el. Dar nu l-am văzut aşa de entuziasmat de multă vreme.

Rakkim se uită fix la meniu.

— Spune-mi ce e cu e-mailul de la cafenea.

Carla se apropie mai mult de el şi-şi trecu degetul peste meniu. Mirosea a ceapă dulce şi a cartofi prăjiţi.

— Vinerea trecută, ora 07.22 dimineaţa. Mesaje scurte. Fără nicio formalitate. PLEACĂ ACUM, a fost primul mesaj. Totul în majuscule, ceea ce-i cam demodat, după părerea mea. Carla se purtă ca şi cum Rakkim i-ar fi spus o glumă, trăgându-l veselă de barbă. Îşi ţinea gura în jos când vorbea, astfel ca nimeni din încăpere să nu vadă. Apoi Sarah a zis „Nu pot”. Prima persoană i-a răspuns:

ACUM. IMEDIAT DUPĂ CURS. PERICOL. Şi asta tot cu majuscule. Atunci Sarah a zis: „Mă întâlnesc cu *el* duminică. Trebuie să-l văd”. Carla se uită la el şi-i zâmbi, şi era evident că nu pentru că se gândea că se uita cineva la ei. Ăsta eşti tu, nu-i aşa? Tu eşti acest *el* despre care vorbea. Sarah asta e curajoasă, dacă a vrut să meargă la întâlnirea cu tine, chiar şi după ce a fost avertizată să plece. Probabil s-a gândit că e ceva de capul tău. Se legănă din nou în ritmul muzicii. Apoi prima persoană a zis PLEACĂ ACUM, şi a urmat un interval lung, cam douăzeci de secunde, şi apoi Sarah a zis: OK. Asta-i tot, de la început până la sfârşit.

Carla îi arătă lista de specialităţi de pe perete.

— Spider are idee cine i-a trimis mesajele astea… sau de unde?

Carla clătină din cap.

— Oricine a fost, a folosit un şir de servere neînregistrate. L-a căutat pe tot globul, dar Spider se gândeşte totuşi că punctul de origine este undeva în Republica Islamică. Eu împlinesc optsprezece ani în trei luni, adăugă Carla, strângându-l de umăr. Ca o prună coaptă şi neculeasă încă de nimeni. Îşi trecu vârful limbii peste dinţi. Spider e dispus să primească desigur cereri în căsătorie de la orice pretendenţi, dar eu am ultimul cuvânt, aşa că asta te pune în fruntea cursei.

Rakkim îşi ridică privirea spre ea.

— Ce joc mai e şi ăsta?

— Tu ţine numai minte ce-ţi spun. Se pare că iubita asta a ta nu se mai întoarce.

Carla mâzgăli ceva pe carnetul ei şi se îndepărtă cu pas săltat. Coapsele ei atraseră atenţia intensă a celor patru bărbaţi de la masa alăturată.

Rakkim îşi învârti gheaţa în paharul cu apă înainte să ia prima sorbitură. Poate Carla avea dreptate şi Sarah nu se va mai întoarce. Sfărâmă între dinţi un cub de gheaţă. De ce nu s-a dus la

Redbeard dacă a fost ameninţată? De ce n-a venit la *el?*

Un cuplu de tineri se plimba pe trotuar, moderni în costume albastre unisex, pline de fermoare, cu părul tuns la doi centimetri. Probabil lucrau în publicitate sau marketing, dacă era să te iei după servietele negre de plastic cu portofolii pe care le legănau în mers, discutând animat. O Robă Neagră îi privea din celălalt capăt al străzii, vorbind la telefonul mobil când trecură pe lângă el.

Rakkim se răsuci auzind râsete la o masă alăturată, şi când se uită din nou afară, Roba Neagră dispăruse. Se jucă neatent cu tacâmurile, gândindu-se la Sarah şi la conversaţia ei prin e-mailuri, întrebându-se cine avea puterea să-i ordone să plece aşa de brusc. Mai mult încă, cine avea autoritatea să o facă să asculte ordinul.

Carla se întoarse cu un cheeseburger, cartofi pai şi o Jihad Cola vanilată.

— A mai avut loc o conversaţie cu două săptămâni înainte de cea de vineri. Foarte scurtă. Prima persoană a zis, AI GRIJĂ. FII GATA. Sarah a răspuns: „Pot să-i spun şi *lui?"* NU. „Te rog!" a zis Sarah, dar a primit acelaşi răspuns.

— Sarah a zis *te rog?* Eşti sigură?

— Nu mă insulta, răspunse Carla, trântind nota de plată pe masă. Spider o să te anunţe când descoperă mai mult. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus înainte – trei luni de aici înainte. O să primesc şi zestre, dar, crede-mă, după noaptea nunţii cu mine, nici măcar n-o să-ţi mai pese.

Rakkim o privi îndepărtându-se în timp ce trecea un cartof printr-un vas cu ketchup. Sarah avea întotdeauna probleme cu ideea de a asculta de cineva, dar ascultase de persoana cu care schimbase acele mesaje, implorând chiar să-i fie permis să se întâlnească din nou cu Rakkim. Nu avea cum să-şi dea seama dacă era vorba de o femeie sau de un bărbat, dar Rakkim se trezi arzând de gelozie. Sarah cerând voie să se vadă cu

el… era ca şi cum ar fi vorbit cu un tată sau un soţ. Îşi începu cheeseburgerul, aproape fără să-i simtă gustul.

Carla veni în grabă înapoi la masa lui, şi-i reumplu paharul cu apă. Acum mesteca gumă, cu mare entuziasm.

— Trebuie să pleci.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, zise ea, fără urmă din flirtul de dinainte. Ridică-te după ce plec eu şi du-te către baie. Elroy te aşteaptă acolo. Spider vrea să discute cu tine.

— Mă întâlnesc cu Spider?

Carla îşi mestecă guma cu energie.

— Zâmbeşte, dă din cap.

Rakkim făcu ceea ce i se spuse, ridicându-şi burgerul pentru a părea mai credibil.

— Credeam că Spider nu permite contactul direct cu clienţii.

— Asta e prima dată.

— Ce se întâmplă, Carla?

Carla umflă un balon roz şi-l sparse cu o unghie.

— Spider a scos ceva de pe memoria aceea. Evident că e ceva cu adevărat special.

Se îndepărtă, şi începu să pălăvrăgească animată cu doi moderni la o masă vecină.

CAPITOLUL 16

Rugăciunile de la apusul de soare

— *Tu* ştii despre ce e vorba? întrebă Rakkim, urmându-l pe Elroy pe aleea din spate. Am auzit că Spider trăieşte sub tunelul pentru autobuze. Acolo mergem?

Elroy o luă brusc la dreapta, se strecură printr-o deschizătură îngustă din gardul de sârmă şi continuă să meargă, fără să se uite înapoi.

Rakkim îşi rupse jacheta trecând prin deschizătură şi se grăbi să ţină pasul cu băiatul care mergea rapid prin lumina amurgului. Deja apusese soarele şi partea aceasta a oraşului era slab luminată, fiind plină de hoteluri ieftine şi de clădiri abandonate. Rakkim trăise aici după moartea tatălui său, până când îl luase Redbeard acasă la el. Labirintul de alei se transformă în cărări de pietriş, apoi într-o succesiune de trepte uzate de piatră. La un moment dat, trecură în goană printr-un tub lung şi lat de tablă ondulată plin de gunoaie şi ouă sparte ce le scârţâiră sub picioare, şi Rakkim îşi dădu seama după duhoarea din ce în ce mai pronunţată de legume putrede că se apropiau de debarcaderele de lângă piaţa publică. În ultimul moment însă, se întoarseră în direcţia opusă pieţei şi se îndreptară către Pioneer Square, cea mai veche parte a oraşului.

Elroy trecu rapid un scaner cu microunde peste Rakkim.

— Eşti curat, zise el.

Îşi puse scanerul înapoi în jerseu. Apăsă apoi cu mâna zidul de cărămidă aparent solid şi o porţiune se mişcă la o parte. Aşteptă până când Rakkim se înghesui prin deschizătură şi apoi închise la loc zidul în urma lor. Rakkim auzi declicul unui zăvor. Erau într-o beznă totală, iar aerul era rece şi umed.

Rakkim aşteptă câteva secunde ca să i se obişnuiască ochii cu întunericul, dar era în continuare beznă totală.

— Pe aici, zise Elroy.

Rakkim se duse în direcţia sunetului vocii lui, cu mâinile întinse înainte.

— Hai, nu te opri, îi zise Elroy din faţă. Vine imediat o curbă.

Rakkim se împiedică şi-l auzi pe Elroy chicotind.

— Elroy? zise el, şi vocea i se auzi cu ecouri. Aprinde o lumină.

— N-am nevoie de nicio lumină, pufni Elroy, aflându-se mult în faţă. Ştiu unde sunt.

Rakkim merse rapid, fluturându-şi mâinile în faţă. Îl prinse pe Elroy de bluză, dar acesta i se smulse din mână.

— Dacă mă mai atingi o dată, te las aici. După câteva zile în care o să te împiedici pe-aici, pisicile şi şobolanii o să se bată pentru tine.

— Du-mă la Spider. Asta ţi s-a spus să faci.

Nu primi niciun răspuns. Rakkim păşi în direcţia din care auzise vocea băiatului mai înainte, dar se izbi cu capul de ceva şi înjură.

— Doar nu te temi deja? făcu Elroy.

Rakkim nu se mişcă. Avea o vedere pe timp de noapte excelentă, dar nu era nicio lumină de nicăieri, şi nu putea fi sigur nici din ce direcţie venise. Bezna avea un miros înţepător.

Râsul lui Elroy răsună în ecouri.

Rakkim rămase unde era. Îl auzi pe Elroy apropiindu-se, deşi băiatul aproape că nu făcea niciun sunet. Rakkim aşteptă, încercând să nu respire, apoi îşi întinse brusc mâna şi înşfacă ceva, un braţ subţire. Îl ţinu strâns, deşi băiatul îl plesni peste mână şi încercă să-şi răsucească braţul să scape, dar Rakkim n-avea nici cea mai mică intenţie să-i dea drumul şi, în cele din urmă, Elroy nu se mai zbătu.

— Bravo, felicitări, icni Elroy. Pun pariu că eşti mândru de tine.

— Du-mă la Spider, zise Rakkim, ţinându-l în continuare de braţ.

— Dacă voiam să mă descotorosesc de tine, aş fi făcut-o deja. N-ar fi prima dată. Elroy se zbătu, dar nu reuşi să se elibereze. Dă-mi drumul, OK? Nu-mi place să fiu atins. *Te rog?*

Rakkim îi dădu drumul, şi apoi aşteptă să fie lăsat singur în întuneric.

— Pun pariu că ai crezut că o să fug, zise Elroy.

— Câtuşi de puţin.

— Mincinosule, pufni Elroy. Întinde-ţi mâna dreaptă înainte până dai de zid. Ai reuşit? OK, acum ţine-ţi mâna pe zid în timp ce mergi. Îţi spun eu când să virezi.

Înaintară mult mai eficient acum, menţinând un ritm lent, dar constant, următoarea jumătate de oră. Rakkim ţinu socoteala paşilor şi a întoarcerilor făcute, formându-şi o hartă mintală. Patruzeci şi şapte de paşi, întoarcere la dreapta, două sute optsprezece paşi, la stânga… Păreau să meargă într-o spirală vag înclinată, şi era sigur că din când în când Elroy mergea înapoi pe propriile urme, ca să-l încurce. Rakkim auzi de câteva ori huruitul unui metrou la distanţă şi simţi vibraţiile prin piatra de sub picioare. De două ori trecură stropindu-se în băltoacele de apă rece. Rakkim se lovi cu capul de tavan de trei sau patru ori şi se împiedică o dată. Aproape îşi pierdu numărătoarea când căzu, dar îşi repetă numerele şi întoarcerile în minte, restabilindu-şi modelul mintal. Auzea din când în când animale alergând pe lângă el, cu ghearele scârţâind. Nici măcar o dată nu apăru o scânteiere de lumină.

— Am ajuns, zise Elroy.

Rakkim nu-şi dăduse seama cât de tare îi bătea inima până nu se opriră. Clipi când Elroy deschise o uşă şi îl văzu pe băiat în pragul uşii în lumină. Rakkim îl urmă înăuntru.

Erau într-un fel de magazie, o încăpere mică dotată cu o chiuvetă şi prosoape. Elroy se spăla deja, săpunindu-şi faţa şi mâinile, stropind cu apă peste tot. Îşi puse apoi grăbit o salopetă curată prea mare luată de pe un cui din perete, îi aruncă o salopetă şi lui Rakkim, şi-şi dădu jos pantofii. Apa de la robinet era rece ca gheaţa, dar Rakkim era recunoscător pentru şansa de a se spăla de mizerie. Când îşi uscă faţa, văzu că pe prosop rămăseseră urme de sânge; se uită în oglindă şi văzu că avea o zgârietură pe frunte.

— Eu sunt Spider, zise bărbatul care-i aştepta, un pitic desculţ cu o barbă neagră, stufoasă şi cu o tichie neagră, încântat să te cunosc în sfârşit.

Se foia de pe un picior pe altul. Rakkim îi întinse mâna, dar Spider îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Elroy se grăbi să ajungă lângă tatăl lui, şi, în timp ce Rakkim venea din spate, cei doi vorbiră animaţi.

Camera interioară era slab iluminată, şi avea mărimea unui mic depozit. Podeaua era acoperită cu covoare groase în roşu cu albastru, persane, de calitate atât de bună că ar fi putut la fel de bine să se găsească într-un muzeu, şi covoraşe ornamentale de mătase în nuanţe subtile de roz şi galben, atât de delicate că lui Rakkim nu-i venea să calce pe ele. Camera era caldă şi curată, aerul era proaspăt, cu o aromă vagă de pui fript cu usturoi. Nici urmă din aerul cu miros de mucegai din coridorul de piatră prin care veniseră aici. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii bogate, zeci şi zeci de tapiserii. Rakkim mai fusese în case luxoase împreună cu Redbeard, case de senatori şi lideri financiari – chiar şi numai *una* dintre aceste tapiserii ar fi ocupat un loc de cinste în acele case. Rakkim se uita în jur atât de mult încât rămase în urmă şi trebui să grăbească pasul ca să-i ajungă. În cele din urmă, Spider împinse la o parte nişte draperii brodate şi intră într-un mic birou. Îl aşteptă pe Rakkim să se aşeze pe o grămadă de

perne purpurii şi apoi se aşeză în faţa lui. Elroy rămase afară.

Spider avea o serie de ticuri, iar pielea îi era albă ca o perlă. Purta pijamale negre de mătase, şi avea mâinile şi genunchii noduroşi. Avea o barbă lungă, şi părul încărunţit, împletit într-o coadă lungă ce-i ajungea mai jos de umeri şi, exact aşa cum auzise Rakkim, avea nasul încovoiat ca un cioc imperial. Era greu să-i ghiceşti vârsta, deoarece nu fusese văzut de soare de atât de mult timp, dar nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani.

— Fiul meu mi-a spus că te-ai descurcat bine venind prin tuneluri.

Rakkim aruncă o privire în jur. Biroul era gol, în afara unor rafturi de-a lungul peretelui din fund pe care erau înşirate multe rânduri de globuri de sticlă. Suvenire cu zăpadă falsă de dinainte de tranziţie. Văzu un glob cu Golden Gate Bridge, unul cu semnul Hollywood, altul cu Space Needle, Moş Crăciun pe sanie… chiar şi Turnurile Gemene. Din altă parte a depozitului auzi voci de femei şi sunetele unui copil plângând.

— Cât de adânc sub pământ suntem?

Spider nu răspunse. Încă un copil începu să plângă, cei doi sugari formând un adevărat cor de vaiete şi urlete, dar Spider nu părea să bage de seamă, fiind cu atenţia încordată asupra lui Rakkim. Pupilele ochilor îi erau enorm de dilatate. Din cauza albeţii atât de accentuate a pielii, singurele pete de culoare de pe chipul său erau pupilele negre ce-l urmăreau pe Rakkim.

— Am vrut să te întâlnesc de multă vreme. Ştiai că Blue Moon e singurul club din Zonă care nu plăteşte protecţie?

— Absolut fascinant, dar de ce sunt aici? Ce-ai găsit pe…

— Nu plăteşti nici măcar poliţia. Le dai *cadouri* ofiţerilor. Cadouri de ziua de naştere pentru soţiile şi amantele lor, cadouri de absolvire pentru copiii

lor. Cadouri generoase, dar nu mită, adăugă Spider, clipind. Sunt sigur că le place să nu fie trataţi ca nişte hoţi în uniformă.

— Ce ai găsit pe nucleele de memorie din calculator?

— Când ai deschis la început clubul, am fost curios ce o să se întâmple când o să apară golanii locali, zise Spider, răsucindu-şi gâtul dintr-o parte în alta. Primii care au venit au fost Triada Hammer… şi ultimii. Nişte ticăloşi ordinari. Ăştia trei au lăsat o serie de oameni mutilaţi prin toată Zona. Dar s-a terminat cu asta, nu-i aşa? rânji el brusc. Doi foşti soldaţi din forţele speciale ale armatei şi un fedain pensionat…

— Nu era fedain. A fost dat afară în prima lună de instrucţie.

— Serios? Toată lumea zicea… Spider dădu din cap. Nu că ar mai conta acum. Cei trei au apărut la uşa ta… şi după aceea au dispărut. E adevărat că le-ai lăsat ciocanele pe tejgheaua barului o săptămână întreagă după aceea? întrebă el, clipind. Rakkim ridică din umeri. Eu, unul, urăsc violenţa, dar nimeni n-a mai încercat vreodată să vină să-ţi ceară bani de protecţie de atunci, nu-i aşa?

Doi copii ai lui Spider, două surori gemene de aproximativ opt ani, ţâşniră chicotind de după draperie. Şi-l arătară una alteia pe Rakkim cu degetul şi-şi şoptiră ceva, izbucnind în râs.

Rakkim aşteptă până când fetiţele dispărură din nou în goană.

— Câţi copii ai?

— Nu de-ajuns de mulţi, răspunse Spider, foarte serios.

— Ce caut eu aici, Spider?

— Da, sigur, ai dreptate, zise Spider, clipind. Memoria din calculatorul de la universitate n-avea nimic interesant pe ea, dar cea pe care am găsit-o în calculatorul de acasă a lui Sarah conţinea un sistem de securitate foarte ingenios, zise el,

punându-şi braţele în jurul său. Mi-ar plăcea să ştiu de unde îl are.

— O s-o întreb când o găsesc.

Degetele lui Spider tresăriră spasmodic.

— Era o memorie dublă în calculatorul ei personal. Una era accesibilă oricui putea să spargă codul de acces, care nu era foarte dificil, dar în spatele acestei memorii primare mai era una, secundară, o memorie-*fantomă,* mult mai dificil de penetrat. Chiar mai interesant, memoria-fantomă avea un cronometru de autodistrugere. Dacă un cuvânt cod nu este introdus la fiecare şaptezeci şi două de ore, un virus va începe să şteargă toate documentele, dar va lăsa memoria primară intactă. Astfel că cineva care ar examina memoria n-ar găsi în ea decât chestiile obişnuite ale unui intelectual. Nimeni n-ar şti măcar că a fost vreodată ceva de şters înăuntru. Impresionant. N-am idee cine l-a creat, dar nu e rusesc, nici chinezesc sau elveţian. Niciunul dintre suspecţii obişnuiţi capabili să realizeze un cod de înaltă performanţă. E cât se poate de individual. O persoană privată folosind un cod de baraj… dar cu un nivel de inteligenţă extrem de ridicat. Exact aşa ca mine, zise el, fluturând din degete. Poate de aceea am reuşit să-l sparg.

— Ai spart codul memoriei-fantomă? întrebă Rakkim, iar Spider schiţă un rânjet brusc. Poţi să-ţi dai seama dacă a mai citit şi altcineva dosarele?

— Ca de exemplu, Redbeard? pufni Spider. Nu, eu l-am dezgropat primul, zise el, trăgându-se de buză, iar dinţii albi îi sclipiră. Dacă ai fi putut să-mi aduci memoria *mai repede,* aş fi putut să-ţi spun mult mai multe. Virusul a şters aproape toate documentele, dar au rămas suficiente să reconstruiesc anumite părţi. Am salvat prologul unei cărţi la care lucra. Cred că era unul dintre ultimele lucruri introduse. Primele intrate, primele şterse, aşa funcţiona virusul.

Sub ochiul drept îi apăru un nou tic care-i făcu obrazul să tresară de câteva ori înainte să dispară. Se aplecă înainte şi se uită fix la Rakkim în timp ce recită:

— „Trădarea Sionistă este punctul pivot al istoriei moderne, axa pe care s-a schimbat lumea. Povestea aceasta e predată fiecărui şcolar, marcată de un moment de tăcere la ora amiezii la aniversarea atacului. Toţi ştim că în acea zi îngrozitoare, elemente renegate ale guvernului israelit au atacat anumite ţinte în Statele Unite şi în oraşul sfânt Mecca, şi au încercat apoi să arunce vina atacurilor asupra jihadului radicalist şi să discrediteze întregul islam. Toţi ştim că planul lor a fost descoperit, că Israelul însuşi a fost invadat, în timp ce forţele islamului şi-au răspândit beneficiile pe întreg pământul. Şi totuşi… dacă tot ce ştim despre aceste atacuri e greşit? Dar dacă nu sioniştii au fost în spatele Trădării Sioniste?”

Rakkim ridică din umeri.

— Am auzit zeci de teorii ale conspiraţiei despre atacul sionist. Avea şi vreo dovadă?

— Cartea nu era terminată, şi eu n-am reuşit să recuperez decât fragmente mici din ea, dar concluziile ei sunt evidente. Trădarea Sionistă a fost pur şi simplu o nouă calomnie sângeroasă împotriva evreilor. Cea mai rea dintre toate.

— E evident pentru tine. Nicio dovadă, dar evreii sunt nevinovaţi. Cât de convenabil! Rakkim îşi dădu seama că-l jignise. Cine credea Sarah că a fost de fapt în spatele atacurilor?

— Cer-ce-ce-ce-tarea ei, se bâlbâi Spider, cercetarea ei nu a fost terminată. Menţionează un saudit sau un yemenit, fără să dea nume… poate chiar pakistanez. De obicei se referă la el cu numele de Bătrânul. Nici măcar nu ştie dacă mai trăieşte. Avea evident în jur de şaizeci de ani la momentul atacului, ceea ce înseamnă că ar avea cam nouăzeci de ani acum, dar…

— Teroriştii *au mărturisit*. S-au născut, au crescut şi au fost instruiţi în Israel, şi au mărturisit în direct la televizor. Ai văzut şi tu. Toată lumea a văzut.

— Individul ăsta îşi organizează planurile pe o perioadă incredibil de lungă. Cred că a petrecut douăzeci sau treizeci de ani ca să aranjeze operaţiunea, zise Spider, scuturându-şi mâinile din mânecile pijamalei. După părerea lui Sarah, şi-a implantat agenţii în Israel ca imigranţi evrei. Copiii acestor agenţi sub adâncă acoperire au crescut şi au fost educaţi în Israel şi s-au ridicat în rândul sistemului politic şi militar…

— Teroriştii au fost *executaţi.* Crezi că părinţii lor i-au crescut şi i-au iubit, ştiind în toată această perioadă că vor fi sacrificaţi? Şi copiii au fost de acord?

— Ştiu, ştiu, dar Bătrânul ocupa un fel de rol principal din punct de vedere religios şi cultural. Devotamentul pe care-l inspira… zise Spider, cu degetele tremurând nervos. A preluat mantia unui simbol musulman străvechi, bătrânul din munţi, un mistic din secolul al XI-lea…

— Da, Hassan-i-Sabah. Am citit povestea. Se spune că a inspirat o asemenea loialitate încât discipolii lui se aruncau de bunăvoie de pe stânci la simpla lui cerere.

— Povestea e adevărată. Hassan-i-Sabah credea că Dumnezeu l-a ales să-i unească pe toţi musulmanii, şi a acţionat în baza acestei credinţe. Acoliţii lui au asasinat zeci de monarhi musulmani din vremea sa, inclusiv pe califul Bagdadului.

Rakkim era însă sceptic.

— Aşa că evreii sunt învinuiţi pentru atacuri, şi Damon Kingsley devine preşedinte pe viaţă al noii Republici Islamice. Crezi că şi *el* a fost parte a înşelătoriei? Iartă-mă, dar Kingsley nu e un extremist.

— Da, Kingsley e moderat, un păcat major pentru un adevărat credincios. De fapt, dacă

Bătrânul seamănă câtuşi de puţin cu bătrânul original din munţi, este la fel de ostil faţă de ceilalţi musulmani pe cât e faţă de evrei. Alegerea lui Kingsley înseamnă că Bătrânul nu şi-a îndeplinit în totalitate scopurile, zise Spider, cu un spasm. Dar asta nu înseamnă că planul nu se desfăşoară în continuare, fie că Bătrânul mai trăieşte, fie c-a murit.

— Şi de ce nu i-a spus Sarah nimic despre asta lui Redbeard?

— Poate că n-a avut încredere în el c-o s-o ajute… sau poate ştia că Redbeard nu avea puterea să facă nimic, zise el, clipind. Am spart codul bugetului Congresului acum opt ani. Urmăreşte banii, şi o să afli adevărul, zise el, clipind foarte rapid. În ultimii trei ani, bugetul lui Redbeard a fost redus cu patruzeci la sută. Recrutarea şi instrucţia au fost schilodite. Banii se duc la armată şi la autorităţile religioase… şi la fedaini, bineînţeles. Nimeni în afara Comitetului Ales nu ştie. Eu m-am gândit că Robele Negre manipulează Congresul împotriva lui. Acum însă mă întreb dacă e aşa.

— Vezi o mulţime de lucruri din nişte detalii mărunte.

— Asta e ceea ce fac eu. Asta faci şi tu, fedaine, zise Spider, privindu-l cum încerca să proceseze noua informaţie. E treabă grea să-ţi reimaginezi lumea, nu-i aşa? Şi pe mine m-a ţinut ocupat. Asta e tot ce-am reuşit să scot din memorie până acum, zise el, dându-i un minicard de memorie flash.

Rakkim introduse minicardul într-o fantă specială a ceasului de mână.

— Cine a contactat-o pe Sarah la cafeneaua Mecca? Ai descoperit cu cine colaborează?

Spider clătină din cap.

— Mesajele au fost trimise printr-un distribuitor din Las Vegas, dar asta nu ajută la nimic. Vegas e un nod. Sunt aşa de multe legături de satelit în oraşul acela, că expeditorul putea fi efectiv oriunde

în lume… Atât de mulţi dintre ai noştri au fost ucişi, zise Spider, şi de undeva se auzi iar plânsetul unui copil. Case incendiate. Firme prădate. Războiul civil… şi totul a fost o minciună, zise el, iar ticurile îi mişunau prin corp ca nişte şocuri electrice. Tu ai avut noroc, Rakkim. Când eşti orfan îţi poţi permite anumite… şanse.

Ce vrei să spui?

— Toate arhivele acelea distruse în timpul tranziţiei. Date de baze infectate… Nu te-am putut găsi nicăieri. Pur şi simplu o persoană dezrădăcinată ca atâtea altele. Cine ar putea să te învinuiască pentru că ţi-ai rescris istoria?

— Sunt musulman.

— Un musulman care-şi riscă viaţa să salveze evrei? N-am mai întâlnit niciodată o asemenea creatură.

— Evrei şi homosexuali, apostaţi şi vrăjitoare – pe toţi i-am condus pe tărâmul făgăduinţei. Asta mă face Moise acum?

— Te face prea bun ca să fii adevărat.

Rakkim îl ignoră.

— A fost vreo menţiune despre China în nucleul de memorie? Sau despre Barajul Celor Trei Trecători?

— Nu, de ce?

— Cât de mult îţi datorez?

— O să aranjăm când termin, zise Spider, şi chipul i se netezi, căpătând o expresie aproape senină. Ce părere ai despre fiica mea?

— Carla? Mi s-a părut… Rakkim izbucni în râs. Chiar m-am *întrebat* de ce nu l-ai trimis pur şi simplu pe Elroy să mă aducă direct aici. Nu era nevoie să merg la restaurant. Ai fi putut să-mi spui tu tot ce mi-a zis ea. Sunt flatat, Spider, dar nu era nevoie să-ţi pui fiica să obţină aprobarea mea…

— Aprobarea *ta?* se strâmbă Spider cu râs înăbuşit. Te-am trimis la restaurant ca să văd dacă primeşti aprobarea *ei.*

— Carla merită pe cineva mai bun decât mine, zise Rakkim şi se ridică în picioare. Spune-i lui Elroy să mă ducă înapoi. Şi continuă să lucrezi la memorie.

Nu avea de fapt nevoie de ajutor să se întoarcă, dar nu era nevoie să-i spună asta lui Spider.

— *Shalom,* Rakkim.

— *Salaam alaikum.*

CAPITOLUL 17

Rugăciunile din zori de zi

Rakkim se folosi de chemarea la rugăciune ca să treacă în grabă pe lângă semnul „Accesul interzis" de la etajul superior al Muzeului Martirilor Războiului. Sergentul în uniformă de armată din capul scărilor era ocupat să-şi aranjeze covoraşul de rugăciune – Rakkim rămase la marginea vederii periferice a gărzii, urmărind în tăcere postura bărbatului când se strecură pe lângă el. Antrenamentul fedain al luptătorului umbră – cel mai apropiat lucru de invizibilitate. Rakkim putea trece printr-un grup de femei pioase, abia atingându-le chadorurile, şi dacă cineva le-ar fi întrebat după aceea, niciuna dintre ele nu şi-ar fi amintit de el, n-ar fi avut decât impresia fugară că cineva le îndemna să se grăbească, dându-le senzaţia cicălitoare că întârziau la moschee. Putea să se amestece în şuvoiul lent de mineri din Bible Belt, luând parte la conversaţia şi oboseala lor, până când vreun catolic soios şi plin de praf îşi ridica privirea către bărbatul cu care discutase despre preţul cărnii de porc şi vedea că dispăruse. Antrenament de luptător umbră.

— În numele lui Allah, se auzea şoapta colectivă. În numele lui Allah…

De la balcon, Rakkim îi vedea pe enoriaşii veniţi de dimineaţă, înşiraţi pe covoraşe jos în moschee, începându-şi abluţiunile. Aerul din muzeu era purificat; după spusele marelui muftiu, credincioşii nu erau obligaţi să-şi îndeplinească spălările rituale cu apă. Majoritatea respectau încă formalitatea corectă, frecându-şi mâinile, apoi gura, nasul, faţa, urechile, fruntea, capul şi picioarele în atmosfera sfinţită. Când terminau, se ridicau în şiruri ordonate, cu mâinile ridicate la

nivelul feţei. Bărbaţii în faţă. Femeile în spatele lor. Cuviinţă şi supunere, modernii, moderaţii şi fundamentaliştii – roţi întrepătrunse în alte roţi, în faţa lui Allah. Rakkim îi privi, calmat de mişcările ritmice ale evlaviei lor. Plecăciunea adâncă din talie, cu mâinile rezemate de genunchi. Prosternare, mâinile lipite de podea, fruntea atingând covoraşul. Revenirea în poziţia dreaptă, ca să înceapă procesul iar şi iar, până când, în cele din urmă, se aşezau pe călcâie.

Spre deosebire de rugăciunile îngânate la Super Bowl, grupurile credincioşilor de aici erau graţioase, cu mâinile şi picioarele perfect poziţionate. Era ceva în atmosfera maiestuoasă a Muzeului Războiului, în minimalismul sumbru al interiorului, în imaginea sfărâmată a Space Needle care se vedea prin ferestre, care îi făcea chiar şi pe moderni să se agaţe de credinţă. Rakkim îi ascultă pe credincioşi reafirmând puterea şi protecţia lui Allah, cu vocile reverberându-se în ecouri în sala imensă:

— Slăvit fie Domnul nostru cel Atotputernic.

Rakkim se duse mai departe. Redbeard îl aştepta deja.

Rakkim îi observase echipa de oameni cu aproximativ douăzeci de minute înainte – patru bărbaţi îmbrăcaţi ca turişti, cu ecusoane cu nume în piept, care păreau să caşte gura de pomană. Îi văzuse apoi despărţindu-se, îndreptându-se în pas lejer spre punctele de blocare, zonele înguste din muzeu unde o ambuscadă ar fi fost cea mai eficientă.

Rakkim aproape că nu dormise după ce se întâlnise cu Spider cu o noapte înainte, dar Redbeard insistase să se întâlnească în această dimineaţă, nerăbdător să discute progresul făcut de Rakkim.

— Ai făcut un progres, nu-i aşa, Rakkim?

— Bineînţeles, unchiule, depinde doar ce înţelegi dumneata prin progres.

Rakkim se duse ca din întâmplare spre Camera Diavolului, trăgându-se la o parte când o femeie îşi conduse în grabă copiii afară. Unul dintre băieţei plângea. Camera părea cu cinci sau zece grade mai rece decât restul muzeului, o încăpere întunecată unde pe un ecran de perete se vedea repetată încontinuu o înregistrare cu mărturisirea lui Richard Aaron Goldberg. În anul acesta se împlineau douăzeci şi şapte de ani de la mărturisirea lui publică despre atacul sionist. Ziarele şi televiziunile vor prezenta încontinuu evenimentul, aşa cum făceau în fiecare an la această dată – pe toate panourile publicitare şi pe ecranele tuturor telefoanelor mobile vor apărea mereu flashuri cu ***19–05–2015 NU UITAŢI NICIODATĂ.***

Rakkim se uită la Goldberg pe ecran, un bărbat subţire şi speriat care stătea cu faţa la cameră. Volumul sonor era foarte scăzut, dar nu conta. Oricine din ţară ar fi putut să-i repete mărturisirea aproape cuvânt cu cuvânt.

„Numele meu este Richard Aaron Goldberg. Acum unsprezece zile echipa mea a detonat simultan trei arme nucleare. Una a distrus oraşul New York. Alta a distrus Washington D.C., şi a treia a transformat o parte a oraşului Mecca într-o capcană radioactivă a morţii. Intenţia noastră…” Goldberg îşi puse mâna pe genunchiul ce-i tremura. „Planul era să-i învinovăţim pe musulmanii radicali. Să aruncăm un măr al discordiei între occident şi islam, şi, de asemenea, să creăm haos chiar în lumea musulmană. Mă gândesc… Cred că am fi reuşit dacă n-am fi avut ghinion.” Îşi ridică bărbia şi se uită direct în cameră. „Numele meu e Richard Aaron Goldberg. Eu şi echipa mea facem parte dintr-o unitate secretă a Mossadului.”

Rakkim privi din nou confesiunea. Apoi se întoarse în holul principal. Spider poate credea fragmentele de informaţie pe care le recuperase din memoria calculatorului lui Sarah. *Sarah* însăşi

poate credea ceea ce scrisese. Dar Rakkim nu credea asta. Pentru ca Sarah să aibă dreptate în legătură cu Trădarea Sionistă, atunci trebuia ca Richard Aaron Goldberg şi ceilalţi agenţi declaraţi Mossad să fi minţit numai pentru a-şi programa o întâlnire cu călăul. Însemna că Richard Aaron Goldberg şi ceilalţi, născuţi şi crescuţi în Israel, se întorseseră împotriva ţării şi a religiei lor. Nimic nu era imposibil, dar Rakkim tocmai privise mărturisirea încă o dată, ignorând tot ceea ce era spus cu voce tare. Se concentrase în schimb pe postura lui Goldberg, pe mişcările lui musculare involuntare, pe privirea din ochii lui… nemernicul spunea adevărul. Sarah greşea.

Era posibil să existe un Bătrân, un arab dornic să-şi asume mantia de Mahdi, vreun duşman declarat al lui Redbeard. Foarte bine, treci la rând, Redbeard avea o mulţime de duşmani, dar israeliţii erau singurii responsabili pentru bombardarea cu arme nucleare a oraşelor New York, Washington D.C. şi Mecca. Istoria alternativă a lui Sarah era pur şi simplu greşită, dar asta nu conta. Era încă în pericol. Dacă Redbeard îşi pierdea însă influenţa, cum zicea Spider, atunci capacitatea lui de a o proteja pe Sarah era compromisă, iar Bătrânul, sau un alt duşman, începea să fie în plină ascensiune. O schimbare de putere foarte ameninţătoare. Poate acesta era adevăratul motiv pentru care Redbeard îi ceruse lui ajutorul.

Rakkim continuă să meargă.

Muzeul Războiului era un dom modest, nepretenţios, construit lângă ruinele bătrânului monument Space Needle, care zăcea prăbuşit, ruginind din cauza intemperiilor. Exteriorul muzeului era acoperit cu plăci ceramice mici făcute de copii de şcoală, fiecare inscripţionată cu numele unui soldat martir. Interiorul avea un decor minimalist şi era slab iluminat, pereţii fiind acoperiţi de lapislazuli cu vinişoare albastre. Vizitatorii, chiar şi cei mai tineri, se trezeau

mergând foarte încet, contribuind astfel la eleganţa sobră a clădirii. În centrul muzeului era o ediţie simplă a Coranului, în arabă. Nu era necesar niciun scut antiglonţ, nicio cuşcă transparentă de nitrogen, ca s-o protejeze. Cartea fusese recuperată dintre ruinele din Washington D.C., găsită între cioburi de sticlă şi grinzi răsucite de metal. Coranul era neatins de explozia atomică, coperta era impecabilă, paginile sclipitor de albe.

Era interzisă fotografierea în interiorul muzeului, şi nici nu existau reproduceri de vânzare. Acesta era un loc sacru. Deschis tuturor, indiferent de religie. Robele Negre încercau de multă vreme să restricţioneze accesul numai musulmanilor evlavioşi, dar prin decret prezidenţial, guvernul federal menţinea în întregime responsabilitatea pentru muzeu, cu personal al armatei însărcinat cu toate operaţiunile şi imami ai armatei responsabili cu rugăciunile.

După războiul civil, amândouă părţile pretinseseră oraşul Washington D.C., luptându-se pentru străzile moarte, sperând să recucerească gloria fostei capitale. Coranul din Washington fusese marele trofeu al Republicii Islamice, în timp ce Bible Belt îşi luase cu ea statuia lui Thomas Jefferson din casa sa memorială, instalând marmura cu urme de arsuri în noua capitală, Atlanta. Rakkim văzuse cu ochii lui statuia, aşteptase la rând ore întregi ca să poată trece pe lângă ea, în linişte, uitându-se la chipul solemn al preşedintelui prin sticlă securizată. Oraşul New York rămăsese în cea mai mare parte neatins, cu zgârie-norii săi distruşi muţi, şi numai undele murdare ale Hudsonului mai susurau prin Manhattan, cu nivelul apei ridicându-se în timp ce calota polară se topea încet.

Rakkim nu fusese la New York decât o dată, ca parte a unei unităţi de fedaini care trecuse pe acolo ca să caute nişte documente financiare, despre care se zvonea că s-ar găsi îngropate sub clădirea

Bursei de Valori. Trei zile, în costume complete de protecţie, şi nu văzuse nici măcar o pasăre. Sau un şobolan. Sau orice altă creatură vie. În afară de gândaci. Gândacii acopereau pivniţele ca un covor, tremurând în lumina lanternelor, cu aripile fluturând, şi Rakkim nu voia să se gândească măcar cu ce anume se hrăneau. Trei zile… dacă era într-adevăr ceva sub clădirea Bursei, rămăsese acolo în siguranţă, şi la adăpost de cei vii. Nu fusese niciodată atât de fericit să plece de undeva.

Rakkim se îndreptă către hărţile de perete pe care erau prezentate marile bătălii din război. Chicago, devenit cenuşă. Fabricile de maşini din Detroit decimate de bombe teroriste. Santa Fe. Denver. Arcul din St. Louis prăbuşit. Newark, cea mai adâncă pătrundere a armatelor creştine în statele islamice. Newark se luptase pentru fiecare stradă, şi întregul oraş fusese lăsat pradă focului. Newark, unde forţele de întărire islamice, majoritatea elevi de liceu, opriseră în cele din urmă înaintarea creştinilor. Newark cel sângeros.

Fotografiile morţilor se întindeau pe pereţi aproape cincizeci de metri. Rakkim mai vizitase muzeul de sute de ori, şi fotografiile rămăşiţelor de după război îl afectau mereu cel mai mult. Un pantof abandonat, un pantof elegant, negru cu şireturi, încă atât de lucios că vedeai reflexia fotografului în imagine. O bicicletă zdrobită. O cutie poştală răsturnată, cu scrisorile revărsate în noroi: facturi de telefon, scrisori de dragoste şi felicitări de aniversare.

Numărul oficial al morţilor în al doilea război civil era de nouă milioane, dar Redbeard spunea că numărul adevărat era de trei sau patru ori mai mare, majoritatea murind din cauza epidemiilor de ciumă, tifos şi alte molime îngrozitoare care apăruseră după aceea. Cele mai rele erau toxinele fabricate de oameni, culturile de viruşi crescuţi în laborator, care-i făceau pe cei infectaţi să se zvârcolească în urlete sălbatice de durere sau să

vomeze şuvoaie de sânge. Chiar şi acum, oraşe întregi se aflau în carantină – Phoenix, Pittsburgh şi Dallas, zone fierbinţi unde nimeni nu îndrăznea să intre.

Rakkim privi un pelerin îmbrăcat în robă înaintând încet de-a lungul peretelui opus, cu capul plecat în rugăciune. Avea chipul ascuns în faldurile unei glugi, dar avea ceva în postură care i se păru familiar. Feţele pot fi deghizate, înălţimea şi masivitatea corporală schimbate, dar ceva atât de elementar ca mersul este aproape imposibil de schimbat. Pelerinul era Stevens, spilcuitul cu urme de vărsat pe care-l trimisese Redbeard în seara aceea la Blue Moon să-l aresteze. Rakkim se întoarse spre scări. Se întrebă dacă faţa agentului era şi acum umflată, dacă-i plăcea cum îi arată nasul spart, dacă se lăuda cu el ca o rană căpătată la datorie.

Redbeard îşi conduse scaunul electric prin mulţimea de şcolari care vizitau Muzeul Războiului cu vocile înăbuşite, aruncând priviri furişe în jur ca şi cum ar fi fost într-o moschee necunoscută. Purta ochelari oglindă, şi barba îi era pudrată şi lungită cu extensii, ajungându-i până pe burtă, înaintă în linişte pe podeaua de granit, cu braţul stâng tresărindu-i în convulsii incontrolabile. Era îmbrăcat într-o jellaba voluminoasă şi pe piept avea prinsă o singură medalie, o insignă a infanteriştilor combatanţi. O medalie cinstită, fără pretenţii de faimă sau favoruri, care nu marca decât faptul că era un veteran rănit în războiul de independenţă. Un om de afaceri se apropie de el, făcu o plecăciune şi-i puse lui Redbeard o bancnotă de 20 de dolari în poală, alături de celelalte bancnote pe care le primise deja. Redbeard murmură o binecuvântare, lăsându-şi capul să i se legene necoordonat şi omul de afaceri se trase înapoi, mulţumindu-i pentru ea.

Încă nu se vedea nici urmă de Rakkim.

Lui Redbeard îi plăcea muzeul, mai ales în zori de zi. Casa Martirilor nu era niciodată închisă şi niciodată pustie. Oamenii îi cinsteau pe morţi, pe cei care plătiseră preţul cel mai ridicat pentru credinţa lor. Redbeard îşi amintea încă zilele de demult, de dinainte de tranziţie. Cimitirele morţilor din război fuseseră acoperite de buruieni, mormintele erau neîngrijite. Nu erau nici măcar suficienţi trompetişti ca să sune onorurile la înmormântări, armata fusese nevoită să pună muzică înregistrată la ceremoniile martirilor. Paradele militare se desfăşurau pe străzi goale, sau chiar mai rău încă, gărzile de onoare ce purtau drapelul erau întâmpinate uneori cu huiduieli, tocmai din partea celor pentru a căror libertate de a-şi bate joc se plătise cu sânge. Fusese o perioadă îngrozitoare pentru eroi. O lume fără glorie, o naţiune cu ochii îndreptaţi spre mocirlă şi nu spre ceruri. Nu era de mirare că înţelepciunea Profetului, fie-i numele binecuvântat, trecuse ca un uragan peste ţară, curăţându-i pe toţi cei întâlniţi în cale. După tot ceea ce se întâmplase de la tranziţie, după tot ce ştia despre Bătrân, şi totuşi nu existase niciun moment în care Redbeard să regrete dispariţia vechiului regim.

Un alt om în scaun cu rotile trecu pe lângă el, făcându-i un semn din cap lui Redbeard. Era un bărbat tânăr, purtând o uniformă a armatei, cu picioarele retezate deasupra genunchilor.

Lângă peretele celălalt, o femeie într-un chador albastru aprins ducea o fetiţă de mână, trăgând-o de vârful degetelor ca şi cum ar fi fost într-o excursie prin pădure să culeagă flori sălbatice. Fetiţa era mică, nu avea probabil decât cinci sau şase ani, dar femeia îi atrăsese de fapt atenţia lui Redbeard. Semăna cu Katherine. Mama lui Sarah. Soţia fratelui său.

Redbeard îşi conduse scaunul cu rotile după ele, fără să-i bage de seamă pe cei care-i stăteau în cale. Oamenii se trăgeau la o parte, cerându-şi

iertare, de parcă ei erau de vină, dar Redbeard rămase cu privirea aţintită asupra femeii. Era bineînţeles imposibil, Katherine nu ar îndrăzni să vină aici. Nici măcar nu era sigur dacă mai era în viaţă. Fugise după asasinarea fratelui lui, fugise lăsând-o pe Sarah la spital, fugise să-şi salveze viaţa. Redbeard se gândise atunci că se temuse de Bătrân. Primele ştiri fuseseră că atât el, cât şi fratele lui fuseseră asasinaţi, rapoarte plantate de Redbeard personal, cu speranţa că îi va atrage la lumină pe conspiratori. Stratagema funcţionase. Deşi era rănit, Redbeard lucrase aproape non-stop câteva săptămâni la rând, interogându-i pe toţi cei arestaţi. Dezintegrase reţeaua Bătrânului, prinzându-i pe majoritatea membrilor, dar ţara plătise un preţ îngrozitor. James era o personalitate charismatică, iubit şi admirat de cetăţeni şi, de asemenea, de politicieni. Numai de Redbeard se temeau. După câteva săptămâni de la fuga lui Katherine, Redbeard îşi dăduse seama că de *el* îi fusese ei frică. Că se gândise probabil că îşi omorâse propriul frate. Pentru putere… şi poate, pentru ea. O căutase timp de doi ani, folosindu-se de toţi oamenii şi resursele pe care le putea folosi pentru a o găsi. Dar în zadar.

Femeia în chadorul albastru şi copila îşi legănau braţele uşor în timp ce mergeau. Redbeard nu o văzuse pe Sarah zâmbind aşa până nu-l adusese pe Rakkim în casă. Hoţul de stradă care-i topise inima. Care-i topise inima şi Angelinei. Redbeard fusese mai grijuliu cu sentimentele lui, dar băiatul îl cucerise în cele din urmă şi pe el. Îi trebuiseră ani de zile, dar ajunsese să-l iubească. Piciul cu ochi de lup. Singura lui consolare era că nu-şi dezvăluise niciodată sentimentele. Redbeard avea experienţă în asemenea prefăcătorii. Nu-şi dezvăluise sentimentele nici faţă de Katherine.

Îşi conduse scaunul încet prin holul vast, apropiindu-se de femeie şi de fetiţă. Nu putea fi Katherine. Trecuseră mai mult de douăzeci de

ani… sigur n-ar arăta la fel. Nu putea fi ea, şi totuşi nu se putea abţine să nu vadă cu ochii lui.

Femeia se întoarse când Redbeard se apropie. Roţile scaunului erau silenţioase, dar femeia se întoarse totuşi, simţindu-i prezenţa, şi Redbeard simţi că-i tresaltă inima la legătura aceasta dintre ei… dar i se scufundă la fel de rapid. Femeia era frumoasă, avea gura delicată, dar nu era Katherine. Femeia făcu o plecăciune în faţa lui. Fetiţa se repezi grăbită şi-i sărută mâna lui Redbeard, trăgându-se apoi înapoi lângă mama ei. Redbeard le binecuvânta pe amândouă şi îşi conduse scaunul mai departe. Îşi ţinea capul ridicat şi fălcile încleştate.

Rakkim se apropie de Stevens, potrivindu-şi paşii cu individul spilcuit şi marcat de vărsat. Stevens îşi ascundea corpul şi trăsăturile cu gluga burnuzului. Rakkim era într-un costum cenuşiu simplu şi cu o tichie tricotată subţire, aşa cum se potrivea unui modern bine îmbrăcat. Îşi îngustase barba şi acum avea o linie subţire de la perciuni de-a lungul fălcii. Mergea cu pas hotărât, cu umerii traşi înapoi, cercetând încăperea cu privirea – cel mai bun camuflaj era să te mişti ca şi cum nu te-ai teme să fii observat, să inviţi mai degrabă oamenii să te observe.

Un bărbat cu un cărucior de copii îi tăie calea şi Stevens se pregăti aparent să-l tragă de o parte, dar se stăpâni şi-l lăsă să treacă.

Rakkim se mişcă la fel ca Stevens, apropiindu-se de el. Să-l tragă de lobul urechii drepte… da, asta ar fi salutul perfect. Să-l facă să se întoarcă, trăgându-l de cartilajul sfâşiat. Să-l mâne ca pe un miel. Ochi în ochi. Fără răni permanente. Numai un orgoliu rănit. Să menţină ura în viaţă.

Rakkim nu ştia de ce îl displăcuse pe individ imediat ce-l întâlnise. Parţial pentru că se fudulise la Blue Moon, dar era mai mult decât atât. Ostilitatea dintre ei avea o componentă instinctivă,

aproape celulară, o *recunoaştere* reciprocă. Rakkim îşi împărţise ultimele picături de apă cu oameni pe moarte care încercaseră să-l omoare cu doar câteva minute înainte, îi ţinuse de mână şi le spusese că totul o să fie bine. Stevens însă era diferit.

Rakkim era acum la doar doi paşi în urma lui Stevens, suficient de aproape să-i simtă mirosul de aftershave. Lui Stevens îi plăcuse să-şi folosească pistolul paralizant împotriva lui Rakkim. Dacă ar avea ocazia, Stevens ar întoarce brusc, tăind calea maşinilor de pe trei benzi de trafic urban, doar ca să-l calce pe Rakkim şi Rakkim s-ar bucura de încercare. Acesta era, bineînţeles, exact motivul pentru care Redbeard îl adusese azi pe Stevens cu el aici. Motivul pentru care Redbeard îl trimisese pe Stevens să-l aducă pe Rakkim de la Blue Moon. Prima dată Rakkim se gândise că era pur şi simplu un accident, dar ar fi trebuit să-şi dea seama Redbeard nu făcea accidente. Redbeard voise să-l calce pe nervi pe Rakkim. Să obţină un vag avantaj atunci… şi *acum.* Rakkim se opri, şi-l lăsă pe Stevens să se îndepărteze. Era deja prea târziu, însă.

— Să-ţi spintec artera femurală sau să te castrez, băieţică?

Rakkim nu se întoarse. Simţea vârful cuţitului apăsat pe coapsă, vârful trecând prin materialul pantalonilor până la piele.

— Bună dimineaţa, unchiule.

Redbeard îşi strecură cuţitul la loc în mânecă şi se aşeză din nou în scaunul cu rotile.

Rakkim se întoarse încet. *Un scaun cu rotile.* Niciun mers care să-l trădeze. Făcu o plecăciune. Redbeard îi făcu semn lui Stevens să plece şi agentul de securitate se retrase încruntat.

— Nu sta acolo aşa, împinge-mă, zise Redbeard, iar Rakkim se postă în spatele scaunului. Iar l-ai făcut de râs. Mă gândeam că ai deja destui duşmani.

— Tu vorbeşti.
— Ce ai găsit despre Sarah?
— Vrei să vorbim aici? întrebă Rakkim, împingând încet scaunul. Un bărbat cu valiză diplomat stă şi se uită la fotografiile panoramice din Indianapolis. Pare a fi om de afaceri, dar are nişte pete mici la colţurile gurii. Zeamă de nuci betel. E o Robă Neagră…
— Am în funcţiune un dispozitiv de blocare. Poţi să zici orice vrei.
— Eşti sigur?
— E *rusesc.* Sonic, subsonic, microunde şi frecvenţe ultraînalte, zise Redbeard, clătinând din cap. Îmi amintesc o vreme când cel mai bun echipament era fabricat în ţara asta.
— Eu nu.
— Asta-i paguba ta, zise Redbeard, făcând semn spre o anexă. Ce-ai aflat?
— Am vorbit cu o colegă de-a ei… o prietenă de-a ei. O profesoară de sociologie pe nume Marian Warriq. Mergeau să ia ceaiul împreună, dar de câteva săptămâni n-a mai vorbit cu Sarah.
Rakkim încetini când trecură pe lângă Coranul din Washington D.C. Pe sub acoperişul în formă de dom se auzeau în ecouri clinchetele mătăniilor de rugăciuni din sutele de mâini din încăpere.
— Am *spus,* asta e tot ce-ai reuşit? zise Redbeard. Eu m-am gândit că ai nişte metode s-o contactezi pe Sarah.
Când intrară în anexă se ridică în picioare, abandonând scaunul.
— Aveam o metodă. Am folosit-o. Niciun răspuns.
— Asta-i tot ce poţi spune despre puterea dragostei, zise Redbeard, întinzându-se, părând să se extindă până la dublul dimensiunilor de dinainte. Cred că eşti dezamăgit.
— O s-o găsesc.
Redbeard îl prinse pe Rakkim de mână şi împreună se plimbară în jurul pereţilor muzeului.

— Nu avem prea mult timp, spuse el. Ştii cine e Ibn Azziz? Nu? E noul mare mullah al Robelor Negre.

— Şi ce-are a face? Nu poate fi mai rău ca Oxley.

— Nu fi tâmpit. Oxley era previzibil, mulţumit să aibă răbdare, să-şi adune puterea încet. El nu s-ar fi dus niciodată după Sarah. Ibn Azziz e un zelot, furios şi nerăbdător. *El* e cel care a trimis vânătorii de recompense după Sarah. Înainte a acţionat în secret, temându-se să nu-l supere pe Oxley. Dar acum… acum nu e nimeni să-l oprească.

— Eu o să-l opresc.

— Tentant, dar tu trebuie s-o găseşti pe Sarah. O să am eu grijă de Ibn Azziz.

— Am descoperit că Sarah nu a fugit de o logodnă nedorită. Asta e folositor, nu? întrebă Rakkim, aplecându-se mai aproape de el. Ai zis ceva? Sau era doar sunetul prăbuşirii poveştii tale? continuă el, încleştându-şi privirile cu Redbeard. Lucra la o carte. Părea să creadă că era periculos.

— Dacă era aşa de periculoasă cartea asta, ar fi trebuit să stea unde să o pot proteja.

— Poate s-a gândit că *nu poţi* să o protejezi, ricană Rakkim, bătându-l pe Redbeard pe spate, şi acesta înţepeni. Ar fi trebuit să-mi spui adevărul, unchiule. Ne-ai făcut să pierdem vremea, şi după cum ai zis, nu avem aşa demult timp. Du-te cu Dumnezeu, rosti apoi Rakkim, făcând o plecăciune perfectă.

CAPITOLUL 18

După rugăciunile de la amiază

Rakkim simţi că era ceva în neregulă în momentul când ajunse cu maşina în faţa porţii de securitate a comunităţii îngrădite unde locuia Marian şi văzu că ghereta gardianului era goală. Aşteptă în maşină, cu motorul pornit, uitându-se în jur. Nu o sunase pe Marian înainte de a veni aici, convins că Redbeard îi pusese deja telefonul sub urmărire. Nu era cazul să-l facă să creadă că Marian era mai mult decât o simplă colegă a lui Sarah, o intelectuală, o bună musulmană, cu care Sarah lua ceaiul uneori. Un nou telefon de la Rakkim l-ar informa pe Redbeard că Marian merita o cercetare mai atentă. Mai bine să apară neanunţat. Marian îi spusese că poate trece pe la ea oricând.

Nu era sigur în ce fel figurau China şi Barajul Celor Trei Trecători în cercetarea ei, dar Sarah căutase ceva în jurnalele lui Warriq. Şi-n plus de asta, voia să mai discute cu Marian, în caz că-şi mai amintea ceva. Ceva rostit de Sarah. Ceva ce nu-i spusese. Primul contact era întotdeauna stânjenitor. Încrederea necesită timp. Neîncrederea, pe de altă parte, este imediată. Pentru o clipă, în Muzeul Războiului se gândise cu adevărat dacă să-i spună lui Redbeard despre jurnale. Trecuse însă peste acest impuls. Bătu darabana pe volan cu vârful degetelor, se uită după o altă maşină care intră pe o alee rezidenţială, semnalizând un cod de intrare. Poarta ţâşni în sus şi apoi coborî imediat după ce maşina trecu în viteză.

Rakkim dădu înapoi, parcă în loturile vizitatorilor şi apoi se strecură în ghereta gardianului, de unde sună acasă la Marian. Nu

primi însă niciun răspuns. Marian şi angajaţii ei erau probabil în oraş, la cumpărături, sau plecaseră la moschee pentru rugăciunile de după-amiază, dar Rakkim se duse totuşi spre casa ei, la început mergând, apoi mai repede, până când în cele din urmă se trezi efectiv trecând în goană pe străzile şerpuite.

Când ajunse la uşa din faţă a casei, i se tăiase suflarea şi-l durea pieptul. Sună la sonerie, apoi bătu în uşă fără să dea timp oricui dinăuntru să-i răspundă. Uşa era încuiată. Şi era o încuietoare bună, iar Rakkim n-avea uneltele necesare la el. Alergă în spatele casei, se uită prin ferestre, dar nu reuşi să vadă nimic înăuntru. Uşa din spate era întredeschisă, ca o invitaţie. Avea cuţitul în mână.

Deschise încet uşa, mergând aproape pe vârfuri, intră câţiva paşi, se opri să asculte, mai făcu apoi câţiva paşi. Pe lângă ureche îi bâzâi o muscă. Lovi cu mâna în aer s-o alunge, dar musca se reîntoarse, o muscă verde, mare şi greoaie, zumzăindu-i urât în jurul capului, în timp ce trecea în linişte prin bucătărie, în afară de tic-tacul orologiului vechi din hol, nu se auzea niciun zgomot. Cu excepţia bâzâitului muştelor.

Rakkim puse cuţitul deoparte. Chiar şi înainte să simtă mirosul, îşi dăduse seama că oricine fusese aici, plecase deja de multe ore. Trase adânc aer în piept şi traversă holul, intrând în camera de zi. Câteva momente mai târziu era înapoi în bucătărie, cu mâinile pe genunchi, recunoscător că nu mâncase nimic de dimineaţă. Mai văzuse oameni rupţi în bucăţi de mine şi gloanţe, cu măruntaiele şi bucăţile de carne risipite în toate părţile, câţiva morţi cu o expresie surprinsă pe faţă, în genul cum-naiba-s-a-întâmplat-aşa-ceva, alţii murind în linişte, morţi înainte să-şi dea măcar seama că mor. Văzuse toate aceste lucruri deja, şi chiar mai mult, dar după o singură privire de o clipă în camera de zi, de-abia reuşi să-şi stăpânească furia şi dezgustul. Ceilalţi morţi fuseseră cumva în afara

lui, ucişi în *acţiune,* parte a unui proces mai măreţ care anestezia senzaţia de vină şi-l lăsa să fie un simplu spectator, deşi nu unul inocent. Aici însă situaţia era diferită. Camera de zi era o expoziţie de atrocitate, aranjată special pentru beneficiul lui personal. Se spălă pe faţă la chiuveta din bucătărie, dar apa rece nu reuşi să-i amorţească deloc furia turbată. Apoi se întoarse în camera de zi. Nu se obosi să-şi ţină răsuflarea. Nu mirosul era cel care-i sfâşia inima.

Muştele se agitară la intrarea lui, ridicându-se în aer şi bâzâind într-un nor negru, apoi se reaşezară pe capul gărzii de corp şi al soţiei lui. Terry şi soţia lui stăteau unul lângă celălalt pe canapeaua mov, cu modele florale, ca şi cum ar fi pozat pentru un portret formal de nuntă. Terry ţinea în poală capul tăiat al soţiei lui. Ea ţinea la rândul ei capul lui în poală. Aveau părul năclăit de sânge şi ochii sticloşi se holbau în gol. Pe hainele cenuşii erau cruste de sânge închis la culoare, ca o carapace ruginită. Muştele zburau în jurul canapelei impregnate de sânge, într-un nor sclipitor de la lucirea lor verzuie metalică. Verde, culoarea islamului, verde, culoarea drapelului Profetului, verde, culoarea robei lui Ali, cel de-al patrulea calif. Rakkim îşi amintea bine lecţiile învăţate. Muştele fremătau în verde, culoarea obscenităţii.

Rakkim se apropie, voind să vadă, având *nevoie* să vadă, să nu o ia la goană. Acest tablou era o provocare pe care cineva o iniţiase, o dislocare morală şi vizuală. Era mai aproape acum. Garda de corp a lui Marian era un războinic cu experienţă, dar cineva îl ucisese cu uşurinţă, îi omorâse pe el şi pe nevasta lui, în timp ce ei stăteau acolo, aşteptând să moară, şi apoi îi lăsase pe canapea ţinând în mâini capul celuilalt, ca formă de bun venit special pentru Rakkim. Pe peretele din spatele lor, cu litere de sânge, scria: „Te distrezi deja?” Era exact sloganul în neon de pe peretele clubului Blue Moon. În ciuda eforturilor lui de a-şi

ascunde urmele, era evident că Rakkim îl condusese pe ucigaş aici… şi ucigaşul lăsase o carte de vizită ce nu putea fi ignorată.

Rakkim nu era sigur. Cum ştia că omul care făcuse asta fusese singur… probabil din estetica atât de personală şi deosebită. Crima avea un aer artistic grotesc; întrebarea batjocoritoare de la club, schimbul de capete, toate afirmau un punct de vedere unic. Un farsor care nu dorea şi nu avea nevoie de ajutor.

Flutură din mână să alunge muştele, se aplecă şi se uită în ochii morţi ai gărzii de corp. Rakkim nu se mai rugase de multă vreme, dar acum zise o rugăciune. O rugăciune ca Terry să îl ierte pentru că le adusese moartea în casă şi o rugăciune ca Terry să fie binevenit în Paradis, să-şi petreacă eternitatea în tovărăşia credincioşilor. „Cei care se tem de Dumnezeu vor avea grădini unde vor curge izvoare şi unde vor trăi pentru eternitate cu soţiile lor purificate şi cu binecuvântarea Domnului.” Apoi închise ochii lui Terry şi ai soţiei sale. Rakkim nici măcar nu ştia cum o chemase.

Marian nu era în camera de zi, dar Rakkim nu trebui decât să urmărească amprentele însângerate de paşi. Semăna cu diagramele de paşi de dans pe care le văzuse în cărţi vechi, foxtrot, vals, tango şi rumba, dansuri de societate din vremurile bune demult apuse. Urmă paşii în sus pe scări, amprentele întunecate devenind din ce în ce mai estompate cu fiecare pas. În partea aceasta a casei nu erau nori de muşte, de fapt nu erau muşte deloc. O găsi pe Marian în baia dormitorului principal, o găsi scufundată în cadă, cu mâinile şi picioarele legate cu cablu electric şi părul negru plutind ca algele în apă. Era goală. Bineînţeles.

Chadorul lui Marian era aruncat într-un colţ al băii, sfâşiat, dar pe trupul ei nu se vedea nicio rană. Un alt indiciu al talentului ucigaşului la mânuirea cuţitului. Rakkim se aşeză pe marginea căzii şi se uită la ea. Cada era plină aproape până

la margine, iar podeaua era plină de apă, stropită de Marian când se zbătuse. Avea faţa sub apă, întoarsă cu modestie într-o parte, astfel că Rakkim nu-i vedea chipul. Sânii şi osul pubian i se ridicaseră deasupra suprafeţei apei, ca un arhipelag de carne tristă.

Rakkim se uită îndelung la profilul ei, îi văzu vânătăile de pe gât de unde fusese apucată şi ţinută sub apă, două vânătăi mici de fiecare parte a traheei… criminalul acesta avea o atingere delicată, nu folosise decât forţa necesară pentru a o ţine sub apă, nu să o sugrume. Marian nu fusese ciopârţită ca Terry şi soţia lui, nici nu fusese aranjată într-o poză dramatică smulsă dintr-un spectacol de groază, dar moartea ei fusese chiar mai plină de cruzime. Marian, care nu iubise decât un singur bărbat întreaga ei viaţă, care nu-i permisese decât acelui unic bărbat să o vadă goală, fusese înecată încet, zvârcolindu-se şi urlând, scuipând apă, perfect conştientă că urma să fie lăsată expusă, să fie văzută de toată lumea. Nu-i de mirare că se luptase atât de disperată, chiar şi legată la mâini şi la picioare.

Rakkim se gândi c-ar fi trebuit să-i spună adevărul pe balcon. Marian îl întrebase dacă credea că nu există decât o singură dragoste pentru fiecare, o dragoste şi numai una, şi el îi răspunsese că nu ştia. Marian ştiuse că minţea, dar Rakkim se ţinuse de minciuna lui. Poate minciuna nici nu îi era adresată ei, ci avea scopul să-l convingă pe el însuşi. Însă nu reuşise să-i păcălească pe niciunul din ei.

Acum va trebui să-l contacteze pe Colarusso. Zona aceasta din Seattle nu era în jurisdicţia detectivului, dar Redbeard se putea ocupa de acest detaliu printr-un simplu telefon la şeful poliţiei. Redbeard va avea o mulţime de întrebări, dar ăsta era preţul dacă voia să-l convingă să dea acel telefon. Altfel nu va trece mult şi vecinii se vor întreba ce s-a întâmplat cu gardianul de la poarta

de intrare, sau va apărea la lucru gardianul din tura de noapte, şi apoi vor fi aduşi poliţiştii de la secţia locală ca să verifice zona. Era mai bine să-l aducă pe Colarusso; acesta îl va asculta pe Rakkim şi va face ce-i cerea el. O anchetă autentică era cu totul inacceptabilă. Tehnicienii criminalişti îi vor spune înălţimea şi greutatea aproximativă ale criminalului, pe baza urmelor însângerate de picioare, şi s-ar putea chiar să se găsească amprente şi fragmente de piele sub unghiile lui Marian, tot felul de posibilităţi ADN, dar asta nu conta. Omul care făcuse asta era dincolo de jurisdicţia poliţiei. Era dincolo de lege. Şi acolo îl va găsi Rakkim. La urma urmei, tot acolo trăia şi Rakkim.

Colarusso îi va pune şi el întrebări, bineînţeles, dar el va accepta răspunsurile pe care i le va da Rakkim. Era posibil ca detectivul să-l ajute. Prima dată însă, Rakkim avea o sarcină mult mai importantă. Ieşi din baie şi se duse la garderob. Voia să-i găsească lui Marian un chador curat. Avea de gând să o ridice din cadă, să o ducă pe pat şi să o îmbrace. Apoi se va ruga pentru ea.

CAPITOLUL 19

Rugăciunile de după-amiază

Sarah simţi un junghi în stomac.
— Mergi înainte.
Taximetristul ridică din umeri şi conduse mai departe.
Sarah îşi înăbuşi un geamăt când se apropiară de casa lui Marian, văzând curtea încercuită de panglică galbenă. Era o privelişte prea festivă pentru o zi atât de mohorâtă şi sinistră. Se afla la prea mare distanţă ca să poată citi cuvintele ce fluturau în vânt, dar ştia ce scria pe panglică: „Poliţia. Nu traversaţi”. Câteva maşini de poliţie erau parcate în faţă, împreună cu o dubiţă a tehnicienilor criminalişti, şi mai mulţi poliţişti stăteau rezemaţi de maşinile de patrulă discutând între ei. Pe trotuar erau mai mulţi vecini, înfofoliţi din cauza frigului.
— Poţi trage pe dreapta aici, zise ea.
I se păru că vocea îi răsuna goală şi moartă, cu toată emoţia secată din ea. Rakkim nici măcar nu ar fi recunoscut sunetele ce-i ieşiseră pe gură ca fiind vocea ei.
Șoferul parcă taxiul lângă bordură. Se răsuci apoi în scaun, uitându-se la ea prin peretele de plastic transparent ce-i separa.
— Vrei să cobori aici, soră?
— Nu.
Deşi ferestrele taxiului erau fumurii pentru păstrarea intimităţii, Sarah îşi potrivi totuşi mai bine vălul pe faţă când văzu câţiva vecini uitându-se la taxi. Însă oamenii se întoarseră imediat cu privirile înspre casă. În interiorul maşinii nu se auzea niciun sunet în afara huruitului surd al motorului. Ceva îngrozitor i se întâmplase lui Marian. Sarah era sigură de asta. Nu sunase înainte

să urce în taxi. Nu se hotărâse să o viziteze decât în ultima clipă, sperând să-i facă o surpriză lui Marian, să o convingă să o lase să împrumute jurnalele tatălui ei. Acum nu ştia ce să facă.

Taximetristul coborî geamul de lângă el.

— Ce se întâmplă? strigă el către un cuplu de bătrâni de pe trotuar.

Bătrânul, un bărbat elegant într-un costum bleumarin cu o batistă galbenă asortată cu cravata galbenă, arătă înspre casă.

— O femeie a fost omorâtă, zise el. Profesoara Warriq. Preda la universitate. O femeie cuvioasă, fie ca mila lui Allah să se pogoare asupra ei.

— Nu *ştii* sigur că a murit, zise femeia, o doamnă bine aranjată, cu osatură frumoasă, îmbrăcată într-o haină de caşmir. Vrei numai să pari că eşti la curent cu toate.

— Vezi cumva o ambulanţă? zise domnul în vârstă. A fost *omorâtă.* Ea şi servitorii ei. E un adevărat abator înăuntru, aşa a zis poliţistul. Groaznică treabă. Probabil o gaşcă de catolici drogaţi, eu aşa mă gândesc.

— Tu şi catolicii tăi, rânji la el femeia.

— Au *înecat-o* în propria cadă, zise bătrânul. Probabil i-au spus că o botează, şi-au râs de ea când i-a implorat să se oprească.

Cei doi se îndepărtară, continuând să se certe.

Sarah respiră rapid şi superficial uitându-se la casă. Marian fusese omorâtă, dar Sarah nu credea că nişte catolici o omorâseră. Redbeard spunea întotdeauna că nu-i nicio problemă să crezi în coincidenţe, dar că întotdeauna trebuie să acţionezi ca şi cum aşa ceva nu există de fapt. Nu, cineva o atacase pe Marian din cauza legăturii ei cu Sarah. Simţea că ar trebui să fie speriată, să-i spună şoferului să o ducă de aici, dar nu voia să plece, încă nu. Se uită fix la casă. Ce ciudat… se gândea la mâinile lui Marian. Avea mâini minunate, puternice şi capabile, dar Marian spunea că erau prea mari. Nefeminine, îşi tăia unghiile foarte

scurt, şi în public totdeauna îşi ţinea mâinile încleştate ca să nu atragă atenţia asupra lor. Acum era moartă şi când Sarah se gândea la ea, se gândea la mâinile ei frumoase, şi-şi dorea să fi reuşit cineva s-o convingă şi pe ea cât de frumoasă era.

Sunetele de plâns înăbuşit veneau probabil de la ea, căci şoferul se răsuci pe jumătate către ea.

— Te deranjează dacă pornesc radioul, soră?

Când Sarah nu răspunse, şoferul porni radioul. Din respect pentru ceea ce presupunea că sunt sensibilităţile ei tradiţionaliste, selectă un post cu o emisiune foarte apreciată de musulmanii pioşi, *Ce să fac, imam?*

— Bună ziua, imam. Ştiu că o bună musulmană nu trebuie să asculte muzică, dar mă întrebam dacă există anumite feluri de muzică pe care ar fi potrivit să le ascult. Şi nu ar conta dacă le ascult singură?

— Asta e o întrebare bună, fiica mea. Sfântul Coran spune foarte clar că muzica e interzisă. Unul dintre solii lui Allah a zis: „Şi va fi o ţară unde muzica va fi mult iubită, şi într-o zi, pe când se vor bucura ei de muzica şi băutura lor, se vor trezi că feţele li s-au transformat în râturi de porci". De fapt, acest sol a spus că a fost trimis ca să distrugă toate instrumentele muzicale. Şi, nu, fiica mea, păcatul e la fel de mare dacă asculţi muzica în singurătate sau împreună cu altcineva. În loc de muzică, mai bine ascultă Sfântul Coran.

Sarah se uită la şoferul care se scarpină pe ceafa. Vinerea trecută ar fi trebuit să ia prânzul împreună cu Marian, dar asta fusese înainte să primească e-mailul. Chiar şi aşa, se gândise s-o contacteze pe Marian, doar ca să-i spună că va dispărea pentru o vreme. Dar apoi apăruseră vânătorii de recompense… Sarah se strâmbă, amintindu-şi respiraţia chelului – *atingerea* lui spurcată. Ar fi trebuit s-o sune pe Marian după aceea, s-o *avertizeze…* Sarah îşi alungă acest gând. Refuză să

se lase copleşită de disperare. Era prea târziu pentru învinuiri. Marian murise, şi tot aşa şi Terry şi soţia lui, dacă era să-i creadă pe cei doi vecini, iar regretele nu vor reuşi să-i aducă înapoi pe niciunul dintre ei.

Verifică trotuarele, căutând orice persoană care să pară că nu-şi are locul acolo. Cei care căscau gura erau majoritatea cupluri, de vârstă mijlocie sau mai în vârstă, câteva mame cu copii. Nu erau bărbaţi singuri, dar câţiva oameni de afaceri îmbrăcaţi la costum treceau încet pe lângă casă pe trotuarul opus. Nu era sigură dacă aceşti oameni de afaceri fuseseră acolo când sosise ea. Nu era sigură dacă oricine altcineva dintre oamenii de pe stradă tocmai sosise. Atâţia ani sub îndrumarea lui Redbeard şi neglijase prima regulă. „Observaţia este cheia supravieţuirii, Sarah. Vezi întâi care e imaginea de ansamblu, gravează-ţi în minte imaginea aceea, şi apoi concentrează-te pe fiecare om în parte. După câteva minute, uită-te din nou la imaginea de ansamblu şi observă dacă ceva nu e la locul său – ce s-a adăugat, ce a dispărut.” Îşi lăsase jalea să-i distragă atenţia. Regula numărul doi: „Emoţiile sunt ucigaşele supravieţuirii”. Încă o greşeală din partea ei.

Redbeard îl educase pe ea şi pe Rakkim în acelaşi fel, fără să-i ofere niciodată vreo scuză sau permisiune pentru că era fată. „Viaţa e periculoasă, Sarah. Mulţumirea de sine e pentru inocenţi, pentru proşti sau pentru morţi, şi noi nu suntem niciuna dintre astea. Gândeşte, Sarah.” Îşi lăsase atenţia distrasă. Rakkim nu ar fi făcut greşeala asta. Sarah se îndreptă de spate, mătură atent cu privirea întreaga zonă, folosindu-se de oglinda retrovizoare a şoferului ca să vadă în spatele ei.

Doi poliţişti glumeau şi fumau aşteptând în stradă, doi găligani arătoşi cu mâinile în buzunare şi chipiurile date pe spate. Sarah voia să ţâşnească din maşină şi să le arunce ţigările din gură, şi să le ordone să arate mai mult respect. Cel puţin să se

prefacă măcar că le pasă de ce s-a întâmplat în casa aceea, nu doar să facă gesturile de rutină cu nepăsare. Însă rămase pe loc. Făcuse deja destule greşeli pe ziua de azi.

— Fii binecuvântat, sfinţite imam. Te rog să rezolvi o dispută pe care o am cu logodnica mea. După învăţăturile islamului, sunt femeile mai puţin inteligente în comparaţie cu bărbaţii?

— Fii binecuvântat, fiule. Învăţăturile ne asigură că femeile sunt mai puţin inteligente decât bărbaţii; prin urmare soţul, şi nu soţia, se află la conducerea familiei. Soţia poate fi consultată, dar autoritatea finală trebuie să fie a soţului.

Sarah se strâmbă fără să vrea pe sub văl, înfuriată de certitudinea fudulă a imamului. Şi radioul era o distragere a atenţiei ce trebuia evitată. Era mai bine să privească în continuare casa. Curtea din faţă a casei lui Marian era plină de trandafirii ei premiaţi. Acum erau toţi în hibernare, numai tufişuri spinoase şi reci, dar când va veni primăvara vor înflori într-o explozie de culoare. Marian nu va mai fi aici să le simtă parfumul, sau să-i îngrijească, nu va fi aici să combată dăunătorii şi bolile ce-i atacau. Cei care o omorâseră pe Marian omorâseră, de asemenea, tot ceea ce iubise ea, şi cei care o omorâseră nu acţionaseră numai din propria voinţă… Sarah îi ajutase.

Marian murise din cauza legăturii ei cu Sarah, nu exista nicio altă explicaţie. Sarah încercase să facă prietenia dintre ele să pară mai puţin strânsă decât era, mai ales după ce-şi începuse noua carte, dar deja prea mulţi oameni de la universitate le văzuseră împreună. Nu ar fi fost necesară decât o singură persoană care să vorbească, să menţioneze că le văzuse luând ceaiul împreună. O singură persoană – Bătrânul nu ar fi avut nevoie de mai mult.

Cu siguranţă Bătrânul era cel care trimisese echipa de ucigaşi. Guvernul sau Robele Negre ar comite cu uşurinţă o crimă ca s-o împiedice să-şi

scrie noua carte, dar Sarah se îndoia că aceştia aveau cea mai mică idee de ce anume făcea ea. Dacă ar fi ştiut, şi Redbeard ar fi ştiut – el avea spioni peste tot – or Redbeard nu dăduse niciun indiciu că ar fi la curent cu eforturile ei. Aşa că *sigur* era mâna Bătrânului aici, dar de ce s-o omoare pe Marian? De ce să n-o pună pur şi simplu sub supraveghere şi să aştepte să vadă dacă va apărea Sarah la ea. De ce nu i-au pus pur şi simplu întrebări? Marian nu valora nimic pentru Bătrân. În afară de cazul în care vorbise deja.

Sarah se luptă să-şi stăpânească un val de frică apărut brusc, şi se forţă să examineze situaţia calm şi raţional. Nu, Marian fusese omorâtă pentru că ucigaşii consideraseră în mod eronat că nu avea nimic să le ofere. Sarah *o ştia* pe Marian. Marian era o femeie curajoasă şi loială. Chiar şi dacă i s-ar fi oferit viaţa în schimbul trădării lui Sarah, în schimbul dezvăluirii informaţiilor pe care le avea, Sarah ştia că Marian ar fi murit mai degrabă cu bucurie. Marian avea credinţă, şi credinţa ei îi dădea putere. Sarah nu avea asemenea iluzii. Îşi aranjă din nou enervată vălul niciodată nu se va obişnui cu el.

Nu avea nimic de câştigat stând aici, însă pur şi simplu nu era în stare să-şi întoarcă privirea de la casă, sperând cumva s-o vadă pe Marian ieşind pe uşă, iar totul să nu fi fost decât o greşeală. O neînţelegere. Însă asta nu se va întâmpla. Sarah ştiuse asta din clipa când văzuse dubiţa criminaliştilor trecând în viteză pe lângă taxi pe drumul de acces în comunitatea îngrădită. Probabil o presimţire. Sau o conştiinţă încărcată. Sarah îşi încleştă fălcile.

Era însă vreme destulă pentru a se simţi vinovată mai târziu; acum trebuia să-i găsească pe ucigaşii care luaseră jurnalele. Oare ştia Bătrânul motivul vizitelor regulate ale lui Sarah? Nu avea cum să afle asta acum, dar va *trebui* să afle, şi dacă jurnalele erau încă în casă, Sarah va trebui să se

întoarcă să le ia. Simţi din nou durerea în stomac, senzaţia de cădere liberă. Era frica. Dar asta nu conta, în ciuda fricii, va trebui să se întoarcă să ia jurnalele. Jurnalele erau cheia… una dintre chei. Singura de care aflase ea.

Vântul se înteţi, îndoi crengile brazilor din jur, şi Sarah tremură în interiorul cald al taxiului. Trebuia să se odihnească măcar puţin. Culcată într-un pat străin de o săptămână, răsucindu-se şi învârtindu-se… totul o trezea, vântul, freamătul crengilor la fereastră, dar mai ales propriile gânduri. Avea bani. Îşi cumpărase haine şi o perie de dinţi, şi peste două zile va intra pe internet şi va afla ce trebuie să facă în continuare. Tot ce avea de făcut era să rămână calmă următoarele două zile. Să rămână calmă şi în siguranţă.

— Bună ziua, sfinţite imam, am paisprezece ani şi, ei bine… Ştiu că Sfântul Coran spune că nu e voie să-ţi smulgi părul de pe faţă, dar sora mea mai mare are sprâncene foarte, foarte stufoase şi… şi voiam să ştiu dacă ar fi totuşi permis, ca să arate mai bine. Mulţumesc.

— Îţi mulţumesc şi eu, fiica mea. Sora ta este măritată?

— Da, sfinţite imam.

— Atunci poţi să-i spui că deşi Sfântul Coran interzice asemenea lucruri, dacă sprâncenele i-au devenit aşa de dese încât soţul ei este dezgustat, poate să le subţieze la o mărime mai firească şi normală.

Sarah se uita fix afară pe geam. Cu o noapte înainte aproape că îl sunase pe Rakkim. Moţăia şi auzise paşi alergând şi se trezise în lacrimi. O alarmă falsă. De data asta. Luase în mână telefonul, disperată să-i audă vocea… apoi îşi pusese mobilul la o parte. Era prea târziu pentru asemenea slăbiciuni acum. Prea multe vieţi atârnau în cumpănă. Începu să-i spună taximetristului că puteau pleca acum, când uşa din faţă a casei lui Marian se deschise brusc. Pentru o clipă se gândi

efectiv că Marian va ieşi afară pe uşă, apoi îl văzu pe Rakkim coborând treptele cu detectivul acela de poliţie care-i era prieten… Anthony Colarusso.

— E vreo problemă, soră? întrebă şoferul.

Sarah clătină din cap, atât de surprinsă că nici nu putu vorbi. Era mâna lui Redbeard, bineînţeles. Sigur îl chemase pe Rakkim să-l ajute s-o găsească. Nu era surprinsă că Rakkim era implicat în căutarea ei; era surprinsă că o găsise pe Marian atât de repede.

Rakkim vorbea acum cu poliţiştii. Agenţii în uniformă nu ştiau probabil cine era, căci îi aruncau mereu priviri furişe lui Colarusso, care era ocupat să-şi vâre degetul arătător în ureche.

Sarah nu-l mai văzuse pe Rakkim de şase luni. Arăta la fel de frumos ca totdeauna, dar istovit şi îngrijorat. Avea pete uscate pe cămaşă şi Sarah se întrebă ce anume văzuse înăuntru în casă. Vecinul cărunt spusese că era un adevărat abator. I se scurse o lacrimă pe obraz, rapid absorbită de văl, dar Sarah rămase cu privirea aţintită asupra lui Rakkim, însetată să-l vadă.

Se întreba şi acum dacă ar fi trebuit să-i spună la ce lucra, poate chiar să-i ceară ajutorul. Avea încredere în Rakkim în legătură cu propria ei viaţă, de ce nu putea avea încredere în el şi în legătură cu adevărul? Îl văzu vorbind cu tehnicienii criminalişti şi observă cum dădea din cap în timp ce aceştia vorbeau, cum îi bătea uşor pe umăr. Intra de fapt pe teritoriul lor şi ştia că va obţine o cooperare mai bună dacă îl considerau de partea lor. Redbeard ar fi fost autoritar, mult mai agresiv, dar n-ar fi obţinut mai mult de la ei decât Rakkim. Poate ar fi obţinut chiar mai puţin.

Trebuia să plece acum. Era prea primejdios să stea aici. După o vreme taxiul va atrage atenţia – un poliţist curios, un poliţist plictisit, şi totul va fi dat peste cap. Redbeard spunea că detaliile minore îi încurcă invariabil pe oameni, pentru că nu se pregătesc decât pentru confruntările majore. Nu,

mai bine să plece acum. Putea să se întoarcă pentru jurnale mai târziu, când ar fi mai sigur. Chiar dacă nu va fi sigur, va trebui să le recupereze, fiind mai sigură ca niciodată că *undeva* în paginile acelea se găsea ceea ce căuta ea.

Sarah rămase însă nemişcată. Rămase şi se uită cum vântul răvăşea părul lui Rakkim, părul lui scurt şi negru… avea părul atât de moale, chiar şi bărbiţa lui, şi Sarah roşi amintindu-şi cum o gâdilase în locurile ei cele mai intime. Rakkim îşi trecu o mână prin păr, ca şi cum i-ar fi simţit privirea. Sarah bătu în peretele despărţitor de plastic, bătu mult mai tare decât avusese intenţia.

— Putem pleca acum.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Rakkim în timp ce taxiul întorcea. Dacă ar mai fi rămas aici prea multă vreme, pur şi simplu n-ar fi fost în stare să se stăpânească să nu meargă la el.

CAPITOLUL 20

Rugăciunile de după-amiază

— Nu mă suna *tu,* zise Bătrânul Înţelept. Eu te sun pe tine.

— Vrei să închid atunci? zise Darwin cu voie bună. După aceea poţi să mă suni tu şi eu o să mă prefac încântat pentru atenţie… Alo? zise apoi, după ce ascultă atent.

— Dă-i drumul.

— Eşti sigur? zise Darwin. Aş fi bucuros să-ţi fac pe plac.

Bătrânul rămase tăcut, refuzând să se lase provocat.

Darwin stătea cu mâinile în buzunare, mobilul minuscul fiind agăţat în interiorul canalului urechii sale, receptorul având mărimea unei căpuşe umflate. Microfonul era chiar mai mic, un semn de naştere lipit deasupra buzei. Puteai sta chiar lângă el şi să nu-ţi dai seama că era în toiul unei conversaţii. Acesta era ultimul răcnet în materie de telefoane mobile din Japonia, un model cu adevărat revoluţionar.

— Voiam doar să te pun la curent. M-am jucat de-a şoarecele şi pisica până acum cu Rakkim, dar între timp i-am făcut o vizită de curtoazie prietenei lui Sarah de la universitate. Rakkim a făcut acelaşi lucru cu o zi înainte. Minţile geniale gândesc la fel.

Darwin apăruse în pragul uşii lui Marian cu o zi înainte, prefăcându-se a fi un recenzor religios, cu o valiză doldora de hârtii, un funcţionăraş nevricos cu o bărbiţă dezordonată şi un costum prea mare pentru el. Garda de corp a lui Marian, o matahală negricioasă cu pieptul ca un trunchi de copac, îi ordonase să dispară de acolo, postându-se în faţa uşii, dar Marian îl invitase înăuntru. Darwin îşi

ceruse scuze că o deranja, apoi intrase în camera de zi târşâindu-şi picioarele şi simţise mirosul lui Rakkim, sesiză mirosul vag al individului şi ştiu că se afla unde trebuie.

— Pune-mă la curent, zise Bătrânul.

— Numele prietenei este Marian Warriq, zise Darwin, acum proaspăt bărbierit şi îmbrăcat într-un costum de 3000 de dolari. Peste cincizeci de ani. Profesoară de sociologie la universitate. Evlavioasă, dar nu fundamentalistă. Ţi se pare cunoscut?

— Nu.

— Nici nu contează, de fapt. Doamna Marian este de domeniul trecutului de-acum.

— Ai *omorât-o?*

Darwin se uită la panglica poliţiei fluturând în vânt în jurul casei lui Marian Warriq şi la oamenii adunaţi pe trotuare, holbându-se la ferestre şi la poliţişti. Se simţi ca un impresar care pusese în scenă un spectacol pentru un public care nu aprecia la adevărata sa valoare ceea ce vedea.

— De ce ai făcut asta? Nu ajută la nimic, decât să-l alerteze pe Rakkim că e urmărit.

— Ce zici să nu-mi mai spui tu cum să-mi fac meseria şi eu n-o să-ţi spun cum să cucereşti lumea?

Darwin auzi râsul sec şi elegant al Bătrânului Înţelept, ca fâşâitul unor ziare vechi. Adora râsul acela.

— Nu are nicio importanţă dacă-l alertez pe Rakkim, zise el. Rakkim e paranoic până la extrem. Încă n-am descoperit exact cum îi funcţionează mintea, dar până acum nu prea pot ţine pasul cu el. Mă gândeam că dac-o s-o găsească pe Marian împachetată ca un cadou o să-l facă să explodeze un pic, o să-l forţeze să facă o greşeală.

— De unde ştii c-o s-o găsească?

— Îl văd chiar acum, zise Darwin, când Rakkim ieşi pe verandă cu un poliţist grăsan. După

expresia de pe faţa lui, aş zice că şi-a despachetat carnea.

— E acolo *acum?*

— Bingo.

Darwin zâmbi cu gura până la urechi în aerul rece; chiar că-l făcuse pe Rakkim să explodeze, îl zgândărise bine de tot. De-acuma îşi va pierde ritmul.

— El te vede pe tine?

— Nu contează nici dacă mă vede. Eu sunt nimeni.

Un cuplu de bătrâni trecu pe lângă el, certându-se. Darwin le făcu semn din cap, le ură o după-amiază plăcută, şi bătrânul domn îi răspunse la salut. Darwin aflase de descoperirea cadavrelor monitorizând comunicaţiile interne ale poliţiei – nu se aşteptase ca Rakkim să fie deja aici. Posibilitatea ca Rakkim să fie cel care descoperise cadavrele era aproape prea frumoasă să-şi permită să spere la ea, dar uite că era chiar aici, în carne şi oase, arătând ca şi cum mâncase ceva ce nu-i picase bine. Darwin se simţi înfiorat de plăcere.

Îl privi pe Rakkim discutând cu poliţistul gras, şi faţa poliţistului gras se făcea din ce în ce mai roşie. Orice om care putea scoate din sărite un poliţist în halul ăsta merita respectul lui Darwin. De-abia aştepta s-o găsească pe Sarah şi să termine cu povestea asta. Atunci va putea să-l omoare pe Rakkim fără probleme. Şi în tihnă, pe îndelete, cum îi plăcea lui.

— Şi Marian Warriq asta ţi-a spus ceva despre Sarah înainte s-o… împachetezi ca pe-un cadou?

— Nu prea.

— Cu atât mai mult trebuia s-o fi lăsat în viaţă până vorbea.

— N-ar fi avut niciun rost – avea o credinţă foarte puternică, şi ştii şi tu cum sunt ăştia, zise Darwin.

Îşi aminti protestele atât de timide ale femeii la început, apoi citatele din ce în ce mai frenetice din

Coran. Ce chestii le treceau oamenilor prin cap să spună când ştiau că o să moară… nu încetau niciodată să-l uimească.

— Credinţa poate fi sfărâmată. *Asta* ştiu eu.

— Nu avea de gând să vorbească, n-ar fi făcut decât să mă oblige să-mi pierd vremea.

Darwin făcu vesel cu mâna unei tinere mame care trecea pe trotuar pe lângă el cu un cărucior. Uite bebeluşul! Mama nu-l băgă în seamă, însă copilul din cărucior îi făcu semn cu mâna şi el. Era un puşti urât, mânjit cu lapte uscat pe obraz.

— Te-ai pripit, insistă Bătrânul. Ai avut chef să omori şi ţi-ai pierdut perspectiva.

— *Perspectiva?* chicoti Darwin. N-ai idee ce perspectivă am eu.

— Voi face o investigaţie în legătură cu profesoara de sociologie. Poate va ieşi ceva la iveală. Şi tu încearcă să-ţi stăpâneşti impulsurile. Am nevoie de Rakkim în viaţă.

Darwin se uită lung la taxiul parcat mai jos în stradă. Era un taxi Saladin, vopsit în carouri, şi pe ţeava de eşapament îi ieşeau şuvoaie de fum. Pe parbriz se vedeau picături mari de apă de la condens.

— Darwin?

Taxiul stătea în acelaşi loc de cinci minute, cel puţin. Mai mult decât suficient timp pentru client să coboare din maşină.

— Sunt aici, zise el. Vorbim mai târziu.

Întrerupse convorbirea şi se îndreptă spre taxi, cu multă energie, dar fără să grăbească vizibil pasul.

— Domnule?

Un tânăr poliţist arătos îi aţinu calea, ridicându-şi o mână în faţă ca şi cum ar fi dirijat traficul. Cealaltă mână îi rămase pe patul pistolului.

Darwin zâmbi şi rămase cu ochii aţintiţi asupra taxiului.

— Am întârziat la o întâlnire de afaceri, zise el.

— Îmi arătaţi, vă rog, actele de identitate, domnule?

Darwin îşi scoase portmoneul din haina costumului şi îl deschise.

— Darwin Conklin, la dispoziţia dumitale, zise el, arătându-i permisul de conducere şi apoi înmânându-i o carte albă de vizită. Sunt agent imobiliar. Tocmai am primit un telefon de la birou. Trebuie neapărat să plec.

Poliţistul se uită la cartea de vizită atât de atent şi îndelung, de parcă ar fi fost scrisă cu hieroglife maiaşe. Pe ecusonul de pe piept scria *Hanson.*

— Acesta sunteţi dumneavoastră?

— Exact. Domnule poliţist… vă rog?

Poliţistul răsuci cartea de vizită pe verso şi apoi i-o întinse înapoi.

— Avem ordin să-i verificăm pe toţi trecătorii, domnule Conklin. E procedura standard. Sergentul meu e obsedat de regulamente, dar şi mie mi se pare o pierdere de vreme.

Era înalt, cu pielea rozalie şi anost, cu faţa lungă şi osoasă acoperită de o barbă rară blondă. Avea mâna în continuare pe pistol. Tipic novice. Armele de mână erau strict interzise prin noul Regulament al Drepturilor, iar posesia unei arme de foc era o infracţiune pedepsită cu pedeapsa capitală pentru oricine în afara poliţiei. Proaspeţii poliţişti erau întotdeauna încântaţi şi încurajaţi de armele lor de foc, ca nişte pelerini religioşi care strâng la piept fragmente de os din femurul unui sfânt, presupunând că-i va proteja de orice rău.

Darwin zâmbi.

— Deci eşti în zonă pentru că ai o casă de vânzare?

— Trec în mod regulat prin zonele astea scumpe pentru clienţii mei.

— Urâtă treabă s-a întâmplat în casa asta cu două etaje. Reşedinţa Warriq. Pun pariu c-o să-ţi fie greu să vinzi casa asta acum. Nu şi dacă e adevărat ce mi-a zis sergentul.

— Da… păi, afacerile imobiliare pot fi o provocare uneori.

— Sergentul meu şi-a vomitat maţele, să-l fi văzut… Eu aş zice că e mai mult decât o provocare.

Darwin văzu taxiul îndepărtându-se de bordură şi apoi intrând cu spatele în aleea unei case pentru a întoarce.

— Domnule poliţist, suntem gata? Eu *chiar* sunt grăbit.

— Te ocupi şi de apartamente? întrebă poliţistul. Eu locuiesc cu părinţii şi simt că înnebunesc. Maică-mea găteşte grozav şi aşa mai departe, dar ştii…

Darwin îi oferi din nou cartea de vizită.

— Sună-mă mâine şi discutăm.

Poliţistul nu luă în seamă cartea de vizită.

— Eu nu caut decât o garsonieră. E bine şi în zona catolică. Pe mine nu mă deranjează mâncătorii de peşte. Şi femeile lor sunt foarte distractive, dacă înţelegi ce vreau să spun, zise el cu un rânjet mare arătându-şi dinţii albi.

— Înţeleg exact ce vrei să spui, zise Darwin, uitându-se după taxiul care dispărea în jos pe stradă.

Îşi reţinu frustrarea într-un bulgăre micuţ de gheaţă şi-l vârî în adâncul inimii sale. Va fi în siguranţă acolo. În domeniul zeroului absolut. Îl bătu uşor pe poliţist pe umăr. Un băiat musculos. Probabil frecventa tot felul de cursuri de autoapărare şi mergea la sală regulat ca un metronom, transformând tot stresul în sudoare.

— Te numeşti Hanson, nu? Chiar că trebuie să stabilim o întâlnire să trecem peste lista mea de oferte. Dă-mi adresa ta. Sunt sigur că am ceva ce-ţi poţi permite.

— Hei, ar fi grozav, zise poliţistul, zâmbind din nou cu gura până la urechi. Un poliţist sănătos şi în creştere n-are cum să locuiască acasă cu părinţii. Ce zici de diseară? Ies din tură la patru.

Darwin îl privi pe Rakkim mergând cu poliţistul gras în spatele casei, Rakkim conducând drumul cu paşi mari. Domnul Lider Neînfricat.

— Mâine ar fi mai bine. Am planuri pentru diseară.

CAPITOLUL 21

După rugăciunile de seara târziu

— Mersi din nou că m-ai târât în ancheta asta de crimă, amice, zise Colarusso, dându-şi peste cap băutura. Când mă scoate cineva de la o spargere curată şi drăguţă să văd nişte amărâţi nenorociţi cu capetele schimbate, pur şi simplu mi se umple inima de recunoştinţă. Nici nu ştiam că mai vorbeşti şi acum cu Redbeard. Comisarul mi-a zis personal să vin aici. Eu, unul, nu l-am văzut niciodată chiar în halul ăsta de impresionat de mine, zise el, lovind cu paharul gol de tejghea. Încă una, Padre.

Preotul catolic se furişă din capătul celălalt al barului şi reumplu paharul lui Colarusso cu vin întărit. Binecuvânta vinul cu două degete şi se uită la Rakkim.

Rakkim clătină din cap. Aşteptă ca preotul să se retragă iar în capătul celălalt al tejghelei şi să-şi reia dezbaterea despre cea mai mare echipă de baseball din toate timpurile cu cei trei poliţişti pensionari care se tot ameninţau unul pe celălalt cu bătaia.

— Îţi rămân dator, Anthony.

— Da, dar nu de-ajuns să-mi spui despre ce e vorba de fapt.

— Ţi-am spus cât de mult am putut.

— Cât de mult ai *vrut,* zise Colarusso, clătinând din cap. Las-o baltă. N-am văzut-o pe Sarah decât de câteva ori, dar mi-a plăcut de ea. Dacă tu zici că are probleme, asta e de-ajuns pentru mine. Totuşi, zise el, frecându-şi nasul borcănat, când văd „Te distrezi deja?” scris cu sânge pe peretele de la scena crimei, mă gândesc că omorurile astea vor să-ţi trimită ţie un mesaj. Mă înşel?

— Nu, nu te înşeli.

— Ei da, *asta* chiar că-i o veste bună. Mă gândeam că-mi pierd instinctele ascuţite de poliţist, şi ce-ar fi nobilii protectori ai legii fără ele?

Colarusso râgâi, îşi vârî mâna mare într-un bol de alune învechite de pe tejghea şi răsturnă câteva pe tăblia lustruită de nuc.

— Eu credeam că trebuie să mănânci anafură cu vinul ăsta, spuse Rakkim.

— Nu-ţi bate joc de religia mea, OK? zise Colarusso, aruncându-şi alunele în gură una câte una, în mare viteză. Fără costiţă de porc, fără whisky, fără câini, fără rock and roll, fără baruri cu balcoane, bombăni el, mestecând zgomotos. Este ceva pe lumea asta care vă place şi vouă?

— Nu da vina pe mine, nu eu am votat pentru toate astea.

— Eşti un musulman penibil.

— Asta-i adevărat.

Colarusso dădu din cap.

— Nu-i bai. Şi eu sunt un catolic penibil.

Rakkim luă o înghiţitură de vin. Ce poşircă oribilă! Colarusso îl dusese la o biserică catolică în Seattle care avea la subsol un bar pentru poliţişti. Colarusso spusese că avea nevoie să bea ceva după scena aceea a crimei şi că nu voia să meargă până în Zonă pentru asta, că voia să fie între ai lui. Rakkim simţea şi el nevoia unui pahar, şi chiar dacă vinul ăsta de împărtăşanie era o poşircă ordinară, îi plăceau liniştea de aici şi oamenii. Probabil că Rakkim nu era primul musulman căruia i se dăduse voie să vină aici, dar după cum se uitau la el oamenii, ar fi putut foarte bine să fie. Colarusso îl prezentase celor zece sau mai mulţi poliţişti de la bar, spunându-le că garanta el pentru Rakkim, şi că oricine avea o problemă cu asta să-i spună lui. Poliţiştii se întorseseră toţi la vinul lor şi preotul îi servise şi pe ei doi.

— Eşti sigur că echipa de supraveghere a verificat toată casa? întrebă Rakkim.

— De *două* ori. Cum ţi-am spus deja. Dacă ar fi fost un microfon acolo, l-ar fi găsit. Am chemat şi deratizarea, ştii, ca să ne asigurăm că n-ajunge povestea în ziare, aşa cum ne-ai cerut tu.

— Bine. Zi-le să mai verifice o dată mâine.

Colarusso se enervase pe Rakkim pentru că deranjase scena crimei, dar ştia că Rakkim avea motivele lui. Când o văzuse pe Marian culcată pe pat, îmbrăcată cuviincios şi ţinând Coranul în mână… Colarusso înţelesese.

— Asta e un caz efectiv dement, continuă Colarusso, gesticulând cu paharul de vin. Vreau să zic, dacă ai chef să omori pe cineva, dă-i drumul şi omoară-l. Asta-i treaba ta, şi a mea este să te prind, dar chestia asta cu rezematul oamenilor pe canapea cu capetele inversate? Cine naiba *face* chestii din astea? se întrebă el, foindu-se în scaun, în costumul cenuşiu şifonat şi pătat de mâncarea la pachet pe care o mâncase la prânz toată săptămâna. Tu mă ştii pe mine, eu nu sunt un fătălău plângăcios. Am văzut lucruri ce ţi-ar face să-ţi sară ochii din cap ca la Wile E. Coyote.

— Cine-i Wile E. Coyote?

Colarusso clătină din cap şi mai luă nişte alune din bol.

— Acum mă simt bătrân… Am dat un telefon şi la Crime grave, i-am întrebat dacă mai operează vreo bandă de ucigaşi ahtiaţi de senzaţii tari. Îţi aminteşti de aurolacii ăia de anul trecut?

— Ăia care inhalau clei?

— Clei, gazolină, terebentină, orice. Atacau un cartier elegant, spărgeau uşa din spate şi îi măcelăreau pe toţi oamenii din casă. Rapid şi neglijent. Găseam urechi în frigider, cadavre îngrămădite pe hornul căminului… dar ce-am văzut azi a fost cumva chiar mai rău.

— Azi au fost acţiunile unei minţi inteligente.

— Au fost acţiunile a *ceva,* zise Colarusso, golind jumătate din paharul de vin, cu faţa

pleoştită. Nu vreau decât să-i prind pe nemernicii ăştia.

— Se poate să nu fi fost mai mulţi. Poate că n-a fost decât un singur om.

Colarusso pufni.

— Garda de corp era un veteran de război zdravăn, cu pieptul plin de decoraţii. A fost nevoie de mai mult de un singur om să-l doboare pe ăsta.

Rakkim nu-l contrazise, epuizat nu numai de scena crimei, cât şi de lipsa de somn. Îşi dădu pe gât băutura. După al doilea pahar, vinul părea mai bun. Îşi aminti cum arăta Marian în cadă, cu părul plutindu-i în jurul capului, îşi aminti cât de ţeapănă îi era carnea, ce efort fusese s-o îmbrace şi ce senzaţie avusese la atingerea părului ei ud când o cărase în dormitor. Cum se chinuise să manevreze trupul acela mort.

— Eu am omorât-o, Anthony. Eu i-am omorât pe toţi trei.

— Ah, bine atunci, o să închid cazul ăsta mult mai uşor.

— Am crezut că mi-am acoperit toate urmele, dar evident cineva m-a urmărit acasă la Marian. Aproape se poate spune c-am omorât-o eu.

— Nu te mai smiorcăi acolo. Vrei să te iert? Pot s-o fac, ştii? Am fost preot mai demult. Rakkim se holbă la el. E adevărat. Am fost hirotonisit la Woodinville când aveam douăzeci şi unu de ani. Am părăsit clerul după tranziţie. Deja se vedea încotro bate vântul… plus că toată chestia asta cu celibatul mă nenorocea. Când începi seminarul crezi c-o să-i faci faţă, dar ieşi afară în lume şi amicul face numai ce vrea. Oricum, nu mai sunt preot acum, dar am încă toate instinctele. Şi acum merg la slujbă în fiecare săptămână. Părintele Joe, de aici, mă spovedeşte… şi după aceea coborâm aici şi pune paharul pe masă. Nu poţi să ceri mai mult de la un om al Domnului. Şi tu vrei acum să-ţi ascult confesiunea, zise el, aplecându-se mai aproape de Rakkim.

— Musulmanii nu-şi dezgolesc sufletul decât în faţa lui Allah.
— Eşti sigur?
— Păi, în general, îmi ţin păcatele pentru mine. Allah are destule pe cap, zise Rakkim, râzând… sau cel puţin semăna cu râsul, căci i se scurgeau lacrimi pe obraji. Cred că sunt beat. Nu pot ţine pasul cu voi, catolicii.
— Te descurci.
Rakkim îşi termină vinul şi ciocni paharul de tejghea ca să-i fie reumplut. Făcu un semn din cap către masa de biliard dintr-o parte a încăperii, acoperită de pâslă verde lucioasă şi ruptă în unele locuri, dar atractivă totuşi.
— Mă mir că nu joacă nimeni.
— Masa e interzisă, zise Colarusso. Anul trecut nişte gogomani s-au luat la bătaie de la un joc cu opt bile, s-au luat la pumni, ştii, au început să spargă lucrurile pe aici. Părintele Joe a trebuit să rupă un tac de capul unuia dintre ei.
— I-a lăsat şi o cicatrice?
Colarusso zâmbi, frecându-şi ceafa.
— Nu, dar şi acuma mă doare capul uneori.
Rakkim privi încăperea în oglindă, se uită la poliţiştii înşiraţi la bar, şi fu bucuros că acceptase oferta lui Colarusso. Era o cameră simplă, întunecoasă, cu tavanul jos, plină de oameni duri, aspri şi cinici, care n-aveau nevoie de gunoaiele şi gălăgia din Zonă. Băieţii din cor, aşa le zisese Colarusso clienţilor regulaţi, deşi majoritatea dintre ei nu erau catolici practicanţi. Luterani, catolici, agnostici şi atei, nu conta – sergenţi şi detectivi, câţiva poliţişti în uniformă, dar niciun ofiţer superior. Băieţii din cor nu erau ei prea religioşi, dar erau prea mândri să se convertească doar pentru avantajele de carieră. Pe podea era praf şi pe pereţi erau înşirate fotografii cu boxeri şi un tablou cu Isus cu inima străpunsă de spini. Barul din pivniţă era un loc unde te puteai pili în

pace cu vin aproape legal, să şlefuieşti marginile tăioase ale zilei, să bei câte un pahar pe rând.

— Vrei să-mi spui ce-i cu cărţile alea pe care le-ai luat din casă? întrebă Colarusso.

— Aparţineau tatălui lui Marian Warriq. Jurnalele lui personale. Este ceva în ele. O informaţie de care am nevoie. Doar că nu ştiu încă ce.

Un detectiv imens se apropie de ei cu paşi împleticiţi şi-şi aruncă un braţ în jurul umerilor lui Colarusso. Uriaşul bine îmbrăcat avea pielea neagră şi fină ca de satin, capul ras şi un cercel de aur în nas. Îi aruncă o privire lui Rakkim.

— N-ai auzit de codul de îmbrăcăminte, Anthony? Nu-i voie cu prosoape pe cap.

Râsul lui tunător umplu aerul din jur cu miros urât de struguri fermentaţi.

— Rakkim, această caricatură de om al legii este Derrick Brummel, zise Colarusso. Derrick, acesta e Rakkim Epps.

Îşi strânseră mâinile, şi mâna lui Rakkim se pierdu în laba uriaşă a detectivului.

— Am trecut doar să te salut, zise Brummel către Colarusso, cu priviri furişe.

— Poţi să zici orice în faţa lui Rakkim, spuse Colarusso.

Brummel se uită fix la Rakkim.

— Chiar aşa?

— Încearcă-ţi norocul, îl îndemnă Rakkim.

Brummel se întoarse spre Colarusso.

— Ai auzit de cazul meu de furt şi fugă? Un derbedeu a şterpelit un inel cu rubin de pe degetul unui om de afaceri, i l-a smuls de pe deget ziua-n amiaza mare, în mijlocul străzii, şi apoi a dispărut în mulţime. Am primit cazul, mi-am făcut treaba. Descrierea se potrivea cu un puştan pe care l-am mai arestat de câteva ori înainte. L-am ridicat chiar a doua zi, zise el, apropiindu-se mai tare, părând să emită căldură. Şi-n după-amiaza asta aflu că imamul omului de afaceri are de gând să-i facă

proces băiatului după legea sharia. Puştiul e *catolic,* Anthony, zise Brummel aruncând o privire rapidă către Rakkim.

— Nu se poate, spuse Colarusso.

— E adevărat, pufni Brummel, şi mai multe capete se întoarseră spre ei. Crezi că nu ştiu cum s-a rezolvat cazul meu?

— Ai grijă la tensiune, Derrick, zise Colarusso. Stai jos şi bea un pahar de vin.

— Nu sunt eu un poliţist al legii şi ordinii? întrebă Brummel.

— Eşti un poliţist al legii şi ordinii.

— Nu sunt eu baptist evlavios?

— Cât de evlavios se poate, îl asigură Colarusso.

— Atunci ştii că nu vreau să-i găsesc băiatului scuze. E un hoţ şi o haimana, dar în niciun caz nu merită să i se taie mâna.

— Robele Negre nu pot face aşa ceva unui catolic, insistă Colarusso. Nici vorbă.

— Dacă omul de afaceri spune că intenţiona să doneze inelul moscheii lui, s-ar putea să aibă câştig de cauză, rosti Rakkim încet. E cam trasă de păr, dar e o interpretare posibilă a statutelor.

— Dacă Robele Negre pot târî un catolic în tribunalul religios, atunci pot să târască pe oricine, zise Brummel, uitându-se aspru la Rakkim, şi craniul îi lucea de la luminile barului. Meserii de tot rahatul, locuinţe de tot rahatul, tratament de tot rahatul. Acuma şi legi *de tot rahatul?* Creştinii înghit multe, dar la un moment dat o să ne săturăm de abuzul ăsta şi atunci să vezi ce se întâmplă.

— Nici mie nu-mi place mai mult decât ţie, zise Rakkim.

— Spune adevărul, confirmă Colarusso.

— Dacă zici tu, Anthony.

— Nu e nevoie să zică el, îţi spun *eu,* zise Rakkim.

Brummel îl plesni pe Rakkim pe spate.

— Foarte bine, durule, o să discutăm şi altădată. Îi aruncă o privire lui Colarusso. Nu sunt beat, dar sunt pe-aproape. E vremea să mă-ntorc acasă şi să mă descarc cu nevastă-mea.

Colarusso şi Rakkim se uitară după Brummel în timp ce acesta se îndepărta în barul tăcut, apoi dintr-odată se auzi din nou gălăgie, după ce Brummel închise uşa în urma lui.

— E un poliţist bun, dar îi urăşte de moarte pe musulmani. Probabil îşi doreşte să fi emigrat în Bible Belt când a avut ocazia. Majoritatea negrilor aşa au făcut, dar el a rămas aici, s-a gândit probabil să acorde o şansă noului guvern. Şi eu eram aşa pe vremea aceea, zise Colarusso cu un oftat ce mirosea a struguri prea copţi. Tu erai prea tânăr să-ţi aminteşti cum era ţara pe-atunci, dar ascultă la mine, era *sinistru.* Droguri şi oameni disperaţi spărgându-şi capetele unul altuia din motive pe care nu şi le puteau explica. Oamenii împotriva oamenilor, negrii împotriva albilor, şi Dumnezeu împotriva tuturor – ăsta e un banc de-atunci, dar eu sigur n-am râs niciodată de el, zise el, ridicând din umeri. Şi apoi evreii au distrus New Yorkul şi Washingtonul şi toate necazurile noastre de dinainte au început să semene cu o serată din aia unde se servesc sandviciuri cu somon fume. Am aflat ce înseamnă *cu adevărat* vremurile grele. Musulmanii erau singurii oameni cu un plan limpede şi care puteau da o mână de ajutor, iar toată lumea era egală în ochii lui Allah. Sau cel puţin aşa ziceau, adăugă el cu privirea împăienjenită. Şi-n plus de asta ai voştri sunt foarte concentraţi pe partea de pedeapsă din crimă şi pedeapsă, şi nu acceptă cu plăcere blasfemia. Îmi place chestia asta. Vechiul guvern efectiv a plătit un om să se uşureze într-un borcan, să arunce în el un crucifix şi să-i facă o poză. Nu te uita aşa la mine, vorbesc *serios.* L-au plătit ca să facă fotografia aia, şi oamenii au stat la rând până în stradă ca să se uite la ea. Aşa că nu pot să spun că

mi-e teribil de dor de vremurile apuse, dar acum Robele Negre intră în secţia de poliţie ca şi cum ei ar fi stăpânii. Şi asta nu e bine, clătină el din cap.

— Nu, nu e bine.

— M-am uitat ieri la Anthony Jr. când s-a sculat din pat. Cred că avea vreo douăzeci de tăieturi pe el. Niciuna prea adâncă. Aveau deja crustă pe ele. Le-a dat cu Heal-Qwik. Nemaipomenit spray-ul ăla. N-a vrut însă să-mi spună cine l-a tăiat. A zis că era *personal.* Eşti sigur că nu vrei să te spovedeşti?

Colarusso îşi vârî un deget în gură şi desprinse o bucată de alună de pe dinţii din spate, apoi o aruncă pe jos.

— Ajută-mă numai s-o găsesc pe Sarah.

— Orice vrei tu. Ştii…

Colarusso îşi scoase din haină mobilul. Ascultă cu atenţie, dând din cap.

— Eşti *sigur?* întrebă el şi apoi îşi vârî mobilul înapoi, cu ochii pe jumătate închişi.

— Ce e?

— A fost legistul, zise Colarusso, muşcându-şi buza de jos. Aproape că n-a fost niciun pic de sânge stropit în camera de zi, numai ce era scurs pe canapea, aşa că am fost sigur că cei doi au fost omorâţi altundeva şi apoi aranjaţi acolo în poziţie, dar legistul mi-a zis că au fost omorâţi chiar acolo unde i-ai găsit tu. Stropii arteriali… sau cum le zice, asta m-a derutat.

— Jetul arterial.

— Te pricepi la chestiile astea? întrebă Colarusso, dar nu aşteptă un răspuns. Cauza morţii a fost un cuţit înfipt în baza gâtului, dar legistul e de părere că a fost atât de puţin sânge stropit pentru că nu erau agitaţi când au fost omorâţi. Jetul arterial era minim pentru că rata bătăilor inimii nu era deloc ridicată. Au stat pur şi simplu acolo calmi, aşezaţi frumos, aşteptând să fie omorâţi, clătină el din cap. Dar asta n-are niciun sens. Erau străini în casă… străini care au forţat intrarea, e

imposibil ca ăia doi să nu fi fost speriaţi. Trebuia să fi stropit pereţii cu sânge când au fost tăiaţi.

— N-a fost decât un singur bărbat şi cei doi nici nu şi-au dat seama ce se întâmplă.

— Ţi-am spus deja, şoferul era un tip dur, zise Colarusso, exasperat. I-am verificat dosarul – a fost *antrenat.* Nu prea-ţi poţi imagina că un tip ca ăsta o să fie aşa de surprins că nici n-o să se mişte. Chiar dacă l-a omorât pe el primul, nu crezi că nevastă-sa ar fi avut timp să reacţioneze?

Dar ea a stat în continuare acolo. Vreau să zic… cine poate ucide aşa de rapid?

— Fedainii, zise Rakkim. Un asasin fedain te poate omorî atât de rapid că ai fi mort înainte să simţi mirosul de sânge în gură.

— Fedaini? Ca tine?

— Nu, nu ca mine.

Colarusso se holbă la el, brusc treaz.

— Mă sperii acum, amice.

Rakkim îi văzu pe Terry şi pe soţia lui aranjaţi pe canapea, acoperiţi de sânge, cu capetele în poală.

— Specializarea de asasini este o unitate mică în cadrul fedainilor. Dintr-o mie de recruţi, cei mai buni dintre cei mai buni… poate unul dintre ei va fi selectat pentru asasini, şi poate nici nu reuşeşte să treacă de perioada de instrucţie. Eu am avut viteza, dar n-am fost bun psihologic. E nevoie de o anume… detaşare.

— Tu ai avut inimă.

— Nu te obosi căutând amprente, individul ăsta nu e în nicio bază de date, dar când terminaţi prelucrarea scenei, aş vrea să văd şi eu raportul. În cazul puţin probabil că vreun vecin a observat ceva suspicios, ar fi bine să primesc şi eu descrierea.

— Asasinul ăsta… crezi că-l poţi învinge?

— Nu.

— Ai spus că ai viteza.

Rakkim nu răspunse.

— OK, n-o să te mai întreb de asta, zise Colarusso, vârându-şi mâna iar în bolul cu alune şi scuturându-le în mână. Hai să vorbim despre Anthony Jr. La Super Bowl mi-ai zis că n-o să-l recomanzi pentru fedaini, iar acum îl susţii. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Are aptitudini… şi ceea ce face acum îl pune în mai mare primejdie de moarte decât dac-ar intra la fedaini. Chiar şi dacă e respins în primele stadii de instrucţie, tot mai bine i-ar fi.

— Ştiu că s-a înhăitat cu nişte huligani…

— El e *şeful* huliganilor. El îi conduce.

Colarasso continuă să scuture alunele.

— Eu am făcut ce-am crezut că e mai bine pentru el. Ştii asta, spuse Colarusso, evitând să-l privească în ochi. Să-l fi văzut când ne-a zis că ai de gând să-l recomanzi. Nu l-am văzut aşa de fericit de ani de zile.

— E puţin cam sălbatic, dar e băiat bun.

— Şi tu ai fost un băiat bun pe vremuri, zise Colarusso, azvârlind alunele pe bar, de unde se rostogoliră în toate direcţiile. Şi uite cum ai ajuns.

CAPITOLUL 22

După rugăciunile de seara târziu

— Hristoase, domnule, ăsta pun pariu că e un record, zise barmanul catolic, un adolescent cu faţa presărată de coşuri roşii purulente. Chiar că-ţi place milkshake-ul de căpşuni, nu glumă.

Darwin vârî un pai în pahar.

— Mâncarea zeilor.

— Ce vrea să zică asta?

Faţa adolescentului era unsuroasă şi luminile de neon îi scoaseră în relief incandescent buimăceala. Îşi rezemă coatele de tejghea, un vlăjgan cu muşchi umflaţi şi cu ochi albaştri mărunţi, care se uitau la Darwin cu o curiozitate stupidă.

— Ai o nevastă gravidă acasă, asta e? Ne mai vin din ăştia câteodată, tânăra mămică are chef să se îndoape cu milkshake şi soţiorul dă fuga afară să-i aducă.

Darwin luă paharul cu milkshake-ul de căpşuni de pe tejghea.

— Nu e nicio mămică acasă, nu sunt decât eu şi poftele mele, dar mersi de întrebare.

Împinse o bancnotă de cinci dolari către băiat şi-i spuse să păstreze restul. Darwin dădea bacşişuri generoase, era întotdeauna de o politeţe perfectă şi nu arunca niciodată mizerii pe stradă. Cetăţeanul perfect. Se îndepărtă de tejgheaua Dick's Drive-In fluierând o melodie veselă.

Era aproape miezul nopţii şi pe cer nu se vedea nicio stea. Se îndreptă cu pas lejer spre locul unde-şi parcase maşina. Aşteptase aproape trei ore în parcarea din faţa bisericii, nepărăsindu-şi locul decât pentru a merge până la Dick's. Trei ore şi patru milkshake-uri mari de căpşuni. Sorbi cu paiul băutura dulce. La Dick's se făcea un milkshake excelent, cu îngheţată adevărată şi cu

bucăţi de fructe. Se spunea că şi burgerii şi cartofii lor pai erau buni, dar Darwin evita carnea şi mâncarea prăjită. Sorbi prin pai, imaginându-se o viespe uriaşă cu aripi străvezii şi cu ochi plaţi, o viespe uriaşă cu un ac negru şi curb, ce trăia din nectar dulce.

La un cvartal mai încolo, Aurora Boulevard era încă aglomerat, dar această stradă rezidenţială era mai liniştită, iar casele erau întunecate. Era un cartier vechi de muncitori catolici, cu peluze mici şi părăginite şi maşini vechi şi uzate în faţă. Darwin se strecură pe scaunul din faţă al sedanului lui gri, sorbindu-şi în continuare milkshake-ul de căpşuni, cu cerul gurii amorţit de la răceală.

Dintre umbrele de sub coroana unui copac de magnolia, Darwin vedea foarte bine parcarea bisericii, maşina lui Rakkim între vreo zece alte vehicule, maşini nemarcate şi maşini ale poliţiei. Era o cârciumă de poliţişti cu vitralii la ferestre – oamenii trebuiau să-şi găsească alinarea pe unde puteau, la urma urmei. Darwin plescăi. Amin. Parcarea era înconjurată cu un gard de sârmă de trei metri înălţime, având deasupra câteva rânduri de sârmă ghimpată şi o cameră video de supraveghere. Lui Darwin însă nu-i păsa. Rakkim va trebui în cele din urmă să iasă afară, şi Dick's era deschis non-stop. Băiatul de la tejghea n-avea habar ce însemna de fapt un record. Cu unghia degetului mic îşi scoase o sămânţă de căpşună blocată între dinţi.

Fusese uşor să-i urmărească pe Rakkim şi pe poliţistul cel gras de la scena crimei, poliţistul mergând pe autostradă în maşina de serviciu şi Rakkim urmându-l îndeaproape. Darwin îi urmărise la distanţă, folosindu-se de o rulotă mare ca să-şi ascundă de ei sedanul închis la culoare. Îl văzuse pe Rakkim uitându-se în oglinda retrovizoare de câteva ori, dar era sigur că nu fusese observat. Exact cum îi spusese Bătrânului, Rakkim fusese tulburat de scena „veselă" din casă.

Moşul ar trebui să-şi vadă de treaba lui. Darwin ieşise din rândul fedainilor cu cincisprezece ani înainte şi de atunci lucrase de foarte multe ori pentru bătrân. Ai zice că după atâta timp ar trebui să fi învăţat să aibă încredere în judecata lui Darwin. Norocul lui că Darwin nu-i lua asemenea insulte în nume de rău. Mai sorbi o dată din milkshake. Darwin nu fusese de faţă când Rakkim intrase în baia dormitorului principal, dar fusese suficient de aproape. Îi văzuse faţa. Indivizii de teapa lui Rakkim puteau să suporte fără efecte vizibile priveliştea spectacolului lăsat de Darwin în camera de zi, în schimb chestiile subtile, palma amicală, ca de exemplu Marian goală în cadă cu ochii bulbucaţi… *Astea* îi impresionau întotdeauna pe tipii ăştia duri.

Şi Rakkim era un tip dur. Cu aproximativ o oră înainte, Darwin primise un telefon de la un contact al său de la arhivele guvernamentale, un tehnician de nivel înalt care putea să treacă prin diferitele sisteme de securitate. Rakkim Epps fusese un recrut fedain excepţional, primul din clasa sa, primise foarte repede comanda unei echipe de operaţiuni în teritoriile mormone. Sarcini periculoase, raiduri şi atacuri-fulger aici, dincolo, peste tot. O perioadă de instrucţie, admiterea în personalul cheie al afurisitei de forţe de elită. Doi ani mai târziu fusese evaluat excepţional la toate categoriile – cu contactele pe care le avea ar fi putut fi transferat la comandă şi control, dar în schimb se oferise voluntar pentru recunoaştere de lungă durată, devenind un luptător din umbră. Darwin ridicase din sprâncene auzind asta, întrebându-l pe omul de contact dacă era sigur de această informaţie.

Luptătorii din umbră se infiltrau în teritoriul inamic pentru mai multe luni la rând, devenind parte a populaţiei, agenţi operativi solitari sub acoperire, care evitau să omoare. Era cea mai periculoasă slujbă din cadrul fedainilor, chiar mai

periculoasă decât cea de asasin. Luptătorii din umbră se confruntau nu numai cu riscul de a fi prinşi în spatele liniilor inamice, ci şi cu pericolul mai insidios de a fi asimilaţi de către băştinaşi, de a asimila obiceiurile şi trăsăturile duşmanului, o asimilare necesară pentru a funcţiona pe teren, dar care în cele din urmă îi făcea incapabili să se reîncadreze în rândul fedainilor. Erau prea periculoşi să fie abandonaţi, prea periculoşi să fie ţinuţi aproape, erau trimişi iar şi iar în misiuni până când mureau la datorie. Luptătorii din umbră supravieţuiau în medie doar puţin peste doi ani şi jumătate de la începutul primei lor misiuni, dar Rakkim supravieţuise aproape şase ani, făcuse totul, şi când i se terminase stagiul plecase de la fedaini. Uluitor. Darwin era bucuros că nu trebuia să-l omoare pe omul acesta, cel puţin nu încă, bucuros că va avea ocazia mai întâi să-l cunoască mai bine.

Darwin îşi amestecă milkshake-ul de căpşuni cu paiul şi mai luă o sorbitură lungă, cu ochii pe jumătate închişi. Delicios. Luptătorii din umbră şi asasinii erau specialităţile fedain cele mai deosebite, lupi singuratici trimişi de capul lor în misiunile lor secrete. Luptătorii din umbră erau trimişi în Bible Belt sau în teritoriile mormone ca să evalueze capacităţile duşmanului şi să ajute la plănuirea unor atacuri viitoare. Asasinii erau folosiţi strict pentru misiuni peste ocean, unde doborau lideri politici şi financiari, creând tulburări în timp ce menţineau pacea internă. Asasinii erau limitaţi prin statut la operaţiuni în străinătate, lucru specificat foarte clar în regulamentele federale. Darwin zâmbi. Cel puţin, aşa funcţiona în teorie.

Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase Cyclops. Era un dispozitiv de recepţie şi înregistrare, proiectat să semene cu un portţigaret, cu exteriorul din argint autentic. De fabricaţie rusească, bineînţeles. Ecranul avea grosimea firului de păr, iar camerele

de supraveghere ataşate erau de mărimea unui vârf de ac. Îl deschise şi derulă înregistrarea înainte. Îşi marcase părţile favorite. Rakkim intrând în camera de zi a casei Warriq, apoi ieşind, apoi revenind, ca un roboţel virtuos. Încetini înregistrarea, mărind chipul lui Rakkim, impresionat de felul cum bărbatul reuşise să-şi ignore rapid dezgustul, aplecându-se aproape de carne şi trecând direct la treabă. Fusese şi va rămâne pentru totdeauna un fedain.

Darwin instalase patru camere de supraveghere în casă: în interiorul uşii de la intrare, a uşii din spate, una în camera de zi şi una în baia dormitorului principal.

Camerele înregistrau informaţiile în mod continuu, apoi le transmiteau într-un impuls rapid la comanda lui. Aproape imposibil de detectat. Era un sistem bun, dar îşi avea limitele sale. Se uită la Rakkim şi la poliţistul cel gras cum cărau fiecare o cutie de carton afară din casă. Camera de pe uşa de la intrare îi surprinsese plecând, dar nu avea idee ce era în *interiorul* cutiilor. Alte sisteme puteau scana prin haine sau carton, puteau determina dacă o femeie e gravidă, dar erau mai voluminoase şi aveau un semnal electronic mai puternic, mai uşor de interceptat. Darwin prefera metode mai silenţioase. Salvă înregistrarea şi o privi din nou. După felul cum gâfâia poliţistul cel gras, orice o fi fost în cutiile acelea era greu. Orice era, era ceva despre care Marian ştiuse cu siguranţă, ceva ce refuzase să-i spună. Ei bine, bravo ei. Şi era o laudă cu adevărat sinceră.

Bătrânul era cu într-adevăr speriat. Dintre toate misiunile pe care Darwin le făcuse pentru el, era prima dată când simţise că Bătrânul era îngrijorat. Cu patru ani în urmă. Bătrânul îl angajase pe Darwin să omoare un ofiţer de securitate al armatei, un general de trei stele aflat pe o traiectorie ascendentă după o sarcină reuşită de a reorganiza arhivele statului. Fusese o misiune

dificilă. Generalul era un om excesiv de pedant şi de disciplinat, care nu ieşea niciodată din complexul militar şi era înconjurat întotdeauna de propriul personal de securitate. Bătrânul fusese îngrijorat din cauza generalului, dar nu în asemenea măsură. Bătrânul nu-i spusese niciodată lui Darwin de ce voise ca generalul să moară sau de ce voia ca Sarah să fie ţinută în viaţă. Dorea să fie găsită şi urmărită. Bătrânul se aştepta probabil ca fata să-l conducă la ceva, la o comoară de vreun fel… dar, Bătrânul era deja mai bogat decât avea nevoie orice om de pe lumea asta, deci era ceva ce nu era valoros în sensul concret al cuvântului. Poate nu la ceva, ci la *cineva* ar fi putut fata să-l conducă? Lui Darwin nu-i păsa cu adevărat; numai slujba conta, provocarea. Totuşi, o simplă *fată* să-l facă pe Bătrân să se repete – „Nu vreau să fie rănită, Darwin. Nici ea, nici Rakkim. Încă nu". Ei bine, nu te puteai aştepta să nu fie curios.

Darwin se lăsă în jos în scaun înainte să perceapă în mod conştient că auzea zgomot de paşi apropiindu-se. Folosindu-se de oglinda laterală a maşini, se uită la o tânără pereche plimbându-se pe trotuar, ţinându-se de mână. Intrară în cercul de lumină de la un garaj şi Darwin observă chipul femeii, o roşcată solidă şi palidă cu urme de ruj pe buze, iar iubitul, un individ cu umerii lăsaţi. Se opriră, sărutându-se, cu trupurile lipite unul de celălalt. În cele din urmă, se separară şi fata urcă greoi treptele casei ei, băiatul îndepărtându-se înapoi în direcţia de unde veniseră. Fata îi făcu semn cu mâna de pe verandă, dar băiatul n-o observă, îndepărtându-se grăbit, excitat. Darwin se întoarse la milkshake-ul lui, aproape gol acum, sorbind la fel demult aer ca lichid, şi se gândi la Marian în acele ultime momente, cum icnea încercând să respire, cum îi ieşeau bule prin nări.

Într-un cartier fundamentalist tânăra pereche ar fi fost omorâtă cu pietre pentru destrăbălare, propriii taţi şi unchi ar fi aruncat cu pietre în ei

pentru dezonoarea adusă familiei. Chiar şi modernii evitau contactul fizic intim în public. Catolicii însă păreau să savureze înzecit aceste provocări. Se ţineau de mână, se sărutau, îşi arătau pielea ca să-i vadă toată lumea. Acest comportament ţipător era un act de rebeliune, o răzvrătire a cărnii, cum spusese un ayatolah într-o predică faimoasă. Darwin îşi termină milkshake-ul şi aruncă paharul gol de plastic în punga de gunoi pe care o ţinea în maşină. Lui nu-i păsa dacă nişte catolici făceau sex în mijlocul Marii Moschei în toiul Ramadanului, sau dacă fundamentaliştii îi ardeau de vii pe homosexuali şi apoi îşi coceau cartofi pe cărbuni. N-avea nicio importanţă pentru el, şi era sigur că dacă exista un Dumnezeu, nici *El* nu dădea nicio ceapă degerată pe asta.

Fundamentaliştii vorbeau mereu de parcă Dumnezeu se ofensa foarte rapid din orice, dar Darwin ştia mai bine. Orice Dumnezeu în stare să creeze această porcărie scârboasă şi înfiorătoare de lume nu putea avea sensibilităţi delicate. *Nimic* nu-l ofensa pe Dumnezeu. Oricine îşi deschidea ochii să se uite în jur trebuia să ajungă la concluzia că tot ceea ce ştim despre Dumnezeu, singurul lucru de care putem fi absolut siguri, este că El considera urletele de durere ale oamenilor o muzică mai dulce decât trilurile privighetorilor. Darwin zâmbi. Probabil îi plăceau şi milkshake-urile de căpşuni.

Recruţii fedaini erau în mod ostentativ musulmani, fie născuţi, fie convertiţi, şi nici Darwin nu era diferit. Educaţia religioasă era parte din instrucţie, cu rugăciuni rostite de cinci ori pe zi şi legile regimului alimentar respectate cu scrupulozitate. Nu-i fusese de niciun folos. Evlavia aceasta îi ajuta probabil pe cei cărora le lipsea curajul, dar pentru un om ca Darwin, credinţa era o distragere a atenţiei, dacă nu chiar o piedică. Când fusese acceptat în rândul asasinilor, nu mai

trebuise să se prefacă. Nu existau legi, restricţii sau rugăciuni pentru asasini. Erau liberi.

Darwin se jucă la Cyclops şi-l privi din nou pe Rakkim în baie. Îi plăcea partea când o ridica pe Marian din cadă, o lua în braţe şi o ţinea la piept. I se udau hainele şi apa din părul ei ud îi picura pe ghete, dar o purta pe braţe cu un respect straniu şi tandru, încercând să nu se uite la ea. Darwin avea de gând să folosească exact tandreţea asta împotriva lui. Tandreţea asta îl va ucide pe Rakkim.

O apăsare de buton şi Cyclops descărcă ultima oră de supraveghere. Darwin trecu rapid prin film, împărţind ecranul în patru, câte unul pentru fiecare cameră ce acum filma în infraroşu. Casa Warriq era tăcută şi întunecată, iar cadavrele fuseseră scoase de acolo. Ce păcat. Sperase că persoana din taxiul de după-amiază, cine-o fi fost, se va întoarce să arunce o privire după ce plecase poliţia. Fie că era sau nu Sarah, exista totuşi o legătură. Darwin avea un instinct pentru chestiile astea. Îşi vârî dispozitivul Cyclops înapoi în buzunarul hainei, şi zâmbi. Poate că Sarah aştepta o perioadă cuviincioasă de doliu înainte să se întoarcă la casă.

Uşa de la pivniţa bisericii se deschise brusc şi Rakkim şi poliţistul cel gras ieşiră afară, amândoi destul de nesiguri pe picioare.

Darwin era pregătit. Îl va urmări pe Rakkim şi va afla unde locuia în zilele astea. Oamenii Bătrânului supravegheaseră clubul Blue Moon, dar Rakkim nu se apropiase de el. Cretinii. Darwin găsise de fapt apartamentul lui Rakkim, dar nu mai fusese folosit de mai multe zile. Rakkim curăţase orice s-ar fi putut dovedi folositor, dar lui Darwin îi plăcuse să fie acolo, să încerce hainele din dulap, să stea pe pat, săltând puţin să vadă cât de elastic era. Rakkim avea probabil ascunzători în tot oraşul, camere, studiouri, apartamente amenajate în garaje şi închiriate sub nume false. Rakkim avea o mulţime de trucuri, dar niciunul nu-i va fi de

folos în noaptea aceasta. Darwin nu avea nevoie decât să afle unde-i era baza, ascunzătoarea sigură, în care Rakkim se culca şi-şi visa visele. O dată ce Darwin va şti asta, restul se va aranja de la sine.

Darwin îl văzu pe Rakkim deschizând uşa maşinii, scoţând una dintre cutiile de carton şi punând-o în vehiculul poliţistului gras. Făcu apoi acelaşi lucru cu a doua cutie, iar poliţistul gras nu se oferi deloc să-l ajute. Erau probe ale cazului în cutii? Nu era prea probabil. Dacă ar fi fost probe, ar fi fost puse în maşina detectivului gras încă de la început. Interesant. Maşina lui Rakkim era furată, bineînţeles. Darwin verificase numărul. Şi atunci de ce stăteau Rakkim şi poliţistul cel gras în parcare aşa, fără treabă? Ce aşteptau?

Se deschise din nou uşa bisericii şi încă trei poliţişti ieşiră împleticindu-se, chiuind, luându-se în joacă la pumni. Rakkim îi chemă la el. Poliţistul cel gras interveni şi el, vorbind atât de tare că Darwin aproape reuşi să înţeleagă ce zicea. Cei trei poliţişti se despărţiră, intră fiecare în maşinile de poliţie, iar poliţistul cel gras se duse şi descuie poarta de securitate. Cei trei poliţişti ieşiră încet din parcare, aşteptară, cu motorul pornit, măturând strada cu farurile.

Oh, *chiar* că eşti un băiat isteţ. Darwin se lăsase în scaun să nu fie văzut de afară; lumina reflectorului de la poartă alunecă încet peste parbriz. Auzi o maşină trecând încet pe lângă el, apoi încă una, dar el rămase pe loc. Reflectorul se întoarse, în ritm regulat. Auzi maşinile accelerând, aruncă o privire rapidă peste bord şi văzu lumini roşii de poziţie la distanţă. Maşinile de poliţie erau înşirate în rând în urma maşinii poliţistului celui gras, făcând un ocol la fiecare colţ, cercetând strada după oricine ar fi putut să-i urmărească, asigurându-se că vor ajunge pe autostradă fără a fi urmăriţi.

Darwin îşi porni şi el maşina, dar nu se obosi să încerce să-l urmărească. Trebuia să recunoască –

Rakkim se comporta mereu ca şi cum ar fi urmărit. Un tip dur care ştia cât de uşor pot fi doborâţi chiar şi cei mai duri tipi. Puterea umilinţei, o mişcare de autentic luptător din umbră. Darwin nu cunoscuse decât doi sau trei asemenea indivizi; toţi erau tipi simpatici până când se schimba situaţia, şi atunci, să te păzeşti. Ca asasinii. Puteai să-i arunci oriunde în lume şi în zece minute se vor integra perfect, vor deveni o parte a reliefului uman local. Însă era nevoie de un efort să fii invizibil, şi cea mai mică scăpare putea fi fatală. În cele din urmă, chiar şi cei mai buni luptători din umbră erau descoperiţi şi ucişi. În afară de Rakkim. Supravieţuitorul.

Fără să ştie exact de ce, îi veni în minte tânărul poliţist de la scena crimei din acea după-amiază, lucios şi sclipitor ca un bănuţ nou, dornic să-şi găsească un apartament şi să se mute singur la casa lui. Ah, să fii tânăr din nou! Darwin ieşi în stradă. Avea chef să mai bea un milkshake de căpşuni.

CAPITOLUL 23

Înainte de rugăciunile din zori de zi

Rakkim se furişă afară pe o uşă laterală din clădirea de birouri pe jumătate goală, ieşind în aerul rece al nopţii. Era îmbrăcat în blugi şi cu o bluză bleumarin de trening, cu gluga trasă adânc peste frunte. *Te distrezi deja?* Asta îl întrebase asasinul. Un mesaj în sânge lăsat pe peretele camerei de zi a lui Marian. „Stai numai să te găsesc, jigodie ordinară, şi vedem noi cine se distrează." Rakkim îi spusese lui Colarusso că n-avea nicio şansă împotriva asasinului, dar nimic nu era sigur. Nu avea nevoie decât de noroc. Mai mult noroc decât orice om putea spera să aibă.

Sub picioare îi scrâşniră cioburi de sticlă spartă, iar trotuarul era crăpat şi fărâmiţat pe alocuri. Era patru dimineaţa şi era singur în Bellytown, cum îi spuneau localnicii cartierului dărăpănat din jurul pieţei vaste în aer liber ce aproviziona cu mâncare întreg oraşul. Era patru dimineaţa şi era mahmur de la vinul de biserică, cu stomacul plin de noduri de la furie şi oboseală, dar nu voia să doarmă – de fiecare dată când închidea ochii, vedea chipul lui Marian în cadă, cu părul plutind în apă. O sirenă moartă, departe de mare. Se întrebă unde era Sarah, şi dacă era în siguranţă. În primul rând, se întreba dacă Sarah ştia ce anume începuse.

Un ziar îngălbenit se rostogoli în jos pe stradă, purtat de vânt. Bellytown era slab iluminat, holurile clădirilor baricadate şi cu geamurile acoperite cu scânduri adăpostind vagabonzi fără casă, pensionari fără bani şi imigranţi din interiorul ţării, veniţi să-şi încerce norocul în capitală. Guvernul discuta de ani de zile despre cum va dărâma aceste case, le va rade de pe faţa

pământului şi va construi locuinţe noi, dar vorbele erau singura realizare de până acum.

Colarusso îl lăsase pe Rakkim cu o oră înainte pe aleea din spatele blocului de birouri, îl ajutase să-şi încarce într-un lift de serviciu cutiile şi apoi se dusese acasă. Rakkim dormea într-un birou gol de când îl chemase Redbeard. Acum nu va mai sta aici mai mult de o zi sau două, doar atâta timp cât să răsfoiască jurnalele, şi apoi le va duce la următoarea ascunzătoare. Prima dată însă, trebuia să discute cu Harriet.

Asasinul era pe urmele lui şi voise ca Rakkim să ştie asta. Fie spera ca Rakkim să intre în panică, fie era pur şi simplu prea arogant să se stăpânească. Aroganţa şi îngăduinţa de sine prea mare erau pericolele profesionale ale asasinilor. Zdrobirea vieţilor oamenilor îţi provoca asta. O asemenea putere, ca a lui Dumnezeu, îl golea pe dinăuntru chiar şi pe cel mai puternic om în cele din urmă, iar asasinii erau slabi prin natura lor, oameni slabi, cu un dar special. Anunţându-şi prezenţa, asasinul sperase ca Rakkim să-şi piardă concentrarea şi să facă o greşeală. Dar asasinul era cel care făcuse o greşeală, şi dacă nu realiza asta, era a doua greşeală a sa.

Din blocul de apartamente de vizavi auzi muzică… muzică veche din războiul de dinaintea *ultimului* război, muzică de pe vremea când oamenii se atingeau şi se îmbrăţişau în public. Era probabil un pensionar decrepit care nu putea dormi sau se sculase să meargă la baie şi îşi amintise de vremuri mai bune. Muzica încetă, apoi acelaşi cântec mai începu o dată, şi Rakkim îşi imagină bătrânica sau bătrânul care-l asculta mereu şi mereu, rechemându-şi în minte cine ştie ce amintiri. Continuă să meargă.

Trotuarele se umpleau deja de muncitorii care se îndreptau spre piaţa principală, bărbaţi îmbrăcaţi la fel ca el, cu mâinile în buzunare şi cu ţigara în gură. Camioane pline de legume huruiau pe străzi,

claxonând asurzitor, iar aerul devenea greoi de la mirosul de fructe coapte şi legume. Se opri la un Starbucks cu ferestrele jegoase şi cu interiorul aglomerat şi zgomotos. Comandă un espresso dublu şi un corn cu scorţişoară. Câteva minute mai târziu, chelneriţa îi puse comanda pe masă şi Rakkim îi dădu şase dolari, spunându-i să păstreze restul.

Banii arătau bine, măcar atâta trebuia să recunoşti la noul regim. Abia îşi amintea cum arătau banii vechi, dar ştia că erau verzi şi aveau pe ei chipurile unor oameni morţi. Noile bancnote erau intens colorate, un amestec de nuanţe de albastru, roz şi galben, mai mari decât vechile bancnote. Nu aveau pe ele niciun preşedinte mort. Bancnota de cinci dolari avea imaginea mozaicului uzinei de armament din Detroit, cea de zece clădirea prăbuşită Space Needle, cea de douăzeci o imagine a semilunii deasupra ruinelor oraşului New York, cea de cincizeci arăta Marea Moschee din capitală şi pe cea de o sută era imaginea sfintei Kaaba, marele cub negru din Mecca, radioactiv pentru următorii zece mii de ani.

Îşi bău în grabă cafeaua şi începu să muşte din cornul cu scorţişoară în timp ce se îndrepta spre uşă. Nu-şi dăduse seama cât îi era de foame. Îşi termină cornul şi-şi linse cu grijă degetele. După tot ce se întâmplase, cel puţin avea încă obiceiurile unui bun musulman. Creştinii se strâmbau când îi vedeau pe musulmani lingându-şi degetele după ce mâncau, considerând asta neigienic şi un semn de proastă creştere, dar musulmanii ştiau mai bine. Mâncarea era un dar de la Allah, şi cine ştia care bucăţică din ea conţinea binecuvântarea Domnului?

O văzu pe Harriet mergând în faţa lui pe trotuar, făcându-şi drum prin mulţime, forţând oamenii să-i facă loc pentru gabaritul ei enorm. Era ca o teroristă în haină lungă de blană, o matroană umflată ca o balenă de şaizeci de ani, cu părul

portocaliu aprins şi bărbie lăsată care-i tremura la fiecare pas. Se aplecă peste o tarabă cu fructe şi luă în mână o piersică, aducând-o la nas ca să aprecieze mai bine ce calitate avea, apoi o aruncă la loc şi îşi continuă drumul cu paşi zgomotoşi. Vânzătorul de fructe îi aruncă o privire otrăvită, dar nu comentă.

Rakkim o urmă. Harriet era o creatură a rutinei, făcându-şi turele regulate prin piaţă, fiind mereu printre primii clienţi ai zilei, ca să poată alege cele mai bune produse pentru gusturile ei pretenţioase. Faptul că era atât de previzibilă nu era un pericol pentru ea. Avea nevoie să fie uşor de găsit de potenţialii clienţi, şi-n plus de asta, era protejată. Rakkim văzu un bărbat de cealaltă parte a străzii, mâncând dintr-o pungă de castane fierbinţi, în timp ce se ţinea după ea, o brută îndesată într-o haină albastră, cu gulerul ridicat şi cu un chipiu tras în jos pe frunte. Ziceai că era un marinar… dar nu era marinar. Nu avea privirea mijită a celor care lucrau pe apele sărate. O altă gardă de corp mergea la doar câţiva paşi în urma lui Harriet, un individ înalt care se folosea de un baston, dar nu era şchiop; talpa pantofului drept nu avea modelul de uzură pe care l-ar fi avut la cum îl târa după el, şi nu-şi rotea şoldurile destul. Oamenii credeau că pentru a juca rolul de şchiop nu era necesar decât să ai un baston mare, dar trebuiau învăţate un întreg set de semne subtile şi omul acesta nu-şi dăduse silinţa.

Harriet mai verifică şi piersicile altui vânzător. Luă una în mână, îşi trecu degetul peste ea şi o adulmecă. Dădu aprobator din cap şi alese mai multe piersici pe care le înmână vânzătorului. După ce plăti, puse punga de hârtie cu fructele în coşul de cumpărături şi traversă strada ca să ajungă la tarabele măcelarilor musulmani. Rakkim se duse după ea în pas de plimbare. Văzu una dintre gărzile de corp schimbându-şi poziţia, cel în haina

albastră de marinar simţindu-i interesul. O nimerise bine.

Măcelarii lucrau la mesele de tăiat, ascuţindu-şi cuţitele aplecaţi înainte, zgomot asemănător cu sunetul unor insecte uriaşe ce pocneau din mandibule. Şorţurile lor albe erau pătate de sânge, şi murmurau încontinuu în timp ce lucrau, repetând la infinit numele lui Dumnezeu. Nu era strict necesar; legea musulmană nu pretindea ca numele lui Dumnezeu să fie rostit decât la momentul uciderii animalului, dar Robele Negre proclamaseră că niciodată nu era prea des să invoci numele lui Dumnezeu, iar măcelarii se străduiau din răsputeri să se supună. Măcelarii creştini erau de partea cealaltă a pieţei, aproape de lăzile de gunoi. Creştinii vindeau carne tăiată în mod necorespunzător, animale omorâte prin şocuri electrice, iar tarabele lor se aflau aproape de vânzătorii de peşte care vindeau fructele de mare, pe care nişte musulmani pioşi nu le-ar atinge niciodată: crabi, homari, stridii, moluşte, caracatiţe.

— Bună, Rakkim.

Harriet examina fileurile perfecte, în timp ce măcelarul de la tarabă aştepta răbdător să se hotărască. Era o atee convinsă, dispreţuitoare faţă de toţi credincioşii, dar ştia că mărfurile cele mai bune de orice fel erau rezervate doar credincioşilor. Arătă o bucată mare şi frumoasă de carne şi se răsuci, îl îmbrăţişă stângaci pe Rakkim, cu haina de blană caldă şi aburindă în aerul umed. Mirosea a parfum franţuzesc de trei sute de dolari uncia.

— Arăţi ca dracu'.

Rakkim îi pipăi blana castanie bogată.

— Bizam?

— Samur rusesc.

Harriet îi dădu mâna la o parte, apoi verifică dacă mai avea la gât şiragul de perle negre. Plăti măcelarului pentru carne. Câteva momente mai

târziu se plimba împreună cu Rakkim pe trotuar, iar cele două gărzi de corp se ţineau după ei la distanţă.

— Eşti gata în sfârşit să-mi accepţi oferta?

— Nu de asta sunt aici.

Părul în cârlionţi de un portocaliu aprins al lui Harriet era cărunt la rădăcină, şi obrajii îi erau acoperiţi de fard, dar ochii cenuşii erau foarte intenşi.

— Nu face pe inabordabilul. Am un director de societate de sonde de petrol implicat într-o dispută urâtă pentru un patent cu un competitor. *Foarte* urâtă. Are o limuzină blindată şi protecţie armată douăzeci şi patru de ore, dar tot face pe el de frică de fiecare dată când iese din casă să meargă la moschee. Faci cu el un contract de securitate pe doi ani şi-ţi poţi cumpăra o vilă în Hawaii şi să ţi-o umpli de dansatoare. Presupunând că supravieţuieşte, bineînţeles. Spune-mi numai un preţ.

— N-am niciun preţ, zise Rakkim, vârându-şi mâna în coşul ei de cumpărături.

Evită piersicile şi şterpeli în schimb o caisă. Muşcă. Era incredibil de dulce, perfect coaptă. Gărzile ei de corp erau mai aproape acum, cel în haina marinărească prefacându-se că examinează o tarabă cu carne de miel.

Harriet le făcu un semn cu mâna şi gărzile de corp se retraseră mai în spate.

— Atunci, de ce eşti aici?

Rakkim mai muşcă o dată.

— Am o mică problemă.

— Vrei o mică armă ca să-ţi rezolvi mica problemă? întrebă Harriet, cu bărbia săltând. Eu nu mă ocup de aşa ceva, bineînţeles, dar am sursele mele.

— Armele sunt supraestimate, zise el, terminându-şi caisa şi aruncând sâmburele în şanţ, speriind pescăruşii ce culegeau prin gunoaie. Am nevoie de ajutorul tău să găsesc un asasin.

— Asta e uşor. Lucrez de ambele părţi ale baricadei, ştii asta.

Rakkim se apropie mai tare de ea.

— Un asasin *fedain.*

Harriet chicoti. Lui Rakkim i se păru că sună ca o cioară sfâşiată în bucăţi. Mai mulţi oameni din jur le aruncară o privire, dar îşi întoarseră ochii imediat. Harriet nu se oprise în loc, şi haina de blană îi flutura în jurul genunchilor.

— Ştiu că nu sunt prea mulţi pe piaţă, zise Rakkim.

— Nu e *niciunul* pe piaţă. Sunt de douăzeci de ani în meseria asta şi încă n-am întâlnit niciodată unul adevărat. Oh, au fost destui care-au încercat să se dea drept asasini fedaini, dar toţi s-au dovedit nişte escroci. Îl bătu uşor cu mâna pe braţ, strângându-l brusc cu degetele ei groase. Cei adevăraţi nu atrag atenţia asupra lor, nu-i aşa?

Rakkim nu răspunse.

— Am o grămadă de foşti soldaţi în carneţelul meu negru, o mulţime de foşti poliţişti, chiar şi câteva foste gărzi de corp prezidenţiale, dar fedaini… ăştia sunt greu de procurat. Cum am spus, ai putea să-ţi scrii propriul cec numai din asta, zise Harriet cu ochii îngustaţi. Dar tu eşti mai mult decât un simplu fedain. Atâta lucru ştiu şi eu.

— N-am fost asasin.

— Orice-ai fi, eşti calitate a-ntâia, am observat asta încă de prima dată când te-am văzut. Inteligent, tăcut, şi ai vederea aia de trei sute şaizeci de grade, dar fără să sari în ochi, şi toate se combină chiar la *fix,* ştii? M-am uitat o singură dată la tine şi m-am gândit: „Ăsta poate fugi printr-o ploaie torenţială ferindu-se de stropi aşa de bine încât nu s-ar uda deloc”, zise ea, lingându-şi buzele ridate, vopsite în portocaliu.

— Asasinul ăsta pe care-l caut eu, poate că nu şi-a oferit serviciile după ce a plecat de la fedaini. Chiar dacă nu l-ai întâlnit direct, sper că ai dat de semnătura lui la unele misiuni. Poate ai avut vreun

client de mare clasă, unul foarte bine acoperit, care a fost găsit mort într-o dimineaţă şi oamenii tăi nici nu şi-au dat seama ce se întâmplă. Ţi se pare familiar?

Harriet se opri lângă un vânzător de peşte şi se uită îndeaproape la şirurile de somoni argintii şi păstrăvi pătaţi cu roşu, aliniaţi frumos pentru inspecţie.

— Harriet? S-a petrecut vreodată scenariul ăsta cu vreun client foarte important?

— Nişte lapsusuri ocazionale în securitate sunt parte din meserie. Când se întâmplă, plătesc penalizările pentru eşec către familie sau cine-o fi şi trec mai departe.

— Nu vorbesc de un lapsus în securitate. Nimeni n-a făcut nicio greşeală. Individul pe care-l caut are fler. Totul e perfect pentru un minut… oamenii tăi sunt poate chiar în contact audio cu gărzile clientului, şi apoi dintr-odată e linişte. Când apar întăririle, toată lumea a murit. Gărzile, clientul, toţi. Se poate chiar să fie morţi în mod *interesant,* sau poate nici acum nu ţi-ai dat seama cum au fost surprinşi. Îţi aminteşti ceva de genul ăsta? Sau ceva similar care li s-a întâmplat rivalilor tăi?

Harriet se uită la el cu atenţie.

— Dacă n-ai fost asasin, atunci *ce* specializare fedain ai avut? Ştiu că n-ai fost genul obişnuit.

— Am lucrat la spălătorie. N-am întâlnit nicio pată pe care să nu reuşesc s-o scot.

— Da, ăsta e un fel de a privi lucrurile, zâmbi Harriet.

Se apropie de o tarabă de carne – bucăţi sclipitoare şi lucioase de carne de vită, oaie şi capră. Verifică un aranjament de capete de capră, legănându-şi bărbia cu degetul arătător.

— Minunate, nu crezi?

Rakkim aruncă o privire către capete, la ochii şi la boturile căscate. Şiroaie roz se prelingeau printre cuburile de gheaţă în care erau aranjate.

— Nu-mi place mâncarea care se uită la mine.
— Vai de mine, da' ce floricică delicată mai eşti!
Rakkim văzu bruta în haina de marinar reflectat în bolul de oţel inoxidabil de pe cântarul măcelarului, imaginea individului distorsionată, cum se mişca de pe un picior pe celălalt. Cel cu bastonul se apropie de ei şchiopătând din cealaltă parte a străzii.
— Cred că băieţii tăi sunt neliniştiţi.
— I-ai şi văzut deja, clătină Harriet din cap. Încă îi evaluez pe ăştia doi. Poate că nu-s ei chiar aşa de buni pentru supraveghere, dar amândoi sunt luptători de nivel înalt. Tipps, cel înalt cu bastonul, a fost instructor de lupte de stradă la Poliţia Congresului. Grozzet, cel cu haina de marinar, a fost în Forţele Speciale. A condus o echipă de atac pentru Robele Negre timp de cinci sau şase ani. Un adevărat vânător de evrei, după câte am auzit, cu o râvnă şi sârguinţă ca ale unui porc în căutare de trufe. Cred că eu plătesc totuşi mai bine sau poate că nu i-a plăcut ideea să lucreze pentru noul mullah, Ibn Azziz.
— Sau poate i s-au terminat toţi evreii.
— Se spune că Oxley a făcut un infarct. Cel puţin asta e versiunea oficială, zise Harriet, făcând încă un semn din mână. Tu ce-ai auzit? Redbeard şi-a vârât coada pe acolo?
Rakkim rămase cu ochii aţintiţi pe cântar.
— Fugăreşte-ţi băiatul.
Harriet se întoarse şi-l văzu pe Grozzet apropiindu-se.
— Nu cred că pot. E cam nevricos.
— Sunt într-o dispoziţie proastă, Harriet.
Harriet se îndepărtă de el câţiva paşi, învelindu-se mai strâns în căldura moale şi plăcută a hainei de samur.
— Să înceapă jocurile, zise ea, cu ochi copilăreşti.

Tipps era de cealaltă parte a străzii. Îşi scosese o rapieră din baston, şi se apropia prudent. Grozzet era mai aproape, cu ceva ascuţit sclipindu-i în pumn, fără nicio încercare de a-şi deghiza intenţiile. *Chiar* că era nevricos. Probabil genul de nevroză provocată de un regim zdravăn de amfetamine. Echipele de atac funcţionau cel mai bine cu ajutorul curajului chimic… orice le putea mări forţa fizică şi micşora inhibiţiile morale pentru munca murdară pe care o făceau.

— Eşti sigură că vrei asta, Harriet? N-o să-ţi fie de niciun folos morţi.

— Nu-mi sunt de niciun folos nici acum. Nu încă, cel puţin.

Oamenii veniţi atât de devreme la cumpărături în piaţă se împrăştiară, dar nu prea departe, punându-se la adăpost în spatele tarabelor din apropiere. Voiau să se uite, şi tot asta voiau şi gardienii publici din piaţă, măcelarii şi vânzătorii de peşte, toţi aplecându-se în faţă ca să vadă mai bine, murmurând între ei. Nişte Robe Negre stăteau într-un colţ cu mătăniile lor, cu feţele lipsite de orice expresie, enumerând în linişte cele nouăzeci şi nouă de nume ale lui Dumnezeu.

Rakkim îl întâmpină pe Grozzet.

— Bună dimineaţa.

Grozzet încetini. Era un bărbat masiv, cu gâtul gros ca de bivol şi barba neagră şi răvăşită. Ochii i se roteau în cap.

— Jidanul ăsta îţi face probleme? o întrebă el pe Harriet.

— Ai nevoie de confirmare *verbală,* după semnalul de cerere de ajutor? se răsti Harriet. O să trebuiască să menţionez asta oricărui potenţial client.

— Eu tocmai plecam, zise Rakkim.

— Nu, tu tocmai mureai.

Grozzet se ghemui la pământ, strângând în mână un pumnal al Forţelor Speciale.

— Niciodată nu mi-a plăcut poziţia asta de luptă, zise Rakkim. Adică e o postură acceptabilă pentru o operaţiune a Robelor Negre, de înjunghiere şi fugă, dar îţi pierzi mobilitatea. Şi ţii prea strâns cuţitul în mână, dar poate ţie nu-ţi pasă.

Căscă, şi-l urmări pe Tipps cu coada ochiului.

Grozzet zâmbi. Avea dinţi minunaţi, regulaţi şi albi. Tot restul figurii şi trupului său era grosolan şi neîngrijit, dar dinţii arătau ca scoşi din cutie. Rămase cu ochii aţintiţi pe Rakkim în timp ce-şi ajustă felul cum ţinea pumnalul.

— Uită-te la mine, Harriet. După ce vezi ce-i fac maimuţoiului ăstuia, o să-mi dublezi rata minimă.

— Acum mi-ai rănit sentimentele, spuse Rakkim, privindu-l pe Grozzet cu atenţie nu în ochi, ci la *colţurile* ochilor, ştiind că acolo va vedea momentul lansării atacului. Cred că o să trebuiască să mă aşez pe bordură şi să plâng un pic…

Grozzet se năpusti asupra lui, cu pas mic, care era de fapt o mişcare destul de bună. O schimbare de viteză le strica ritmul multor luptători. Era o mişcare bună, dar Rakkim era suficient de rapid să n-aibă nevoie să urmărească mişcarea mâinii lui Grozzet… nu trebuia să-i privească decât ochii.

Când pasul ieşit din ritm nu-l dezechilibră pe Rakkim, Grozzet îl atacă în forţă. Rakkim cronometrase totul perfect, înşfăcând un cap de capră şi izbindu-l pe Grozzet în faţă cu el. Capul de capră, numai os şi coarne, îi sparse nasul şi-i zdrobi dinţii din faţă. Grozzet se împletici, scăpă pumnalul şi apoi se prăbuşi pe trotuar.

Rakkim legăna capul de capră de un corn striat şi se uita la Tipps care se apropia încet. Tipps avea şi el în mână rapiera, dar Rakkim nu făcu nimic altceva decât să învârtă încontinuu capul de capră, ţinându-l de corn. De pe degete i se scurgeau pe jos picături mari de sânge.

Grozzet era ghemuit în poziţie fetală pe asfalt, şi sângele îi şiroia printre cioturile dinţilor, năclăindu-i barba.

— Nu e uşor să-ţi dai seama ce să faci, nu-i aşa? îi zise Rakkim lui Tipps. Poate am avut pur şi simplu un noroc chior… sau poate că Grozzet nu e chiar aşa de bun cum zice toată lumea. Pun pariu că tu eşti *mult* mai bun.

Tipps ezită, apoi îşi ridică rapiera la frunte în formă de salut şi se trase înapoi. Când ajunse de cealaltă parte a străzii, începu să alerge.

Rakkim azvârli capul de capră înapoi pe taraba cu gheaţă. Harriet se uită după Tipps cum alerga ocolind tarabele înşirate pe stradă, îmbrâncind oamenii care-i stăteau în cale.

— Întotdeauna îi recunoşti pe absolvenţii de colegiu – sunt destul de deştepţi să ştie când sunt depăşiţi, spuse el, netezindu-şi părul. Ah, ce bine, ia uită-te în jur, Rakkim. Sunt vreo treizeci sau patruzeci de oameni care au văzut spectacolul ăsta. Pe la prânz cam de zece ori pe-atâta vor auzi despre el. Câţi crezi c-o să se hotărască pe loc că pur şi simplu *trebuie* să-şi facă rost de o gardă de corp? E o lume periculoasă, tocmai le-ai dovedit-o. Se uită la Grozzet care se îndepărta târâş, şi-şi atinse perlele. Credeam că-ţi va crea mai multe greutăţi. A avut recomandări minunate.

Oamenii din jur se agitară, iar cumpărătorii se risipiră care încotro, dornici să-şi continue ziua. Să le spună prietenilor lor. Exact cum spusese Harriet. Un măcelar anunţă în gura mare că specialitatea zilei era pieptul de pui, la 3,99 dolari livra, şi un muncitor mare cât un urs trecu greoi pe lângă ei cărând o jumătate de vită pe umăr. Un camion claxonă la capătul străzii, şi oamenii se feriră în grabă din calea lui. Cele două Robe Negre rămaseră pe loc.

Rakkim se spălă pe mâini cu furtunul folosit de vânzătorii de peşte, frecându-şi palmele cu forţă în apa aşa de rece că-i amorţiră degetele.

— Omul pe care-l caut, asasinul ăsta… poate că oamenii nu-l cunosc, dar n-ar putea uita ce-a făcut. Vreau să te interesezi.

— Vorbeşti de parcă-mi dai un ordin.

— Consideră-l preţul colaborării dintre noi, zise Rakkim, ştergându-şi mâinile de blugi.

Harriet îşi mângâie gâtul. Grozzet ajunse la şanţ înainte să-şi piardă cunoştinţa. Harriet se uită la sângele ce se scurgea pe pietrele de pavaj, formând un mic vârtej în jurul unei frunze răsucite de salată.

— Ştii că sunt oricând bucuroasă să te ajut. Nu ştiu dacă se poate numi o moarte *interesantă,* cum ziceai, dar joia trecută un vânător de recompense a fost găsit într-un apartament din Ballard cu un beţişor de mâncare chinezească vârât prin ochi. Ăsta ar fi stilul asasinului tău fedain?

— Nu… Rakkim îşi înclină capul într-o parte. Lucra pentru tine?

— Bineînţeles că nu. Ştii că eu nu tratez cu personajele alea.

— Pe cine căutau?

— O mireasă fugară, zise Harriet, alegând o piersică bine coaptă din pungă. Totul foarte pe ascuns, ca de obicei, dar am auzit că se plătesc nişte bani foarte frumoşi pentru ea şi că nu e nicio problemă dacă marfa e deteriorată puţin în timpul recuperării.

— A avut loc recuperarea?

— Nu.

Harriet luă o muşcătură mare din piersică şi sucul i se scurse pe la colţul gurii. Harriet îşi vârî mâna cealaltă dedesubt să prindă picăturile scăpate.

— Dar, ştii cum se spune, şi mâine e o zi.

Pe cizmele lui Rakkim era sânge, dar şi acela se va spăla. Se uită la Harriet.

— *Unde* în Ballard s-a găsit cadavrul?

CAPITOLUL 24

După rugăciunile de după-amiază

Rakkim înconjură o dată blocul de apartamente unde îi spusese Harriet că fusese găsit cadavrul, încercând să găsească vreun vehicul ce nu părea să se potrivească în zonă. Informaţiile lui Harriet erau de obicei de încredere, dar asta nu însemna că şi ea era aşa. Rakkim nu avea idee dacă exista vreo recompensă pe capul lui, dar Harriet ar şti asta şi, deşi i-ar cumpăra poate flori la înmormântare şi ar vărsa lacrimi adevărate, afacerile rămâneau afaceri. Rakkim parcă în spatele clădirii. Coşurile de gunoaie erau arhipline, muştele roiau zumzăind în jurul resturilor putrede de mâncare şi al cutiilor ude de pizza. O briză răcoroasă alungă momentan muştele, dar se întoarseră. În curând va ploua.

Ballard era o parte mai veche şi mai părăginită, un amestec de muncitori catolici şi musulmani căzuţi în păcat. Chiar şi moscheile păreau triste şi neglijate, cu pereţii exteriori crăpaţi şi prăfuiţi, şi chemarea la rugăciune, care tocmai se terminase, fusese o înregistrare, şi încă nu una bună, vocea muezinului auzindu-se slab şi distorsionat. Oamenii de pe stradă erau în majoritate moderni frânţi de oboseală şi apatici, cu gulerele ridicate împotriva umezelii.

Monoraiul trecu vâjâind pe platforma de deasupra străzii principale, cu vagoanele sclipitoare îndreptându-se spre centrul oraşului. Sistemul de monoraiuri era mândria capitalei, un proiect de mai multe miliarde de dolari iniţiat de preşedintele Kingsley în primii ani ai administraţiei lui, ce avusese scopul de a arăta lumii că statul musulman era capabil de proiecte tehnologice măreţe. Douăzeci de ani mai târziu, deşi de obicei plin până la refuz, monoraiul era în

continuare curat, silenţios, sigur, ieftin şi de încredere. Fără niciun graffiti. Asta de când nişte puştani care se jucaseră de-a prinselea în monorai fuseseră executaţi în primul an de funcţionare. Monoraiul funcţiona cu pierderi uriaşe, dar costul exact pentru oraş era un secret de stat. Autobuzele erau murdare şi lente, autostrăzile erau degradate aproape complet, dar monoraiul rămăsese exact ca în viziunea măreaţă a preşedintelui. Pe Rakkim nu-l impresionă. El fusese în dictaturile din America de Sud unde străzile erau inundate de apele de canalizare, dar cinematografele erau nişte palate digitale, gratuite pentru toţi, cu scaune de piele moale şi fină ca mătasea şi sunet simfonic.

Cadavrul vânătorului de recompense fusese găsit în apartamentul 302. Rakkim urcă scările câte două, ţinându-se cât mai aproape de perete să minimizeze zgomotul. Urcă până la etajul patru, traversă coridorul până la scările de pe partea cealaltă, ascultând. Din apartamente se auzeau sunete de la televizor, reclame, râsete înregistrate la comedii şi buletine de ştiri. Întotdeauna era câte un buletin de ştiri de ultimă oră.

Pe hol se simţeau mirosuri de bucătărie, un amestec ameţitor de ceapă şi ceai de mentă. Cineva prăjea un pui la numărul 409, un copil cânta fals – Rakkim îşi imagină un bărbat venind în curând acasă de la lucru, urcând scările, cu hainele lipicioase de sudoare, întrebându-se dacă vor putea vreodată să-şi permită o casă a lor. Şi-l imagină pe bărbat mergând exact pe holul acesta, mirosul de mâncare din ce în ce mai puternic, oprindu-se în faţa uşii să asculte cântecul copilului. Bărbatul se va fi îndreptat de spate şi-şi va netezi hainele înainte să deschidă uşa, iar copilul se va arunca în braţele lui. Soţia lui îl va întreba ce fel de zi a avut şi bărbatul va minţi, va spune că a fost bine, că totul a fost foarte bine. O va săruta şi-i va simţi transpiraţia şi adierea de parfum de după ureche, din mica sticluţă pe care i-o cumpărase de

ziua ei. Parfumul de seara trecută se mai simţea şi acum. Rakkim rămase în faţa uşii, ascultând copilul cântând, iar acum era alt cântec, şi n-avea idee de cât timp stătea acolo. Coborî încet treptele către etajul trei, verificând întâi casa scărilor în sus şi în jos, zguduit de această scăpare, de neatenţia de moment.

La etajul trei erau mirosuri diferite. Cineva gătea varză şi mirosul acoperea orice miros de mâncare mai gustoasă gătită de alţii. Apartamentul 302 era aproape la capătul coridorului, imediat după o cămăruţă de mături închisă cu scânduri bătute în cuie. Când trecu pe lângă 300, auzi un scârţâit în spatele uşii. Rakkim se opri. Rămase unde era, uitându-se la gaura cheii, şi văzu umbra de sub uşă mişcându-se ca şi cum cineva se îndrepta spre interiorul încăperii. Rakkim se duse la 302, şi aici simţi alt miros. Mai rău decât varza. Uşa era încuiată, dar una dintre balamale fusese răsucită, şi Rakkim făcu ceea ce făcuse şi ultimul vizitator. O împinse şi cuiul ce abia se ţinea în cadrul uşii ieşi imediat. Intră în cameră. Ferestrele erau larg deschise. Asta îmbunătăţea situaţia, dar nu cu mult.

Sarah *fusese* aici. Hainele ei erau aruncate pe jos, o rochie cu floarea-soarelui pe care o purtase la una dintre întâlnirile lor. O rochie de primăvară, deşi primăvara se terminase de o lună. Deci era un semn al încrederii ei. Se bucură să vadă distrugerea camerei, mobila răsturnată, uşile sparte de la dulapuri şi frigiderul tras la o parte. Era bine să vadă acest vandalism, această cercetare turbată – căci asta însemna că n-o găsiseră. O cercetare a camerei nu-i va oferi nimic, dar cercetă totuşi. Nu lăsase nimic de valoare în urmă, nimic ce putea indica unde plecase. Şi asta era o lecţie a lui Redbeard.

Când se întoarse iar în hol, închise uşa din faţă şi se îndreptă spre scări. La numărul 300 se auzi

iar un scârţâit. Bătu la uşă. Niciun răspuns. Mai bătu o dată.

— Deschide sau dărâm uşa.

— Cine eşti tu, lupul mare şi rău? răspunse o voce înăbuşită.

Rakkim râse.

— Deschide numai uşa.

Uşa se întredeschise uşor. Un bătrân într-un halat de baie în dungi se uită la el prin spaţiul permis de lanţul de siguranţă dintre uşă şi ramă. Avea o barbă ţepoasă şi căruntă, nerasă de vreo trei-patru zile.

— Femeia care a locuit la uşa vecină e o prietenă de-a mea.

— Bravo ţie.

— Trebuia să treacă pe lângă uşa dumitale ca să ajungă la scări. Cred că ai văzut-o de fiecare dată când a plecat. Şi de fiecare dată când a revenit. Nu cred că se întâmplă multe pe-aici pe care să nu le vezi.

— Nu vreau niciun necaz, domnule.

— Mă cheamă Rakkim.

— Hennesy.

— Mă laşi să intru, domnule Hennesy? Nu vreau să-ţi fac niciun rău.

— Am mai auzit eu asta şi altădată, zise Hennesy, ştergându-şi nasul cu mâneca halatului de baie. N-ai decât să intri, oricum o să faci ce vrei, zise el deschizând uşa, şi lăsând lanţul de siguranţă să cadă la podea. Ceilalţi nemernici nu s-au obosit să se prezinte, aşa că presupun că tu eşti cel politicos.

Rakkim închise uşa în urma lui. Covorul era uzat în faţa uşii, de unde bătrânul supraveghease holul în ultimele câteva secole. Televizorul de pe peretele din faţa canapelei fusese smuls din suportul lui şi ecranul era sfărâmat.

Hennesy se duse la o măsuţă de lângă fereastră şi se aşeză pe scaun. Îşi împreună mâinile şi aşteptă ca Rakkim să se aşeze în faţa lui. Pe masă

era o ceaşcă de cafea rece, cu frişcă închegată. O farfurie cu resturi de pâine prăjită lângă un borcan deschis cu gem de mure.

— Ţi-am spus că nu ştiu nimic.

Rakkim văzu că urechea dreaptă a lui Hennesy era crestată la distanţe egale pe toată lungimea. Marginile erau aproape rană deschisă, cu o crustă subţire pe deasupra. Cel care făcuse acest lucru se oprise la mijlocul urechii stângi. Se plictisise, probabil.

— Ar trebui să-ţi pui nişte unguent antibiotic.

Hennesy îşi atinse delicat urechea.

— E greşeala mea că ţin o foarfecă de croitorie la vedere. Era a soţiei mele…

— Ar fi găsit ei altceva. Ceva chiar mai rău. Oamenii de genul ăsta… pun mâna mereu pe ce e la îndemână.

Hennesy închise capacul borcanului de gem şi scutură firimiturile de pe masă pe jos.

— Ziceau că e o criminală căutată de poliţie. O fugară care a omorât un bărbat care a încercat să o aducă acasă. Eu n-am avut nimic să le spun. N-am nimic să-ţi spun nici ţie.

— Nu te cred, domnule Hennesy.

Hennesy sorbi din cafeaua rece.

— Îmi mijesc ochii… mă uit, şi văd moartea peste tot în jurul tău, domnule. Ai venit aici să mă omori? Aş vrea să ştiu.

— O *iubesc,* domnule Hennesy. Oamenii care te-au tăiat cu foarfecă… ce crezi că i-ar face lui Sarah dacă ar găsi-o?

— Asta nu-i treaba mea.

Rakkim clătină din cap.

— Poate că nu e treaba dumitale, dar ţi-ai asumat responsabilitatea pentru ea. Aşa eşti dumneata. Nu eşti singurul care poate vedea lucruri despre oameni.

Hennesy se jucă absent cu o pungă de alune cu fistic de pe masă.

— *Ea* mi-a dat astea. Mi-a zis că o cheamă Rachel, dar ştiam eu că nu-i aşa. Era o fugară. Avea privirea aceea. *Aprigă.* Nepoata mea şi-a părăsit soţul acum câţiva ani. Şi-a luat cei doi copii şi-a fugit. Nu pot mânca alune, zise el sorbind din cafea. Îmi fac praf digestia dacă mă ating de ele, dar i-am fost recunoscător pentru amabilitate. Rakkim îl lăsă să vorbească. Cu ceilalţi am făcut pe prostul. Le-am spus că n-aud bine, dar am urechi bune. Hennesy îşi atinse din nou cartilajul crestat. Recunosc paşii oricărei persoane din blocul ăsta. Pot să închid ochii şi ştiu dacă sunt de-aici sau nu. Câteodată îmi doresc să nu aud aşa de bine, adăugă el, cu glasul spart. I-am auzit urcând scările acum câteva nopţi… erau trei. Doi au plecat puţin mai târziu, dar unul a rămas, ascuns pe hol. După aceea… clătină din cap. După aceea, am auzit lucruri pe care aş vrea să le uit. Se uită urât la Rakkim. L-a omorât pe omul ăla, pe vânătorul de recompense, dar a meritat-o. Am stat cu urechea lipită de perete şi am auzit fiecare cuvânt. Ar fi putut fi nepoată-mea acolo, zise el, cu ochii sclipind de lacrimi nevărsate. Şi eu am stat pur şi simplu să ascult.

— A atacat-o?

— Am auzit-o luptându-se cu el. Am auzit-o şi n-am făcut nimic.

— A fost *rănită,* domnule Hennesy?

— N-am văzut sânge pe ea, zise Hennesy, uitându-se la mâinile lui. Nu eram aşa un laş pe vremuri. Am fost rănit în Bătălia de la Chicago. Se pare că a fost un punct de răscruce în război, dar nu mă întreba pe mine. Tot ce ştiu e c-am făcut pe mortul două zile pe Illinois Avenue cu un glonţ în burtă. Papistaşii mergeau peste tot, împuşcându-i pe răniţi. Eram tânăr atunci, era uşor să fii curajos. Acuma, nu mai merită nici pe dracu'.

Rakkim acoperi mâna omului cu a lui. Pielea lui Hennesy era ca hârtia cerată.

— De unde ai *ştiut* că nu e rănită?

— Am văzut-o trecând pe lângă uşa mea. Era grăbită. Cine ar putea să o învinovăţească?

— Da, dar cum ai văzut că n-avea sânge pe ea? În timp ce trecea pe lângă vizor… *în grabă?*

Hennesy rămase tăcut.

— Poate *acum* e momentul să fii curajos. Poate asta e a doua ta şansă.

— Am urmărit-o, zise în cele din urmă Hennesy. Am mers după ea când a plecat. Pot să mă mişc în linişte când vreau. Şi dacă eşti bătrân, oricum nimeni nu te mai bagă în seamă.

— Unde s-a dus?

— La monorai, răspunse Hennesy rapid.

Acum era dornic să spună totul cât mai repede ca să nu apuce să se răzgândească. Redbeard spunea întotdeauna că informaţia cel mai greu de extras era prima.

— Călătorea fără bagaje. Mergea ca şi cum avea o destinaţie clară. Nu s-a uitat în urma ei nici măcar o dată. Ca şi cum nu-i mai păsa sau poate îi era frică să se uite. Aproape am pierdut-o în mulţime la staţia de monorai. Am intrat în vagonul următor exact înainte să se închidă uşile. Întotdeauna am avut noroc în stilul ăsta. Ştiu cum sună, dar ăsta e adevărul. O dată, de pildă…

— La ce staţie s-a dat jos?

— Da, numai faptele, nu?

Rakkim îi întâlni privirea.

— Exact.

— E bine. Mă bucur că nu mă abureşti cu prostii, spuse Hennesy, trăgându-se de nas. A coborât pe Orion Street, şi m-am dat şi eu jos tot acolo. E marginea Zonei. Ciudat loc unde să fugi.

— Unde s-a dus în Zonă?

Rakkim ştia deja răspunsul, dar trebuia să întrebe.

— La un club de noapte. Cu lumini stridente şi muzică dată tare… În tinereţe eram grozav de bun dansator. Încerc să-mi amintesc cum se numea. Blue Moon, asta e. Era pe vremuri un cântec care

se numea aşa. Tata i-l cânta mamei când eram eu mic. A trecut mult de-atunci… ce-i cu tine?

— Ai mers după ea înăuntru?

— N-a stat mult. Am văzut-o urcând într-un taxi şi asta-i tot.

— De unde a luat taxiul? Din faţa clubului?

— Mai jos din stradă. Exact în faţa cinematografului cu filme vechi. Rula *Războiul stelelor*. Ador filmul ăla. L-ai văzut vreodată?

— Cât era ora?

— Cam zece patruzeci şi cinci. Pui întrebări încontinuu, nu-i aşa? Ta-ra-ta-ta-ta-ta, ca mitraliera.

— Eşti sigur că atâta era ora?

— Mai rula o dată *Războiul stelelor* de la unsprezece, aşa că am avut timp să-mi cumpăr un hotdog. Ţi-am spus că am mereu noroc la lucrurile mărunte, zise bătrânul, aplecându-se peste masă. Era *diferită* când a ieşit din clubul ăla. După tot ce se întâmplase în seara aia, era destul de sigură pe ea până să se întâmple totul. Doar am urmărit-o, ştiu ce vorbesc. Arăta ca orice fată modernă obişnuită, ieşită în oraş să se distreze… dar când a ieşit din club, era pe punctul de a plânge. Ca şi cum toată grozăvia aia de noapte o ajunsese în sfârşit din urmă. Te simţi bine? întrebă el, uitându-se cu atenţie la Rakkim.

— Ce fel de taxi a luat? Un taxi galben? Saladin Transit?

— Nu, era o maşină din aceea neautorizată… taxiuri ţigăneşti, cum le ziceam pe vremuri. Era un Ford maro, dar nu i-am văzut numărul, aşa că degeaba mă întrebi.

Rakkim se ridică în picioare.

— Mulţumesc.

— Cei care-au venit să-mi bată la uşă după ce şi-au găsit amicul mort… zise Hennesy, uitându-se fix înainte. Cei doi vânători de recompense, m-au trântit pe scaun, şi urâtul ăla cu jacheta de piele a luat foarfecă de croitorie şi au început să-mi

clănţăne dinţii înainte să mă atingă. Au râs. Dac-ai auzi râsul ăla, nu te-ai mai gândi în viaţa ta că mai poţi auzi ceva amuzant. Mi-am spus atunci, mi-am *promis* că n-o să le spun nimic.

— Ai păstrat secretul pentru Sarah, domnule Hennesy. Nu ai de ce să-ţi fie ruşine.

— Am ascultat cum a atacat-o pe fata aia şi n-am făcut nimic, zise Hennesy, uitându-se fix înainte. N-am bătut în perete şi n-am tras alarma de incendiu. Am stat numai şi-am *ascultat.*

— N-ai trădat-o după aceea. I-ai lăsat să te taie, dar n-ai trădat-o.

Hennesy pipăi punga cu fistic.

— Când o găseşti… spune-i că-mi pare rău.

CAPITOLUL 25

Rugăciunile de după apusul soarelui

— Ăsta mi se pare mai scump decât îmi pot eu permite, domnule Conklin, zise tânărul poliţist frumuşel, uitându-se în jur în camera de zi a apartamentului. Sunt sigur că eşti un agent imobiliar grozav, nu zic că nu, dar probabil nu ştii cât aduce acasă un simplu poliţist de patrulă.

— Aiurea, domnule ofiţer Hanson, replică Darwin. Dacă vrei…

— Dacă vreau… ce?

— Poţi. Dacă vrei, poţi.

Hanson îşi scărpină barba blondă şi rară.

— Asta n-am mai auzit-o. Mă rog, cât trăieşte omul învaţă.

Darwin încuviinţă.

— N-aş fi putut-o zice mai bine nici eu.

Hanson se roti prin camera de zi goală cu pantofii lui mari, negri şi lucioşi. Trase de centură, ajustându-şi pistolul la brâu. Tocmai îşi terminase tura, şi pe faţa lunguiaţă i se citea oboseala, dar era încântat la gândul posibilităţii de a se muta din camera de la subsolul casei părinţilor lui. Trecu un deget peste poliţa căminului pe gaz şi observă aplica de argint de pe perete ce indica încotro era Mecca.

— Este o moschee la câteva minute pe jos de aici şi o alimentară la două străzi distanţă, zise Darwin. E un cartier liniştit, şi bucătăria a fost renovată recent. Optzeci şi cinci de metri pătraţi. Nu e o vilă, dar ar trebui să fie destul de mare pentru tine… şi fetele alea catolice pe care ziceai că le preferi.

Hanson se îndreptă de spate. Avea ochii vioi ca un căţeluş. Bestii dezgustătoare.

— Cum am spus, ai o moschee în apropiere, dar eşti la doar cincisprezece minute cu maşina de Zonă. Sunt sigur că eşti familiar cu tentaţiile Cartierului Creştin.

— Mda… dar, mă rog, nu în uniformă, rânji Hanson, aplecându-se să pipăie covorul albastru miţos. Ăsta e chiar frumos, zise el, ridicându-şi spre Darwin faţa lungă, ca de cal. Covorul din camera mea are firimituri de biscuiţi în el de dinainte de-a mă naşte eu. Dar nu-mi vine să cred că nu cere mai mult pe el, continuă el, ridicându-se şi ştergându-şi palmele de pantaloni.

— E un vânzător motivat. Asta înseamnă că proprietarul e nerăbdător să-l vândă. Vrea să se mute în Palm Springs. Zice că s-a plictisit de-atâta ploaie.

— Mie-mi place ploaia.

— Şi mie. Curăţă toate lucrurile, nu ţi se pare?

— Exact aşa. După ziua de ieri… după ce-am văzut în casa aia, avem nevoie de toată curăţirea pe care Allah binevoieşte să ne-o dea, zise Hanson, părând dezgustat. Baia… e cadă sau duş?

— Amândouă.

Hanson clătină din cap.

— Acesta e Paradisul.

— Va trebui să-ţi procuri fecioarele singur, dar asta n-ar trebui să fie o problemă pentru un tânăr frumos ca tine.

Hanson îi aruncă o privire ciudată.

— Mă descurc.

— Şi uniforma… nu se poate niciodată supraaprecia puterea unei uniforme asupra femelelor, zâmbi Darwin. Cât de curând ai vrea să te muţi aici?

— Cât de curând posibil.

Hanson îşi ajustă din nou pistolul şi se duse la fereastră să verifice priveliştea. Marea Moschee se vedea vag printr-un spaţiu dintre clădirile din jur, şi câteva dintre reflectoare sclipeau de pe zidurile azurii.

— Taică-meu ar putea să mă ajute cu avansul. Şi pot să fac un împrumut de la Asociaţia de Credit a Poliţiştilor.

— Uite, vezi?

— Dacă vrei, nu?

Darwin îi făcu cu ochiul.

— Înveţi repede.

Hanson se uită la ceasul de pe mână.

— Rugăciunile de seară sunt în optsprezece minute. Vrei să mi te alături, domnule Conklin?

Îi arătă printr-un gest aplica de pe perete.

— Aş fi onorat. Ne putem spăla în baie.

Hanson se aşeză pe covor. Îşi dezlegă şireturile şi-şi scoase pantofii. Îşi dădu jos şosetele şi le vârî cu grijă în pantofi. Aranjă pantofii atent lângă perete. Îşi dezbrăcă haina de uniformă şi o agăţă de clanţa uşii. Cămaşa albastră de pe el era pătată de sudoare. Lui Hanson nu părea să-i pese că Darwin avea încă pe el haina de costum şi pantofii, şi stătea pur şi simplu uitându-se la el cu mâinile în buzunare. Aveau încă destul timp.

— Baia e pe-aici.

Darwin îl conduse pe hol, auzindu-l pe Hanson venind în urma lui. Se opri în faţa uşii băii, şi-i tăcu un gest de invitaţie înăuntru.

— Poftim. Intră primul. Eu o să merg după tine.

Hanson se spălă cu grijă pe picioare în cadă cu bucăţica de săpun lăsată de chiriaşul de dinainte. Le mai spălă apoi o dată, stropind cu apă împrejur, şi se uită în jur după un prosop. Dar nu era niciunul.

Darwin îşi scoase o batistă din sacou şi o despături.

— Oh, nu mă pot şterge cu batista asta aşa de elegantă, domnule Conklin.

— Aiurea, făcu Darwin înmânându-i-o. Te rog. Nu se poate să-i oferim rugăciunile noastre Domnului într-o stare de mizerie, nu-i aşa?

Hanson îşi tamponă picioarele cu batista şi apoi o aşeză la uscat pe suportul gol de prosoape. Baia

era mică, având faianţă roz pe pereţi şi dale de gresie neagră şi albă ca o tablă de şah pe jos. Hanson îşi suflecă mânecile cămăşii albastre până mai sus de coate şi începu să-şi săpunească mâinile şi antebraţele în chiuveta mare. Ar fi fost mai uşor să-şi dea jos cămaşa, dar era pudic… sau stânjenit cu Darwin privindu-l din pragul uşii.

— Şi ce anume *exact* ai văzut în casa bietei femei de ieri-seară?

Hanson îşi limpezi braţele groase, răsucindu-le sub apă.

— Crede-mă, domnule, nu vrei să ştii.

— De fapt, chiar vreau.

Hanson îi aruncă o privire rapidă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Luă batista de pe suport şi se şterse cu ea, împăturindu-o după aceea la loc. I-o întinse lui Darwin.

— Nu, mersi.

— Nu ai de gând să te speli?

— Te asigur, tânărul meu poliţist frumos, că nu ar fi de niciun folos.

Hanson se îndreptă brusc de spate şi-şi împinse bărbia înainte, adoptând o atitudine defensivă.

— Ce se-ntâmplă aici?

Darwin aplaudă.

— Tocmai ai pus cea mai importantă întrebare filosofică din toate timpurile. Deşi, ca de obicei, întrebarea e pusă mult prea târziu, şi răspunsul nu mai are niciun rost.

Hanson îl studie pe Darwin din cap până-n picioare, şi văzu un agent imobiliar subţirel, care aducea a bufniţă, îmbrăcat într-un costum cenuşiu de firmă. Spre meritul tânărului poliţist, acesta nu zâmbi. Nu chiar. Mâna dreaptă i se rezemă de patul pistolului, dar mai mult din reflex decât dintr-o îngrijorarea autentică.

— Dă-te din faţa mea, domnule Conklin.

Darwin nu se mişcă.

— Nu e cazul să fii aşa de formal.

Hanson făcu un pas înainte.

— Ţi-am spus să te dai din faţa mea, amice.

— Numele meu e Darwin. Şi o să te omor în seara asta.

Hanson abia apucă să strângă patul pistolul mai tare în mână, când Darwin îl lovi. Hanson era un bărbat de aproape nouăzeci de kilograme, numai muşchi, dar lovitura primită îi scoase tot aerul din plămâni şi-l făcu să se prăbuşească pe spate. Hanson se prinse de suportul perdelei de duş cu vârful degetelor, şi toate părţile mai delicate îi rămaseră deschise şi fără protecţie. Darwin se apropie de el şi-l izbi cu toată forţa chiar deasupra plexului solar, făcându-l să se prăvălească în cadă. Capul lui Hanson se ciocni de interiorul căzii.

Darwin se aşeză pe marginea căzii. Picioarele lui Hanson atârnau peste margine, deasupra pardoselii alb cu negru. Darwin îl trase de degetul mic de la picior.

— Un purceluş…

Era o replică scurtă, autonomă. Darwin se uită la chipul lui Hanson.

— Nu te grăbi. Respiră uşor şi rapid. Prefă-te că tragi aer printr-un pai. Al doilea pumn ţi-a rupt cele două coaste inferioare de pe partea stângă. Le-a sfărâmat, de fapt. Toate organele interne sunt pline de aşchii de os. Şrapnel în organele vitale. Te umpli de sânge. Deci, cum am spus… respiră superficial. Uită-te la mine. Rămâi cu mine. Simţi un gust rău în gură? Ca de carne putredă? Simţi?

Hanson gâlgâi un răspuns.

— Vezi? Ţi-a fost sfâşiat ficatul. E uluitor cât de rapid îţi vine fierea în gură când îţi explodează canalele alimentare. Corpul uman… ce loc de joacă!

— D-d-de ce? şopti Hanson.

— Totdeauna ne întrebăm de ce, nu-i aşa? Ăştia suntem noi, trebuie să ştim *de ce.* Un porc ce-şi aşteaptă rândul la abator vede că i se taie gâtul porcului din faţa lui… crezi că măcar unul dintre

animalele astea proaste se întreabă de ce? zâmbi Darwin către tânărul poliţist chipeş. E grea povară să fii om, nu crezi?

Hanson încercă să vorbească, gemu, şi îşi schimonosi faţa în fundul căzii.

— Ştiu optzeci şi şapte de feluri de a omorî un om cu un singur pumn. Optzeci şi şapte de puncte de ucidere pe corpul omenesc, dacă lovitura e perfect plasată şi administrată cu suficientă forţă. Nu vreau să mă laud; mă gândeam însă că te-ar putea interesa. O să mori în vreo două ore, dar am vrut să avem puţin timp împreună înainte, rar am ocazia să discut despre ceea ce fac. De asta te-am întrebat despre scena crimei de la casa Warriq. Voiam să văd ce impresii ţi-a lăsat.

Hanson îşi mări ochii.

Darwin se jucă iar cu degetele lui de la picioare. Poliţistul ar fi trebuit să-şi taie unghiile.

— Nu vreau să fiu supărăcios, dar n-a apărut niciun cuvânt despre crime în ziare, niciun reportaj la televizor. E ca şi cum nici nu s-a întâmplat, de fapt.

Darwin îşi vârî degetul arătător în gura deschisă a tânărului poliţist, îşi îndoi degetul ca un cârlig în spatele dinţilor din faţă şi-i repoziţionă capul ca să-l ajute să respire mai uşor. Îşi şterse degetul de cămaşa lui Hanson.

— Vanitatea e o slăbiciune, dar orice om merită să fie mândru de munca făcută. La sfârşitul zilei, familia şi prietenii nu reprezintă nimic – tot ce ai e munca ta. Fiecare crimă pe care am comis-o mi-e *înfierată* în amintire. Fiecare. Ţi-aş putea descrie în detaliu cum i-am omorât, ce expresie aveau pe chip în momentul morţii. Ţi-aş putea spune despre cum s-au luptat, ce haine purtau şi ce sunete au făcut sau n-au făcut. Ţi-aş putea recita lista întreagă – Darwin zâmbi şi mângâie fruntea tânărului poliţist dar nu mai ai aşa de mult timp.

CAPITOLUL 26

Rugăciunile de după apusul soarelui

Jill Stanton deschise cu telecomanda poarta fermei, iar Rakkim intră cu maşina pe drumul neregulat. Începuse o burniţă rece şi Rakkim porni ştergătoarele, iar cauciucul tare lăsă o urmă murdară pe parbriz. Individul de la care furase maşina ar fi trebuit să aibă grijă mai mare de ea. Probabil nu-i schimba nici uleiul la intervalele recomandate. Văzu un fulger la distanţă. De-abia se înserase şi norii blocau stelele, făcând cerul să pară şi mai întunecat. Îşi ţinu piciorul apăsat pe acceleraţie.

Îi trebuise o zi întreagă să găsească taximetristul fără autorizaţie care o luase pe Sarah din Zonă miercuri noaptea. Vecinul ei, Hennesy, avusese dreptate, fusese într-adevăr un Ford, dar verde-închis, nu maro.

Taximetristul recunoscuse fotografia lui Sarah – ochii îl dăduseră de gol dar nu spusese decât: „Cât valorează asta pentru tine, frate?” De oglinda retrovizoare a maşinii oprite cu motorul pornit atârnau medalioane argintii de protecţie, cu Osama şi Zarqawi, răsucindu-se în aer.

— Cât, frate?

Rakkim se apropie de fermă şi se aprinseră luminile. Nu mai fusese aici decât o singură dată, cu cinci ani înainte, când venise acasă în permisie, tulburat, neputând să doarmă. *Nimic* nu i se păruse familiar. În afară de Sarah. Sarah îl adusese la fermă, fără să-i spună măcar unde-l ducea, voind să-i facă o surpriză. Şi funcţionase. Jill Stanton era o femeie simplă şi fără pretenţii, care râdea uşor, care părăsise de bunăvoie strălucirea Hollywoodului cu cincisprezece ani înainte şi nu se uitase niciodată înapoi. Toţi trei călăriseră toată

dimineaţa, apoi fuseseră la un picnic pe malul râului, lenevind la soare şi mâncând brânzeturi cu piersici proaspete şi cidru rece.

Sarah îi luase lui Jill un interviu pentru *Cum a fost, de fapt, câştigat Occidentul: crearea Statelor Islamice ale Americii prin cucerirea culturii populare.* Un titlu penibil, după părerea lui Rakkim, dar nu se plângea dacă avea şansa să se întâlnească în persoană cu Jill Stanton. Chiar ea, „Faţa”, femeia considerată cea mai frumoasă şi mai talentată actriţă a generaţiei ei.

Declaraţia de credinţă a lui Jill Stanton în timpul acceptării celui de-al doilea premiu Oscar ar fi fost destul să-i facă pe zeci de milioane de americani să fie interesaţi de adevărul islamului, dar Jill Stanton alesese acelaşi moment în lumina reflectoarelor internaţionale să-şi anunţe logodna cu Assan Rachman, înaintaş în echipa campioană mondială Los Angeles Lakers, considerat în mod unanim cel mai bun jucător al echipei. Transformarea în celebrităţi urmase ca o cascadă după acea noapte a decernării premiilor Oscar, şi, după cum descoperise Sarah în documentările ei, noul cuplu de căsătoriţi apăruse pe cincizeci şi şapte de coperte de reviste pe parcursul următorilor doi ani. Jill şi Rachman erau divorţaţi acum de optsprezece ani, şi trecuse chiar mai mult timp de când Jill apărase într-un film, dar rămânea totuşi o personalitate adorată, deşi foarte retrasă. Interviul ei cu Sarah fusese unul dintre foarte puţinele pe care le acordase de când se retrăsese de pe scena publică şi Sarah se străduise din răsputeri să nu-i încalce intimitatea.

Jill ieşi pe verandă când se apropie maşina lui Rakkim. Îi făcu semn cu mâna când acesta parcă şi coborî treptele să-l întâmpine.

— Unde e? întrebă Rakkim.

Jill îşi puse mâinile pe şolduri. Avea aproape şaizeci de ani, dar era încă subţire şi frumoasă, radios de sănătoasă, iar părul lung şi împletit îi era

presărat cu doar câteva fire cărunte. Purta cizme şi blugi şi o cămaşă de piele de culoarea mierii.

— Ţi-ai pierdut manierele, Rakkim. Ce păcat!

Rakkim urcă treptele şi deschise uşa cu forţă.

— Sarah!

Jill urcă imediat lângă el. Mirosea a cai.

— Nu-i aici.

Poate era vocea ei de vedetă de cinema, sau chipul ei, dar Rakkim fu convins că spunea adevărul. Nici nu-i trecea prin minte ce-ar fi putut s-o facă să mintă. Jill refuzase oferte de mai multe milioane de dolari ca să scrie o carte cu dezvăluiri indiscrete despre căsnicia ei. Nu făcuse niciodată publicitate vreunui produs şi nici nu susţinuse vreun candidat politic. Rakkim nu o întâlnise decât o dată, dar dacă Jill Stanton i-ar spune că o balenă albă uriaşă înoată pe alee, Rakkim ar căuta imediat un harpon.

— Unde e?

— Nu ştiu. Hai înăuntru.

Jill îi strânse braţul cu putere şi-l conduse în camera de zi. Pereţii încăperii erau acoperiţi cu lambriuri de pin noduros, pe podele erau covoare groase de mare valoare şi canapele şi fotolii moi şi îmbietoare. Totul era curat şi confortabil.

— A plecat de o jumătate de oră. Şi eu sunt îngrijorată pentru ea.

— Sun-o.

— Întotdeauna îşi ţine telefonul închis. Mi-a zis că ţi se poate descoperi poziţia exactă folosind celularul. E adevărat?

Rakkim încuviinţă.

— Sun-o totuşi.

Lui Jill nu-i plăcea să i se spună ce să facă, dar se conformă. Un oaspete, chiar şi unul necioplit, are anumite privilegii. Însă ea avea dreptate. Mobilul lui Sarah era închis.

— Cât de multe ţi-a spus? întrebă Rakkim.

— Mi-a spus că lucrează la ceva periculos. Voia să se asigure că înţeleg că-mi asum un risc

primind-o aici, zise Jill cu privirea calmă şi limpede. I-am spus că nu mi-a mai fost frică de când mi-am găsit credinţa. Şi tu, Rakkim? *Ţie* ţi-e frică?

— Numai când respir.

— Şi totuşi, eşti aici, zâmbi Jill. Poţi s-o aştepţi aici.

Rakkim voia să impună puţină distanţă între ei. Era dificil să analizeze situaţia când femeia stătea atât de aproape de el. Redbeard se folosea de masivitatea lui corporală şi de prestanţa sa fizică să intimideze, iar Jill îşi folosea feminitatea în acelaşi fel. Rakkim se duse la locul de pe perete ce indica direcţia către Mecca. O fotografie de mari dimensiuni a Marii Moschei era atârnată în direcţia precisă pe perete. Fotografia fusese făcută la apusul soarelui în timpul hagealâcului, şi o mare de credincioşi se întindea în piaţă, Kaaba cea neagră, mulţimi nenumărate de credincioşi prosternaţi atinşi de lumina de aur.

— Mi-am făcut pelerinajul acum trei ani, spuse Jill, apropiindu-se de el. Am găsit o pace cum nici nu pot să-ţi descriu, Rakkim. Într-un fel, faptul că e încă radioactivă face ca trecerea prin ea să fie chiar mai preţioasă. Acum câteva luni, doctorul mi-a găsit o tumoare în sânul drept… o tumoare micuţă, nu mai mare de un bob de mac. Unii pelerini, mai ales dintre cei mai în vârstă, preferă să nu facă nimic. Consideră că e un semn al smereniei lor, dar eu…

— Mai locuieşte cineva aici cu dumneata?

Ochii lui Jill scânteiară, cu puterea lor veche de divă, şi Rakkim îi simţi privirea ca pe o palmă.

— Câţiva servitori la fermă şi familiile lor locuiesc în anexe, dar sunt aici cu mine de mai mulţi ani. Habar n-au cine e Sarah şi nu au niciun interes să întrebe. Sunt buni musulmani. Poţi să-i vezi la rugăciunea de la miezul nopţii, dacă vrei.

— Nu cred.

— Înţeleg.

Jill îşi cobor privirea. Era greu să vezi o femeie atât de frumoasă fiindu-i milă de el. Jill îl atinse uşor pe braţ şi Rakkim simţi că i se ridică tot părul de pe corp.

— Poate că Sarah se va întoarce înainte, zise ea.

Rakkim verifică aleea.

— Ai cea mai *vagă* idee unde s-a dus? Sunt sigur că ţi-a zis *ceva* înainte să plece.

— A zis că se va întoarce în câteva ore, asta-i tot. Mă duc să fac nişte ceai.

Rakkim o urmă în bucătărie.

— A luat un taxi?

— Sarah a împrumutat maşina unui servitor, răspunse Jill, umplând un ceainic cu apă şi aşezându-l pe sobă. Carl e mecanic. Construieşte maşini Frankenstein din bucăţi culese din diverse cimitire de maşini. În general merge cu ele numai pe domeniul meu – nu sunt înregistrate. Sarah a insistat să ia una dintre aceste creaţii.

— N-a vrut să-ţi provoace probleme… în caz că i se întâmplă ceva.

— E prietena mea. Problemele ei sunt şi problemele mele.

Era un lucru uşor de zis, dar consecinţele erau greu de suportat. Rakkim rămase tăcut. Nu avea niciun rost să încerce să-i explice lui Jill toate posibilităţile. Deasupra chiuvetei era o mică fotografie, cu doi băieţi la vârsta adolescenţei, amândoi cu câte un Oscar ţinut în echilibru pe cap. Amândoi aveau zâmbetul ei.

— Băieţii mei, explică Jill. Ahmed şi Nick. Ahmed e director la Puget Shipping, iar Nick e fedain. Sarah mi-a spus că dumneata nu mai eşti fedain, zise ea, uitându-se la el.

— M-am *pensionat.* O dată ce devii fedain, rămâi pe viaţă fedain.

Rakkim o privi turnând apă în două căni de ceramică şi apoi câte un pliculeţ de ceai negru în fiecare.

— Zahăr?

Rakkim clătină din cap, şi luă cana. Bucătăria era confortabilă şi la fel de nepretenţioasă precum camera de zi, spaţioasă, curată şi practică, cu oale şi cratiţe atârnate de cârlige şi un bloc mare în centru. Într-un colţ era o masă simplă de pin alb. Rakkim şi le imagină pe Sarah şi pe Jill mâncând omletă cu brânză în acea dimineaţă, privind răsăritul soarelui de peste munţi. Apoi spălând farfuriile şi având grijă de animale, curăţând grajdul şi bazinul pentru raţe.

— Nu ţi-e dor?

— De Hollywood?

Jill înţelesese imediat la ce se referea. Probabil se plictisise deja de câte ori auzise întrebarea. Un motiv în plus să stea la fermă, să aibă grijă de cai, să se ducă la mica moschee din oraş şi să lase restul lumii să meargă mai departe.

— Uneori, răspunse ea, sorbindu-şi ceaiul. Dar dumneata? Nu-ţi doreşti uneori să *nu* te fi pensionat?

Rakkim zâmbi.

— Uneori.

— Mai am un rol de jucat, deşi trebuie să recunosc că nu sunt prea încântată de el, zise Jill, privindu-l prin aburul ceaiului. Peste câteva săptămâni mi se va decerna un premiu Oscar pentru toată activitatea. Aşa că presupun că se poate concluziona că sunt desemnată în mod oficial ca o fosilă vie.

— Doamnă, nu e nevoie să pescuieşti complimente.

Jill râse.

— Înţeleg acum de ce e moartă Sarah după dumneata. Eşti ca un sărut dur, spuse ea, jucându-se cu părul împletit. Sarah mi-a povestit atât de multe despre dumneata. Simt că te cunosc deja.

— Asta ar fi o greşeală.

— O faci să se simtă în siguranţă. Şi dumneata, şi Redbeard, dar cu el a existat întotdeauna şi un plan ascuns. Poate de aceea am devenit prietene –

amândouă ştim ce înseamnă să fii în atenţia publică. Să fii judecată. Să fii *folosită.* Îmi amintesc toate fotografiile acelea cu ea când vizita altare şi întâlnirile televizate cu preşedintele. Sarah Dougan, copila primului mare martir al naţiunii…

— Redbeard i-a pus capăt când Sarah avea şase ani. Gata cu fotografiile. Gata cu reportajele de la ştirile de seară. Era îngrijorat pentru siguranţa ei…

Jill pufni.

— Redbeard i-a pus capăt pentru că nu mai avea nevoie de ea în lumina reflectoarelor. Îşi servise deja scopul, zise ea şi se duse la fotografia fiilor ei. Nick e mezinul. Tatăl lui a fost foarte mândru de el când a devenit fedain, dar eu sunt mamă. Eu am fost îngrijorată.

— E bine?

Jill încuviinţă, privind în continuare fotografia, cei doi băieţi atât de tineri şi veseli, stând cu statuetele Oscar pe cap, cu ochii cruciş pentru poză.

— Au trecut şaisprezece ani de când a depus Nick jurământul. N-a avut decât nişte cicatrice şi zgârieturi. Are post la Chicago. Trei soţii. Zece copii. E colonel fedain… Puse cu grijă fotografia la loc deasupra chiuvetei, trecându-şi degetul de-a lungul ramei. Sunt mândră de fiul meu. Îşi slujeşte patria şi pe Allah… dar când vine la mine în vizită, nu-l recunosc. Nu e un păcat pentru o mamă să nu-şi recunoască rodul pântecului?

Gardianul verifică actele lui Sarah, mişcându-şi buzele în timp ce citea.

— Strângi bani?

— Pentru Societatea Islamică de Benevolenţă Unificatoare, exact cum scrie acolo.

Gardianul era lovit de vântul şi ploaia care treceau prin geamul deschis al maşinii ei. Uniforma sa verde arăta nou-nouţă, dar gulerul se pleoştea din cauza umezelii. Se uită la maşina ponosită pe care o conducea Sarah.

— Ai primit permisiunea să mergi din uşă-n uşă, soră?

— *Cererea* de donaţii este tot atât de mult responsabilitatea unui bun musulman cât *oferirea* de donaţii, zise Sarah cu evlavie. Sunt sigură că ştii asta.

Chadorul pe care-l împrumutase de la Jill avea o culoare albastră intensă care-i punea în valoare ochii.

Gardianul îşi scărpină faţa buhăită cu cardul, scoţând un sunet ca de şmirghel. Era un individ înalt şi masiv, cu ochi lâncezi, şi un sandvici pe jumătate mâncat îl aştepta pe masă în gheretă.

— Am avut o problemă aici la începutul săptămânii. O… situaţie. O femeie a fost omorâtă. Doi servitori de-ai ei au fost şi ei măcelăriţi cu ea.

— Sunt sigură că e un cartier sigur acum, domnule gardian. La urma urmei… eşti dumneata aici, la datorie.

Gardianul îşi muşcă buza.

— Trebuie să fiu atent pe cine las să intre. S-ar putea să am necazuri.

— Arăt eu ca o persoană care provoacă necazuri, domnule gardian? Iar gardianul se uită la ea cu atenţie, luându-i întrebarea în serios. Ăsta e un cartier cucernic, continuă Sarah. E trecut de ora cinei. Fraţii şi surorile vor fi bucuroşi să aibă ocazia să-şi satisfacă obligaţiile din confortul propriilor case. Ce poate fi rău în asta?

— Ăă… nu ştiu, soră.

Sarah îşi înclină capul, apoi îl binecuvântă.

— Atunci ridică bariera, domnule gardian.

Gardianul se trase înapoi, împiedicându-se, şi murmură şi el o binecuvântare.

Sarah conduse mai departe.

— Când Sarah a sosit la fermă… cum părea?

— Am primit un telefon de la ea la trei noaptea. N-am mai vorbit de peste un an, dar i-am recunoscut imediat vocea. Şi mă trezesc uşor…

chiar dacă n-ar fi fost miezul nopţii, tot mi-aş fi dat seama că era tulburată. Mi-a zis că e la o staţie de benzină la aproximativ opt kilometri de-aici. Mă proteja din nou. În felul ăsta omul care a lăsat-o din maşină nu ştia unde mergea. Am stat de vorbă până în zori de zi, zise Jill, ascultând picăturile de ploaie pe acoperiş. Era foarte supărată.

— Era rănită?

— Mi-a zis că a omorât un om cu câteva ore înainte. Asta contează?

— Nu.

Jill clătină din cap. O dată fedain, rămâi pe viaţă fedain. Nici nu era nevoie să spună asta cu voce tare.

— Sarah s-a dus la culcare după rugăciunile din zori de zi şi a dormit până târziu. Am mers călare a doua zi dimineaţa, fără să vorbim, pur şi simplu bucurându-ne de ziua aceea. A părut să se simtă mai bine. Apoi s-a dus pentru câteva ore şi când s-a întors… era într-o stare mai proastă decât în prima noapte când a venit aici. Sarah e puternică, dar când s-a întors, nu s-a putut opri din plâns. A-vrut să plece. Mi-a zis că oricine e aproape de ea e în pericol…

— Unde s-a dus vineri?

Vocea lui Rakkim era atât de joasă, încât nici nu l-ar fi auzit, însă Rakkim se apropiase de ea, suficient de aproape să simtă din nou mirosul de cai.

— Nu ştiu. Mi-a zis că o prietenă veche de-a ei… o prietenă dragă, a fost omorâtă şi se învinovăţea pe ea însăşi… Jill tresări când Rakkim sări în picioare, răsturnând scaunul. Rakkim! Unde pleci?

CAPITOLUL 27

Înainte de rugăciunile de seara târziu

— Scuză-mă, domnule poliţist Hanson…

Darwin îşi vârî cu grijă o mână pe sub tânărul poliţist chipeş şi-i scoase din pantaloni legitimaţia cu insigna. O deschise.

— William Hanson. Îmi place. William. Un nume bun, american, ca o friptură cu cartofi. Încântat de cunoştinţă. Pun pariu că ţi se spune Bill, nu-i aşa? Sau Willy poate? Asta-mi place mai mult. *Willy.* Sună prietenos. Nevinovat. Te consideri nevinovat, Willy? Majoritatea oamenilor aşa se consideră, râse Darwin, auzindu-se cu ecouri în baia faianţată, punându-şi insigna şi legitimaţia în propriul buzunar. Un om ca mine… eu n-am nicio iluzie.

Mâna dreaptă a lui Hanson se apropia centimetru cu centimetru de pistolul ce atârna pe jumătate afară din toc.

— Ei, ia uită-te la *tine.* Ce poliţist tenace eşti!

Darwin se aplecă, scoase pistolul din toc şi-l verifică.

Era o armă semiautomată de 9 mm, model standard al poliţiei, cu un mâner personalizat de identificare. Nu se putea trage cu această armă decât dacă amprenta digitală a proprietarului înregistrat era pe trăgaci. Pistolul acesta era inutil oricărei persoane în afară de Hanson. Darwin expulză glonţul de pe ţeavă, verifică scurt compartimentul şi vârî un glonţ nou.

— Văd că-ţi menţii arma în foarte bună stare, domnule poliţist. Şi văd că-ţi plac gloanţele astea explozive. Îţi oferă o senzaţie de securitate, nu? Pun pariu că n-ai tras însă niciodată cu arma la datorie. N-am dreptate? Ascultă-mă pe mine, asta te schimbă. Hanson gemu. Stai să te ajut, zise

Darwin şi se aplecă în cadă, aranjându-i pistolul în mână. Poftim.

Degetele lui Hanson înconjurară mânerul şi atinse trăgaciul. Încercă să ridice pistolul, dar era prea greu pentru el.

— Nu te grăbi. Aşteaptă să-ţi recapeţi puterile. Continuă să respiri. E o aritmetică groaznică – fiecare inhalare îţi sfâşie organele interne şi mai tare, tăindu-ţi toate ţesuturile moi şi roz, dar trebuie să respiri.

Pe fruntea lui Hanson apărură mărgele de transpiraţie. O picătură de sudoare i se scurse în ochi şi-l făcu să clipească.

Darwin îi tamponă faţa cu batista, un gest straniu de tandru, în timp ce Hanson îl urmărea cu privirea.

— Nu te îngrijora, nu am plănuit nimic jenant pentru tine. Homosexualii, heterosexualii… toţi faceţi diverse alegeri, într-o roată a dragostei şi a dorinţei, spuse el mângâindu-i obrazul. Eu… păi, să-ţi spun drept, bărbaţii şi femeile, toţi sunt la fel pentru mine. Găleţi de carne. N-ai decât să ţi le ţii pentru tine. Auzi, Willy? râse el. Poţi să iei tu şi porţia mea.

Hanson se mişcă puţin şi ţipă scurt. Pe gură începu să i se scurgă un şuvoi de sânge.

— Stai pe loc. *Calm,* băiete. O să mori destul de curând; nu e nevoie să te grăbeşti. Hai să pălăvrăgim un pic. Aşa de rar am ocazia să vorbesc cu cineva care mă cunoaşte… cu adevărat. Falsitatea îţi devorează sufletul, Willy, dar ce pot să fac?

Darwin privi sângele poliţistului prelingându-se încet spre scurgerea căzii. Hanson îşi muşcă buza, încercând să rămână conştient.

— Aşa vezi, bravo. N-am făcut asta pentru insigna ta, dacă asta te gândeşti. E doar că, slujba mea… îţi dă un mare grad de frustrare. Trebuie să te stăpâneşti mereu, să-ţi controlezi pornirile… mă face să mă doară capul. Eu sunt un om cu pofte,

Willy. Pofte vaste. Pofte *înfiorătoare.* Şi nu mi se permite să mi le satisfac. Aşa că pe moment trebuie să mă mulţumesc cu tine, zâmbi el. Nu te superi, nu-i aşa?

Hanson strânse mai tare pistolul. Ochii albaştri îi deveneau tulburi, dar nu lăsă pistolul din mână.

— Sunt un asasin fedain. Ar trebui să fii onorat să mori de mâna mea. Ai fi putut fi călcat de un autobuz sau să ţi se spargă o arteră în creier. Te-ai fi putut îneca de la o bucată de friptură sau să ai o reacţie alergică la untul de arahide. Şi-n loc de asta… uite unde eşti, zise Darwin, lovind uşor dinţii din faţă ai tânărului, ca şi cum ar fi cântat la un xilofon. Dacă poţi să te eliberezi de persoana ta pentru o clipă, să treci dincolo de durere, cred că ţi-ai da seama că îmi datorezi o anume recunoştinţă… Poate că îţi cer însă prea mult.

Hanson încercă să-şi focalizeze privirea. Tânărul poliţist se chinuia să ridice pistolul şi Darwin îl privea cu atenţie. Sângele se scurgea acum din cadă mult mai repede, în pârâiaşe continue.

— Aşa… aşa e bine. Doar un pic mai sus. Hai acum, poţi s-o faci. Apasă pe trăgaci, Willy. Apasă. *Apasă.*

Pistolul tremură violent. Se prăbuşi zăngănind în cadă. Hanson respiră rapid şi superficial.

— E dezamăgitor, nu-i aşa? chicoti Darwin. Bine ai venit în lumea mea.

Dispozitivul Cyclops îi vibră în buzunarul hainei. Fără să se ridice de pe marginea căzii, Darwin îşi scoase din buzunar cutia de argint şi o deschise.

— Măi să fie, ia uită-te la asta! zâmbi el, întorcând ecranul de plasmă către Hanson. Ăsta e interiorul casei Warriq. În direct. E o imagine de vedere nocturnă, de aceea e verde, dar o poţi vedea foarte clar. Asta care a intrat pe uşa din faţă e Sarah Dougan. Şi poartă un chador foarte elegant, aş vrea să adaug. Hajibul îi pune în evidenţă

trăsăturile, nu crezi? *Salut,* Sarah! Spune-i salut lui Sarah, Willy. Nu?

Ochii lui Hanson erau sticloşi.

— De ce-ai venit înapoi, Sarah? Trebuie să fie ceva foarte important. Uită-te, spuse Darwin, arătând ecranul. Strâmbă din nas din cauza duhorii. Au luat ei cadavrele, dar aroma rămâne mai mult timp.

O privi pe Sarah urcând scările şi ieşind din sfera vizuală a camerei din hol. Trecu pe camera din sufragerie. Canapeaua încrustată cu sânge uscat, goală acum – părând tristă parcă, aşa cum par triste lumânările de petrecere când s-au topit aproape cu totul. Se uită iar la tânărul poliţist chipeş.

Hanson era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

— Nimic la televizor, nimic în ziare. Ce m-aş face dacă aş ţine un album? se plânse Darwin. Colecţionarea de tăieturi din ziare este de prost gust, bineînţeles, dar totuşi, nu ţi se pare că e destul de meschin din partea lor să nu apară chiar nimic la ştiri? Eu, unul, îl învinuiesc pe detectivul ăla gras care era cu Rakkim. Cineva ar trebui să-l înveţe pe domnul detectiv Colarusso că în mod corect trebuie să se acorde credit persoanelor care-l merită. Trebuie să recunosc, Willy, în momentul ăsta sunt un tip foarte fericit. M-am gândit eu că s-ar putea să se întoarcă la casă, şi uite-o chiar acolo. Nimic nu e aşa de bine ca atunci când se dovedeşte că ai avut dreptate. Cea mai bună senzaţie de pe lumea asta. Willy? Nu mai eşti deloc amuzant. Vezi tu, vrea ceva din casă. Fii atent, Willy. Găseşte pe ce se axează dorinţele ei, ăsta e secretul. Ţine minte asta. Ţi-am împărtăşit o perlă de înţelepciune.

Degetele lui Hanson tresăriră, dar pistolul era la câţiva centimetri distanţă. Ar fi putut fi la fel de bine la kilometri depărtare.

Darwin închise energic capacul de la Cyclops.

— Timpul de plecare. Trebuie să aflu ce anume o interesează atât de mult pe draga de Sarah.

Se ridică în picioare şi se uită în jos la Hanson. Mâna tânărului poliţist se apropiase extrem de puţin de pistol. Impresionant. Darwin îşi dori să fi avut mai mult timp să stea în compania frumosului poliţist, dar deja întârziase, îşi plasă cu atenţie piciorul pe abdomenul tânărului, exact peste al treilea nasture al cămăşii albastre.

— Îmi dai binecuvântarea ta? Da? Nu?

Darwin apăsă. Cu exact forţa necesară, calibrând presiunea cu precizie. Ţipătul lui Hanson răsuna încă în ecouri când Darwin era deja la uşă.

CAPITOLUL 28

Înainte de rugăciunile de seara târziu

Sarah se prăbuşi pe fotoliul uzat de piele din biblioteca lui Marian, lăsându-şi capul în mâini. Prea obosită să plângă, dar destul de furioasă să azvârle de perete toate cărţile de pe raft. Însă nu făcu asta. Iubea cărţile… şi o iubea pe Marian. O iubise. Îi iubise limpezimea spirituală, inteligenţa, râsul timid. Iubise felul cum râdea când turna ceaiul, ca şi cum ar fi fost nişte fetiţe jucându-se de-a oamenii mari. Marian dispăruse acum şi o dată cu ea şi jurnalele tatălui ei. Sarah rămase nemişcată în întuneric, în camera iluminată doar de lumina lunii. Pierderea lui Marian îi apăsa inima ca o povară de nesuportat… dar furtul jurnalelor era chiar mai devastator.

Îi trebuise un an întreg până să ajungă să se concentreze asupra lui Richard Warriq, un an de contacte zadarnice cu alţi experţi din China, ingineri, seismologi şi arhitecţi, oameni care lucraseră la proiectul Barajului celor Trei Trecători, majoritatea pensionari acum sau, ca Warriq, morţi de mult timp. Sarah cercetase cu grijă aceste surse de informaţii, sau pe supravieţuitorii lor, verificând şi reverificându-le informaţiile, abandonându-le apoi şi trecând la următorul nume de pe listă.

În apropiere se auzi glasul unei cucuvele şi Sarah se duse la fereastra bibliotecii să se uite afară. Cucuvelele erau semne rele, dar luminile de securitate de la casa vecină nu-i dezvăluiră nimic. Se plimbă înainte şi-napoi prin cameră, agitată, simţind că rafturile goale din bibliotecă îşi băteau joc de ea.

Fusese relativ uşor să alcătuiască lista de nume. Compusese un program de calculator care să

găsească toţi musulmanii americani care lucraseră la baraj, chipurile ca parte a unei lucrări universitare în care să sublinieze talentul ştiinţific al credincioşilor. Chinezii păstraseră aproape toate aspectele construcţiei pentru cetăţenii lor, dar multe cerinţe de inginerie erau foarte specializate şi chinezii fuseseră obligaţi să recurgă la mai multe firme americane. Tatăl lui Marian fusese inginer fractal, musulman devotat care se întorsese în repetate rânduri la acest proiect şi care părea să fi călătorit în multe părţi ale lumii. Sarah aproape se hotărâse să treacă la următorul nume când Marian menţionase că tatăl ei făcuse un pelerinaj la Mecca după ce-şi terminase afacerile în Asia, că se dusese să se roage în oraşul sfânt cu mai puţin de o lună înainte să fie devastat de acea blestemată bombă nucleară. Marian considerase această potrivire o binecuvântare, dar Sarah văzuse o coincidenţă întunecată, fiind convinsă acum că jurnalele meticulos de amănunţite ale lui Warriq erau cheia descoperirii adevărului din spatele atacului sionist.

Sarah se uită fix la rafturile goale, fără să ştie ce să facă. Evident că ucigaşii Bătrânului le luaseră cu ei după ce-i omorâseră pe Marian, pe Terry şi pe soţia lui. Nicio altă carte nu lipsea, numai jurnalele. Deci Bătrânul *ştia.* Ceea ce trebuia să însemne că teoria lui Sarah era corectă… nu? Asta era ceva, nu? Sarah nu simţi nicio plăcere la gândul că avusese dreptate. Îşi dorea ca Rakkim să fi fost la Blue Moon miercuri noaptea. Ea jurase să păstreze secretul, dar Rakkim… inimile lor erau unite. Era gata să-i spună adevărul acum.

În colţ se auzea ticăitul ceasului. Mai erau câteva ore până la rugăciunile de la miezul nopţii, dar pe atunci nu va mai fi aici. Nu era cazul să-l facă pe gardianul de la poartă s-o bănuiască de ceva. Prima dată însă… începu să urce scările către dormitorul lui Marian. Vecinii îi spuseseră taximetristului că fusese găsită moartă în cadă.

Sarah voia să vadă locul unde murise Marian, ca să se roage pentru ea acolo. Îi datora măcar atât.

Scările erau întunecoase, iar ploaia bătea în ferestre cu atâta violenţă de parcă era cineva afară încercând să intre. Îşi simţi picioarele înmuindu-se şi, în ciuda bunelor ei intenţii, a intenţiilor ei curajoase, când se apropie de dormitorul lui Marian, încetini. Simţea în gât un nod mare cât un pumn şi fu copleşită brusc de teama că poliţia nu luase cadavrul lui Marian, că spre deosebire de cadavrele măcelărite ale servitorilor, pe ea o lăsaseră acolo unde o găsiseră, ca parte a unei necesităţi legale complexe. Era un gând ridicol… dar, stând în faţa uşii închise a lui Marian, abia putea respira.

Deschise uşa cu mâna tremurândă, dar intră rapid înăuntru, lăsând uşa întredeschisă. Redbeard spunea că în momentul spaimei celei mai mari, cea mai bună soluţie era să mergi curajos înainte fără ezitare. Sarah se opri în centrul dormitorului, cu inima bubuindu-i în piept, şi îşi dădu seama că era un sfat bun. Dacă ar mai fi aşteptat încă un moment cu mâna pe clanţă, s-ar fi răsucit şi ar fi luat-o la goană în jos pe scări, cu chadorul fluturând.

Trase draperiile la o parte. Vântul suflă câteva frunze în geam şi Sarah se trase înapoi, speriată. Îşi zâmbi ironică. Dumnezeu îi urăşte pe fricoşi, aşa-şi spuneau ea şi Rakkim în copilărie, îndemnându-se unul pe celălalt la năzbâtii şi neascultare. El avea cu cinci ani mai mult decât ea, ceea ce părea o eternitate la vârsta aceea, dar Sarah nu simţise niciodată vreo prăpastie între ei. Dacă ar fi simţit, ştia că ar fi traversat-o destul de repede.

Prin uşa deschisă a băii văzu marginea căzii. Prea multe umbre. Intră în baie şi se uită la cadă. Nu era nimic acolo. Doar puţină apă lângă scurgere, părând neagră în lumina slabă. Prosoapele de pe suporturi erau aşezate

dezordonat. Nişte detalii mărunte ce ar fi deranjat-o pe Marian. Sarah se duse la ele şi le îndreptă. Nu avea curajul să aprindă lumina. Se întoarse în dormitor, simţind fluturi în stomac. Sertarele garderobului erau trase pe jumătate, micile figurine chinezeşti de deasupra erau răsturnate. Poliţia se grăbise… sau altcineva. Sarah tremură. Da, fusese o idee proastă să urce aici.

Auzi sunetul slab al uşii de la intrare închizându-se. Ar fi putut la fel de bine să fie un tunet. Îngheţase acum, speriată să facă vreun pas, să nu fie auzită jos. Ascultă, ştiind foarte sigur că auzise ceva. Pentru o clipă păru să se oprească şi ploaia, şi în momentul acela Sarah auzi nişte paşi pe parchetul holului, o şoaptă de sunet. Sarah îşi lăsase maşina în stradă, dar nu venise gardianul de securitate ca să vadă ce făcea. Nu era posibil ca *el* să se mişte aşa de silenţios.

Auzi iar ploaia, însoţită de rafale de vânt. Îşi scoase chadorul de pe ea şi-şi aruncă şi eşarfa de pe cap. Pe sub chador purta pantaloni şi un pulover subţire de modernă. Pentru orice eventualitate. Şi aceasta era o lecţie a lui Redbeard. Nu lăsa niciodată o descriere a ta să fie corectă prea mult timp. Jachete ce se puteau purta pe amândouă părţile. Pălărie şi fără pălărie. Ochelari de soare şi fără. Umbrele ce ascundeau faţa. Când pleca din micul apartament din Ballard, ieşea întotdeauna din casă îmbrăcată ca o modernă, apoi se schimba într-un chador cu prima ocazie. Se schimba apoi iar înainte de a se întoarce. Şi funcţionase. Până când o găsiseră vânătorii de recompense.

Sarah se mişcă în tandem cu paşii de la parter, cu inima ieşindu-i din piept. Trecu printr-o rază de lună şi se lipi imediat de perete lângă uşă.

Cineva urca scările.

Sarah căută în jur ceva ce se putea folosi ca armă. *Asta.* Un ceas greu de granit de pe noptieră. Îl ridică în mână. Era suficient de greu să-l lovească în cap şi să-l facă să-şi piardă cunoştinţa.

Abia respira, toată energia fiindu-i focalizată pe *ascultat,* filtrând sunetele de afară, vântul şi ploaia, concentrându-se pe sunetele paşilor ce se apropiau. Sarah putea izola sunetul fluierului într-un concert de filarmonică, putea deosebi violoniştii unul de altul cu ochii închişi. Exact asta făcea şi acum, nu era nimic diferit. Aşa-şi spunea.

Cineva era în faţa uşii întredeschise.

Sarah se lipi de perete, strângând mai tare în mână ceasul. Era mai bine să-l atace în timp ce intra, sau să aştepte să fie înăuntru, cu spatele la ea?

Uşa scârţâi.

— Eu sunt, Sarah.

Rakkim! I se azvârli în braţe, îl sărută plângând în hohote, pierdută în atingerea trupului lui, a puterii lui, a mirosului pielii sale. Se agăţă de el, strângându-l cu toate puterile, să se convingă pe sine însăşi că era chiar el, că nu era un vis, o festă disperată pe care i-o juca propria minte, îl simţi strângând-o şi el în braţe, ridicând-o de pe picioare, acoperindu-i faţa de sărutări, şi fu convinsă… era Rikki. Se lăsă pradă senzaţiei, cu ochii închişi, legănându-se amândoi îmbrăţişaţi… nici nu-şi dădu seama cât timp rămaseră aşa, singuri în casa mare şi întunecată. Se poate să fi fost secunde… minute… ore, nu avea de unde să ştie. Îl muşcă uşor de gât, mai degrabă în joacă decât mânioasă.

— M-ai *speriat.*

— Poţi să ai grijă de tine, râse Rakkim.

Sarah nu râdea însă.

— Ai… ai auzit de vânătorul de recompense?

Când Rakkim îi văzu expresia feţei, o strânse iar în braţe.

— E un lucru bun să-l omori pe un om de genul ăla, după părerea mea, spuse el, strângând-o şi mai tare. Nu te mai gândi la asta. *Nu.* Nu va face decât să-ţi încetinească reacţia data viitoare.

— Nu vreau să existe o dată viitoare.

Sarah simţi mâna lui Rakkim mângâindu-i părul şi-şi dori să fie altundeva, într-un loc liniştit şi sigur, cu un şemineu. Ploaia bătea şi mai tare pe acoperiş decât înainte.

— Ar trebui să plecăm.

— Cum m-ai găsit?

— Am fost la fermă la Jill. Mi-a zis că ştii că Marian a fost omorâtă. M-am gândit că o să vii înapoi aici după jurnale.

Sarah se uită buimăcită la el.

— *Ştii* despre jurnale?

— Sunt la mine. Le-am pus în nişte cutii lângă pat…

Sarah îl sărută violent.

— Hai să plecăm de-aici.

Rakkim zâmbi.

— Autoritară ca totdeauna.

— Te aşteptai să mă fac dulceagă şi plângăcioasă dacă am ieşit de sub protecţia lui Redbeard?

Coborâră treptele împreună, Rakkim puţin în faţă, cu capul înclinat uşor într-o parte. Se opri în faţa uşii şi se uită afară prin ferestrele laterale. Sarah aşteptă. Rakkim ştia ce făcea, de asta era absolut sigură. Rakkim îi puse o mână pe ceafa în timp ce se uita afară în stradă, atingând-o delicat. Familiaritatea mâinii sale, intimitatea dintre ei… nu era posesiv, deloc, era o conexiune ce funcţiona în ambele direcţii.

— Maşina ta merge bine? întrebă Rakkim.

— E o rablă, dar merge foarte bine.

— E bine că e rablă, se va potrivi cu jumătate din restul maşinilor de pe stradă. Prefer s-o luăm pe-a ta şi nu pe-a mea. Dacă lăsăm maşina ta aici, într-un fel sau altul, cineva va ajunge la Jill.

Sarah deschise uşa şi ieşiră amândoi din casă. Sarah închise apoi uşa şi o încuie. Se uită fix la cheia lui Marian. Marian i-o dăduse ultima dată când o vizitase. Vântul îi răvăşi părul, şi simţi aerul răcoros al nopţii pe pielea capului – o uşurare

după îngrădirea eşarfei. Puse cheia în buzunar, şi se opri pe loc. Rakkim era cel care luase jurnalele, nu ucigaşii Bătrânului. Bătrânul nu le ştia valoarea… dacă jurnalele aveau vreo valoare. Teoria ei despre Trădarea Sionistă era în continuare numai o teorie.

— E vreo problemă? întrebă Rakkim.

— Nu… nicio problemă.

Merseră prin ploaie la maşină refuzând să se grăbească, aşteptând fiecare ca celălalt să o ia la fugă. Dar niciunul nu fugi. Sarah îi dădu cheile de la maşină şi intră înăuntru, iar Rakkim mai aruncă o ultimă privire în jur de verificare.

— Ce ciudat, zise Sarah, când Rakkim intră în maşină.

— Ce anume?

Sarah îşi resetă ceasul de mână. Acelaşi rezultat.

— Care-i *problema?*

— Nu sunt sigură, zise Sarah, verificându-şi încă o dată ceasul. Acelaşi rezultat. Redbeard mi-a dat ceasul ăsta după ce mi-a apărut cartea. Detectează o gamă largă de dispozitive de urmărire. Microunde, ultrasonice… totul. Era îngrijorat că aş putea fi atacată…

— E un dispozitiv de urmărire în maşină?

— Dar nu văd cum. Nu era când am ajuns aici. Oricine-ar fi vrut să mă atace ar fi trebuit să ştie că eram acasă la Marian.

— Poate n-a vrut să te atace. Poate n-a vrut decât să ştie unde eşti.

Sarah deschise uşa.

— Ar trebui să luăm maşina ta.

Rakkim stinse lumina interioară.

— Închide uşa.

— Dar trebuie să…

Rakkim porni maşina.

Sarah închise uşa.

— Dar nu trebuie să găsim dispozitivul de urmărire?

— Nu. Aşa e perfect.

Rakkim porni ştergătoarele şi le privi mergând înainte şi-napoi pe parbrizul crăpat.

Darwin avea obrazul rezemat de palma mâinii când farurile se apropiară de ghereta gardianului. Scanerul minuscul de pe masă începu să ţiuie. Ploaia torenţială lovea cu violenţă ghereta, scurgându-se pe geamuri într-o cortină continuă de apă ce distorsiona vederea. Uitându-te afară nu vedeai decât o ceaţă vagă, iar de afară înăuntru nu se vedea decât aceeaşi ceaţă vagă. Amar şi dulce.

Îi făcuse semn lui Rakkim să intre cu cincisprezece minute înainte, cu faţa plecată, prefacându-se că citeşte un ziar. Maşina lui Sarah trecuse de gheretă fără să se oprească. Darwin nu văzu decât o licărire a farurilor roşii de la spate pierzându-se în ploaie. Amândoi erau în maşină. Darwin reuşise să vadă măcar atât. Îi privise prin Cyclops. Îi văzuse giugiulindu-se în hol, cei doi porumbei îndrăgostiţi, reuniţi în sfârşit. Darwin aplaudase efectiv momentul atât de tandru, şi aplauzele răsunaseră în ecouri în ghereta goală a gardianului. Sarah îşi dezbrăcase chadorul şi era acum îmbrăcată ca o modernă, o femeie modernă cu toate dorinţele moderne. Acum vor fi inseparabili. Până când Darwin va hotărî să-i despartă.

Încă nu ştia dacă Sarah găsise ceea ce venise să caute, lucru care-l enerva. Îl enerva foarte tare. Sarah fusese în dormitorul lui Marian pentru zece sau cincisprezece minute, unde camera de filmat nu o prinsese, dar când ieşise din casă nu ducea nimic cu ea. Nici Rakkim.

Existaseră însă cele două cutii pe care Rakkim şi detectivul cel gras le scoseseră din casă cu câteva zile în urmă. Se poate ca după ele să fi venit Sarah. Era greu de ştiut. Darwin putea să-l întrebe pe Bătrânul Înţelept despre asta, dar moşul îşi păzea prea bine secretele. Ah, ce de mistere… Darwin de-abia aştepta să afle ce-avea de fapt de

gând Bătrânul. Ceea ce era sigur era că va fi interesant. În zilele de început, Darwin acceptase câteva contracte de la Robele Negre, dar se plictisise repede de intenţiile lor înguste, de ciondăneala lor teologică atât de lipsită de bucurie. Chestia cu fundamentaliştii era că n-aveau niciun simţ al curiozităţii. Nu le păsa decât să hotărască pe unde să tragă linia, să determine care parte a liniei era neagră şi care parte era albă. Corect şi greşit, bine şi rău… Darwin transcendea toate aceste categorii, în ciuda vorbelor Bătrânului mereu legate de Dumnezeu, şi el era tot aşa. Ei doi erau unici.

Darwin fluieră o melodie veselă în timp ce dezbrăca jacheta verde a gardianului. Era o culoare urâtă, pe un om urât. Aruncă jacheta pe jos, lângă corpul răsucit al gardianului care zăcea lângă coşul de gunoi, cu gâtul frânt. Doi gardieni omorâţi chiar în ghereta asta în mai puţin de o săptămână. Asociaţia proprietarilor va trebui să perceapă o taxă specială ca să acopere costul mărit al protecţiei. Era un gând amuzant. Moartea aducea întotdeauna atât de multe surprize. Atât de multe consecinţe neaşteptate. Un fluture se izbi de parbrizul unei maşini în viteză şi imediat dispăru orice speranţă legată de taifunul din Japonia despre care tot băteau câmpii filosofii.

Unii oameni ar spune că această crimă nu fusese necesară. Avusese intenţia să-l convingă pe gardian să-l lase să treacă, să-i arate cartea de vizită de la compania de asigurări, dar apoi… instinctul preluase controlul. Un prădător care nu atacă nicio pradă nu mai e un prădător. Dumnezeu îl crease pe Darwin ca să-şi găsească plăcerea în actul de a ucide, şi Darwin nu avea de gând să nege înţelepciunea lui Dumnezeu. Darwin zâmbi la această blasfemie.

Îşi puse scanerul în buzunar şi-i făcu la revedere cu mâna mortului. Nu avu mult de mers până la maşina lui, şi scanerul ţiuia încontinuu.

Transmiţătorul prin microunde ataşat de maşina lui Sarah funcţiona corect. Darwin îşi cronometrase bine acţiunile. Plasase dispozitivul şi se reîntorsese în gheretă exact înainte de a ajunge Rakkim. Darwin se aşeză la volanul maşinii şi porni motorul. Dacă le luai pe toate în consideraţie, treaba mergea strună.

CAPITOLUL 29

După rugăciunile de seara târziu

Sarah se răsuci în scaun şi se uită înapoi în întunericul de afară.

— E acolo. Raza de urmărire a dispozitivului trebuie să fie de cel puţin opt-nouă kilometri ca să fie eficient, zise Rakkim, simţindu-i îngrijorarea, menţinându-şi privirea spre drumul din faţă, unde farurile despicau un coridor de lumină prin întuneric. Dispozitivul ne dă *nouă* un avantaj. Ştim că e acolo. Acum ne va urmări oriunde… oriunde vrem noi să-l ducem.

— Omul ăsta care a omorât-o pe Marian… eşti sigur că el ne urmăreşte?

Rakkim ridică din umeri.

— Robele Negre nu folosesc tehnologie aşa de sofisticată şi vânătorii de recompense nu s-ar obosi cu un dispozitiv de urmărire – te-ar fi luat pur şi simplu pe sus. Nu… tipul ăsta e mult mai interesat de ce vrei să faci decât să te omoare. Sau cel puţin nu încă. Nu e preocupat să te predea oamenilor care l-au angajat. Vrea să ştie unde mergi şi cu cine te întâlneşti. De-aceea i-a omorât pe Marian şi pe ceilalţi în felul acela. A vrut să ştii. Să te sperie. Să te facă să faci o prostie.

— Şi a funcţionat, nu? *A fost* o prostie să mă duc la Marian acasă.

Continuară să meargă prin ploaie în teritoriile sălbatice de la poalele munţilor Cascade, o reţea de drumuri înguste tăiate prin pădure. O rută pentru contrabandişti şi tăietori de lemne ilegali, un ocol periculos pentru vizitatorii din alte state care intrau pe un drum greşit. Rakkim venise pe drumul acesta pe la poalele muntelui şi când plecase de la Redbeard cu o săptămână înainte, dar acum înaintase mult mai adânc în teritoriile sălbatice.

Ţinutul nelegiuit. Ultimul refugiu pentru nebuni, rataţi şi cei nemulţumiţi de tot şi de toate, care cârcoteau mereu împotriva guvernului. Cei abandonaţi. La numai şaizeci de kilometri depărtare de centrul oraşului Seattle, de sediul guvernului, teritoriile sălbatice nu erau trecute pe hartă, erau dincolo de Dumnezeu şi de oameni.

— Şi nu ne urmăreşte decât un singur bărbat? Un singur bărbat a făcut toate astea?

— E un asasin fedain. Ăştia lucrează întotdeauna singuri.

— Ca tine.

Rakkim îi aruncă o privire, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra drumului.

— Vreau să zic, nu e decât unul singur şi tot aşa eşti şi tu. Şi atunci de ce fugi de el?

— N-am de gând să mă iau la bătaie cu el, dacă asta vrei să spui.

— OK.

— O să-l păcălesc.

— Am spus OK.

— Eşti dezamăgită? Floarea islamului refuză să se lupte? Cred că ţi-a zdruncinat credinţa. Poţi să-l suni pe Redbeard, dacă vrei. Zi-i să trimită întăriri.

Sarah se mută în scaun mai aproape de el, cu faţa atât de apropiată de a lui încât Rakkim îi simţi respiraţia.

— Omoară-l.

— Să-l asasinez pe asasin? zâmbi Rakkim. Şi atunci eu ce sunt? Ar fi trebuit să mă contactezi, continuă el, incapabil să treacă peste asta. Ar fi trebuit să-mi spui că trebuie să dispari.

— Am făcut o promisiune, zise ea, şi singurul sunet din maşină era ploaia pe capotă şi zgomotul ştergătoarelor. Ţi-a spus Redbeard despre Bătrân? Aşa ai ştiut la ce lucram?

— Redbeard ar prefera să-şi doneze ventriculul stâng decât să dea informaţii. N-am avut nevoie de ajutorul lui. O dată ce deschizi un secret, începe să se răspândească în toate direcţiile. Nu mai ai cum

să-l opreşti… decât dacă îi omori pe toţi cei care au cea mai mică legătură cu el.

Rakkim conducea cu atenţie pe drumeagul crăpat ici şi colo de la rădăcinile pinilor şi ale cedrilor de pe marginea drumului care crescuseră necontrolat.

— Dai vina pe mine pentru moartea lui Marian? Nu e nevoie, am făcut-o eu deja.

— E suficientă vină pentru toată lumea.

Urmă o curbă abruptă şi farurile iluminară pentru o clipă un camion scheletic, ars, din fundul râpei. Rakkim îşi relaxă degetele pe volan, conducând doar cu vârful degetelor. Maşina avea şocurile distruse, suspensia ca vai de ea – era o minune că reuşea să se ţină pe drum.

Sarah porni încălzirea. Şi acum tot stricată era. Tot aşa şi aparatul de dejivrare a parbrizului.

Rakkim şterse condensul de pe interiorul parbrizului cu palma. Se uită în spate prin oglinda retrovizoare.

— Mă mir că Redbeard n-a pus niciun dispozitiv de urmărire de-al lui în ceas.

— Oh, *a pus.* Am fost la un electronist în Zonă să-l scoată. Mi-a zis că era rusesc. Mi-a plătit o mie de dolari pe el. Sunt sigură că Redbeard ştie ce-am făcut, dar n-a zis niciodată nimic.

— Am dus memoria calculatorului la o cunoştinţă de-a mea. A scos fragmente din carte înainte să se termine programul de autodistrugere, zise el, în timp ce Sarah se uita afară pe geam. Ştiu că vrei să crezi că Trădarea Sionistă a fost o fraudă istorică monstruoasă, dar eu cred că te înşeli.

— Şi atunci de ce ne urmăreşte asasinul ăsta?

— Pentru aceleaşi motive pentru care Robele Negre au trimis vânătorii de recompense după tine. Redbeard are duşmani şi tu eşti o monedă de schimb. Bătrânul e pur şi simplu un jucător în plus.

— Poate că ai dreptate, spuse Sarah, uitându-se fix înainte. Dar simt totuşi nevoia să citesc toate

jurnalele. N-am reuşit să trec decât parţial prin volumele relevante. Cu ajutorul tău…

— Pot să fac să ajungem în Canada, zise Rakkim, cu ochii aţintiţi asupra drumului. Putem schimba maşinile şi să scăpăm de asasin. În patru sau cinci zile, depinde de vreme şi de patrule…

— Nu fi ridicol.

Rakkim îi aruncă o privire rapidă, apoi se uită iar la drum.

— Nu te-ai schimbat din prima zi când te-am cunoscut. Aveai numai cinci ani şi deja provocai numai probleme.

Sarah îi puse mâna pe picior.

— Hai să mergem să luăm jurnalele. Ştii că-mi place să citesc în pat.

Rakkim trase aer adânc în piept simţind atingerea ei atât de îndrăzneaţă. Se uită din nou în oglinda retrovizoare ca să-şi acopere excitarea.

— Să începem cu începutul.

Cuvintele ei erau pline de curaj, dar Rakkim îi vedea chipul în lumina interioară din maşină, tensiunea şi oboseala vădite în timp ce se uita fix la ploaie. Sarah nu fusese încă niciodată aici. Majoritatea oamenilor din oraş nu fuseseră aici. Chiar şi poliţia evita teritoriile sălbatice.

Nu trecuseră decât şase luni de când o văzuse ultima dată, dar Sarah arăta îmbătrânită. Nu era doar oboseala şi cearcănele de sub ochi, era recunoaşterea monştrilor ce ne pândesc dincolo de lumina liniştitoare de acasă. Pentru o persoană ca Sarah, care se mândrea cu logica şi cu duritatea ei intelectuală, fusese cu siguranţă un şoc să descopere cât de apărată şi de privilegiată îi fusese viaţa până atunci. O prietenă ucisă din cauza ta îţi provoca acest lucru. Uciderea unui om, şi faptul că *ştiai* că ai face-o încă o dată şi că a doua oară ar fi mai uşor… acesta era semnalul de alarmă. Sarah învăţa. Dacă vor supravieţui, va fi o persoană mai puternică.

— De ce încetineşti? întrebă Sarah.

Rakkim opri farurile, dar lăsă maşina cu motorul pornit în mijlocul drumului.

— Dacă nu mergem în Canada, va trebui să-l omorâm pe asasin.

O mică movilă de beton era tot ce mai rămăsese dintr-un indicator ce anunţa pe vremuri zona rezidenţială Green Briar, una dintre numeroasele subdiviziuni construite pentru a oferi locuinţe muncitorilor din Seattle. „Locuinţe musulmane la preţuri convenabile într-un loc musulman nepângărit.” Nu funcţionase însă la Green Briar, cum de altfel nu funcţionase la niciunul dintre proiectele locative din afara oraşului. Modernii fugiseră de gândul unei navete la o distanţă atât de mare, speriaţi de pădurile din jur şi de creşterea alarmantă a infracţionalităţii. Astfel că subdiviziunile căzuseră toate în ruină şi în degradare, cu geamurile crăpate, coşurile sfărâmate, muşchi atât de gros pe pereţi că puteai umple o pernă. Se mutaseră vagabonzii în ele, fără să le pese că li se tăiase curentul. De fapt, chiar ei ar fi tăiat liniile electrice şi ar fi dinamitat ţevile centrale de apă dacă ar fi funcţionat. Drumurile de acces în subdiviziuni fuseseră blocate cu zeci de copaci tăiaţi. Green Briar nu mai exista acum decât în schiţe uitate demult în arhive.

— Nu-mi place locul ăsta, zise Sarah.

Rakkim aprinse şi stinse rapid farurile de două ori. Aşteptă. Le mai aprinse pentru o clipă.

— Ar trebui să plecăm, spuse Sarah, uitându-se în jur. Asasinul… o să ne prindă din urmă.

— Nu, s-a oprit când ne-am oprit şi noi. Nu vrea să ne prindă din urmă. Nu vrea să ştim că e în spatele nostru. Vrea să stea exact unde este, pândindu-ne din umbră. Îi face plăcere să fie aproape, dar preferă să stea deoparte, ţinându-ne vieţile în mâinile lui. E o senzaţie îmbătătoare pentru el. Mai bună ca sexul. Faptul că ne-am oprit aici nu-l face să creadă că ştim că e în urma noastră – crede că pur şi simplu suntem prudenţi.

Şi ne respectă pentru asta. Ar deveni bănuitor dacă ne-am comporta prea încrezători. Chestia asta o să facă să i se pară cu atât mai dulce când ne va omorî mai târziu.

— Vorbeşti de parcă ai fi în capul lui.

Rakkim îi mângâie umărul, simţindu-i frica prin bluza subţire. Nu o desconsidera din cauza asta. Mintea asasinului era plină de cioburi de sticlă şi animale torturate. Rakkim se uită la pădurea aflată pe cele două părţi ale drumului.

— *El* era omul din ghereta gardianului când am plecat. Am sperat să reuşesc să-i văd faţa, dar…

— Am *vorbit* cu gardianul. Nu părea…

— Gardianul cu care ai vorbit tu e mort. Asasinul e cel care mi-a făcut semn cu mâna să trec când am venit eu, cu faţa ascunsă după un ziar. Eram grăbit… Nu m-am gândit atunci la asta, dar când mi-ai zis că a apărut un dispozitiv de urmărire în maşină în timp ce tu erai la Marian în casă, am ştiut că nu putea fi decât el la poartă. Aş fi dat cu maşina în gheretă în timp ce ieşeam, dar avea o barieră de beton în faţă.

— Dar de ce să-l omoare pe gardian? Ce rost avea?

Rakkim zâmbi. După tot ce i se întâmplase în ultima săptămână, Sarah tot nu înţelegea cu cine aveau de-a face. Deschise portiera, dar rămaseră în întuneric. Rakkim desfăcuse becul de interior.

— Mă întorc imediat, zise el. Au venit.

— *Cine?*

Îi văzu acum şi Sarah. Din ploaie apăruseră trei bărbaţi, ieşind din noapte ca nişte fantome. Fantome în haine ude de lână, cu părul şi bărbile lungi şi încâlcite. Fantome înarmate cu topoare şi macete.

Rakkim le arătă mâinile lui goale şi ieşi din maşină.

CAPITOLUL 30

După rugăciunile de seara târziu

— Ar trebui să merg şi eu cu tine, zise Redbeard.

— Am nevoie de tine aici, Thomas, îi spuse fratele lui, James, vârând ultimele rapoarte în geantă şi încercând să nu se grăbească. Am nevoie de tine să stai aici şi să ai grijă de Katherine şi de Sarah.

— Cea mai bună metodă de a le proteja este să fii *tu* în siguranţă, protestă Redbeard, care voia să-l scuture să-l facă să înţeleagă. E periculos în Chicago…

— Oriunde e periculos.

James mai puse şi un radio de mână, medicamente antialergice şi exemplarul său destul de uzat din Sfântul Coran. Soarele strălucea cu putere prin geamurile blindate ale apartamentului lui Redbeard de la etajul doi, iluminând peluza vastă a vilei într-un verde extraordinar de intens. James închise fermoarul de la geantă.

În treningul albastru de nailon, James arăta exact cum arătase la Olimpiada din Beijing, cu medalia de aur la gât în timp ce-şi declara noua credinţă în faţa camerelor. Una dintre primele personalităţi publice convertite la islam, James avea o coamă blond-roşcată şi barba rară ca a unui adolescent. Era atât de frumos că lui Redbeard aproape nu-i venea să creadă că erau fraţi. Redbeard era mai solid şi musculos, fiind în echipa de lupte în facultate, şi avea o barbă mare şi aspră. Era răţuşca cea urâtă, dar James nu-l tratase niciodată aşa, iar Redbeard îl iubea enorm pentru asta.

Redbeard stătea cu o mână în buzunar, pipăind mătăniile de rugăciune, clinchetul mărgelelor de

chihlimbar fiind înăbuşit. Trebuia să-şi amintească rapid ceva, îl frământa ceva. Mânui mai rapid mătăniile, încercând să-şi aducă aminte ce anume.

— Nu fi aşa de trist, frate, zise James. Te face să semeni cu maţe-fripte ăia din Bible Belt, zâmbi el. N-ai trecut la religia aia demodată, nu, Thomas?

Redbeard se strâmbă. El n-avea simţul umorului al fratelui său. Sau charisma lui. Foarte puţini oameni o aveau de altfel. James Dougan era directorul Securităţii Statului, dar era la fel de mult politician pe cât şef al serviciilor secrete, musulman moderat, evlavios, însă practic. În haosul de după atacul sionist, James fusese ales de noul preşedinte islamic să conducă agenţia. Fundamentaliştii se opuseseră, dar James îi dezarmase cu vorbele lui de duh, cu popularitatea lui, cu felul atât de ingenios şi de potrivit de a se descurca în faţa presei. Iar când acestea dădeau greş, Redbeard, mâna lui dreaptă, era mereu pregătit să intervină. Redbeard avea un ochi format pentru detalii şi avea ferocitatea unui urs brun, fiind gata să-l mintă pe Dumnezeu în faţă dacă era necesar.

Acum, la doi ani după încetarea focului care pusese capăt războiului civil, ar fi trebuit să-şi sărbătorească succesul. Securitatea Statului împiedicase principalele atacuri teroriste şi forţase rămăşiţele rezistenţei creştine să se refugieze în Bible Belt. Libertăţile civile fuseseră reduse, dar după haosul ce marcase tranziţia de la vechiul regim, nu se auziseră decât prea puţine plângeri. Cu excepţia fundamentaliştilor. Clericii de dreapta ceruseră izgonirea lui James pentru refuzul lui de a permite omorârea cu pietre a necredincioşilor, pretinzând că fraţii erau convertiţi numai cu numele, neserioşi cu doctrina şi cu păcatele.

Redbeard voise să contraatace, dar James spusese că probabil guvernul nu va supravieţui unor disensiuni interne atât de grave. Şi-n plus, era mai bine să-şi economisească muniţia pentru un

moment cu adevărat periculos. „Momentul potrivit, Thomas, asta e lecţia pe care trebuie s-o înveţi”, îi spusese el şi apoi alungase orice supărare pe care Redbeard ar fi putut-o simţi prin simplul gest de a-şi desface de pe mână ceasul pe care-l primise de la tatăl lor şi oferindu-i-l lui Redbeard. Redbeard protestase, dar James îl sărutase pe amândoi obrajii şi-i spusese că niciun om nu a fost atât de binecuvântat ca el, când i se dăruise un frate atât de loial.

— Te holbezi la ceas, Thomas. Mai avem câteva minute, nu?

Redbeard încuviinţă, incapabil să vorbească. Cifrele de pe ecran erau familiare… se găseau în poziţii clare, dar oricât ar fi încercat, nu reuşea să-şi dea seama cât era ora.

— Senatorul Simpson m-a asigurat că are suficiente voturi să răstoarne ultimul amendament al fundamentaliştilor, zise James. E o treabă bună. Ai ţinut Robele Negre aşa de ocupate luptându-se între ei încât n-au mai putut să-şi adune sprijin de nicăieri.

— Avem alte probleme. Unul dintre agenţii mei din San Francisco n-a mai dat niciun semn de viaţă. Unul dintre oamenii mei cei mai buni. A observat nişte activităţi deranjante în sectorul lui, ezită Redbeard. Şi cum se apropie şi Ramadanul, sunt îngrijorat.

James se apropie de el, mişcându-se atât de rapid că păru să traverseze biroul instantaneu – un vechi truc sufi pe care Redbeard nu reuşise niciodată să-l înveţe.

— Mormoni? Sau găşti?

Redbeard clătină din cap.

— Tocmai asta mă deranjează. Activităţile nu par legate de niciunul dintre grupurile cu care am avut de-a face până acum. E o semnătură complet necunoscută. Omul meu mi-a zis că trebuie să verifice mai adânc, şi de-atunci n-am mai auzit nimic de la el. Asta a fost acum trei zile. Şi ultima

dată când am vorbit era îngrijorat. Era *speriat,* şi ăsta nu e omul care să se sperie uşor.

— Agenţii de teren sunt întotdeauna îngrijoraţi, şi cei mai buni sunt întotdeauna speriaţi.

James zâmbea din nou, dar Redbeard îl cunoştea prea bine ca să creadă asta. James se trase de mustaţă, cu o expresie serioasă acum.

— Ai vreun nume? întrebă el. Vreo *ţintă?*

Redbeard clătină din cap.

— Omul meu nu era nici măcar sigur dacă e vreo ameninţare. A zis că simte că sunt prea multe coincidenţe. Morţi accidentale şi dispariţii, oameni care se hotărăsc din senin să-şi dea demisia sau să se mute, şi *niciunul* dintre jucătorii tradiţionali nu pare să beneficieze de pe urma acestei serii de întâmplări. E la fel de neliniştitor ca un scaun liber la cină – nu ce se vede, ci ceea ce *nu* se vede te face să te gândeşti. Aş vrea să am mai multe să-ţi spun.

James dădu distrat din cap.

Redbeard se uită uluit la fratele lui.

— Ce se întâmplă?

Brusc se auzi sunetul interfonului.

— Domnule director? Imediat terminăm verificarea maşinii dumneavoastră.

James se duse la fereastră. Prin geamul opac pe dinafară observă limuzina blindată parcată în faţă. Unul dintre oamenii lui de securitate verifica maşina pe dedesubt, cu uniforma mânjită de praful de pe drum. Altul mergea încet cu un câine ciobănesc german în jurul automobilului.

Redbeard veni lângă el la geam.

— Tu *ai ştiut* că a apărut un jucător nou în oraş.

James îşi rezemă mâinile de pervaz.

— Nu e nou, face parte din peisaj de multă vreme. De *foarte* multă vreme.

— Şi mie de ce nu mi-ai spus? Uită-te la mine, James.

James se întoarse spre el.

— N-am avut decât bănuieli, dar acum am dovezi, Thomas, *suficiente* dovezi, dar nu pot acţiona. Încă nu. Acum e vremea pentru prudenţă. Când mă întorc din Chicago, atunci putem face o mutare împotriva lui.

— Domnule director, maşina e gata, se auzi din interfon.

— Mai verific-o o dată, se răsti Redbeard către interfon, fără să-şi ia ochii de la fratele lui.

Rămaseră amândoi la fereastră, uitându-se la omul cu câinele care mai înconjură o dată maşina încet. Redbeard simţea că-i ţiuie capul, ca şi cum i-ar fi fost plini de viespi. Nu trebuia decât să-şi amintească…

— Cine e duşmanul nostru, James?

— O să vorbim când mă întorc. Ai încredere în mine, o să-ţi spun tot ce ştiu.

Redbeard îşi muşcă buza ca să nu spună nimic.

— Cum doreşti, domnule director.

— A trebuit să ţin secretul numai pentru mine, chiar şi faţă de tine. Pur şi simplu… am crezut că vom avea mai mult timp, zise James, strângându-l pe Redbeard de umărul masiv. O să-mi înţelegi reticenţa când o să-ţi arăt informaţiile pe care le-am obţinut. Va trebui să ne purtăm cu mare delicateţe.

— Stai aici, atunci. Putem începe…

James clătină din cap.

— Mă întâlnesc cu preşedintele la Chicago. Trebuie să vorbesc cu el personal. Îmi pare rău, Thomas, zise el, privindu-l cu tristeţe.

— Merg cu tine până la aeroport.

James îşi luă geanta.

— Vreau să mergi la spital şi să aştepţi cu Katherine.

— Dar am crezut că o externează pe Sarah azi.

— Nenorocita de pneumonie e rezistentă… a recidivat. Doctorii vor s-o mai ţină câteva zile. Spitalul e sigur, dar Katherine are nevoie de un prieten acolo cu ea.

Redbeard zâmbi stânjenit.

— De când mă consideră Katherine un prieten?

— Ai grijă de ele pentru mine, Thomas. Plec acum, rosti el în interfon, iar apoi formă un număr pe mobil. *Du-te.*

Se uită pe fereastră la dublura lui care ieşi pe uşa din faţă a vilei şi se urcă în limuzină, cu faţa ascunsă pe jumătate într-un burnuz.

Fraţii rămaseră unul lângă altul la geam, privind limuzina ce ieşea accelerând pe aleea în curbe, apropiindu-se apoi de poarta care se deschise în faţa ei. Chiar şi după ce limuzina se pierduse în depărtare, cei doi rămaseră la geam, aşteptându-se pe jumătate să vadă o explozie de lumină portocalie şi un bubuit.

— Dubiţa de livrări aşteaptă pe peronul de încărcare, rosti în cele din urmă Redbeard. Omul meu, Miller, te va conduce la aeroport.

James îşi aruncă geanta pe umăr, acum nerăbdător.

Auziră o bătaie uşoară la uşă, apoi încă două.

Redbeard se uită prima dată pe vizor şi abia apoi descuie uşa.

Miller intră direct înăuntru, nu aşteptă în prag, şi Redbeard *ştiu.* Miller trecu pe lângă el.

— Lăsaţi-mă să vă ajut, domnule director, zise el.

Cu mâna dreaptă căută ceva în jacheta de un alb impecabil cu sigla firmei de livrări.

James era în spatele canapelei.

— Nu ştiu unde mi-am lăsat ochelarii de citit.

Redbeard încercă să se mişte, dar îşi simţea corpul plin de ciment.

Încăperea răsună de împuşcături şi bubuitul lor păru să-l desprindă pe Redbeard din imobilitatea în care era. Îl atacă pe Miller. Acesta mai trase de câteva ori, iar acum sunetul era înăbuşit, Redbeard împingându-i arma în piept. Miller fusese cu ei de la bun început, şi acum îi întâlni rânjetul. Redbeard văzu ochii omului decupaţi, înlocuiţi cu imagini

ale trupului lui James zăcând în monumentul funerar de sub domul Capitoliului. Sarah se ţinea de sicriu, dar unde era Katherine?

— Stăpânul meu vă trimite salutări, rosti Miller.

Încă o împuşcătură, dar Redbeard îl prinsese acum de încheietură şi glonţul îşi rată cu mult ţinta, lovind peretele. Miller încercă să-şi elibereze mâna şi mai trase o dată, iar Redbeard simţi căldura şi văzu fumul ieşind din ţeavă. Redbeard îi frânse încheietura. Auzi apoi arma căzând pe covor.

Redbeard îl prinse acum de gât pe Miller. Avea genunchi slabi – ceea ce-l costase campionatul naţional de lupte, dar avea mâini puternice. Miller se zvârcoli şi lovi cu picioarele, dar Redbeard ignoră durerea şi sângele ce i se scurgea din răni şi continuă să zdrobească lent esofagul criminalului.

— Thomas, îl strigă James. Nu-l omorî. Trebuie să afli ce are de spus.

Redbeard privi imaginile pălind în ochii lui Miller. Braţele îi erau întinse acum de cele două părţi, tresărind spasmodic, dar Redbeard continuă să-l strângă de gât.

— *Thomas,* icni James.

Redbeard îl aruncă pe Miller pe podea.

Cineva bătea la uşa biroului.

Redbeard îl luă pe James în braţe. Treningul fratelui său mirosea acum a fum, şi nailonul albastru era înnegrit pe unde intraseră gloanţele. Însă nu se vedea deloc sânge. Nici măcar o picătură.

— Nu te mişca, zise Redbeard. O să te facem bine.

James îl mângâie uşor pe obraz.

— Ah, Thomas… Cine-ar fi bănuit vreodată că *tu* eşti un optimist?

Redbeard era prăbuşit peste birou, plângând, când Angelina îl trezi în cele din urmă. Se agăţă de

ea lipindu-şi faţa de carnea ei, iar Angelina îl mângâie cu blândeţe pe păr.

— Nu l-am putut salva. Nu mi-am putut salva propriul frate.

— Lasă-mă să te ajut să te culci, zise Angelina. Ai febră.

— Mi-e frică să dorm.

— Şşşt.

Angelina îl ajută să se ridice.

— Dacă n-am putut să-mi salvez nici măcar fratele, cum o să pot să-mi salvez ţara?

Angelina îl sprijini în timp ce mergeau. Era din ce în ce mai des aşa, în ultima vreme, în delir, bântuit de coşmaruri şi de îndoieli.

— Dacă James ar fi aici, *el* ar şti ce să facă. James avea aliaţi… James avea prieteni. Tu… tu eşti singura în care pot avea încredere, zise el, împleticindu-se şi Angelina aproape căzu cu el. Rakkim… m-am bazat pe el şi el s-a dus la fedaini.

— Tu l-ai făcut să plece, replică Angelina.

— Eu ar fi trebuit să mor în ziua aceea, nu James.

— Cine eşti tu, Dumnezeu? Atunci nu pune la îndoială ceea ce El a făcut să se întâmple.

Redbeard se desprinse de ea. Se credea *soţia* lui să-i vorbească aşa? Merse mai departe singur, cu capul plecat, atât de istovit încât până şi măduva oaselor îl durea. Aproape că nu dormise în aceste ultime câteva săptămâni şi, când reuşea totuşi să adoarmă, nu-şi găsea deloc liniştea. Era prea mult deja. Angelina avea dreptate, el îl făcuse pe Rakkim să plece. Tot el o făcuse şi pe Sarah să plece. Singurul copil al fratelui său şi fiul pe care nu-l avusese niciodată. Pierduţi. Angelina avea dreptate. Angelina avea întotdeauna dreptate.

Traversă coridorul împleticindu-se şi intră în dormitor. Lăsă luminile stinse. Aerul nopţii era răcoros pe pielea sa înfierbântată. Îşi dezbrăcă roba şi o lăsă să cadă grămadă pe podea. Salteaua gemu sub greutatea lui ca puntea de scândură a unei

corăbii. Nu-şi dorea decât să închidă ochii pentru câteva clipe, atâta tot. Nu să doarmă. Nu să viseze. Doar să-şi închidă ochii pentru o clipă.

Era atât de greu să menţină impresia de forţă. Să pară sigur pe el şi hotărât în orice moment. Redbeard îşi împinse cuverturile de pe el, transpirat. Lumea ataca la cel mai mic semn de slăbiciune. Aşa-numiţii lui aliaţi s-ar întoarce împotriva lui într-o clipită. Bătrânul stătea în aşteptare. Mereu în aşteptare. De unde-i venea răbdarea asta? Nu credinţa era ceea ce-l păstra pe Bătrân între umbre, ci munca diavolului. Şi totuşi… era o muncă diavolească dar care-i reuşea. Preşedintele era bolnav. Redbeard văzuse dosarul medical privat. Când va muri preşedintele…

Se deschise uşa dormitorului. Angelina se aşeză pe pat şi-i aşeză o compresă rece pe frunte.

Redbeard îşi acoperi goliciunea cu un cearşaf.

— N-am nevoie de o dădacă…

Angelina îl plesni peste mână când încercă să-şi îndepărteze compresa.

— Dacă nu-ţi trece febra până la rugăciunile de amiază, chem doctorul.

Redbeard îi făcu semn să iasă. Aşteptă să se închidă uşa în urma ei şi începu să arunce la o parte pânza umedă, dar se răzgândi. Răcoarea îi făcea bine. Îşi va odihni ochii. Îşi va da nişte timp să-şi recupereze forţele. Somnul era soluţia. Somnul era leacul gândurilor ce-i fierbeau nebuneşte în creier. Ce bine ar fi ca James să fie aici. Dar era mort de douăzeci şi cinci de ani. Capul lui Redbeard se răsuci pe pernă, învelindu-se strâns în întunericul nopţii. Bătrânul îi umplea momentele de trezie, dar în clipele acestea, când aluneca încet în abis, se gândea la James… şi la Katherine. *Amândoi* dispăruţi.

Katherine… era un nume pe care nu-l rostea niciodată cu voce tare. Chipul pe care-l vedea când îşi închidea ochii. „Iartă-mă, frate, pentru gândurile pe care le-am avut. Pentru dorinţele

mele.” Îşi ascunsese aceste gânduri faţă de fratele său, dar Katherine le simţise. Cu siguranţă le simţise. Să-şi abandoneze fiica… să fugă fără un cuvânt după ce auzise de moartea lui James. Era rar ca o femeie să preţuiască într-atât onoarea soţului ei. „Iartă-mă, James.”

CAPITOLUL 31

Înainte de rugăciunile din zori de zi

Rakkim se întoarse la maşină, şi din barbă îi picurau stropi de apă de ploaie.

— Ai de făcut o alegere.

Sarah se uită afară pe fereastră. Oamenii înconjuraseră maşina, cu topoarele şi cu bâtele pe umeri.

— Poţi rămâne aici cu oamenii ăştia…

— Nu.

Rakkim îşi ridică o mână în sus.

— Îmi sunt datori. O să fii în *siguranţă.* Dacă planul meu cu asasinul funcţionează, mă întorc după tine. Dacă nu… o să te ducă ei înapoi în oraş.

— De ce nu te foloseşti de ei să te-ajute să-l omori?

— E responsabilitatea mea.

Ochii lui Sarah sclipiră în luminile roşii ale luminilor de bord.

— Şi a mea.

Rakkim porni maşina. Porni luminile. Bărbaţii dispăruseră înapoi în întuneric.

— Ce ai plănuit?

Rakkim rămase cu privirea aţintită asupra drumului. Acum ploua mult mai puternic şi trebuia să-şi menţină viteza la cincizeci şi cinci de kilometri pe oră. Luă o curbă bruscă şi intră pe o alee lăturalnică îngustă, unul dintre multele drumuri nemarcate. La poalele munţilor din apropiere străluci brusc un fulger, ca un bliţ ce ilumină drumul neregulat.

— Ai auzit vreodată termenul de *vârcolaci?*

— În filme de groază de dinainte de tranziţie. Luna plină, blană, colţi…

Farurile abia luminau întunericul, iar ştergătoarele de pe parbriz făceau vederea înainte

şi mai dificilă.

— Nu de genul ăla. Vârcolacii ăia sunt inventaţi. Cei de care-ţi vorbesc eu sunt reali. Vârcolaci… aşa le spun oamenii stabiliţi în casele abandonate prădătorilor excesiv de violenţi care trăiesc pe-aici. Haite de maniaci drogaţi, violatori şi ucigaşi în serie…

— De ce n-am auzit niciodată de ei?

— Sunt o mulţime de lucruri despre care n-ai auzit tu. Acum o săptămână eu mă gândeam că Trădarea Sionistă e un fapt istoric.

— De ce nu trimite guvernul o armată ca să-i elimine? Vagabonzii stabiliţi ilegal aici nu sunt un pericol pentru public, dar vârcolacii ăştia par a fi…

— Guvernul îi *foloseşte* pe vârcolaci. Uită-te în jur. Crezi că este vreun bun musulman pe drumul ăsta? Vreun catolic bun? Asta e o zonă în care e permis focul. Singurii oameni care trec pe-aici sunt contrabandişti care se duc în capitală, evrei şi apostaţi care fug de acolo. Vârcolacii îi interceptează şi pradă vehiculele. Cer răscumpărări pentru supravieţuitori sau îi predau Robelor Negre. Câteodată nu se obosesc cu asta, adăugă el, încleştându-şi degetele pe volan.

— Şi atunci ce facem *noi* aici?

— Vârcolacii sunt mereu în mişcare, pentru ca prezenţa lor să nu fie cunoscută de toată lumea. Oamenii de aici mi-au spus că e un cuib la aproximativ cincisprezece kilometri în jos pe drumul ăsta.

Vântul biciui crengile copacilor de deasupra, făcându-le să zgârie acoperişul şi geamurile maşinii.

— Te aştepţi ca vârcolacii să-l omoare pe asasin?

— Ceva de genul ăsta.

— Dar pe noi n-o să ne omoare? Poţi tu vorbi cu ei?

Rakkim râse. Şi acum i se scurgea apă de ploaie din păr.

Se şterse pe faţă cu braţul.

— Nu, nu pot vorbi cu ei. Dar ştiu cum să mă folosesc de ei. Anul trecut am ajutat o familie să fugă. Trebuiau să ajungă în Canada. Era o familie musulmană, doi copii, o fiică de opt ani şi un băiat de cincisprezece ani. Băiatul era homosexual. N-ar fi fost treaba nimănui, dar aveau un vecin… Poate n-au tuns peluza suficient de scurt sau poate că fata a ascultat muzică. Mă rog, dintr-un motiv oarecare, vecinul s-a dus la imamul local. Familia n-a stat s-aştepte verdictul.

Rakkim răsuci volanul spre stânga, şi o roată săltă într-o groapă din drum, făcând să-i clănţăne dinţii. Încetini. Dacă ar face o pană acum… O simţi pe Sarah uitându-se la el.

— Eu le-am condus maşina. Era toamnă, încă nu era zăpadă pe drum. În trei nopţi ar fi trebuit să ajungem. În trei nopţi ar fi trebuit să trecem prin Washington şi apoi până în Canada. E o trecere peste graniţă unde gărzile merg să ia cina acasă în fiecare seară. Vremea era perfectă când am plecat. O noapte senină, lună plină. Nici măcar n-a trebuit să folosesc farurile în mare parte din drum. Pe un drum forestier pe care-l folosesc de obicei era un accident, cu maşini de poliţie şi ambulanţe cu girofaruri şi m-am îngrijorat. Poliţia aranjează uneori un accident fals ca să prindă contrabandişti… aşa că am mers pe altă rută. Am intrat într-o capcană de vârcolaci, zise el, ştergându-şi din nou faţa.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Vârcolacii săpaseră o groapă în drum. Au acoperit-o cu o folie subţire de plastic şi au presărat pământ pe deasupra. Eu conduceam mai repede decât ar fi trebuit… dus cu gândul aiurea, încercând să recuperez timpul pierdut.

Rakkim verifică kilometrajul. Vagabonzii îi dăduseră o aproximare a locului unde îşi aveau tabăra vârcolacii, dar nu ştia cât de exactă era.

— Maşina a intrat în capcană cu şaptezeci pe oră, o osie a crăpat şi am început să ne rostogolim. Ne-am oprit cu capul în jos într-un şanţ. Toată lumea ţipa. Toţi eram răniţi… fata de opt ani îşi pierduse cunoştinţa. Pe când am reuşit să-i scot pe toţi din maşină, au năvălit pe noi vârcolacii.

Sarah îl mângâie pe gât.

— Şi ce s-a întâmplat?

Rakkim şterse cu mâna condensul de pe parbriz.

— Nue uşor să vorbesc despre asta.

— Încearcă.

— M-am lovit la cap când s-a rostogolit maşina şi mă durea şi genunchiul ca naiba, dar aveam cuţitul la mine. Aveau torţe, zise el, cu vocea atât de slabă că de-abia se auzea. Şi bâte înfăşurate în sârmă ghimpată, răngi, şi unul dintre ei, un nemernic mare, gras şi păros, avea o crosă de golf. Cum le zice la alea…? Un *driver.* Un driver de titan. O crosă foarte scumpă. Cred că a furat-o de la vreun turist bogat care s-a rătăcit, i-a luat-o şi probabil l-a bătut cu ea până a murit. A încercat să mă lovească în cap cu ea şi râdea, dar nu m-a nimerit. Cred că erau cel puţin douăzeci, ţipând şi cântând, aşa de *fericiţi,* ca şi cum ne-ar fi aşteptat şi acum puteau să-şi înceapă petrecerea. Rakkim mai şterse o dată parbrizul, deşi nu era nevoie. Am omorât vreo doi rapid, le-am spintecat gâtul ca să fac mult sânge şi poate să-i fac pe ceilalţi să se retragă. Dar asta i-a încântat şi mai tare, zise el, clătinând din cap. Am tot încercat să duc familia în pădure ca să-i pot proteja şi din lateral, dar tatăl ducea fetiţa în braţe şi se împiedica mereu în rădăcini şi ierburi. Era întuneric în pădure şi el avea ochi de orăşean. De fiecare dată când năvăleau pe noi vârcolacii, mai reuşeam să omor câţiva, dar erau aşa de *mulţi.* N-aveau niciun fel de instrucţie de luptă, dar cunoşteau terenul şi erau maniaci, urlau din toţi rărunchii şi erau vopsiţi pe faţă şi pe corp. Aproape că m-am aşteptat să-i văd

mergând în patru labe. Eram speriat. Situaţia era sub control, dar simţeam gustul fricii.

Sarah îi puse mână pe gât, masându-l.

Rakkim zâmbi, dar fără nicio bucurie.

— Ar fi trebuit s-o vezi pe mamă, o musulmană devotată care se ruga de cinci ori pe zi şi economisea bani pentru hagealâc de când avea cinci ani. Această mamă bună a omorât un vârcolac, un psihopat slăbănog cu părul împletit – i-a despicat craniul cu o piatră şi nici măcar n-a clipit. Lăudat fie Allah, nu-i aşa?

— Fără ajutorul lui Allah, nu ne putem salva de niciun rău, recită Sarah.

Rakkim clătină din cap.

— Am găsit o potecă de animale, o potecă atât de îngustă că de-abia se vedea, dar n-aveam nimic altceva. I-am spus tatălui să-şi ia familia şi să nu se uite înapoi. I-am zis că eu o să rămân în urmă să-i atac unul câte unul când o să încerce să meargă după ei. I-am spus să *fugă,* dar gâfâia, şi-i curgea sânge din nas în părul fetiţei. La lumina lunii, sângele părea negru ca petrolul, continuă el şi simţi atingerea mâinii lui Sarah până în adâncul fiinţei sale. L-am repetat să meargă, dar el mi-a dat fetiţa în braţe şi a luat-o la goană printre copaci. A făcut zgomot în mod intenţionat, tropăind şi rupând crengi, şi vârcolacii… s-au luat după el. Ne-a salvat. Un omuleţ speriat, cu burtică şi ochelari, i-a momit la distanţă de noi. I-am luat fetiţa şi am cărat-o la piept şi i-am condus pe mamă şi pe frate pe potecă în goană, iar când l-am auzit pe tată urlând la distanţă… *am continuat* să alergăm. Asta s-a întâmplat, încheie el, uitându-se la Sarah.

Sarah îl sărută pe obraz.

— Te iubesc.

— Le-am spus că o să-i duc în Canada. Le-am spus că o să-i protejez.

— Acum unde sunt?

— Fetiţa… a murit în braţele mele. Pe mamă şi pe fiu i-am dus la Green Briar şi i-am lăsat cu oamenii care stau acolo clandestin. M-am întors o săptămână mai târziu, dar n-au mai vrut să plece. Îi acceptaseră cei de-acolo. Se simţeau bine-veniţi între ei. Amândoi, iar pe fată o înmormântaseră tot acolo…

Mai merseră un kilometru şi jumătate în linişte şi apoi Sarah spuse:

— O să momeşti asasinul într-o capcană a vârcolacilor. Te-ai gândit la asta încă de acasă de la Marian. *De aceea* n-ai vrut să scăpăm de dispozitivul de urmărire.

Rakkim încuviinţă. Adora femeile inteligente.

— Şi cum o să faci să fie el prins în capcană şi nu *noi?*

Rakkim încetini şi lăsă maşina să se oprească apoi cu totul. Opri farurile. Vântul biciuia crengile copacilor, smulgând frunze şi azvârlindu-le în aer. Drumul era puţin în pantă, coborând drept printre copaci. Era un loc perfect pentru o capcană, călătorul era nerăbdător să iasă din pădurea deasă, accelera, profitând de teren.

— Oh, zise Sarah cu vocea îngreţoşată. Înţeleg.

Rakkim coborî din maşină.

— Treci la volan. Dacă se întâmplă ceva… dacă asta nu funcţionează…

— O să funcţioneze.

— Dacă sunt prins în ambuscadă, condu în sus pe pantă şi du-te. Nu te opri pentru mine sau pentru orice altceva. Du-te înapoi la Jill. Te găsesc eu, zise Rakkim, iar pe faţă i se scurgea ploaia.

— Nu sunt speriată.

Era o minciună, dar Rakkim se bucura că Sarah măcar încercase să mintă. Sarah se aşeză la volan.

— Bombardarea Oraşului Sfânt, învinovăţirea evreilor… Bătrânul e blestemat. De aceea planul lui a fost frustrat. Suntem instrumentele lui Dumnezeu, Rakkim. Allah are putere asupra tuturor lucrurilor. Nu va permite să dăm greş.

Rakkim o sărută pe buze, savurându-i căldura.

— Dacă zici tu.

Sarah se întinse spre el, dar Rakkim dispăruse deja, îndepărtându-se cu paşi mari şi hotărâţi. O pală de vânt îi flutură hainele, dar se simţea bine să fie în aer liber, era bine să fie în frig, lovit de ploaie. Câteva minute mai târziu, auzi pietrişul scrâşnind în urma lui. Sarah îl urmărea încet, cu motorul oprit şi cu farurile stinse. Ar fi preferat să fi rămas pe loc, dar nu credea că era foarte probabil ca vârcolacii să patruleze toată noaptea. Oamenii care stăteau ilegal în Green Briar trebuiau să fie mereu alerţi, în caz de atac, dar nimeni nu s-ar duce să-i atace pe vârcolaci. Continuă însă să fie foarte atent, mergând pe marginea drumului, şi când auzi o creangă trosnind în întuneric, se ghemui pregătindu-se de atac.

Abia un kilometru mai încolo văzu panglica de ţepi înşirată peste drum. Vopsită negru opac, aproape invizibilă, atât de bine ascunsă că aproape se împiedică de ea. O trase după el între ierburi, ascultând. Nu era nimeni aici. Îşi închise ochii, aşteptând, apoi îi deschise din nou. Numai un fedain ar fi fost în stare să o zărească, dar Rakkim văzu la depărtare, între copaci… o lumină licărind. Probabil un felinar. Rakkim alergă câteva sute de metri de la locul unde găsise panglica de ţepi. Nu mai erau şi alte capcane. Vârcolacii se gândiseră în mod corect că panglica de ţepi era suficientă să spargă cauciucurile maşinilor din ambele direcţii, şi să le trimită în şanţ sau într-un copac.

Alergă înapoi la Sarah, îi spuse să conducă mai departe, şi apoi aranjă panglica înapoi de-a latul drumului în spatele maşinii. Încercă să se aşeze la volan, dar Sarah îi făcu semn să intre pe cealaltă parte şi porni motorul. Rakkim se aştepta în orice clipă să vadă vârcolacii năvălind dintre neguri răcnind, cu vopseaua de pe faţă scurgându-se în ploaie.

— Condu foarte încet…

Sarah apăsă pedala acceleraţiei până la podea. Cauciucurile se rotiră brusc, făcând pietrişul să ţâşnească zgomotos în urma lor şi maşina se îndepărtă cu un muget. Sarah porni farurile la faza lungă.

— *Ce faci?*

— Ai zis că asasinul se va opri când ne oprim noi şi va porni când pornim şi noi, zise Sarah, accelerând în continuare. Aş prefera să fie în viteză când dă peste ţepi.

Rakkim se uită în urmă. Era un plan bun.

— Ai grijă să rămâi pe drum.

Mult în urma lor, la intersecţia cu drumul forestier, Rakkim avu impresia că vede o licărire de faruri prin ploaie, dar nu era decât un fulger. Continuă totuşi să se uite.

CAPITOLUL 32

Înainte de rugăciunile din zori de zi

Darwin stătea în maşină, cu luminile stinse, ascultând răpăitul regulat al ploii pe acoperişul maşinii şi gândindu-se la tânărul poliţist frumos. Îşi aminti cum acesta se spălase pe picioare în cadă înainte de rugăciuni, ce degete lungi avea la picioare, şi grija cu care se pregătise pentru ritual. Se spunea că un bun musulman era întotdeauna pregătit pentru moarte. Aşa că în cazul acesta, Darwin fusese instrumentul unei instrucţiuni divine, sublinierea nevoii de a…

Receptorul dispozitivului de urmărire începu brusc să ţiuie, făcându-l pe Darwin să tresară şi să uite de meditaţiile sale metafizice. Purta ochelarii de vedere de noapte şi prin ei sclipirile diodei de pe receptor păreau strălucitoare ca nişte stele căzătoare, ţiuitul transformându-se acum într-un şuierat strident. „De ce vă grăbiţi aşa, porumbeilor?” Darwin apăsă cu forţă pe acceleraţie ca să-i ajungă din urmă şi roţile se rotiră o clipă pe loc pe drumul ud, lăsând în urmă urme de cauciuc.

Era o mişcare inteligentă din partea lui Rakkim, să bage viteză după o altă oprire de cincisprezece minute, o metodă aproape sigură de a se descotorosi de oricine i-ar urmări. Oricine fără un dispozitiv de urmărire. Darwin nu credea că cei doi ştiau că-i urmărea, dar era o tactică bună. Exact la ce s-ar fi aşteptat de la Rakkim. Ăsta era aspectul atât de unic al acestei misiuni… provocarea.

Nu că celelalte misiuni n-ar fi prezentat fiecare riscul şi dificultatea ei. Era şi de aşteptat. Tocmai de aceea îl şi folosea pe el Bătrânul. Darwin asasinase o dată un puternic ayatolah liberal în

propria moschee, îl omorâse în timp ce se pregătea pentru rugăciunile de dimineaţă. Gărzile de corp ale ayatolahului şi acoliţii săi erau chiar în faţa uşii biroului său când atacase Darwin, o crimă cronometrată perfect, chemarea muezinului acoperind gemetele de moarte ale clericului. Darwin zâmbi, amintindu-şi cum scrijelise Steaua lui David pe pieptul ayatolahului, în timp ce omul era încă în viaţă, zvârcolindu-se în tăcere, cu ţipetele blocate de capul de fetus de porc pe care Darwin i-l vârâse în gură. Tipul ăsta de detalii creatoare erau cea mai mare mândrie a lui Darwin. Oh, plănuirea unei operaţiuni era interesantă, şi crima în sine era deseori îndeplinită în circumstanţe periculoase… dar ceea ce-şi amintea cu cea mai mare plăcere după aceea erau aceste mici secvenţe improvizate.

Da, când va veni vremea să-l omoare pe Rakkim, Darwin avea de gând să găsească o metodă de a-l ucide demnă de acest om. Fata… Sarah, va trebui să figureze şi ea cumva. Nu turturelele erau păsărelele alea care aveau o singură pereche pe viaţă? Când una murea, murea şi cealaltă? Sau era doar o poveste? Darwin acceleră, cauciucurile scrâşniră la curbe, mâinile îi erau rezemate lejer pe volan, manevrându-l cu vârfurile degetelor. Majoritatea oamenilor credeau că dragostea era lucrul cel mai apropiat de nemurire la care se poate ajunge în această lume coruptă şi materialistă, dar Darwin ştia mai bine. Dragostea nu era decât primul pas şovăitor către moarte, atingerea răcelii nopţii infinite cu vârful degetelor de la picioare. Darwin luă curbele gândindu-se la felul cum Rakkim şi Sarah se agăţaseră unul de celălalt în holul casei lui Marian Warriq, o ultimă atingere înainte să înfrunte întunericul. Rakkim plus Sarah egal iubire şi pupici. N-aveau decât să-şi păstreze dragostea lor dulce şi curată. Darwin avea de gând să trăiască o veşnicie.

Darwin acceleră în furtună, fără să ia în seamă drumul rău, ochelarii de noapte transformând întunericul nopţii într-o strălucire aurie. Drumul cobora într-o serie de curbe bruşte, şi fu nevoit să încetinească, dar acum ţiuitul dispozitivului de urmărire arăta o viteză mare – ceea ce sugera că Rakkim găsise o porţiune de drum drept. Trebuia să fi ghicit că mai venise pe aici. Ploaia şi frunzele izbeau încontinuu parbrizul, dar ştergătoarele le făceau faţă fără probleme. Era tentat să-şi dea jos ochelarii şi să pornească farurile, dar Rakkim şi Sarah se vor uita cu siguranţă înapoi, ca să verifice dacă erau urmăriţi de vreo maşină cu farurile aprinse. Nu, era mai bine să-i lase să se îndoiască. Dispozitivul de urmărire avea o rază de acţiune de cincisprezece kilometri. Nu aveau cum să scape de el.

Darwin conducea un Cadillac negru modificat, o maşină spaţioasă şi luxoasă potrivită rolului său de agent imobiliar, dar maşina avea tracţiune pe toate cele patru roţi şi o direcţie şi suspensie de calitate avansată. Se comporta ca o maşină de curse. Darwin o făcea să ţâşnească în jos pe drumul ud, într-o stare de euforie, şi picături minuscule de sudoare i se prelingeau pe după urechi. Maşina intră într-o groapă, dar şocurile puternice absorbiră impactul, aşa că de-abia simţi o mică izbitură. Mergea acum şi mai repede, căci drumul începuse să se îndrepte. Ţiuitul receptorului începu să încetinească uşor. Deja îi ajungea din urmă. Nu era niciun pericol că vor ieşi din raza de recepţie a dispozitivului. Intenţiona să se apropie suficient de aproape să le vadă luminile de direcţie şi după aceea să rămână puţin în urmă.

Darwin gonea prin noapte, cu farurile stinse, gândindu-se din nou la tânărul poliţist frumos şi la felul cum se chinuia să ridice pistolul, până la ultima suflare. Persistenţa oamenilor obişnuiţi, cei care ştiau că sunt cu totul depăşiţi şi care totuşi continuau să lupte… era o sursă de mirare şi

încântare pentru el, la fel de înălţătoare ca aurora boreală sau ca un imn vechi religios de Al Green. Când această misiune se va încheia cu totul, când toţi morţii vor fi îngropaţi şi Bătrânul va fi satisfăcut, Darwin se gândea să viziteze mormântul tânărului poliţist frumos. Îi va înapoia insigna. O va lăsa pe piatra de mormânt împreună cu un buchet de trandafiri roşii. Măcar atâta îi datora.

Maşina mergea acum cu o sută cinci kilometri pe oră pe porţiunea dreaptă de şosea, când Darwin observă o licărire de lumină pe drum. O simplă pâlpâire, dar Darwin ştia ce era. Îşi dădu seama prea târziu de ceea ce făcuse Rakkim. Nici măcar nu încercă să frâneze. Nu la viteza aceea. Nu pe şoseaua udă.

Panglica de ţepi sparse toate patru cauciucurile şi în interiorul bine izolat al Cadillacului, exploziile se auziră ca nişte focuri de artificii la depărtare. *Bum-bum-bum-bum.* Rakkim sărbătorea de-a binelea. Darwin îşi încleştă mâinile pe volan, încercând să menţină controlul în timp ce maşina se răsuci nebuneşte. Roţile aveau un centru solid, o a doua anvelopă pe care se putea conduce… dar nu în condiţiile astea. Nu la viteza asta. Cadillacul viră la dreapta, se lovi de marginea moale şi năclăită de ploaie a drumului, şi se rostogoli. Darwin se relaxa, se rezemă de scaunul moale în timp ce maşina se dădu peste cap, trimiţându-i un impuls de durere agonizantă prin gât.

Se deschiseră airbagurile şi maşina continuă să se rostogolească de mai multe ori, azvârlindu-l pe Darwin dintr-o parte în alta, în mod repetat, în timp ce maşina trecu printre copaci şi se prăvăli în jos pe versant. Crengi groase plesniră caroseria din toate direcţiile, spărgând geamurile şi cu fiecare impact era şi mai bruscat din toate părţile, şi Darwin pluti din ce în ce mai departe. Înainte să se oprească maşina, ultimul lui gând răzleţ fu dacă se va sparge sau nu rezervorul de benzină. Era

proiectat ca rezervorul de combustibil al unui avion de mare performanţă. Învelit într-un aliaj de titan cu mare rezistenţă la scântei… dar, totuşi, trebuia să te întrebi. Tehnologia era întotdeauna vulnerabilă la erorile umane şi la optimismul inginerilor care-o proiectau. De aceea ziceau mereu fedainii că tehnologia cea mai de încredere, arma de cea mai mare calitate era un luptător antrenat lăsat gol în zăpadă.

Darwin se trezi în sunet de zbierete şi răcnete. Oameni cu lanterne şi cu torţe erau afară în jurul maşinii. Mulţi oameni. Care izbeau în maşină din toate părţile. Băteau cu bâte în metalul îndoit. Bărbaţi cu feţe vopsite. Cu dinţii piliţi în colţi ascuţiţi ce sclipeau la lumina lanternelor. Chiar vedea asta *de-adevăratelea?* Îşi scoase ochelarii de vedere de noapte. Maşina era răsturnată pe o parte, înclinată în jos pe pantă. Airbagurile erau dezumflate, atârnând pleoştite în interiorul maşinii ca nişte meduze. Ochiul drept îi era inflamat. Îl durea gâtul. Şi genunchiul. Receptorul dispozitivului de urmărire clipea constant. Deci Rakkim şi Sarah se opriseră din nou. Probabil îl priveau de undeva de la înălţime. Un picnic în ploaie. „Amuză-te, fedaine.” în oglinda retrovizoare văzu câţiva bărbaţi deschizând portbagajul cu rângi, urlând şi răcnind ca nişte fiare, *mugind.* Darwin simţi gust de sânge în gură. Ce frumos să fie invitatul special la petrecere.

Un grăsan fără cămaşă flutura o crosă de golf în faţa geamului. Avea pieptul păros şi umflat ca o scroafă. Ocupa întreaga suprafaţă a geamului.

Darwin îşi acoperi ochii cu braţul în momentul când crosa de golf trecu prin geam cu o lovitură năprasnică. Îşi încleştă în mână cuţitul când îl traseră afară pe geam şi o bucată de sticlă îi făcu o tăietură adâncă peste tors. O fâşie de carne. Darwin vârî cu delicateţe cuţitul în grăsanul cu crosa de golf, îi introduse vârfirl lamei prin buric,

vârându-l şi apoi scoţându-l imediat, cu o răsucire perfectă la momentul cel mai adânc al penetraţiei.

Oamenii din jur nici măcar nu observară sunetul făcut de grăsan, fiind prea preocupaţi să-l lovească pe Darwin cu picioarele, să-i zbiere în faţă, să-i sfâşie costumul şi să-i caute buzunarele de bani. Un băiat îl plesni peste ureche cu lanterna şi mâna lui Darwin zbură către el în întâmpinare. Un individ bulbucat cu o haină miliară udă leoarcă îl lovi cu genunchiul, şi Darwin îi răspunse cu tăişul lamei. Mai sosiră şi alţi oameni, cu torţe ridicate sus în mâini, alunecând pe versantul abrupt. Nici măcar nu observau când om după om se prăbuşea într-un şuvoi de sânge, şi torţele se stingeau sfârâind pe pământul ud. Se gândeau probabil că se împiedicaseră şi se grăbeau să le ocupe locurile, certându-se deja pe cât de mare răscumpărare o să obţină pe Darwin.

Unii oameni credeau că asasinii fedaini se mişcau în afara timpului, fie prea repede sau prea lent pentru ca legile universului să li se mai poată aplica. Bineînţeles că nu era adevărat. Asasinii ştiau *momentul* când să atace, clipa de vulnerabilitate, intervalul minuscul dintre atenţie şi neatenţie.

Darwin îi lăsă să-l paseze de la unul la altul, deşi îi vuia capul de la loviturile lor, şi cuţitul dansa între ei ca şi cum şi-ar fi căutat un partener. Când vârcolacii realizară în cele din urmă ce se întâmplă, când noroiul era acoperit de trupuri moarte, Darwin îşi lăsă capul pe spate, cu ploaia căzându-i pe faţă şi începu să *râdă* de mica farsă pe care i-o jucase Rakkim. Trecuse foarte mult timp de când fusese păcălit atât de rău.

Oamenii se opriră pentru o clipă, uitându-se unul la celălalt. Erau înfiorător de murdari. Sângerau. Cu părul încâlcit. Cu bărbile pline de mizerie şi frunze. Oameni morţi. Îşi ridicară armele, balansându-şi în mâini bâtele, lanţurile, măciucile şi cuţitele. Urlând şi înjurând, năvăliră.

— E *el,* nu-i aşa? zise Sarah, ferindu-şi ochii de ploaie cu mâna şi arătând luminiţele ce pâlpâiau la distanţă. L-au prins vârcolacii.

Părea îmbătată de bucurie.

Rakkim ridică în mână dispozitivul de urmărire pe care-l scosese de sub maşină şi-l aruncă în noapte.

— Poate.

Sarah se uită la el.

— Ai zis că probabil o să moară chiar şi numai de la prăbuşirea cu maşina.

— Maşina n-a explodat. Rezervorul de benzină ar fi trebuit să sară în aer. Chiar şi în ploaie, tot am fi văzut o minge de foc… suficient de mare să aprindă copacii din jur.

Rakkim se uită la torţele ce săltau în noapte. Torţe în susul şi în josul râpei. Dacă ar fi fost singur, Rakkim s-ar fi dus înapoi acolo cu maşina să verifice personal dacă asasinul a supravieţuit prăbuşirii. Şi dacă ar fi *reuşit* să supravieţuiască, ar fi verificat dacă a supravieţuit şi vârcolacilor. Însă Rakkim nu era singur.

— Hai să ne întoarcem să ne asigurăm, zise Sarah. Ce-i aşa distractiv?

— Te iubesc, asta-i tot…

Brusc văzură o coloană de lumină mai strălucitoare decât toate torţele în momentul exploziei rezervorului de benzină.

Rakkim numără secundele până îi ajunse ecoul. Erau la aproximativ şapte kilometri distanţă. În clipa aceea, când explodase rezervorul, Rakkim avusese impresia că vede nişte trupuri zburând prin aer. Focul se micşora, stingându-se sub ploaia torenţială. Şi acum se vedeau torţe, dar mai puţine şi risipite. Doi sau trei pini din jur trosniră, iar crengile inferioare fură înconjurate de flăcări.

Sarah stătea lângă el, şi se ţineau de mână ca şi cum ar fi privit focurile de artificii la nunta lor.

— Ai reuşit, Rikki. L-am omorât.

Rakkim se uită la copacii ce ardeau în ploaie.

— Putem pleca acum? întrebă Sarah. E mort, nu-i aşa?

Rakkim o sărută şi-i simţi căldura buzelor.

— Acum putem pleca.

CAPITOLUL 33

După rugăciunile din zori de zi

Să se uite la Sarah dormind în lumina dimineţii… era o plăcere pe care Rakkim crezuse că o pierduse pentru totdeauna. Avea faţa acoperită de pletele ei întunecate, cârlionţi încâlciţi umezi de transpiraţie. Chiar şi cu perdelele trase, Rakkim îi vedea pielea lucind după ce făcuseră dragoste în gemete dezlănţuite, dincolo de cuvinte. După aceea rămăseseră încleştaţi unul de celălalt, cu ochii închişi, văzând încă imaginea coloanei de foc a exploziei maşinii asasinului. Bomboanele şi florile erau foarte bune, dar frica era cel mai eficient afrodiziac. Rakkim o privi respirând, fascinat de felul cum îi erau întredeschise buzele, de forma gurii ei – poarta către rai şi iad. Încărcată de promisiuni.

Cu toate vorbele lor despre foc şi pucioasă, viziunea creştină a iadului era o reflexie palidă a celui musulman. Cei care-l respingeau pe Allah erau arşi de vii întreaga eternitate, cu pielea înlocuită instantaneu ca să poată fi incineraţi iar şi iar. Pe lângă faptul că iadul creştin oferea doar jumătăţi de măsură în materie de suferinţă, raiul lor oferea nişte plăceri la fel de diluate – o viaţă de dincolo cu aripi, nori şi harpe. Musulmanii se aşteptau să se bucure pe de-a-ntregul de extaz în paradis, cu iubite virgine şi tovarăşi perfecţi, cu plăcerile cărnii în varietăţi încântătoare şi infinite, o recompensă potrivită pentru evlavia din viaţa aceasta.

Rakkim atinse cu vârful limbii buza de jos a lui Sarah. Poate că nu-l aştepta paradisul după ce va muri, dar era recunoscător pentru momentele de strălucire pe care i le oferea Sarah. Căldura ei, curbele şoldurilor ei… nu se simţea niciodată mai

aproape de Dumnezeu decât în momentele când era în ea. Atunci, şi numai atunci, Rakkim se putea ierta pe sine însuşi pentru păcatele lui. Se gândi la Colarusso în pivniţa bisericii, întrebându-l pe Rakkim dacă voia să se spovedească părintelui Joe. Catolicii. Dumnezeul lor ierta *totul.* Ce mai cârpă!

Sarah îl privi cu ochi tandri.

— Credeam că dormi.

Sarah îşi coborî mâna între picioarele lui, înconjurându-i bărbăţia cu degetele, strângându-l mai tare, mişcându-şi mâna cu blândeţe.

— Dulcele meu asasin.

— Nu-mi spune aşa.

Sarah îl sărută.

— Eşti prea modest.

După aceea, Sarah rămase întinsă peste el, moţăind. Rakkim îşi rezemă mâna la baza şirei spinării ei. Era un petic de piele umedă. În ultimele câteva ore Rakkim îi sărutase fiecare centimetru de piele de pe corp. Sărată şi dulce… caldă ca vara… Sarah.

Sarah se ridică în coate deasupra lui. Se uită în jos la el, cu ochii în continuare somnoroşi. Sânii ei mici îi atinseră pieptul gol.

— Mi-a fost dor de tine, Rikki.

Rakkim îi simţi sfârcurile întărindu-se, lipite de pieptul său.

— Îmi dau seama.

Sarah îşi rezemă faţa de pieptul lui când Rakkim îi prinse fesele în mâini, trăgându-se mai adânc în ea.

Erau înlănţuiţi pe canapeaua din clădirea de birouri pe jumătate pustie, după ce-şi abandonaseră în grabă hainele. Aruncate claie peste grămadă lângă cutiile de carton cu jurnalele lui Warriq. Fotografia cu Sarah mică în braţele tatălui ei era pe măsuţa de cafea. Sunetele traficului se auzeau filtrate de afară. Claxoane şi

motoare, frânturi de conversaţie din stradă. Un moment perfect. Prea perfect să poată dura.

— Crezi că e încă în viaţă?

Rakkim o mângâie domol, făcând-o să se înfioare.

— Asasinii sunt greu de ucis. Tot ce ştiu e că nu e aici. Numai noi suntem aici.

Sarah se rostogoli de pe el, rezemându-se pe o parte, cu un picior lăsat peste coapsa lui, şi Rakkim simţi că se excită din nou.

— Eu mă gândesc mereu la Marian. Nici măcar nu i-am spus ce anume căutam în jurnalele tatălui ei.

— Nici mie nu mi-ai spus.

Sarah căscă.

— Mai încet cu mutrele. Nu sunt încă soţia ta.

— Ah, sigur că da, asta va schimba totul. Tu vei fi o bună soţioară care nu mă va contrazice niciodată şi eu o să mă plictisesc de moarte, zise el, făcând-o să zâmbească. *Ce* căutăm de fapt în jurnalele astea?

Mâna lui Sarah de pe pieptul lui tremură.

— A patra bombă.

Rakkim se ridică pat.

— New York, Washington D.C., Mecca… se încruntă Sarah. A patra bombă trebuia să detoneze în China.

— Şi *ştii* asta?

— Dacă ar fi explodat şi a patra bombă, China n-ar fi rămas neutră. Nu ar fi devenit niciodată un stat islamic, dar un miliard şi jumătate de chinezi ne-ar fi împărtăşit durerea şi furia. Rusia n-ar fi îndrăznit să ofere sanctuar sioniştilor. Întreaga dinamică a lumii ar fi fost alterată. Dintr-un punct de vedere strict academic, planul Bătrânului a fost de fapt… chiar genial.

— Şi bomba asta ar fi trebuit să explodeze la Barajul celor Trei Trecători?

Sarah îşi ascunse surpriza.

— Poate.

— *Poate?* Ce, ai vârât un ac într-o hartă şi te-ai gândit că e un bun loc de început?

Sarah se holbă la el.

— Ai fost în dormitorul meu? Şi ai *observat* asta? clătină din cap, părând nesigură dacă să continue sau nu să vorbească. Tatăl meu a aflat de existenţa celei de-a patra bombe puţin înainte de-a fi omorât. Era undeva în China, asta i-a spus mamei mele. Ea crede şi acum că era în Shanghai, dar eu sunt convinsă că e la Barajul celor Trei Trecători…

— *Mama* ta? exclamă Rakkim şocat. Ai întâlnit-o?

Sarah clătină din cap.

— Katherine m-a contactat acum câţiva ani, imediat după ce mi-a apărut cartea…

— N-ai mai văzut-o de când erai mică…

— Ea era. În primul ei e-mail… mi-a spus *ciccia.* E în italiană. Înseamnă grăsunica. Am fost plinuţă când am fost bebeluş, zise Sarah plângând, jenată, şi râzând în acelaşi timp. Mama era singura care-mi spunea aşa. E unul dintre puţinele lucruri pe care mi le amintesc despre ea.

Rakkim o îmbrăţişă, simţindu-i hohotele de plâns. Sarah nu vorbise niciodată despre mama ei, nici măcar în copilărie. Redbeard interzisese orice menţionare a ei, dar nu acesta era motivul. Sarah făcea ceea ce voia. Nu, era felul ei de a se preface că nu-i păsa de absenţa mamei ei. Dacă Sarah credea că era în contact cu mama ei, Rakkim avea încredere în instinctele ei. Şi era logic. Katherine Dougan fugise după asasinarea soţului ei. Dacă exista vreo persoană care să cerceteze mai amănunţit atacul sionist, aceasta trebuia în mod necesar să fie primul şef al Securităţii Statului. Bătrânul aranjase să fie omorât, dar înainte de asta James Dougan vorbise cu soţia lui. Discuţii în dormitor, cea mai veche metodă de comunicare.

Sarah îşi şterse lacrimile.

— Am promis că nu voi spune nimănui. Nici lui Redbeard. Nici ţie.

— Redbeard ştie deja, probabil.

Toţi oamenii aceia pe care îi interogase Redbeard după asasinarea fratelui său… chiar dacă nu ştiau nimic de a patra bombă, era posibil ca măcar câţiva să vorbească despre Bătrân înainte de a muri. Nu se putea şti cât de multe cunoştea Redbeard.

— Unde e? întrebă el.

— Habar n-am. M-aş duce la ea dacă aş şti.

— Dar de ce să te implice pe tine după atâta timp? Trebuia să-şi dea seama că s-ar putea să fii omorâtă din cauza asta.

— N-a avut de ales. A căutat bomba timp de douăzeci de ani în Beijing şi Shanghai, centrele politice şi financiare, exact ca Washington şi New York. Sunt oameni în care are încredere, dar n-au putut găsi nimic pentru că pur şi simplu căutau în locul greşit. A vrut să mă folosesc de expertiza mea în cercetare ca să o ajut să descopăr locul exact în Shanghai, dar i-am spus că a făcut o greşeală!

— Aşa pur şi simplu, ai ştiut că a făcut o greşeală?

Sarah căscă din nou. Faptul că-şi împărtăşise secretele părea s-o fi sleit de puteri.

— Nu *aşa pur şi simplu.* Specialitatea mea… specialitatea mea este colectarea şi interpretarea de date aberante. Ştii măcar ce înseamnă asta?

— Înseamnă că te foloseşti de cărţi de benzi desenate şi muzică stil country ca să scrii istorie.

Sarah zâmbi. I se cuibări la piept.

— Înseamnă să găseşti comori în locuri unde majoritatea oamenilor nu sapă. Premisa de bază a lui Katherine era suspectă. Bătrânul a aruncat o bombă nucleară în New York şi Washington pentru că a vrut să îngenuncheze ţara asta, dar nu avea nicio speranţă să cucerească şi China. Şi-n plus de asta… dac-ar fi şters Shanghaiul de pe faţa

pământului, ar fi dărâmat întreaga comunitate financiară a lumii şi ar fi paralizat China pentru o generaţie. Să distrugă barajul însă şi să dea vina pe evrei pentru asta ar fi fost mult mai înţelept. Barajul e o sursă de mândrie naţională, pe lângă faptul că e un vast motor industrial. Distrugerea sa i-ar fi făcut pe chinezi să participe la noua axă a lumii construită de Bătrân şi i-ar fi împins în acelaşi timp înapoi din punct de vedere economic cu cel puţin douăzeci de ani.

— Sarah… ăsta e un exerciţiu mintal şi academic interesant…

— În 2012, s-au furat de la un nou reactor Tajik câteva baghete de combustibil fisionabil. Tehnologia reactorului era riscantă, murmură Sarah cu faţa lipită de pieptul lui. Baghetele erau făcute dintr-un izotop rar, ce se presupune că e mult mai puternic decât plutoniul. Extrem de instabil. Jumătate din lucrătorii de la fabrică au murit din cauza iradierii în mai puţin de un an. Furtul baghetelor nu a fost niciodată făcut public. Tatăl meu n-a aflat despre asta… decât cu câteva luni înainte de a fi ucis. De aceea… de aceea a bănuit că a mai fost o bombă.

— Materialul folosit în celelalte bombe a fost plutoniu standard, zise Rakkim.

— Barajul a fost proiectat să reziste la un cutremur de 9,5 grade. Armata chineză asigura securitatea, aşa că oamenii Bătrânului nu aveau cum să se apropie. Pentru a distruge barajul aveau nevoie de o explozie *mare*, de cel puţin cinci megatone. De aceea aveau nevoie de baghetele de combustibil Tajik.

— OK.

— Nu mă trata de sus, protestă Sarah, cu genele fluturând. Am verificat atât de mulţi oameni înainte de a o găsi pe Marian. Un expert chinez de dansuri folclorice din Los Angeles… un geolog din Chicago… un politician pensionat din fostul regim care a participat la inaugurarea barajului în

1995. Bătrânul ăla libidinos şi-a supt buzele povestindu-mi despre compoturile pe care le-au mâncat la petrecerea de după aceea, dar *el* e cel care mi-a spus despre tatăl lui Marian. A zis că era „un ţăcănit, totdeauna scria într-un camet”. Marian era în campus, şi a trebuit să merg într-un parc de rulote la periferia oraşului Barstow ca să aflu lucruri despre ea.

— Am răsfoit puţin prin vreo două jurnale. Richard Warriq era dus cu pluta.

— Jurnalele lui mi-au oferit primul indiciu adevărat, zise Sarah, respirând adânc. Trei ani *după* atacurile nucleare, Warriq era într-o tavernă lângă rezervorul principal. A scris despre nişte călători care se plângeau de pescuitul de slabă calitate de pe unul dintre lacurile lor favorite. Nu că peştii nu muşcau, ci că malul era plin de crapi morţi.

Rakkim îi mângâie părul.

— Cum se numea lacul?

— Warriq era mai interesat să descrie cum duhneau, căscă Sarah. Ştiu ce gândeşti.

— Nu… nu, deloc!

— Iau urma unor lucruri mărunte… nişte mici detalii care după aceea se adună toate laolaltă. Cu o lună *înainte* de atac, s-a pornit detectorul de radiaţii la aeroportul de nord din Laos. Oraşul era un centru de contrabandă cunoscut. Funcţionarii aeroportului au notat incidentul în arhive, dar n-au făcut nicio anchetă suplimentară.

Sarah aţipi pentru câteva secunde şi apoi vorbi dintr-odată:

— Vezi… a patra bombă deja prezenta scurgeri încă înainte să ajungă în China.

— Pune-te să dormi, o să…

— Un articol într-o ediţie de acum zece ani din *Jurnalul On-line de Ornitologie.* Există o specie de rândunică arctică de mare care se opreşte să se odihnească în mlaştinile fluviului Yangtze în timpul migraţiunilor anuale spre sud. Numărul de

pui a scăzut în fiecare an de la atacurile nucleare, şi mulţi pui noi au prezentat diformităţi. Asta-i interesant… Nu crezi?

— Unde sunt mlaştinile pe care le-a folosit stolul ăsta? Era numit vreun loc anume în articol?

Sarah îşi închise din nou ochii.

— Sunt sute de kilometri de mlaştini de-a lungul fluviului. Nimeni nu mai studiază rândunicile arctice de mare în ziua de azi. Sunt practic o specie pe cale de dispariţie. Poluarea şi încălzirea globală, zise ea şi căscă. Sunt aşa de obosită, Rikki. Sunt obosită, dar am dreptate.

Rakkim o sărută.

— Ai găsit ceva. L-ai speriat pe Bătrân, Sarah. De aceea ţi-a trimis un asasin pe urme. Speră că o să-l conduci la Katherine.

— Katherine a spus că i-e dor de mine. Ştiu că mie mi-e dor de ea. Ţie ţi-e dor de părinţii tăi, nu-i aşa?

— A trecut multă vreme de-atunci.

— Te ştiu eu pe tine, Rikki, nu mă poţi păcăli tu pe mine, zise Sarah, încleştându-l în braţe. Hai să ne culcăm. Hai să ne întindem aici şi să ne trezim îmbrăţişaţi.

— Dormi tu. Eu nu sunt obosit.

— Nu mă părăsi.

— Nu te părăsesc. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez în ce necazuri ai intra fără mine.

Sarah zâmbi… plutind deja.

— N-am mai dormit bine de când am plecat de-acasă.

— Acum eşti acasă.

— Suntem în siguranţă aici, nu?

— Suntem în siguranţă.

Rakkim aşteptă până când Sarah respira regulat, şi apoi intră în camera izolată de lângă biroul principal, şi închise uşa în urma lui. Cu zece ani în urmă fusese ultimul răcnet, constructorii visând la mari profituri din relansarea economiei, dar economia rămăsese stagnantă. Complexul de

birouri era acum în mare parte gol, dar camerele izolate funcţionau încă şi acum, difuzatorii de semnal fiind încastraţi în pereţi şi în geamuri. Chiar şi în cele mai bune condiţii, nimeni nu putea să le focalizeze exact poziţia.

Redbeard aproape scăpă telefonul din mână înainte să răspundă cu vocea răguşită. Părea să fie pe jumătate adormit.

— Eu sunt.

— Ai găsit-o? pufni Redbeard, grosolan ca de obicei.

— Vreau să verifici o tabără de vârcolaci. Presupun că mai ai contacte…

— La *ei* e Sarah?

— Nu. E la aproximativ doisprezece kilometri la est de zona rezidenţială Green Briar. Ştii unde e?

— Vârcolacii sunt o pacoste, Rakkim, chiar şi pentru tine. Dacă le ceri lor ajutorul ca s-o găseşti pe Sarah, eu zic să ai mare grijă…

— Tabăra se află pe o cărare forestieră ce iese de la Green Briar. Din aer, ar trebui să poţi observa o maşină arsă acolo. Arsă *de curând.* Vreau să ştiu ce altceva mai găseşti acolo.

— Crezi că Sarah era în maşină?

— Un asasin fedain m-a urmărit prin teritoriile sălbatice aseară. Un fedain independent…

— Aşa că i-ai asmuţit pe vârcolaci pe el? chicoti Redbeard cu căldură.

Păreau să discute o farsă făcută unui membru al echipei adverse.

— Contactează-i pe vârcolaci. Trebuie să ştiu dacă asasinul a murit.

— Lucrează pentru Ibn Azziz?

— Ştii pentru cine lucrează.

Tăcere din partea lui Redbeard.

— Te sun eu într-o zi sau două.

— Ştii unde e Sarah?

— E aici, în camera alăturată. Am găsit-o, exact cum am promis, răspunse Rakkim şi întrerupse legătura.

Sarah dormea în continuare, cu un braţ îndoit sub cap. Rakkim îi vedea pulsul bătându-i la gât şi se întrebă dacă o visa pe mama ei.

Uneori, când mergea printr-o mulţime de oameni, Rakkim auzea o femeie râzând, şi era râsul mamei lui. Se trezea întrebându-se dacă nu cumva *nu* fusese cu adevărat în New York când explodase bomba. Se întreba dacă nu cumva fusese în alt oraş în ziua aceea. Şi-o imagina rătăcită după atac, când reţeaua de comunicaţii se prăbuşise, pierdută de cealaltă parte a ţării. Mai bine pierdută decât moartă. Mai putea încă să râdă dacă era doar rătăcită.

Sarah se mişcă. Rakkim voi să se cuibărească în pat lângă ea. În schimb se duse la cutia cu jurnale şi începu să citească.

CAPITOLUL 34

Înainte de rugăciunile de la amiază

Angelina răspunse la telefon la primul sunet. Un telefon de unică folosinţă, cumpărat cu o oră înainte, care nu putea fi urmărit. Sau cel puţin aşa spera. Inima îi bătea să-i sară din piept.

— D-da?

— Ce s-a întâmplat? Sarah e bine?

Angelina se forţă să respire. Katherine răspunsese foarte rapid mesajului ei – cu siguranţă monitorizase site-ul pe care-l foloseau pentru a ţine legătura. Sau instalase o alarmă automată. Angelina n-o întrebase niciodată. Cu cât ştia mai puţine… Câteodată treceau mai multe săptămâni până îi răspundea. Luni. Ani.

— Angelina? S-a întâmplat ceva cu Sarah?

În vocea lui Katherine se auzea un ecou familiar, semnalul dirijat înainte şi înapoi ca să-i mascheze punctul de origine.

— Nu, încă n-am aflat nimic.

— Nu mă speria aşa.

Ar fi fost mai uşor dacă Sarah ar fi avut voie s-o contacteze pe Katherine direct, dar Katherine limitase acest acces numai la Angelina. Compartimentarea informaţiilor. Fără excepţii. Existau momente, şi după aceea întotdeauna se simţea vinovată, când Angelina se gândea că, dacă James Dougan ar fi fost la fel de disciplinat şi de prudent ca soţia lui, n-ar fi fost asasinat.

— A venit un imam nou la rugăciunile din zori azi-dimineaţă… Imamul Masiq. Un discipol al mullahului Ibn Azziz, trimis pe la toate moscheile mai mari ca să le transmită predica lor scârbavnică. E aşa de tânăr că nici măcar nu-i creşte încă barba, şi vine să ne ţină morală ca şi cum am fi copii, rosti Angelina, printre dinţii

încleştaţi. Ar fi trebuit să vezi cum se uita imamul Jenk la el, continuă ea, strângându-şi mai bine chadorul în jurul ei când vântul se înteţi. Acest imam nou ne-a spus că am fost prea toleranţi faţă de catolici, că sunt o viperă la sânul nostru şi că trebuie să fim pregătiţi să ne apărăm împotriva apostaziei lor. Toţi ne uitam în jur… sau cel puţin, *eu* mă uitam. Majoritatea credincioşilor erau prea şocaţi. Sau prea speriaţi…

— Robele Negre îi fugăresc pe catolici oricând e nevoie, zise Katherine. Şi Oxley făcea asta când îi convenea. O să treacă. Avem probleme mai mari…

— O mănăstire de lângă Portland a fost incendiată acum două zile. Mai mult de zece călugări au fost prinşi înăuntru, iar pompierii au stat pur şi simplu acolo şi s-au uitat.

— Portland a fost totdeauna mai înapoiată…

— Ieri, trei biserici din Seattle au fost vandalizate. Au spart vitraliile şi au răsturnat altarele. Şi asta în *Seattle,* nu într-un orăşel fundamentalist înapoiat.

Angelina se aşeză pe o bancă de cealaltă parte a străzii, vizavi de un şantier. Un schelet de oţel, care avea deja şase etaje şi care continua să se înalţe. Concasoarele umpleau văzduhul de zgomot. Camioane şi betoniere treceau huruind prin faţa ei. Muncitorii strigau unul la celălalt. Gălăgia şantierului le asigura pe Angelina şi pe Katherine că nimeni nu le putea monitoriza conversaţia. Un bărbat înalt la etajul doi îşi scoase casca de protecţie şi se şterse pe frunte. Angelina îi văzu părul roşu atât de frumos. Tânărul se apucă din nou să lucreze cu elan, izbind cu un ciocan mare într-o grindă, şi la fiecare lovitură, muşchii braţelor îi ieşeau clar în relief. Aerul era plin de praf, particule cenuşii şi albe aşezându-se pe chadorul negru, dar Angelina nu făcu niciun gest să se cureţe.

— Bănuieşte Redbeard de ce a plecat Sarah? întrebă Katherine.

— Nu ştiu.

— Ce *crezi?* Stai în casă cu el de douăzeci şi cinci de ani, femeie!

— Redbeard nu se destăinuie în faţa nimănui, nici a mea, nici a altora, replică Angelina, enervată de tonul Katherinei.

După atâţia ani, Katherine încă se credea stăpâna casei. Un loc pentru fiecare, şi fiecare la locul lui.

— Iartă-mă, Angelina. Sunt… Devin frustrată că sunt aşa de departe. Că trebuie să-ţi cer ţie să fii ochii şi urechile mele. E nedrept din partea mea. Îmi pare rău.

Angelina o lăsă să aştepte câteva secunde înainte să răspundă.

— Tot ce ştiu e că Redbeard e preocupat. Noaptea trecută a răzuit cu lingura o farfurie goală de cinci ori până să-şi dea seama că nu mai era supă. E îngrijorat pentru Sarah, bineînţeles, dar e mai mult de-atât. Nu se simte bine, Katherine. Nu ştiu ce are.

— Are ce-avem toţi. Îmbătrânim.

Mătăniile Angelinei pocniră uşor.

— Şi acum sunt de părere că trebuia să mergi la Redbeard cu bănuielile tale, nu la Sarah.

— Sunt mai mult decât doar *bănuieli.*

— Cu atât mai mult ar fi trebuit să mergi la Redbeard. Sarah e doar o copilă.

— Tu ai crescut-o, Angelina. Întotdeauna o vei vedea ca pe-o copilă. Eu n-am avut privilegiul ăsta, zise Katherine, fără urmă de reproş în glas. Sarah e fiica lui James Dougan. Deşi e tânără, va face ceea ce e necesar.

— Redbeard are resurse. Dacă te-ai fi dus la el, ar fi descoperit deja adevărul. Asta-i tot ce vreau să spun.

— Redbeard ar fi îngropat adevărul şi şi-ar fi spus că nu-şi face decât datoria. El mai crede încă

în visul unui stat pur musulman.

— Şi eu.

Urmă o tăcere lungă.

— Nu ai fost obligată să mă ajuţi, Angelina.

Angelina îşi trecu mătăniile printre degete din ce în ce mai repede. Pocnetele erau acum aproape continue.

— Cum aş fi putut să n-o fac?

Katherine oftă, şi se auzi atât de limpede, încât Angelina se uită în jur, aşteptându-se s-o vadă pe Katherine stând lângă ea.

— Ai grijă, Katherine. Ibn Azziz nu e Dumnezeu. Mănăstirea din Portland… nu va fi ultima dată pradă focului. Ne aşteaptă vremuri periculoase.

— Vremurile au fost întotdeauna periculoase.

— Nu aşa.

— Ei bine, atunci… va trebui să ne rugăm una pentru cealaltă, zise Katherine, glumeaţă ca o şcolăriţă. Cu două femei puternice şi pătimaşe aşa ca noi, împuindu-i capul, Dumnezeu *va trebui* să ne asculte.

Câteva frunze uscate fură măturate de vânt pe trotuar, răsucindu-se în mici vârtejuri. Angelina o putea vedea încă pe Katherine în amintire, mişcându-se graţioasă printre oamenii de la petrecerile oferite în cinstea noului şef al Securităţii Statului şi a superbei lui soţii. Republica era nouă, proaspătă, plină de speranţă, promiţând pace şi toleranţă. Katherine dansase cu preşedintele, fermecându-l cu feminitatea ei suavă, cu agerimea şi cu vorbele ei de duh. Mare parte din clasa politică fusese scandalizată de lipsa ei de deferenţă, considerându-i convertirea suspectă, dar preşedintele fusese cucerit de ea. Fusese cucerit şi de soţul ei. James Dougan era frumos şi deschis, un apărător al naţiunii, nemilos când era necesar, generos chiar şi când nu avea îndreptate camerele de filmat asupra lui. Erau perechea de aur. Speranţa viitorului musulman.

Fuseseră nişte vremuri glorioase. Angelina fusese angajată să aibă grijă de fetiţa nou-născută. Sarah era bolnăvicioasă, ceea ce nu era o raritate în zilele acelea, nici măcar pentru cei puternici. Sub grija atentă a Angelinei, fetiţa înflorise, se îngrăşase, având o voce pe măsură. Redbeard era un oaspete constant al vilei, unchiul ţâfnos, dar care o adora, un bărbat pătimaş, cu o voinţă şi cu o energie excepţionale. Angelina trebuia să lupte cu ea însăşi să-şi ia ochii de la el. Uneori simţea şi privirile lui asupra ei, dar ochii lui nu zăboveau niciodată când era în cameră şi Katherine. Şi cine-l putea condamna? Zile strălucitoare, pline de promisiuni. Sfârşite brusc. James Dougan ucis. Redbeard rănit. Katherine fugind după un apel telefonic grăbit către Angelina. Katherine, care abia era în stare să-şi controleze isteria şi jalea, implorând-o pe Angelina să stea cu Sarah. Implorând-o să-i spună cât de mult o iubea. Katherine imună la rugăminţile Angelinei. Insistând că trebuie să plece. Că avea o responsabilitate faţă de soţul ei. „Mai mare decât responsabilitatea faţă de copilul tău?” întrebase Angelina. „Da.” Durerea din vocea lui Katherine… Angelina nu auzise în viaţa ei ceva asemănător. „Da, mai mare chiar decât asta.”

— Poate când totul se va termina… când adevărul va ieşi la iveală, voi putea să mă întorc acasă, zise Katherine.

— Ai fi putut veni de *ani* de zile, o contră Angelina.

— Am mai discutat despre asta de multe ori. Nu merita riscul.

Riscul. Angelina ar fi riscat orice ca să-şi reîntâlnească fiica, dar Katherine, nu. Ea avea priorităţi mai înalte. Fiind o bună musulmană, Angelina înţelegea nevoia de sacrificiu, dar Katherine nu mai era musulmană, şi un asemenea sacrificiu nu era justificat decât pentru preamărirea gloriei lui Dumnezeu.

— Dacă afli vreo veste despre Sarah, contactează-mă.

— O să-ţi trimit vorbă imedi…

Angelina auzi sunetul legăturii întrerupte. Nu ştia niciodată când se vor încheia scurtele lor conversaţii. Atâta doar că se vor încheia brusc. Katherine avea propriul orar şi nimeni nu era invitat să-l cunoască.

Muncitorul roşcat de la etajul doi îşi vârî ciocanul la centura de unelte şi scană şantiend cu privirea, stând cu mâinile în şolduri. Soarele dimineţii îl lumina din spate, făcându-i părul să ardă. Trei femei tinere trecură pe stradă şi bărbatul se uită la ele. Pe vremuri, fetele ar fi provocat fluierături şi chiuituri de la bărbaţii de pe schele, dar în ziua de azi trecerea lor era observată, dar fără comentarii. Tânărul roşcat înalt îşi puse la loc casca pe cap, urmărind fetele cu privirea până trecură colţul străzii. Se uită apoi la Angelina şi observă că-l privea, şi-i zâmbi. Angelina aproape îi văzu îmbujorarea.

Fusese o vreme înainte de schimbare… o vreme când Angelina era o tânără de optsprezece ani, cu glezne zvelte şi sâni obraznici. Bărbaţii lucrau fără cămăşi când era cald, asudând în soarele verii, cu trupurile lucind ca şi cum ar fi fost unse cu uleiuri. În acele zile demult apuse, Angelina trecea grăbită pe lângă asemenea şantiere, cu ochii plecaţi, iar fluierăturile îi răsunau în urechi… şi nu îi displăcuseră cu totul. Angelina îşi trecu mătăniile printre degete în continuare, enumerând în linişte cele nouăzeci şi nouă de nume ale lui Dumnezeu, privindu-l pe muncitorul roşcat întorcându-se la lucru.

CAPITOLUL 35

După rugăciunile de la amiază

Rakkim reciti pasajul din jurnalul lui Richard Warriq. Aruncă o privire către Sarah, care sforăia uşor în lumina după-amiezii ce trecea prin obloane. Pentru o clipă se gândi s-o lase să doarmă. Pentru o clipă se gândi să pună jurnalul înapoi între celelalte. Nu trezi câinele care doarme. Se duse în schimb la canapea şi o scutură încet ca să se trezească.

Sarah îşi deschise ochii.

— Cred c-am găsit ceea ce căutam.

— Cum adică, *noi* căutam, *kemo sabe?*

— Poftim?

— E o glumă veche, zise Sarah, şi se opri în mijlocul unui căscat. Vorbeşti despre jurnale?

Rakkim îi dădu jurnalul.

— Jurnalele sunt organizate după locaţie. Era logic să te uiţi în selecţiile *China* pentru însemnări care să sugereze localizarea bombei a patra. Dar din moment ce tu n-ai găsit nimic, m-am gândit c-aş putea să mă apuc de celelalte.

Îi arătă cu degetul pe pagină. Asta e de la o călătorie de afaceri pe care-a făcut-o în Indonezia în primăvara anului 2015. Însemnarea e datată cu unsprezece zile înainte de atacul sionist.

Indonezi a, 8 mai 2015

Am venit cu avionul pentru ultima săptămână

ca să verific activitatea seismică de la podul Sukarno. Vulgarităţile obişnuite ale caracterului indonezian. Am găsit un gândac mort în aşternutul de la hotel (Jakarta Ramada, camera 451, miniapartament, micul dejun inclus). Am trimis e-mail de plângere în legătură cu gândacul la recepţie şi l-am trimis şi la birourile de acasă în speranţa că mi se va asigura o

cazare mai bună. Am cumpărat pentru prânz o aşa-zisă carne halal de la un vânzător de pe stradă. Am aruncat beţişorul în şanţ după o singură muşcătură şi mi-am spălat gura. Trebuie să evit carnea tocată indiferent de cât de foame îmi este. Nu pot avea încredere în creştini. Temperatura de 27 de grade la rugăciunile de seara târziu. Apa din camera de abluţiuni de la

moscheea locală era călduţă şi nu suficient de curată. M-am plâns imamului fără efect. Omul avea dinţi stricaţi, cu incisivul drept ciobit. Am făcut teste prelungite asupra podului suspendat. A trebuit să recalibrez instrumentele de trei ori din cauza umidităţii ridicate. Asistenţii locali mi-au desconsiderat eforturile. Şi-au dat ochii peste cap. Am certificat

oficial podul. Am sfătuit biroul de acasă să-l verifice din nou la fiecare trei ani, deoarece schimbările prelungite ale condiţiilor meteorologice şi ale ploilor torenţiale prevăzute s-ar putea să altereze compactarea necesară a solului. Am subliniat, de asemenea, faptul că podul trebuia să fi fost construit mai în aval, unde ar fi fost mai practică

ancorarea în bancul de rocă de la adâncime. Metoda tipică de a aplica varianta cea mai ieftină. Am vrut să se noteze că eu am sugerat un plasament mai bun în cel mai rău caz.

Întâlnire bizară la aeroportul din Jakarta în timp ce aşteptam avionul către Mecca (Air Indonesia, locul 37D, clasa economică). L-am văzut pe fostul coleg Safar Abdullah, stând în

sala de aşteptare islamică. Safar părea să fie suferind. Prezenta transpiraţie abundentă, faţa înroşită, tremura. La început am crezut că are o intoxicaţie alimentară. Nici nu m-am mirat, având în vedere standardele înfiorătoare de igienă din arhipelag, dar pe biletul încleştat din mână am văzut că era în tranzit de la Hong Kong către San Francisco, aşa că nu

pot concluziona decât că e încă un exemplu al zgârceniei corporative. Noi, inginerii de teren, în ciuda experienţei şi a educaţiei noastre superioare, suntem întotdeauna la mila unor contabili penibili de la birourile de acasă, de la cazarea în hoteluri în condiţii proaste până la diurne nerealiste. M-am aşezat alături de bietul Safar, şi mi-am exprimat îngrijorare

a pentru sănătatea lui, deplângându-i imposibilitatea de a găsi un avion care să-l ducă direct acasă. Bietul om a fost atât de surprins, că nici nu m-a recunoscut, se uita în jur ca şi cum ar fi căutat pe unde să fugă. Cum se apropia amiaza, m-am oferit să mă rog împreună cu el, dar a refuzat, spunând că a rămas necurat în urma călătoriilor sale recente. Şi într-adevăr

era într-o stare îngrozitoare, în ochi avea capilare sparte, pe piele avea pustule, părul şi barba căzute în diverse locuri. Se vedea clar că doi dinţi îi căzuseră, deşi totdeauna se mândrea cu faptul că-şi menţinea un aspect impecabil. Părea în mod justificat jenat să fie văzut în halul acela, aşa că i-am cumpărat o ceaşcă de ceai îndulcit – pentru care a fost

foarte recunoscător. Când i-am spus că mă duc în Oraşul Sfânt, a început să plângă, cu lacrimi de sânge curgându-i pe obraji în timp ce mă implora să mă rog pentru el. I-am promis şi mi-am cerut scuze să plec.

O oră mai târziu am urcat în avion (#349), recunoscător că plec. Din păcate, deşi am cerut în mod special să fiu aşezat lângă musulmani pe drumul

înapoi la Delhi, am fost informat că aceste aranjamente nu sunt garantate decât la clasa business. Am fost în schimb aşezat lângă un indian gras din Bombay care a început să se îndoape cu satay şi cu perişoare de orez tot zborul. De fapt, mi-a oferit şi mie din crevetele lui prăjit, ceea ce sunt sigur că a fost intenţionat o insultă. Dar-ar Domnul să ardă în iad.

Sarah îşi ridică privirea spre el, şi încuviinţă.

— Ai reuşit.

Rakkim ridică din umeri.

— Căderea părului, pustule… M-am gândit că e posibil să fi fost iradiaţii.

— Mai mult decât posibil, zâmbi Sarah, şi scutură din cap. Nu tatăl lui Marian era cel din reţeaua Bătrânului, ci acest… Safar Abdullah. Bomba *avea* scurgeri. Mă întreb dacă el a fost singurul care a scăpat cu viaţă din misiunea aceea.

— După descrierea lui Warriq, nu pare probabil c-a scăpat pentru multă vreme.

Sarah se ridică în picioare şi cearşaful alunecă de pe ea, lăsând-o zveltă şi strălucitoare, cu coapsele uşor întredeschise, pufoasă ca o piersică.

— Poate nici nu se aştepta să supravieţuiască, zise ea. N-ar fi prima misiune sinucigaşă îndeplinită la ordinele Bătrânului. Se spune în jurnal numele firmei la care lucra Safar Abdullah?

— Eu n-am găsit nimic. Sunt aşa de multe volume…

— Nu contează. Dacă s-a îmbolnăvit de la radiaţii, e mort demult, dar putem să-i găsim familia, sau prietenii, zise Sarah, plimbându-se înainte şi-napoi. Warriq a scris că au fost colegi la un moment dat. Ar trebui să verificăm toate firmele la care a lucrat Warriq, şi apoi să contactăm fiecare firmă în parte şi să vedem dacă Safar Abdullah e pe lista pensionarilor lor. Chiar dacă e mort, cel puţin o să obţinem ultima adresă şi beneficiarii.

Rakkim o privi mergând prin cameră, enumerându-şi toate punctele planului de atac.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Vrei să fugi?

— Nu e un cuvânt obscen, ştii. Şi mama ta a fugit, zise Rakkim şi avu impresia că Sarah o să-i tragă o palmă. Redbeard şi Bătrânul se joacă unul cu celălalt de peste douăzeci de ani. Poate ar trebui să nu ne amestecăm în jocul lor.

— *Tu* ai putea să fugi?

— Cu tine? Sigur.

— Nu te cred.

— Chiar dacă găseşti a patra bombă, asta nu dovedeşte că Bătrânul e responsabil. Poate că Safar Abdullah lucra pentru Israel.

— Spune-i asta lui Marian. Crezi că israeliţii au omorât-o?

— Ce s-a întâmplat cu Marian nu e decât începutul, zise Rakkim. Trebuie să fii pregătită pentru asta. Trebuie să te hotărăşti dacă se merită.

— Nu sunt o intelectuală într-un turn de fildeş. Nu mai sunt aşa, rosti Sarah răspicat. Am *omorât* un om săptămâna trecută. I-am vârât un beţişor prin ochi. A făcut un pocnet pe care o să mi-l amintesc tot restul vieţii. Mă uit în oglindă şi aproape nu mă recunosc.

Rakkim o privi îmbrăcându-se cu o cămaşă albă şi curată de-a lui, şi rămânând cu picioarele goale.

— Vreau numai să-ţi dai seama că s-ar putea să nu obţii rezultatul pe care-l aştepţi. Cărţile de istorie sunt scrise *după* războaie, după ce s-au îngropat morţii. Eu sunt pe dinafară, Sarah. Mie nu-mi pasă de preşedinte, sau de Ziua Martirilor sau de tot restul.

— Dac-aş şti că situaţia nu se va înrăutăţi, poate aş fi tentată, spuse Sarah încet. Dar istoria nu e niciodată statică, întotdeauna există o urcare şi o cădere. Fundamentaliştii devin din ce în ce mai îndrăzneţi, şi moderaţii nu vor decât să se termine totul. Patru profesori de la universitate au fost concediaţi anul ăsta. *Insuficient de islamici.* Săptămâna trecută am avut o confruntare cu o Robă Neagră, zise ea, rozându-şi unghia, şi forţându-se să se oprească. Tu poţi fugi dacă vrei. Eu nu am de gând.

— Oricum nu-mi place Canada.

Rakkim scoase câteva cutii de cafea din dulap. Le scutură. Le deschise şi turnă câte o ceaşcă fierbinte pentru fiecare. Se aşeză apoi pe scaunul

din faţa ferestrei şi aşeză cafeaua ei pe pervaz. Sarah se aşeză lângă el.

— Ştiu un hacker care poate descoperi unde a lucrat Safar Abdullah, spuse el. Se poate să trebuiască să mă însor cu una dintre fiicele lui însă, zâmbi el.

— Eu nu împart nimic cu nimeni, ştii asta. Sunt nepoata lui Redbeard.

Sarah îşi sorbi cafeaua cu un picior strâns la piept, mulţumită să moţăie în soarele după-amiezii.

Rakkim se uită afară printr-un gol dintre perdele. Alesese acest birou, cu acest scaun la fereastră, fiindcă era locul perfect de urmărire. Faţada de sticlă a clădirii de vizavi îi permitea să vadă ambele părţi ale străzii. Era ora la care se închidea piaţa. Casnicele se întorceau acasă cu plase burduşite de alimente. Doi muncitori se certau pe trotuar, dând din mâini în mers, cu gulerele jachetelor ridicate. Un băiat pe o bicicletă albastră ocolea maşinile prin trafic. Trucul observaţiei active nu era să cauţi o persoană periculoasă, ci să sesizezi lucruri care nu erau la locul lor. O maşină parcată cu motorul pornit. Tipul greşit de pantofi. De mănuşi. O bătrână care-şi îndrepta umerii. Un bărbat citind ziarul, dar care nu întorcea niciodată pagina. Dacă aştepţi să vezi cuţitul, o să fii mort, îl învăţase instructorul său fedain – mai bine să observi teaca goală şi să supravieţuieşti.

În această dimineaţă Rakkim văzuse un modern cu părul lung pierzând vremea în faţa intrării clădirii, adăpostit sub un intrând, mutându-se de pe un picior pe celălalt. Se credea probabil invizibil. Rakkim fusese pe punctul de a o trezi pe Sarah şi să-i spună să se îmbrace, când o tânără femeie apăruse, îl sărutase pe modern, şi cei doi se îmbrăţişară în umbră, plecând după aceea grăbiţi.

— L-ai sunat pe Redbeard? întrebă Sarah. Urăsc ideea că-şi face griji.

Rakkim supraveghe strada.

— I-am spus.

Un şir de maşini stătea la colţ, aşteptând să se schimbe lumina semaforului. Gaze albastre de eşapament se înălţau în vânt. Maşini noi, maşini vechi, nu părea să conteze – toate rugineau, de pe toate se decojea vopseaua, tuturor le huruiau, din cauza coroziunii, tobele de eşapament.

— Vrei să ieşim să mâncăm ceva? întrebă el.

— N-ai nimic aici?

Un bărbat cu barba căruntă traversă pe lumina roşie şi fu claxonat.

— Conservă de ton… apă îmbuteliată… bere, muguri de anghinare, mere şi portocale. Cred că am şi nişte biscuiţi.

Sarah îşi puse piciorul pe al lui, şi-l strânse cu degetele de la picioare.

— Hai să stăm aici. Sunt obosită. Nu vreau decât să mănânc, să citesc şi să facem dragoste, zise ea, cu privirea jucăuşă. Aş vrea să fac un duş prima dată. Dacă eşti cuminte, te las să mă speli pe spate.

— Şi pe ce pot să te spăl dacă nu sunt cuminte?

Sarah începu să-şi descheie cămaşa, cu mişcări lente.

— Viitorul tău socru… crezi c-o să se supere dacă vin şi eu cu tine?

— El nu. Tu însă, poate.

— Ce vrei să spui?

— Şi acum ţi-e frică de întuneric?

CAPITOLUL 36

După rugăciunile de la amiază

— Nu te mai holba, Omar, îi zise Ibn Azziz gărzii sale de corp yemenite în timp ce erau conduşi pe coridor de doi fedaini. Te face să pari ca un păgân la moschee.

Înţepat, Omar îşi îndreptă spatele masiv, îşi ridică iute capul şi ţinu pasul cu fedainii.

Ibn Azziz îşi păstră ritmul de mers lent şi regulat, şi Omar încetini să ajungă iar lângă el. Mersul ţanţoş al lui Omar era un semn de slăbiciune, şi tot aşa felul cum îşi rezema mâna de pumnal. Pumnalul era în familia lui Omar de trei sute de ani, o lamă cu două tăişuri, lungă de douăzeci şi cinci de centimetri, din cel mai fin oţel de Damasc. Ibn Azziz se aşteptase ca ofiţerul fedain neînarmat care-i întâmpinase în faţa academiei să-i ceară lui Omar să-şi predea arma, dar acesta nu făcuse decât să arunce o privire fugară către pumnal, şi să se încline în faţa lui Ibn Azziz, rânjind. Porcul.

Sfătuitorii lui îl avertizaseră să nu-l viziteze pe generalul Kidd la academia de instrucţie fedaină, centrul puterii sale, dar Ibn Azziz nu le luase în seamă îngrijorarea. Trebuia să-i demonstreze clar generalului Kidd că, în ciuda tinereţii lui Ibn Azziz, Kidd avea de-a face cu un egal, cu un luptător spiritual şi cu un tactician plin de măiestrie. În săptămâna ce trecuse de la preluarea puterii, Ibn Azziz făcuse să dispară câteva zeci din oamenii loiali lui Oxley, îşi folosise persoanele de contact din presă ca să muşamalizeze adevărul despre ascensiunea lui la putere şi începuse o campanie împotriva catolicilor. În această a douăsprezecea zi de ajunare, gura îi mirosea oribil,

dar inima îi era pură ca lumina incandescentă a unui aparat de sudură.

Doi fedaini îi escortau, mergând în faţă, aproape ignorându-l pe Ibn Azziz. Mergeau în stilul specific al fedainilor, prelung, o alunecare ca de panteră, complet diferită de cadenţa înviorătoare a personalului militar. Chiar şi uniformele de pe ei erau cumva… nemilitare. Uniforme simple, de un albastru-deschis, cu nasturi maţi de alamă. Fără epoleţi, fără medalii, fără niciun însemn de grad. Cei doi fedaini se opriră la capătul coridorului, unul din ei bătu o dată, deschise uşa, şi amândoi flancară intrarea.

Omar porni să intre primul, cum era corect, dar unul din fedaini îi puse o mână pe piept.

— Numai mullahul, zise fedainul.

Omar îi plesni mâna la o parte şi vru să-şi scoată pumnalul… şi apoi era pe podea. Sări imediat în picioare, dar Ibn Azziz flutură din mână.

— Aşteaptă afară, Omar, şi ţine-i tovărăşie fratelui fedain, îi ceru Ibn Azziz, prefăcându-se plictisit. O să mă întâlnesc cu generalul Kidd în particular.

Intră pe uşă, dar nu înainte să observe privirea insolentă a fedainilor în timp ce trecea pe lângă ei. Mai degrabă mai devreme decât mai târziu, generalul Kidd va realiza înţelepciunea adâncirii alianţei cu Robele Negre. Va vedea valoarea tratării lui Ibn Azziz ca pe un aliat preţuit. Şi ca să pecetluiască târgul, Ibn Azziz nu va cere decât un lucru… ochii acestor doi fedaini.

Generalul Maurice Kidd se uită la Ibn Azziz când acesta intră în balcon, şi după aceea îi întoarse spatele. Kidd stătea relaxat lângă balustradă, înalt şi zvelt, de vârstă mijlocie acum, fără riduri pe faţă şi cu pielea sclipitoare ca de obsidian. Musulman credincios, pătimaş de loial, avea patru soţii şi douăzeci şi şapte de copii, dar avea un stil de viaţă simplu. Venirea sa la putere începuse de când era un tânăr căpitan fedain, când

preluase comanda forţelor islamice decimate în bătălia de la Philadelphia, conducând un contraatac ce oprise înaintarea rebelilor. Se afla la comanda fedainilor de doisprezece ani, dornic să-şi trimită trupele în străinătate ca să răspândească islamul sau să se lupte cu Bible Belt la graniţa comună. Astăzi, ca întotdeauna, purta aceeaşi uniformă neîmpodobită ca oricare alt fedain, cu doar o micuţă semilună aurie pe fiecare umăr care să-i arate gradul.

— Bine ai venit, mullah Ibn Azziz.

Ibn Azziz se duse lângă general. Strâmbă din nas văzând scena de sub balcon, briza uşoară purtând duhoarea până la el. De la balcon se vedea un câmp plin cu oamenii cei mai murdari pe care-i văzuse Ibn Azziz în viaţa lui. Vizitase pustnici cu o igienă corporală mai bună, văzuse gropari mai curaţi.

— Oamenii mei îţi jignesc sensibilităţile delicate, tinere cleric? întrebă generalul Kidd.

Ibn Azziz nu-l văzuse pe general uitându-se la el.

— Mă întreb cum îşi îndeplinesc oamenii dumitale ritualurile cuvenite în starea asta, rosti el stăpânit.

— Recruţii aceştia sunt în câmp de trei luni. Trei luni în care au dormit afară în soare, ploaie şi zăpadă, şi niciodată pentru mai mult de o oră sau două. Trei luni fără o baie, o mâncare caldă sau schimburi curate. Trei luni de luptă corp la corp şi de-a şoarecele şi pisica, în care s-au ascuns în tufişuri şi scaieţi, trei luni de durere şi frică. Am început cu patru sute de recruţi selectaţi. O sută douăzeci şi şapte au reuşit să treacă testul. Când oamenii mei au timp să-şi facă rugăciunile, continuă generalul Kidd uitându-se la Ibn Azziz, o fac cu siguranţa că Allah vede dincolo de exteriorul mizerabil, până la strălucirea dinăuntru.

— Da… bine, o să fiu bucuros să le acord binecuvântarea mea.

Generalul Kidd se uită fix la el cu ochii întunecaţi, umezi.

Ibn Azziz îşi oferi rugăciunile bărbaţilor de jos, care nu-l băgară în seamă. Îi privi întinşi pe pământ, rupându-şi cu mâinile murdare raţiile de mâncare, râzând şi înjurând. Larma gloatei.

— Motivul pentru care sunt aici…

— Condoleanţe pentru moartea mullahului Oxley, îl întrerupse generalul Kidd. S-a întâmplat într-un moment extrem de nepotrivit. Era un bun prieten al fedainilor.

— Robele Negre continuă să-i sprijine pe fedaini, cei mai credincioşi războinici. Voi sunteţi cu adevărat trandafirul cu spini al islamului.

— Un infarct brusc… şi Oxley chiar n-a avut niciun semn de avertizare?

— A fost ca şi cum Allah l-ar fi luat pe sus în paradis.

— Oxley avea un apetit prodigios. Poate e o lecţie de învăţat din asta, zâmbi generalul, cu dinţii de un alb sclipitor. Eşti slab ca un schelet, Ibn Azziz. Evident că paradisul va trebui să aştepte după tine.

— Pasiunea mea nu este mâncarea, dragul meu general, replică Ibn Azziz, enervat. Pasiunea mea este Allah, şi puritatea naţiunii noastre. Despre asta am vrut să vorbesc cu dumneata. Suntem atacaţi din toate părţile, zise el, apropiindu-se mai tare. Evrei, ţigani, atei, creştinii din Bible Belt… şi cei mai periculoşi dintre toţi, modernii şi catolicii care trăiesc printre noi, putreziciunea morală din mijlocul nostru.

Generalul Kidd se uită la oamenii lui. Părea aproape să nu-l bage în seamă pe Ibn Azziz.

— Am luat măsuri împotriva catolicilor…

— Ştiu. Mănăstiri arse, biserici vandalizate… unii ar spune că exagerezi. E un curs de acţiune deosebit de *riscant* pentru cineva care a ajuns la conducere atât de recent.

— Abaterile morale se află în jurisdicţia Robelor Negre, zise Ibn Azziz, incapabil să-şi ascundă furia din voce. Catolicii mănâncă porci. Se îneacă în alcool. Ţin câini în casă, aşa că atunci când umblă printre noi suntem nevoiţi să ne atingem de părul acelor fiare, continuă el din ce în ce mai înflăcărat, cu stropi de salivă zburându-i de pe buze. Catolicii nu se rad sub braţ sau între picioare, ca nişte buni musulmani, aşa că li se adună sudoare în aceste locuri şi emană o duhoare absolut dezgustătoare. Naţiunea ar fi într-o stare mult mai bună fără ei.

— Robele Negre au jurisdicţie asupra musulmanilor fundamentalişti…

— *Adevăraţii* musulmani, şuieră Ibn Azziz.

— Naţiunea nu-şi poate permite să divizeze populaţia chiar mai mult decât e deja, zise generalul Kidd, aranjându-şi uniforma albastră imaculată. Vino cu mine, o să înveţi ceva.

Începu să coboare scările ce duceau jos în curte, şi Ibn Azziz fu nevoit să-l urmeze. Fedainii istoviţi se ridicară în grabă în picioare, scuturându-şi zdrenţele mizerabile de pe ei. Erau costelivi ca nişte lupi flămânziţi, arşi de soare, zgâriaţi şi însângeraţi, cu ochii inflamaţi şi cu bărbile încâlcite.

— Uită-te în jur, mullah Ibn Azziz, înainte să începi să arzi biserici. Mulţi dintre aceşti oameni au fost catolici înainte să se convertească.

— Convertiri false, după cum ştii foarte bine, replică Ibn Azziz. Convertiri făcute numai ca să fie acceptaţi între fedaini.

Ibn Azziz se ţinu în urma generalului, în timp ce acesta-şi croia drum prin mulţime. Ibn Azziz făcea tot posibilul să nu-i atingă pe niciunul.

Generalul Kidd îmbrăţişă un fedain, un bărbat cu ochi sălbatici, cu buzele crăpate, feroce în recunoştinţa sa. Uniforma imaculată a generalului era murdară când se desfăcu din îmbrăţişare. Pe un alt bărbat îl sărută pe obraz, şi alţii îi sărutară

mâna, îngrămădindu-se în jurul lui, dornici de aprobare, de un semn de recunoaştere, strigându-i numele cu voci răguşite. Generalul intră şi mai adânc în masa recruţilor, dând din cap, bătându-i uşor pe spate – iar uniforma îi era acum groaznic de murdară, pătată de noroi şi de sânge, presărată cu scaieţi.

— Trebuie să ne păzim de asemenea măsluitori ai credinţei, insistă Ibn Azziz.

Generalul Kidd trase cu blândeţe de lobul sfâşiat al urechii unuia dintre fedainii lui, şi se întoarse spre Ibn Azziz.

— Nu am puterea să mă uit în sufletele lor. Şi nici nu *vreau* să mă uit. Şi-apoi, nu e treaba lui Redbeard să ţină naţiunea în siguranţă faţă de propriii cetăţeni? Asta e treaba Securităţii Statului, nu a fedainilor.

— Într-adevăr, zise Ibn Azziz, înclinându-şi capul, încleştându-şi roba strâns în jurul său, fără să-şi dezvăluie nicio urmă a bucuriei sale că generalul căzuse în capcană, întrebarea pe care ţi-o pun, generale, este dacă Redbeard îşi *face* treaba.

Generalul luă o bucăţică de mâncare din mâinile jegoase ale unui recrut, îi mulţumi pentru ea şi şi-o băgă în gură.

— N-am mai avut niciun atac terorist major de trei ani, zise el, plescăind din buze, şi zâmbindu-le larg oamenilor săi. Celulele teroriste sunt dezmembrate în mod regulat, şi vinovaţii sunt executaţi. Aş spune că Securitatea Statului funcţionează admirabil.

— Nepoata lui Redbeard este o târfa şi o apostată. Nu a fost îndeajuns de rău că a scris o carte în care micşorează rolul voinţei lui Allah în fondarea naţiunii noastre, acum a fugit şi de-acasă. Trăieşte liberă de constrângerile credinţei şi ale tradiţiei, o batjocură faţă de toate idealurile unei femei pioase. Cum putem avea încredere în Redbeard să ne păzească naţiunea, când nu-şi poate păzi de păcat nici măcar propria nepoată?

Generalul Kidd îşi salută trupele. Recruţii îi răspunseră la salut, scandându-i numele, cu glasurile răsunând răguşite, asurzitoare, oribile. Însă după expresia feţei generalului Kidd ai fi zis că asculta corurile îngerilor.

— Am nevoie de ajutorul vostru să găsesc târfa, continuă Ibn Azziz. Ai aici oameni cu îndemânare în artele ascunse ale umbrelor. Pentru ei n-ar fi un mare efort să…

— Eu nu-mi trimit oamenii să vâneze femei, zise generalul, zâmbind încântat către recruţii săi. Spune-le Robelor tale Negre să-şi mişte fundul gras şi să se pună pe treabă dacă vrei atât de mult s-o găseşti.

Ibn Azziz voia să-l înşface de piept şi să-l scuture până va realiza şansa enormă pe care i-o oferea… dar generalul era mult prea murdar să-l poată atinge.

— Domnule general? Te rog? Trebuie să discutăm în particular.

Generalul Kidd ieşi din mulţime şi urcă iar treptele. Ibn Azziz avea de gând să petreacă mai multe ore în baie. Voia să-şi ardă roba de pe el. Mizeria aceasta împuţită nu va fi niciodată curăţată de pe ea.

Generalul Kidd le făcu semn cu mâna recruţilor de la balcon, cu faţa pătată de noroi şi de mizerie. Aceştia făceau acum o larmă chiar mai mare, cu scandările şi cu răcnetele lor.

— Poate că nu vezi legătura dintre eşecurile familiale şi oficiale ale lui Redbeard, dar alţii o vor vedea, îi promise Ibn Azziz. Am prieteni la reţelele de televiziune de stat care vor fi foarte bucuroşi să mă ajute. Nu te lăsa păcălit de tinereţea mea, generale. Ca şi dumneata în Philadelphia, şi eu ştiu cum să iau iniţiativa. Aceasta este o oportunitate atât pentru fedaini, cât şi pentru Robele Negre. Eşti *sigur* că vezi asta, nu?

Generalul Kidd se uită în sfârşit la el şi Ibn Azziz se înfioră.

Ibn Azziz îşi împreună cuvios mâinile în faţa lui, furios pe sine însuşi că arătase un semn de slăbiciune. Trupul îl trăda. Trupul era o poartă deschisă pentru diavol.

— Avem interese care coincid, asta e tot ce pot spune. Mi s-a spus că există o anume… înţelegere între Robele Negre şi înaltul comandament al fedainilor. O recunoaştere a faptului că Redbeard nu mai e folositor.

Generalul Kidd se întoarse iar către recruţii săi care-l aclamau.

— Orice înţelegere care a existat a fost între mine şi Oxley. Dacă poţi să-l aduci înapoi din mormânt, vom putea discuta.

Ibn Azziz se răsuci pe călcâie, arzând de furie. Garda sa de corp, Omar, i se alătură din nou la uşă.

Fedainii rămaseră lângă uşa balconului, lăsându-i să plece fără escortă. Încă o insultă. Vocile le răsunau în ecouri pe coridor, pline de zarvă ca ale evreilor.

Lasă-i să râdă. Ibn Azziz mai fusese batjocorit şi înainte, dar morţii nu mai râdeau. Avea o durere de cap ucigătoare, dar nu-şi dădea seama dacă din cauza ajunatului sau a furiei. În ciuda lipsei de cooperare a generalului, o vor găsi pe nepoata lui Redbeard. Orice ar fi. Indiferent de preţ. Târfa va fi târâtă în faţa camerelor de televiziune în toată destrăbălarea ei mârşavă, poate o vor face chiar şi să mărturisească rolul unchiului ei în căderea ei în păcat. *Da.* Ar fi fost o binecuvântare să fie ajutaţi de fedaini, dar Ibn Azziz învăţase să nu se bazeze pe nimeni decât pe sine însuşi… şi pe Allah.

Ibn Azziz se simţi cuprins de încântare şi de entuziasm. Se spunea că nepoata era încăpăţânată, dar avea oameni care lucrau pentru el, care erau pricepuţi în arta convingerii. Cu suficient timp, o vor putea face pe nepoată să mărturisească orice.

Cu un preţ foarte mare, Ibn Azziz cumpărase o fotografie a nepoatei şi o distribuise fiecărei Robe Negre din ţară. Fotografia era veche de câţiva ani,

făcută în campusul universitar, când aceasta se grăbea să meargă la curs, dar trăsăturile erau clare, şi tot aşa şi depravarea scârbavnică a trupului ei suplu. Auzise că Redbeard îşi trimisese şi orfanul să-l ajute să-şi găsească nepoata… pe Rakkim Epps. Încă un renegat fedain. Şi fotografia cu el era veche, dar pe faţă i se citea insolenţa senină caracteristică atâtor fedaini. Poate că de îndată ce va termina cu Redbeard, Ibn Azziz se va apuca să transforme şi elita luptătorilor.

Trecu grăbit pe lângă Omar şi deschise larg uşile către exterior. Vântul le biciui imediat robele, făcându-le să fluture. În această dimineaţă primise nişte veşti foarte bune. Descoperiseră un cuib de vipere sioniste. Avusese intenţia să-l invite pe generalul Kidd la festivităţi. Era pierderea *lui.* Ibn Azziz merse cu fruntea sus, aproape fără să bage în seamă cât de frig era. Noaptea trecută avusese acelaşi vis, pentru a treia oară, oraşul transformat. Străzile capitalei păreau să fie fâşii de cupru bătut, iar şanţurile erau roşii de sânge. Deasupra zburau porumbei albi, un stol imens de porumbei, cu aripile bătând ca tunetul. Ibn Azziz se trezise plângând de fericire.

CAPITOLUL 37

După rugăciunile de la amiază

— Cum se numeau benzile alea desenate despre care tot vorbeai tu? Cu individul care era pe jumătate liliac. El s-ar simţi ca acasă aici.

Pe Rakkim îl durea mâna, căci Sarah îl strângea cu toate puterile. Continuă să vorbească, orice numai s-o facă să se gândească la altceva, în afară de locul unde se găseau.

— Nu era pe jumătate liliac.

Rakkim o simţi împiedicându-se în bezna totală, şi o ţinu să nu cadă. Sarah aproape refuzase când aflase că trebuie să intre în tunel fără niciun fel de lumină. Rakkim avea formată în minte o hartă mintală a traseului către adăpostul subpământean secret al lui Spider, o hartă formată în întuneric. Lumina n-ar face decât să-l deruteze. Sarah făcuse câţiva paşi înăuntru, dar când Rakkim închise uşa către exterior, Sarah îşi pierdu cumpătul. Rakkim se aşezase cu ea pe podeaua de piatră, ca s-o lase să se obişnuiască mai bine cu întunericul, cu aerul rece din tuneluri, cu *sunetele.* Dar nu funcţionase. Şi acum se temea îngrozitor de întuneric, exact ca în copilărie, dar nu lăsă frica aceasta să o oprească.

— Omul ăsta liliac putea vedea în întuneric, nu?

— Se numea Batman, răspunse Sarah cu vocea tremurând, cu unghiile înfipte în carnea mâinii lui. Şi nu, nu putea vedea în întuneric. Purta doar un costum ca să semene cu un liliac.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Putea să zboare?

— Nu, purta numai costumul.

Auziră un foşnet de paşi mici alergând în întuneric la depărtare, şi Sarah îşi înăbuşi un ţipăt.

— Mai… mai era încă unul, însă. Superman. *El* putea să zboare.

Rakkim pipăi peretele, găsi intersecţia, şi coti spre dreapta în tunel.

— Aveau o mulţime de zei în vechiul regim.

— Nu erau zei. Nu chiar. Vedetele de cinema erau mai degrabă zeii lor.

— Şi tu vrei să te *întorci* la asta?

— Nu, se răsti Sarah, iar vocea îi răsună în ecouri, şi Rakkim se bucură că nu putea să-i vadă zâmbetul. Vreau să mă întorc la libertatea de a călători, de a studia şi de a explora, de a împărtăşi informaţii, de a îmbunătăţi ceea ce avem. Vreau să mă întorc la posibilitatea de a face greşeli şi de a încerca din nou. Islamul nu are de ce să se teamă de ideile noi.

— Nu spune asta în Marea Moschee Ali, că s-ar putea să-ţi taie limba.

— Ayatolahul al-Hamrabi e un dobitoc care nu cunoaşte Coranul.

— *Sigur* o să-ţi taie limba.

Sarah râse, legănându-şi mâinile ca şi cum ar fi fost copii la plimbare prin parc. Trecură stropind printr-o băltoacă unde se adunase apă.

— Eu şi Marian…

— Da?

— Eu şi Marian discutam cum ţara trăieşte acum din capitalul intelectual adunat de regimul anterior, şi că ni se termină rezervele. Islamul a dominat gândirea intelectualităţii occidentale mai mult de trei secole, o perioadă în care islamul a fost cel mai deschis faţă de contribuţiile celorlalte credinţe. *Acesta* e califatul care ar trebui reinstaurat, nu autocraţia militaro-politică pe care şi-o imaginează Bătrânul.

Podeaua tunelului cobora gradat cu fiecare pas. După încă 312 paşi vor trebui să cotească spre stânga, printr-un tunel chiar mai îngust. Sarah îi strângea iar mâna.

— De îndată ce puterea fundamentaliştilor este dărâmată, de îndată ce Bătrânul se retrage iar în vizuina de unde-a ieşit, atunci poate vom putea clădi o naţiune care să preţuiască inovaţia şi cercetarea intelectuală. Cercetarea *condusă de credinţă,* dar riguros intelectuală.

— Eu m-aş mulţumi cu muzică gălăgioasă, bere rece şi plaje mixte.

Sarah râse şi ecourile se răsfrânseră de pe pereţii de piatră.

— Voi avea grijă să includ asta în noua constituţie.

Rakkim mai luă o dată curba, trăgând-o după el.

— Nu mai e mult.

— Eşti sigur că Spider nu se va supăra că apărem la el neanunţaţi?

— Nu mai mult decât s-ar supăra dacă *eu* aş apărea la el neanunţat.

Rakkim încercase să-l avertizeze pe Spider. Se dusese la restaurantul unde lucra fiica lui Spider, Carla, dar şeful de-acolo îi spusese că-l sunase că nu vine în ziua aceea, că e bolnavă.

— De ce ne-am oprit?

— Încerc să găsesc ceva.

Rakkim îşi trecu palmele peste cadrul uşii fixat în tunel, încercând să găsească zăvorul. Se auzi un clic şi uşa se deschise larg. Era la fel de întuneric şi înăuntru. O conduse pe Sarah în sala de depozitare ce servea ca zonă de tranziţie.

— Spider! Sunt Rakkim!

Niciun răspuns. Bâjbâi de-a lungul peretelui şi găsi întrerupătorul. Amândoi clipiră în lumina apărută brusc.

— Slavă Domnului! zise Sarah, savurând lumina.

Rakkim o îmbrăţişă.

— Te-ai descurcat bine.

— Am încercat să-mi înăbuş un urlet tot drumul până aici.

Rakkim îşi spălă mâinile în chiuvetă, şi-şi descălţă pantofii. Aşteptă până când făcu şi ea acelaşi lucru, apoi deschise uşa către încăperea locuită.

— Spi…

Îşi întrerupse strigătul şi intră înăuntru, uitându-se în jur.

Încăperea era goală. Mai rău decât goală, era o dezordine îngrozitoare. Mesele erau răsturnate, covoarele rulate pe jumătate, tapiserii valoroase, ce şi-ar fi găsit locul într-un muzeu, atârnau strâmb, ca şi cum cineva se gândise să le ia, şi se decisese în ultima clipă să renunţe la ele. Masa de calculatoare era şi ea goală, unităţile de memorie fuseseră îndepărtate şi restul fusese zdrobit în bucăţi. Mai multe cutii de carton fuseseră burduşite cu haine şi apoi abandonate. Paturile fuseseră date peste cap, sertarele atârnau afară din dulapuri. Pe jos erau risipite jucării – un rinocer de pluş, o minge de baseball, o piesă abandonată de şah… un cal negru. Cele două frigidere erau larg deschise, şi mâncarea era aruncată în mijlocul unei băltoace de lapte vărsat. Însă nu era nicio urmă de sânge. Nu era *sânge.* Spider şi familia lui plecaseră în grabă, dar reuşiseră să plece nevătămaţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sarah, stând chiar lângă el, aplecându-se apoi să culeagă de jos rinocerul de pluş. Este o... urmă de cizmă pe el. Noi ne-am descălţat pantofii. Cu siguranţă că şi Spider a făcut acelaşi lucru. Şi atunci cine a călcat pe ăsta?

Rakkim luă rinocerul. Fără să vorbească, se încălţară amândoi înapoi.

— Nu se poate ca asasinul să fi făcut asta, nu?

— Nu. Nu e ăsta stilul lui.

Rakkim se uită în jur, fără să se grăbească, încercând să vadă ceva omis de oricine fusese aici înaintea lor.

— Toate paturile şi pătuţurile astea… câţi oameni trăiau aici? întrebă Sarah.

— Are o grămadă de copii. Eu am văzut cinci sau şase când am fost aici. Am auzit mai mulţi. Şi mai erau şi alţii, mai mari. Lui Spider nu-i plăcea să meargă afară, dar îi plăcea să fie înconjurat de oameni.

Sarah îşi înfăşură braţele în jurul ei. Nu era rece, dar probabil simţea povara pământului şi a betonului din jurul lor. Îşi imagina cum ar fi fost să fie prinşi în capcană aici.

— Ce cauţi?

— Nu ştiu.

Rakkim se aplecă să ia ceva de sub un scaun. Era unul dintre globurile vechi ale lui Spider, spart în cioburi, printre care se vedeau Turnurile Gemene din New York îndoite şi rupte. La buticurile de suvenire din toată capitala se vindeau versiuni asemănătoare, dar cu turnurile în flăcări. Globul acesta era de dinainte de tranziţie.

— Ar trebui să mergem.

— O să mergem.

— O să trebuiască să ne folosim de Redbeard ca să-l găsim pe Safar Abdullah acum? Rakkim?

Rakkim aruncă la o parte Turnurile Gemene.

— Nu, am…

Îşi înclină uşor capul într-o parte, ascultând. O apucă pe Sarah de braţ.

Sarah nu protestă, nu se opuse. Ea nu putea să-i audă, dar îl cunoştea pe Rakkim.

Rakkim o conduse în ceea ce fusese probabil camera copiilor, o ajută pe Sarah să se ascundă sub o saltea ce fusese trasă de pe un pat. O făcu să se ghemuiască acolo, ascunsă vederii. Verifică din mai multe unghiuri, ca să se asigure că nu se putea vedea. Pe peretele din faţa patului fusese vopsit un tabel periodic al elementelor, în culori strălucitoare. Din tunelul de afară se auzeau ecouri de voci, destul de tari acum să le audă şi ea. Sarah se strânse mai adânc sub saltea. Rakkim se aplecă şi o sărută.

— Te iubesc.

— Acum, *ştiu* că e grav.

Rakkim se îndepărtă. Vocile se auzeau mai tare acum, şi Rakkim se strecură în spatele unui covor mare, rulat şi rezemat de peretele de rezistenţă. Nu era o ascunzătoare perfectă, dar trebuia să vadă cine era în încăpere şi să se pună între ei şi Sarah. Trebuia să poată să se mişte foarte rapid, să ţâşnească afară instantaneu. În mână avea cuţitul, şi, ca întotdeauna, îi aducea alinare.

— Cine a lăsat lumina aprinsă?

Se auzi o voce ca de şmirghel.

— Nu te uita la mine.

Rakkim se uită printr-o crăpătură dintre covor şi perete şi văzu doi bărbaţi solizi în pragul uşii, cu mâinile pe şolduri. Alţi doi erau deja înăuntru, cercetând peste tot. Erau îmbrăcaţi în jachete negre de nailon, pantaloni largi, pumnale la centură şi bărbi tunse cu grijă. Trupele de atac ale Robelor Negre.

Cei doi din uşă se înclinară când un alt bărbat intră în cameră, evident un superior al Robelor Negre. Era urmat de două gărzi de corp. Roba Neagră era un bărbat mai tânăr decât se aşteptase Rakkim, cu barba răvăşită, cel mai slab om pe care-l văzuse Rakkim în afara unei închisori. Avea pielea albă ca de mort şi ochii înroşiţi. Semăna cu un câine turbat pe care Rakkim îl omorâse în Carolina. O corcitură jigărită care muşcase doi oameni, sfâşiindu-le picioarele, şi care continua să se năpustească asupra lui Rakkim, chiar şi după ce-l străpunsese cu o greblă de fân.

— Dumnezeule, ce pute a *evrei* aici, zise Roba Neagră, cu voce stridentă. Ce bine ar fi să fie încă aici, Tarriq! Cel mai înalt dintre ei îşi înclină capul ruşinat. De câţi ani îl căutăm pe evreul ăsta? De cât timp şi-a bătut joc de noi acest… Spider?

— Cu tot respectul, mullah, dar nici nu ştim cu siguranţă că acest Spider există.

— Şi acum nu vom mai avea ocazia să aflăm, nu-i aşa? replică Roba Neagră, lovind cu piciorul o

căpăţână veştejită de salată, făcându-o să se rostogolească pe podea. Sperasem să-l aduc pe evreul ăsta în faţa camerelor. Să le demonstrez oamenilor că noi am reuşit, unde Redbeard a eşuat. Să le dovedesc că a permis duşmanilor islamului să-şi sape vizuini adânci chiar în mijlocul oraşelor noastre. Şi acum n-avem nimic, se răsti el aruncând o privire otrăvită luptătorului care se învârtea prin încăpere. Informatorul tău a greşit, Tarriq. N-am reuşit decât să trimitem şobolanul ăsta în alt cuib.

— Am fost… am fost aproape, stăpâne, şopti acesta.

— Ah, *aproape,* zise Roba Neagră. Asta schimbă totul, exclamă el, şi-şi desfăcu larg braţele scheletice. Vezi? Furia mea s-a risipit ca rouă în gloria zorilor.

Rakkim aruncă o privire spre pat, dar nu se vedea nici urmă de Sarah. Se întrebă dacă mullahul era Ibn Azziz. Redbeard spusese că noul lider al Robelor Negre era un zelot, dar omul acesta părea prea tânăr să fi ajuns la o asemenea putere.

— Informatorul a urmărit-o pe chelneriţă timp de mai multe săptămâni, încercând să descopere unde dispărea, explică cel numit Tarriq. Nu ştia dacă era evreică sau pur şi simplu trăia într-un depozit abandonat. Sunt o grămadă pe-aici. Instinctele lui bune l-au făcut să se ţină după ea, şi când a văzut-o strecurându-se într-un tunel ascuns, ne-a anunţat. Şi-a asumat un risc şi a avut *dreptate,* mullah. Am iniţiat un raid la o oră după apelul lui, dar n-aveam de unde să ştiu unde dispăruse, şi fata… probabil a simţit că e urmărită. Când am ajuns în sfârşit în camera asta, dispăruseră toţi.

— Ce-i datorăm informatorului ăsta? întrebă Roba Neagră. Ce-i datorăm acestui bărbat care s-a lăsat… păcălit de o femeie?

— Douăzeci de mii de dolari. E recompensa standard pentru informaţii valabile. În plus, zece

mii pe cap de evreu capturat, dar bineînţeles, aici nu e cazul.

— Mulţumesc că mi-ai atras atenţia.

— O să-i găsim, mullah. Acum sunt pe fugă.

Rakkim îşi ţinea lejer cuţitul în mână când se apropiară de el. Din ce în ce mai aproape. Şase bărbaţi înarmaţi şi Roba Neagră. Totul depindea de cum erau împrăştiaţi… şi de nivelul de antrenament pe care-l aveau. El avea elementul surprizei, dar dacă aştepta până să fie observat ca să atace, va pierde acest avantaj. Cel mai mare pericol era că Sarah va fi implicată – nu avea cum să-şi folosească viteza la toată puterea dacă trebuia s-o apere pe ea.

— Uitaţi-vă la murdăria asta, zise Roba Neagră, părând să fie de cealaltă parte a covorului. Vedeţi ce mârşăvie diavolească ştiinţifică îi învaţă evreii ăştia scârbavnici pe plozii lor?

Trecu exact pe lângă locul unde se ascunsese Rakkim – dacă şi-ar fi întors capul, l-ar fi văzut – trecu pe lângă el şi se opri în faţa tabelului periodic. Era destul de aproape de locul unde era ascunsă Sarah s-o poată lovi cu piciorul. Roba Neagră se trase un pas înapoi şi scuipă în centrul picturii murale, iar saliva alunecă încet de pe perete.

Ceilalţi râseră.

Rakkim stătea nemişcat. Roba Neagră va muri primul. Apoi ceilalţi.

Roba Neagră se răsuci pe călcâi şi trecu pe lângă Rakkim.

— Plăteşte-ţi informatorul. Plăteşte-l în bancnote mici şi vâră-i-le pe gât. Fă-l să se înece în banii lui. Să înveţe preţul eşecului.

Paşii li se pierdură în depărtare. Se stinseră luminile. Uşa se închise. Rakkim o găsi pe Sarah în întuneric.

CAPITOLUL 38

Înainte de rugăciunile de la apusul soarelui

— Eu sunt, zise Rakkim.

— Dă-mi-o pe Sarah la telefon, îi ceru Redbeard.

— Ce-au zis vârcolacii despre asasin?

— Vreau să vorbesc cu ea. *Acum.*

Redbeard ar fi stat bucuros să se dueleze verbal cu el oricât voia Rakkim – cu cât vorbeau mai mult timp, cu atât Redbeard avea şanse mai bune să le găsească poziţia exactă. Rakkim nu înghiţi momeala. Îi dădu telefonul lui Sarah.

— Vrea să discute cu tine.

— Bună seara, unchiule.

Sarah se uită dincolo de Rakkim, către feribotul ce traversa încet golful Baraka, peste apele arămii de la apusul soarelui. Purta o bluză de trening nouă, roz, de camuflaj, cu glugă, şi pantaloni de trening largi, asortaţi. Stilul retro, de sportiv anonim, care era ultima modă între moderni. Stăteau amândoi pe o bancă de unde aveau o privelişte panoramică asupra mării. Era o uşurare să fie iar afară în aer liber, după claustrofobia beznei din tuneluri.

— Sunt bine… am *spus* că sunt bine. Am douăzeci şi şase de ani; sunt capabilă să iau hotărâri singură. Îşi muşcă buza, ascultând. Ruşinea nu e de fapt o strategie foarte eficientă în momentul ăsta, unchiule. Asta nu e posibil, zise ea cu o privire rapidă către Rakkim. Nu. Te iubesc, dar nu o să fac asta. Spune-i Angelinei că sunt bine. Spune-i că-mi spun rugăciunile.

Îşi scoase limba către Rakkim şi-i înapoie telefonul.

Rakkim se uita după troleibuzul ce trecea zăngănind pe şinele paralele cu malul mării. Era

un traseu scurt, înainte şi-napoi, cu vagoanele pline ochi cu turişti.

— E rândul dumitale.

— N-au fost vârcolaci acolo, zise Redbeard.

— Ai găsit locul corect?

— Am găsit maşina distrusă, exact cum ai descris-o tu, dar nu era niciun vârcolac. Cel puţin nu unul pe care să-l întrebi ceva.

Rakkim rămase tăcut pentru un moment.

— Cât de mulţi?

— Oamenii mei au găsit şaptesprezece trupuri împrăştiate în jur. Toţi vârcolaci. Dacă au existat şi supravieţuitori, deja dispăruseră pe când am ajuns noi acolo. Au fugit în pădure, probabil, pentru că maşinile şi lucrurile lor erau încă în tabără. Cutii pline cu ceasuri, ochelari şi echipament de sport. Am mers acolo personal cu elicopterul când am primit primul raport. O verificare rapidă şi am văzut că le lipsea o maşină. Cu tracţiune pe patru roţi. Erau urme de roţi prin noroi urcând în sus către şosea. În jurul vehiculului ars era un masacru. Şaptesprezece vârcolaci… chiar şi pentru un asasin fedain, e o realizare deosebită.

— Poate că Bătrânul o să-i ofere o medalie.

Redbeard nu răspunse nimic. Rakkim se uită la troleibuzul ce-şi începuse drumul înapoi. Auzi clinchetul îndepărtat al clopotului.

— Ar trebui s-o aduci acasă pe Sarah. Lasă-l pe Bătrân pe seama mea, zise Redbeard. L-am ţinut în frâu atâta timp…

— Nu-l mai poţi opri.

Redbeard chicoti.

— Nu-mi spune tu mie ce pot să fac, băiete.

— N-ai destui oameni pentru asta, şi în cei pe care-i ai, nu poţi avea încredere. Dacă l-ai fi putut opri pe Bătrân, n-ai fi avut nevoie de mine s-o găsesc pe Sarah.

— Vino *acasă.*

— L-am văzut pe Ibn Azziz. Sau cel puţin aşa cred. E *tânăr.*

Rakkim văzu trei maşini oprindu-se lângă troleibuz. O a patra trecu peste şine în faţa troleibuzului, obligându-l să oprească într-un scrâşnet metalic. Câţiva bărbaţi săriră din maşini şi intrară în troleibuz. Alţii acoperiră ieşirea din spate. Unul dintre ei semăna cu filfizonul arogant care venise după el în seara de după Super Bowl, dar Rakkim era prea departe şi nu putea fi sigur. *Spera* că era el.

— Ar trebui să ai grijă ce faci, unchiule. Cred că Ibn Azziz a declarat deja război împotriva dumitale.

— Mai bine el decât Oxley.

Rakkim cumpărase un transmiţător de semnătură din Zonă, cu o oră înainte, de la acelaşi specialist în electronică care cumpărase şi dispozitivul de urmărire al lui Redbeard de la Sarah. O infracţiune majoră pentru toţi cei implicaţi. Transmiţătorul trimitea o semnătură de celular unei mici unităţi pe care o ascunsese în troleibuz, aceeaşi semnătură precum celularul pe care-l folosea el acum, însă mai puternică. Se uită la turiştii care ieşeau în şir din troleibuz sub privirile agenţilor lui Redbeard.

— O să te contactez când aflu mai multe.

— Nu-l poţi păcăli pe Bătrân. Nu de unul singur.

Rakkim se uită la pasagerii scoşi cu forţa afară din troleibuz.

— Nu fi aşa de sigur. Dumneata *eşti* mai deştept decât Bătrânul şi tocmai te-am păcălit.

Întrerupse legătura.

Razele soarelui ce apunea făcură părul lui Sarah să sclipească şi chemarea muezinului pluti îmbietor din Marea Moschee, convocând credincioşii la rugăciune. Rămaseră amândoi pe loc, uitându-se la oamenii lui Redbeard răvăşind troleibuzul. Cu brutalitate inutilă. Un semn de slăbiciune.

Rakkim se uită la noul panou publicitar pentru Jihad Cola în timp ce suna la numărul personal al lui Mardi. Sarah era lângă el, la fel de fascinată.

Erau probabil peste cinci mii de oameni în Pioneer Square pentru marea dezvelire, toate străzile laterale fiind pline cu oameni care nu încăpuseră în piaţă. Erau îngrămădiţi atât de strâns că nu fusese nicio problemă pentru Rakkim să şterpelească mobilul din buzunarul interior al unui tânăr modern. Zebraskin Interactive, ultimul model.

— Eu sunt, zise Rakkim când Mardi răspunse.

— Ce s-a întâmplat?

Modernii din mulţime aclamară, aplaudară şi exclamară la unison când se ilumină panoul – o hologramă înaltă de trei etaje ce părea infinit de adâncă. Fundamentaliştii se legănară, cu buzele mişcându-se în rugăciune, extatici în aprobarea lor. Chiar şi Sarah stătea cu gura căscată de încântare.

— Ce-i cu gălăgia aia? întrebă Mardi.

Nu holograma era aclamată aşa de mulţime – reclamele holografice erau cunoscute de douăzeci de ani. Era reclama în sine. Islamul nu aproba reprezentarea feţei sau a formei omeneşti, aşa că orice panou publicitar din noua republică trebuia să cuprindă o simplă fotografie a produsului, bazându-se pe culorile vibrante şi pe scrierea elaborată pentru a transmite mesajele. Nişte înlocuitoare foarte palide ale imaginilor, şi un motiv în plus pentru starea jalnică a economiei.

— De-abia te-aud, zise Mardi.

— *Trebuie* să ieşi din Blue Moon.

Noul panou pentru Jihad Cola reprezenta un cuplu tânăr şi sănătos de musulmani care beau JC în parc, cu însoţitoarea cuvenită supraveghindu-i discret din fundal. Unicitatea reclamei era faptul că nu era doar holografică, ci *mozaică,* imaginile fiind formate din suprapunerea atentă a unor fragmente de text arab din Sfântul Coran. Nu numai că folosirea scrisului dejuca regulile stricte

împotriva imaginilor gravate, dar scrierea arabă în sine, mai ales scrierea din Sfântul Coran, era considerată posesoarea unei puteri unice şi mistice. O valoare în plus pentru marcă. Programul de calculator folosit să creeze reclama necesitase trei ani de muncă pentru a fi conceput, dar tehnica în mozaic urma cu siguranţă să revoluţioneze publicitatea. Era lansat în capitală, dar erau deja plănuite mai multe dezveliri asemănătoare în Los Angeles, Chicago, New Detroit, Denver şi în celelalte oraşe mari. Mullahul Oxley oferise aprobarea tehnicii în numele Robelor Negre, dar Rakkim se întreba ce părere avea Ibn Azziz.

— Unde *eşti?* întrebă Mardi.

Rakkim se întoarse cu spatele de la mulţime, ca să adăpostească măcar puţin telefonul la ureche împotriva zgomotului.

— Trebuie să ieşi afară din Blue Moon. Trebuie să pleci chiar acum. Vânzătorul de băutură care te-a fermecat aşa de tare… e un asasin fedain.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Ia banii din seif şi du-te. Sună-l pe Riggs de la aeroport şi spune-i că o să administreze clubul pentru o lună. Se descurcă el câteva săptămâni.

— O să ne prade orbeşte.

— Consideră-l preţul supravieţuirii, zise Rakkim, coborându-şi vocea, încercând s-o convingă. Ia-ţi o vacanţă, partenero. Ai deja mai mulţi bani decât poţi cheltui. Du-te. Nici măcar nu trece pe-acasă să-ţi faci bagajul. *Pleacă* direct. Sună la club într-o lună şi zi că vrei să vorbeşti cu mine. Dacă nu m-am întors încă, atunci mai rămâi plecată o lună şi sună iar.

— E chiar aşa de rău?

— E mai rău de-atât.

CAPITOLUL 39

Înainte de rugăciunile de la amiază

— A trebuit să mă dau de ceasul morţii să-ţi fac rost de asta, rosti încet, îndreptând gulerul jachetei lui Rakkim şi strecurându-i cipul de date în buzunar. E ilegal ce-am făcut.

— Pun pariu că a fost prima dată în viaţa ta când ai încălcat legea, replică Rakkim.

Colarusso îşi înăbuşi un zâmbet şi se rezemă de balustrada patinoarului. Se uită la Anthony Jr. şi Sarah înconjurând patinoarul, ţinându-se de mână, Anthony Jr. bălăngănindu-se după ea mai nesigur pe picioare.

— Sunt o pereche frumoasă, nu-i aşa?

— Du-te dracului.

Sala acoperită era plină de moderni şi de catolici, şi de asemenea de o mulţime de moderaţi în hajiburi elegante, patinoarul fiind unul dintre puţinele locuri unde puteau avea contact fizic cu sexul opus sub privirea însoţitoarelor.

— Cred că dacă un om îşi pune cariera în pericol pentru un prieten, atunci prietenul ar trebui să-i spună ce se întâmplă, asta-i tot.

— Sarah lucrează la o carte care s-ar putea să-i aducă o mulţime de necazuri. Safar Abdullah face parte din cercetarea ei. Eu am sarcina să mă asigur că mănâncă bine şi doarme destul. Cam asta-i tot.

— Abdullah a murit de douăzeci şi cinci de ani, aşa că n-o să reuşiţi să discutaţi prea multe cu el, zise Colarusso, sugându-şi dinţii şi trăgându-şi în sus pantalonii. Inginerii sunt cei mai plictisitori oameni de pe pământ, după părerea mea. Cine moare din cauze naturale la patruzeci şi trei de ani? Probabil a murit de plictiseală. Totdeauna am fost curios. Dacă n-aş fi intrat în poliţie, probabil aş fi fost un voyeur.

— Nu cred că Abdullah a murit de cauze naturale. Acuma te simţi mai bine?

— Un pic, răspunse Colarusso, legănându-se pe călcâie. Sper că nu plănuicşti să exhumezi cadavrul, pentru că cineva ţi-a luat-o înainte. Destul de ciudat, nu? Era un musulman cucernic şi totuşi familia lui a permis să fie dezgropat la o săptămână după înmormântare. L-au dezgropat şi incinerat. Soţia a semnat formularul de permisiune, dar cimitirul a făcut scandal. Cimitirul Martirii lui Fallujah, Los Angeles. Cel mai bun cimitir musulman din oraş, după câte am înţeles. Am la dosar o copie a scrisorii lor furioase către soţie. Ar trebui s-o citeşti. Încă una de la imamul bietei femei care-i cu adevărat clasică. O ameninţa cu flăcările iadului. Pe ea şi pe soţiorul ei mort. Trebuie să ai încredere într-un om sfânt că o să ştie cum să răsucească în rană cuţitul.

Rakkim se uită la patinatorii care treceau în viteză, îmbrăcaţi în culori aprinse. Se pare că pe vremuri era şi muzică la patinoar, dar sunetul patinelor era o muzică în sine.

— Ei bine, de ce ar permite o bună musulmană ca soţul ei să fie dezgropat la miez de noapte din mormânt? întrebă Colarusso. Am văzut un ordin primit de la firma de pompe funebre care l-a dezgropat. La ora două noaptea, atunci au făcut-o. Firma de pompe funebre a trebuit să-şi plătească oamenii dublu pentru asta. Aşa că-ţi dai seama că mi-a atras atenţia, continuă el, apropiindu-se mai tare de Rakkim.

Rakkim se uită la spectatorii din tribune, la însoţitoare şi la patinatorii care luau o pauză. Dintre toate feţele, niciuna nu-i atrăgea atenţia. Uneori apăreau Robele Negre, doar ca să provoace probleme, dar patinoarul făcea donaţii către moscheea locală.

— Ai reuşit să o localizezi pe soţie?

— A murit la câţiva ani după el. A fost înmormântată în Cimitirul al-Aqua din Van Nuys.

Nu e acelaşi lucru cu Cimitirul Martirilor lui Fallujah.

— Copii? Rude?

— O fiică. Fatima. Totul apare în cipul de date. Hai să spunem că e bine că nu-i trăiesc părinţii ca să vadă ce-a devenit.

Rakkim se uită la trei femei de vârstă mijlocie din apropiere. Trei însoţitoare în chadoruri întunecate care vorbeau rapid între ele, menţinându-şi însă atenţia asupra celor trei tinere pe care erau însărcinate să le supravegheze.

— Mulţumesc, Anthony.

— Nu mă interesează dacă-mi mulţumeşti, bombăni Colarusso. Alergi după oameni morţi. Şi aş vrea să ştiu de ce.

— Acum e probabil un moment bun pentru tine să te dai înapoi şi să te apuci de un nou caz.

— Nu-mi spune tu mie cum să-mi fac slujba. Mă face să vreau să uit că suntem prieteni.

— OK, făcu Rakkim, continuând să ţină patinoarul sub observaţie, uitându-se în spatele lui Colarusso. Asasinul care a înecat-o pe Marian Warriq… cel care a făcut schimbul de capete între servitori, el e cel care ne urmăreşte pe mine şi pe Sarah, zise el şi-l văzu pe Colarusso rezistând impulsului de a se uita în jur. Am reuşit să fugim de el acum câteva nopţi, dar n-o să se dea bătut. Când va fi disperat să ne găsească, o să înceapă să apeleze la toate persoanele contactate de noi.

— Crezi că ar ataca un detectiv de poliţie sau pe familia lui?

— Cred că l-ar ataca şi pe preşedinte dacă ar primi ordinul.

— Cine-i dă ordinele?

Rakkim căzuse în capcană.

— Ce zici de asta… când va veni vremea, o să-ţi spun totul. N-o să-ţi ascund nimic. Pe moment însă, vreau să te ţin departe cât mai mult posibil. Ca să nu fii în pericol. Aşa că atunci când o să am

nevoie de tine, o să fii în viaţă şi în stare să mă ajuţi.

— Ce zici *tu* de asta – tu şi cu mine îl găsim pe asasinul ăsta şi-l omorâm? Ai zis că nu-l poţi bate singur. Hai s-o facem împreună. Am eu grijă de hârţogărie. Cum ai zis, n-ar fi prima dată.

— N-am face decât să ne încurcăm unul pe celălalt.

— Crezi că te-aş ţine în loc? exclamă Colarusso, pierzându-şi buna dispoziţie. Am un Wesson complet automat şi am nivelul de *expert* la poligonul de tragere. Am omorât cinci oameni în interes de serviciu şi n-am pierdut nicio clipă de somn din cauza asta. Crezi că sunt îngrijorat pentru asasinul tău?

Rakkim se uită la un tată care-şi sprijinea fiica pe gheaţă, învăţând-o să patineze, în timp ce restul patinatorilor treceau pe lângă ei într-un şuvoi continuu.

— Acum trei nopţi asasinul a fost surprins într-o ambuscadă de vârcolaci în teritoriile sălbatice. A omorât şaptesprezece dintre ei, apoi a plecat de-acolo într-o maşină de-a lor.

— Asta… înseamnă că ştie să tragă, nu glumă.

— A folosit o lamă.

— Şaptesprezece vârcolaci cu un *cuţit?* Ai tu informaţii greşite.

Rakkim se uită la tată şi la fiică. Fata începea să înveţe cum să meargă, lungind fiecare pas, dar tatăl rămânea în continuare lângă ea, gata s-o prindă.

— Asasinii fedaini nici n-au nevoie de cuţite. Atâta că le face plăcere să le folosească… M-am gândit că o să moară când i s-a răsturnat maşina. Sau că măcar o să fie destul de rănit ca vârcolacii să-l facă bucăţi cu uşurinţă.

— *Şaptesprezece?*

Se uitară amândoi în tăcere la patinatorii care se învârteau la nesfârşit în cerc. Rakkim îşi dorea să fi văzut faţa asasinului când îi explodaseră

cauciucurile. Asasinul reuşise să scape cu viaţă, dar faptul că picase totuşi în capcana lui Rakkim îl usturase cu siguranţă. Uneori o lovitură amicală te durea mai tare decât un ciocan.

— Ai nevoie de ajutor să ajungi în Los Angeles? Asasinul ăsta are probabil informatori la aeroport. S-ar putea să fiu în stare să te ajut.

— M-aş bucura să aflu tot ce poţi face.

Colarusso zâmbi. Câteva minute mai târziu făcu un semn din cap către fiul lui, când acesta trecu în viteză pe lângă ei.

Uită-te la Anthony Jr. De când a fost acceptat la fedaini, parcă a crescut câţiva centimetri. Peste noapte. Îşi curăţă camera fără să trebuiască să-i spui. Merge în fiecare dimineaţă să alerge câte opt kilometri. Îmi spune *dumneata,* dacă-ţi vine să crezi. Dar e mai mult de-atât… parcă e solid într-un fel cum n-a fost niciodată. Parcă vede lucrurile mai limpede. Parcă ştie în sfârşit ce face. Îţi eram dator şi înainte, zise Colarusso, clătinând din cap. Acuma simt că n-o să apuc niciodată să mă revanşez.

— Nu-mi datorezi nimic.

Colarusso rămase cu ochii pe patinoar.

— Anthony Jr. te idolatrizează de-a binelea, ştii? Orice-i iese pe gură începe şi se sfârşeşte cu Rakkim. Rakkim zice, Rakkim face…

— O să-i treacă repede.

Rakkim se uită la Sarah care trecu alunecând prin faţa lui. Se separase de Anthony Jr., şi se rotea în centrul patinoarului. Patina i se agăţă şi aproape căzu, dar continuă să patineze, roşind.

— Când l-ai verificat pe Abdullah… n-ai făcut-o direct, nu?

— N-am lăsat nicio urmă, exact cum mi-ai spus.

— Poliţiştii de la locul crimei au ştiut cine sunt?

— Le-am spus că eşti de la Securitatea Statului. Că Redbeard te-a trimis personal ca să preiei conducerea anchetei. Au avut destulă minte să nu întrebe cum te cheamă. Nu-ţi face griji. Nimeni nu

ştie că n-a fost prima dată în viaţă când ne-am întâlnit. Un nemernic ca tine. Dacă se află că suntem prieteni, îmi nenoroceşte ascensiunea spre putere.

— Şi la Super Bowl?

Colarusso ridică din umeri.

— Jumătate din detectivii din poliţie au primit bilete gratuite la meciul ăla.

— OK, zise Rakkim, făcându-i semn cu mâna lui Sarah. Cum ai aflat informaţiile despre Abdullah?

— Am mers la o fată de la Departamentul de Personal. Ea are acces la bazele de date din toată ţara, ca să poată verifica noii angajaţi.

— Şi nu te-a întrebat la ce-ţi trebuie informaţia?

— I-am spus că e un proiect strict secret. Cred că i-a plăcut ideea, continuă Colarusso, îndreptându-şi nodul făcut greşit al cravatei, fără o îmbunătăţire vizibilă. E o doamnă musulmană moderată, puţin cam prea grasă, de peste treizeci de ani, nemăritată, aşa că ştii ce-o aşteaptă. Cred că-i place de mine, zise el, scărpinându-se pe burtă. Râde la toate glumele mele. Crede că-s un tip dur şi forţos. Mă rog, cred că sunt fructul oprit, rânji el. Ştii ce se spune despre catolici?

— Ce?

— Ei, hai acum, nu face pe prostul. Ştii ce se spune.

— Ce tot vorbeşti?

— La catolici e mai mare, zise Colarusso, în şoaptă acum. Echipamentul nostru… e mai mare decât al musulmanilor.

— Eu n-am auzit niciodată asta despre catolici, replică Rakkim cu inocenţă. Tot ce-am auzit e chestia cu băieţii de cor.

— Ne-am descotorosit de problema asta de multă vreme.

Rakkim se uită la Sarah şi la Anthony Jr., care se îndreptară către standul de răcoritoare. Anthony Jr.

îi cumpără o cană de cidru fierbinte. Aruncă o privire către Rakkim, şi apoi îşi feri rapid privirea.

— E o femeie frumoasă, zise Colarusso.

— Da.

— Eşti un tip norocos.

— Ce vrei să spui?

— Marie se umflă în pene ca un păun de când Anthony Jr. şi-a primit actele. Toate vecinele pe o distanţă de doi kilometri în jur ştiu că băiatul ei o să fie fedain. Plănuieşte o petrecere grozavă luna viitoare, chiar înainte să plece, spuse Colarusso, trosnindu-şi degetele şi trăgând de timp. Şi eu trebuie să-ţi comunic… mi-a spus să-ţi zic că, dacă vrei să te însori cu una dintre fiicele noastre, nu e nevoie decât să ceri.

Rakkim se holbă la el. Prima dată Spider, acum Colarusso.

— Ştiu, ştiu că sunt banale ca o cizmă veche, dar Mary Ellen e foarte bună bucătăreasă şi are şolduri bune pentru făcut plozi. Şi nu trebuie să-ţi fie prima soţie. Mă gândesc că Sarah şi-a pus deja drapelul pe locul ăla. Poţi s-o pui pe Mary Ellen a treia sau a patra la rând.

— O soţie e destul.

— Mie-mi spui. Ei bine, măcar am întrebat.

Rakkim zâmbi.

— Pari uşurat.

Colarusso începu să răspundă, dar se apropiară Sarah şi Anthony Jr. Cel din urmă nu-i întâlni privirea.

CAPITOLUL 40

Înainte de rugăciunile de la apusul soarelui

— E adevărat că oamenii chiar înotau aici?

— Da, e-adevărat.

Paralel cu coasta erau înşirate sonde petroliere maritime, sute de sonde, cât puteai cuprinde cu privirea. Valurile se izbeau de plajă, şi apa era înspumată cu o mâzgă neagră. Plaja Huntington era acoperită de bule de ţiţei închegat, şi nisipul era îmbibat cu năclăială vâscoasă.

— Aveau săpunuri speciale ca să se spele după aceea?

— Nu era aşa de mult ţiţei pe plajă, zise Sarah. Nu aveau sonde de petrol aici.

Sarah mai despachetă un sandvici cu carne condimentată de capră din cele cumpărate la Aeroportul Bin Laden Internaţional. Culese ardeii iuţi şi-i puse la o parte, şi apoi luă o muşcătură mare. Rakkim adora s-o privească mâncând.

— De ce nu? întrebă el. N-aveau nevoie de benzină?

— Nu le păsa. Le plăcea mai mult să se joace în apă. Alunecau peste valuri pe nişte scânduri de lemn… îi ziceau surfing. Se pare că era distractiv. Veneau turişti din toată lumea să înoate, să pescuiască şi să cheltuie bani.

Rakkim se uită în jur. Platforma de promenadă de-a lungul plajei era gălăgioasă şi aglomerată – pensionari care se plimbau braţ la braţ, moderni şi copii. Sarah insistase să întindă o pătură printre tinerii care stăteau la picnic pe malul acoperit cu iarbă, ca să privească apusul soarelui. Rakkim nu avea decât treizeci de ani, dar se simţea prea bătrân ca să stea aici între moderni şi catolici cu ochii mari, toţi bronzaţi, cu picioare lungi, cupluri înlănţuite în lumina după-amiezii. Nici chiar în

Zonă nu vedeai vreodată aşa ceva. Nu în plină zi. Nu în aer liber.

Erau cinci grade şi cerul era înnorat când plecaseră din Seattle în acea dimineaţă. În California de Sud erau treizeci de grade. Toată ziua o petrecuseră zburând pe distanţe scurte de la un mic aeroport la altul, aterizând în cele din urmă la BLI cu o oră înainte. Era într-adevăr posibil ca scanerele biometrice de la aeroport să fi fost defecte, dar Rakkim se hotărâse totuşi să zboare în salturi scurte până în sudul ţării. Colarusso le făcuse rost de acte de identitate false şterpelite de la unitatea sub acoperire, şi-i dăduse lui Rakkim o listă de aeroporturi unde procedurile de securitate erau defectuoase. Fusese o călătorie sigură, dar obositoare. Închiriaseră o maşină cu actele false de identitate, programaseră GPS-ul să-i ducă la plajă pe rute cu un trafic minim. Nu avuseseră prea mare noroc în privinţa asta. De îndată ce Sarah va dori să plece, vor merge să se cazeze la un hotel. Mâine era suficient de devreme pentru a o găsi pe Fatima Abdullah.

Rakkim nu petrecuse prea mult în partea aceasta a ţării, dar drumul de la aeroport fusese o adevărată surpriză. Autostrăzile erau congestionate, dar erau late pe duăsprezece benzi şi netede ca sticla, cu rampe computerizate şi detectoare de ozon.

Seattle avea putere politică, dar California de Sud părea să aibă bani. În parte datorită petrolului, dar, după spusele lui Sarah, structura demografică juca un rol crucial. În timp ce restul ţării era masiv musulman, majoritatea populaţiei Californiei de Sud era de origine latină, şi rămăsese catolică. Cu resursele lor naturale şi etica muncii de jos, această parte a ţării înflorise. Nu trebuia decât să te uiţi în jur ca să vezi cât de diferite erau lucrurile aici. Clădirile erau ameţitor de înalte, şi maşinile erau mai bine întreţinute, multe dintre ele provenite din importuri franceze sau japoneze, cu tehnologie de

combustibil celular şi motoare vectoriale. Şi aici existau ghetouri violente şi zone urbane părăginite, dar, spre deosebire de capitală, aici exista şi entuziasm, un ritm plin de viaţă, senzaţia că totul e posibil. Nu trebuia decât să vrei.

Sarah reacţionase la schimbare la un nivel adânc emoţional, părând să înflorească în arşiţă. Îşi suflecase pantalonii până deasupra genunchilor şi-şi dezbrăcase jacheta, îşi vârî degetele picioarelor în iarbă.

— N-am fost în Los Angeles decât pentru conferinţe academice. Aproape că n-am ieşit din hotel şi din centrul convenţiei. Îmbrăcăminte strict formală. Aş putea trăi aici pentru tot restul vieţii, zise ea, uitându-se în jur.

Rakkim zâmbi.

— Colarusso mi-a spus o dată că, dac-aş fi catolic într-o sâmbătă noaptea, n-aş mai vrea niciodată să fiu musulman.

— Am văzut filme de pe vremuri, spuse Sarah. Era unul cu o fată pe nume Gidget. Ea şi prietenii ei trăiau practic pe plajă. Aproape tot timpul erau pe jumătate dezbrăcaţi şi nimeni nu părea să bage de seamă, şi era straniu, pentru că era călugăriţă.

— Asta nu prea seamănă cu călugăriţele despre care am auzit eu.

— Gidget putea să zboare, ştii? Ca Superman. Sau ca un înger, nu mai sunt sigură, continuă ea, ridicându-şi cămaşa şi dezgolindu-şi buricul către cer. Ahhh. Pun pariu că aşa e în paradis. Sau în iad.

Rakkim îi mângâie cu privirea nodul strâns al buricului. Sarah luă ardeii iuţi pe care-i pusese deoparte şi şi-i aruncă în gură. Rămase cu privirea aţintită asupra lui în timp ce mesteca. Se întinse apoi spre el şi-i vârî limba adânc în gură. Sărutul ei îl arse, dar Rakkim nu se trase înapoi.

Anthony Colarusso avea o casă frumoasă în cartierul catolic din districtul Madrona. Peluzele erau tunse cu grijă, casele erau recent văruite,

străzile nu aveau gunoaie sau excremente de câine. Darwin îşi ridică gulerul pardesiului de caşmir şi-şi vârî mâinile în buzunare, continuând să meargă în pas lent pe trotuar. Bărbierit cu grijă ca un baptist, îşi parcase maşina o stradă mai încolo, şi făcuse încet un tur prin jur. Nişte copii trecură în viteză pe lângă el pe scutere, puşti slăbănogi în tricouri, care nu păreau să bage de seamă umezeala rece. Un moşuleţ cu ochii apoşi îşi grebla frunzele din faţa casei şi-l salută pe Darwin, întrebându-l ce adresă căuta, oferindu-şi ajutorul fiindcă el locuia pe strada asta de cincizeci şi şapte de ani. Darwin îi mulţumi, dar îi spuse că ştia unde merge.

Darwin şchiopăta uşor, şi la fiecare pas simţea un junghi pe şira spinării. Suvenir de la accidentul de săptămâna trecută. Accidentul. Nu acesta era termenul corect pentru ceea ce se întâmplase. Fusese înjunghiat de câteva ori de vârcolaci, dar rănile erau aproape complet închise. Singura cu adevărat rănită îi era mândria. Evident că Rakkim se distrase de minune uitându-se la maşina lui Darwin rostogolindu-se în noapte. Rakkim şi Sarah se ascunseseră acum, dar cineva tot trebuia să ştie unde erau. Darwin îşi amintise de Rakkim şi de Colarusso învârtindu-se în jurul scenei crimei Warriq în ziua ce urmase. Când poliţistul cel gras îl urmase ca un căţel pe Rakkim, transmiţându-i ordinele subalternilor în uniforme. Nu trebuia decât să te uiţi la ei ca să-ţi dai seama că era mai mult decât o relaţie profesională. Erau *amici.*

Îi trebuise mult timp să afle adresa lui Colarusso. Unul dintre lacheii Bătrânului de la secţia de poliţie încălcase măsurile de siguranţă pentru protejarea informaţiilor private despre personalul departamentului de poliţie. Darwin traversă strada şi în jurul genunchilor i se învârtejeau frunze uscate. Urcă scara de lespezi de piatră ce ducea la veranda casei lui Colarusso. Sună la sonerie. Înăuntru răsunară primele note ale

Simfoniei a cincea de Beethoven. Chintesenţa şicului proletar.

Darwin îşi pieptănă cu degetele părul castaniu rar. Se uită în sus când se deschise uşa şi-l văzu pe Anthony Jr. uitându-se la el de cealaltă parte a plasei de siguranţă. Calitate maximă. O reţea dantelată de oţel suedez de un centimetru grosime. O chestie scumpă, mai ales pentru salariul unui detectiv. Şi ferestrele erau probabil la fel de bine întărite. Înseamnă că detectivul Colarusso petrecea foarte mult timp departe de familia lui. Ce tătic bun!

— Salut, zise Darwin zâmbind. Nu te-am mai văzut de la petrecerea de Crăciun a părinţilor tăi de acum şapte sau opt ani. Ai crescut.

Anthony Jr. nu reacţionă. Era un băiat înalt şi musculos într-un trening cu sigla Liceului King Fahd. Părul tuns scurt. O barbă subţire se întinde de-a lungul marginii obrazului.

— Ai de gând să deschizi uşa sau vrei să mă laşi să stau aici în frig? Anthony Jr. nu se mişcă. Ei, cred că nu mă pot aştepta să mă ţii minte, continuă Darwin, scotocind în buzunarul de la piept. Te felicit pentru prudenţa ta, zise el şi-i arătă rapid insigna luată de la tânărul poliţist frumos. Darwin Conklin. Sunt purtătorul de cuvânt al poliţiei la biroul primarului.

Anthony Jr. abia aruncă o privire către insignă.

— Bravo ţie.

— Tatăl tău e acasă? Trebuie să vorbesc cu el.

— N-a venit încă acasă.

Darwin îşi verifică ostentativ ceasul.

— Pot să intru să-l aştept?

— Cine e, Anthony?

Darwin văzu o femeie voluminoasă în uşa bucătăriei, ştergându-şi mâinile de un prosop de vase.

Anthony Jr. rămăsese cu privirea aţintită asupra lui Darwin.

— Mă descurc singur, mamă.

Darwin arătă semiluna minusculă de argint atârnată deasupra uşii.

— Ai fost acceptat la fedaini?

Un gest precaut din cap din partea lui Anthony Jr.

— Felicitări. Niciun răspuns de la Anthony Jr. Pot intra înăuntru acum, *te rog?* rânji Darwin. Am luat o răceală de la primar săptămâna trecută şi de-abia acum a început să-mi treacă.

Anthony Jr. îşi întinse mâna încet spre încuietoarea uşii. Se opri.

Darwin zgâlţâi clanţa.

— Care-i problema?

— *Tu.* Tu eşti problema.

— Anthony, doar nu te temi de mine, nu?

Anthony Jr. se uită fix la el. Dădu apoi încet din cap că da. Darwin îşi desfăcu haina.

— Nici măcar nu sunt înarmat. Sunt ofiţerul purtător de cuvânt. Vorbim. Dialogăm. Asta-i tot.

— Du-te şi dialoghează cu altcineva.

Darwin clătină din cap.

— Dacă tu eşti tipul de tânăr pe care fedainii sunt nevoiţi să-i accepte în ziua de azi. Ar trebui să-mi vând acţiunile de război.

— Ştiu cine eşti.

Chiar şi protejat de un centimetru de oţel, Anthony Jr. începu să tremure.

Darwin zâmbi, şi de data asta, zâmbetul era sincer. Nu-şi amintea ultima oară când cineva îi detectase adevărata natură. Nu înainte de a fi prea târziu. Anthony avea probabil instinctele unui fedain înnăscut, dar la fel de probabil era că Rakkirn îl avertizase că cineva ca Darwin s-ar putea să vină să-l vadă. Pe el şi pe tatăl lui, poliţistul gras. O mare familie fericită, în care toţi aveau grijă unul de altul. Îşi spuneau unul altuia tot felul de lucruri. Mica vizită pe care Darwin o făcuse la casa Colarusso nu era o pierdere de timp.

Mama lui Anthony reapăru în pragul uşii bucătăriei.

— Anthony?

— Sună la 911, mamă. Spune-le să trimită câteva maşini.

Darwin îi făcu semn.

— Bună, Marie. Arăţi minunat, ca de obicei.

Mama lui Anthony îşi atinse părul.

— Nu te juca, Anthony, lasă omul să intre înăuntru.

— *Sună-i,* mamă.

— Bravo ţie, Anthony, zise Darwin. Nu te pot păcăli pe tine.

— Nu-mi place că-mi spui pe nume.

— Pot să-ţi dau un sfat? întrebă Darwin. Probabil că te-ai antrenat mult de când ai fost acceptat. Ai luat o grămadă de hormoni de creştere şi injecţii de venin de cobră, zâmbi el din nou. Ai face mai bine să te antrenezi să dormi iepureşte. Fixează-ţi ceasul să sune la intervale de o oră, ca să te trezeşti la fiecare oră în timpul nopţii. Când te poţi trezi fără deşteptător, şi să te trezeşti *alert,* complet alert, atunci fixează-ţi intervalele la o jumătate de oră. De asta o să ai nevoie ca să reuşeşti să treci de perioada de instrucţie fedaină, pentru că niciodată n-o să apuci să dormi mai mult de o oră de somn neîntrerupt în timpul primului an.

— Am sunat, Anthony, strigă mama sa. Închide uşa. Lasă-l pe seama poliţiei.

— Pun pariu că e o bucătăreasă magnifică, spuse Darwin.

— Deja dorm pe o duşumea de lemn, zise Anthony Jr. Mi-am oprit şi căldura în camera mea. Chestia asta cu somnul pe apucate, însă… e o ideea deşteaptă.

— Sunt plin de idei deştepte, replică Darwin, părând nehotărât. Mai e ceva, zise el, uitându-se în jur, strecurându-şi cuţitul de polimer de carbon din mânecă în palmă. Când instructorul de evadare şi evaziune întreabă cine se oferă voluntar – îşi coborî vocea şi Anthony Jr. se aplecă instinctiv mai aproape – ar trebui…

Darwin lovi cu mâna dreaptă plasa, iar lama trecu prin reţeaua de oţel. Ar fi trebuit să treacă prin ochiul stâng al lui Anthony Jr., dar acesta se trase înapoi în ultima clipă.

Anthony Jr. îşi şterse sângele de pe obraz. Respira din greu.

— Foarte *bine,* făcu Darwin trăgându-şi cuţitul înapoi. Chiar s-ar putea să supravieţuieşti perioadei de instruire. Va trebui să ne întâlnim într-o zi şi să discutăm despre întâmplări din război.

Îl salută vesel pe Anthony Jr. Şi se răsuci pe călcâie. De-abia mai şchiopăta acum, pasul îi devenise brusc mai vioi.

*

Sarah trase draperiile şi lăsă ultimele raze ale apusului să se reverse în camera lor de motel de lângă plajă. Era goală şi umedă de transpiraţie, toată numai curbe şi adâncituri, şi Rakkim se înfierbântă din nou doar uitându-se la ea. Sarah se aplecă înainte, cu mâinile pe pervaz, cu fundul întors înspre el. Fereastra era deschisă, perdelele fluturau.

— Tu chiar *vrei* să fac infarct?

Sarah se uită peste umăr la el şi râse.

— N-am fost niciodată aşa de fericită.

Rakkim se uita la ea şi de afară se auzeau diverse sunete. Biciclete. Vaiete de pescăruşi. Sfărâmarea continuă a valurilor. Vuietul elicopterelor ce treceau pe deasupra, aproape tăcute. Spaţiul aerian în capitală era restricţionat, dar aici nu era. Aici nimic nu părea inaccesibil.

— Hai înapoi în pat.

— Spune…

— Te rog?

Perdelele se învârtiră în jurul ei. Sfârcurile îi erau tari şi întunecate.

— Uită-te la noi, Rikki, să facem dragoste cu fereastra deschisă. *Sigur* ne-au auzit afară. Uită-te la noi, în public, ţinându-ne de mână, şi nu numărăm minutele până când trebuie să merg

acasă. Nu trebuie să-mi repet în minte ce scuze o să-i spun lui Redbeard, nici să mă gândesc la toate răspunsurile pentru toate posibilele întrebări pe care s-ar putea să mi le pună. Colarusso e singurul care ştie că suntem aici. Suntem liberi, zise ea, mergând către el, iar soarele din spate o învăluia în aur. Nu vreau s-o caut pe Fatima în noaptea asta.

— Bine.

— Nu vreau s-o caut nici mâine. Vreau să fac dragoste şi să dorm până târziu dimineaţa. Vreau să iau micul dejun în cafeneaua aia pe care am văzut-o. Vreau să alerg în soare şi să beau cafe-frappe mexican şi să ascult muzică. Vreau să dansezi cu mine. Şi apoi vreau să facem iar dragoste.

Rakkim o privi apropiindu-se. Era acum la marginea patului, şi Rakkim simţi mirosul de sex pe ea.

— Şi eu vreau asta. Cu excepţia dansului.

Sarah urcă alunecând în pat, şi Rakkim îi mângâie umezeala dintre picioare.

— Hai să stăm aici cât de mult timp putem, îl rugă ea. Pentru că o dată ce plecăm, o dată ce-o găsim, o să înceapă totul din nou. N-o să mai fie loc pentru noi…

— Nu-i adevărat.

Sarah îl vârî înăuntrul ei, îl vârî atât de lin şi firesc de parcă fusese întotdeauna parte din ea.

— N-o să fie *aşa,* sublinie ea. De îndată ce plecăm de-aici, va porni cronometrul. Ne vom uita mereu peste umăr.

Se legănă lent şi blând peste el, şi Rakkim se potrivi mişcării ei, iar căldura ei iradie prin el. Sarah se încleştă mai strâns de el, cu un sunet ca torsul de pisică, strângându-l la bază, şi Rakkim ţipă uşor când Sarah alunecă peste el, absorbindu-l în ea.

Rakkim gemu şi-şi arcui spinarea.

Părul ei flutură în plete negre în lumina asfinţitului în timp ce se mişca deasupra lui.

CAPITOLUL 41

Înainte de rugăciunile de la amiază

— Nime' n-o să-ţi răspundă la uşă, domnu', zise băiatul când Rakkim apăsă pe sonerie. Ş-aşa jumate din butoane nu merge.

Avea poate zece ani, cu ochi sălbatici şi cu păr blond murdar, slăbuţ ca o funie. Hainele de pe el erau mototolite, şi evident nu dormea decât în ele.

Rakkim se uită în jur în timp ce Sarah îşi scotoci în poşetă. Urcaseră scările la intrarea într-un bloc de apartamente, ultima adresă cunoscută a Fatimei Abdullah, conform informaţiilor pe care le obţinuse Colarusso. Un cartier mizerabil din Long Beach, majoritatea catolici. Lăzi răsturnate de gunoi şi maşini prădate şi abandonate pe străzi. Dacă Fatima se prostitua şi acum, dimineaţa târziu era cel mai bun moment s-o găseşti acasă. Îşi petrecuseră ultimele trei zile la motelul de lângă plaja Huntington, fără să se grăbească, prefacându-se a fi pur şi simplu doi îndrăgostiţi, nedorindu-şi să se termine. Era cel mai apropiat lucru de o lună de miere pe care probabil o vor avea.

Sarah îi dădu puştiului o bancnotă de zece dolari.

— O căutăm pe Fatima Abdullah. Uneori îşi spune Francine Archer. Sau Felicity Anderson.

Îl plătise prea repede pe băiat. Prea repede şi prea puţin.

Băiatul îşi strecură banii în tenis. Îşi stinse apoi cu grijă ţigara şi o înfăşură într-o bucată de ambalaj de gumă de mestecat. Gata de fugă.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Cum te cheamă? zise Rakkim.

— Cameron, răspunse băiatul, întinzând mâna. Asta costă tot zece dolari.

Rakkim îi împinse mâna la o parte.

— Îţi dau o sută pentru informaţii folositoare.

Căută în memoria celularului cea mai recentă fotografie a fiicei lui Safar Abdullah. Era o fotografie a poliţiei veche de cinci ani – tot ce putuse obţine contactul lui Colarusso de la Departamentul de Personal.

Cameron se holbă la imagine şi în cele din urmă încuviinţă.

— Dă-mi banii, ceru el şi ezită. Fă-mi şi o copie.

Rakkim îi dădu cinci bancnote de douăzeci. Celularul scoase fotografia printată şi i-o dădu şi pe aceasta.

Cameron mânui fotografia de parcă era un fulg de zăpadă.

— A fost frumoasă. Nu… nu mai arată aşa acum.

— În ce apartament stă? întrebă Rakkim.

— Nu mai stă aici. Şi n-o cheamă nici Francine, nici Felicity, nici Fatima. Îşi zice *Fancy.* Fancy Andrews.

— N-am venit să-i facem probleme, zise Sarah. Vrem numai să discutăm cu ea despre tatăl ei.

— N-are niciun tată. N-are nicio familie.

— Eu sunt Sarah, apropo, zise ea şi-i dădu mâna. E o plăcere să te cunosc, Cameron.

Puştiul se uită la Rakkim.

— Dar tu, domnu'? Şi pentru tine e o plăcere?

— Unde s-a mutat Fancy? întrebă Sarah. Nu s-ar fi dus fără să-ţi spună.

— O ajutam câteodată, zise Cameron, cu privirea trecând de la Sarah la Rakkim, şi fixându-se pe Sarah. Are dureri de cap… şi dobitocii o necăjea uneori. Am încercat să-i spun când vin, dar…

— Dobitocii nu te necăjeau şi pe tine? întrebă Rakkim.

— Eu sunt prea rapid, replică el, şi se înnegură brusc la faţă. Şi n-am eu ce le trebe lor.

— E bine că te-a avut pe tine ca prieten, zise Rakkim.

— Dacă eram mai mare, nu i-aş fi lăsat să-i facă necazuri, zise Cameron, cu ochii sclipind. Ea zicea că nu-i mare brânză. Zicea că nu-i supărată decât că trebe să-i lase pe gratis. Ca şi cum asta m-ar face să mă simt mai bine.

Sarah îi puse o mână pe umăr, dar băiatul se smuci la o parte.

— Trebuie s-o găsim.

— Plecaţi de-aici, domnu', zise Cameron. *Acum.* Rakkim coborî scările înapoi pe trotuar, căci îi văzuse deja şi el. Plecaţi, domnu'. Nu dau doi bani pe tine, dar nu vreau să pună mâna pe ea.

— Rakkim? zise Sarah.

Trei vlăjgani se apropiau în viteză de el, dar unul rămase în spate, fără să se grăbească. Acela era probabil şeful. Cei mai nerăbdători erau tinerii masivi de douăzeci şi ceva de ani, raşi pe cap şi bine hrăniţi, dar şeful era încordat ca o strună de vioară. Purtau pantaloni largi de mătase şi tricouri ce le scoteau bicepşii în evidenţă, bocanci militari lustruiţi cu grijă şi la centură cuţite de armată. Capetele le erau rase în afara unui smoc de păr ce le cădea pleoştit pe frunte. *Ghetto esprit.* Cel mai înalt dintre ei avea un tatuaj prost tăcut al Fecioarei de Guadalupe pe gât. Îl înconjurară. Prea aproape. Ar fi trebuit să-şi lase mai mult loc de manevre.

Liderul ajunse şi el, îi zâmbi lui Sarah şi schiţă un salut cu o pălărie inexistentă.

— Ce faceţi voi aici, buni musulmani, aţi luat curba greşit?

— Tocmai pleacă, Zeke, zise Cameron.

Zeke îşi puse un deget pe buze, făcându-i semn să tacă.

— Copiii trebuie văzuţi, nu auziţi. N-ai învăţat nimic? întrebă el, şi se întoarse spre Sarah cu un rânjet obscen. Probabil c-aţi uitat să plătiţi taxa de intrare când aţi venit, însă necunoaşterea legii…

Aia-i maşina ta, Mohamed? îl întrebă pe Rakkim, arătând Fordul parcat lângă bordură.

— Îţi place? întrebă Rakkim cu voioşie.

Zeke îşi flutură degetele.

— Cheile. Portmoneul. Tu poţi pleca. Târfa stă pe loc.

— Nu pot să stau şi eu? replică Rakkim. Pari un tip aşa de distractiv.

Lui Zeke nu-i plăcu acest răspuns. Nu se potrivea cu experienţa lui, dar înainte să-şi avertizeze tovarăşii să fie prudenţi, aceştia îşi scoaseră cuţitele de la centură, făcând lamele să lucească în lumină. Zeke scoase un baston din buzunar, genul masiv, ce aparţinea exclusiv trupelor de intervenţie ale poliţiei. Comă instantanee. Evident era o poveste foarte interesantă cum ajunsese el în posesia lui.

— Oho, zise Rakkim. Acuma am păţit-o.

Zeke îşi lovi uşor palma cu bastonul. Începu să-i avertizeze pe ceilalţi, dar era prea târziu.

Cei trei derbedei se năpustiră asupra lui Rakkim. Un atac de grup era mai bine făcut în reprize, ca să nu se încurce unul pe altul, dar aceştia avuseseră parte de prăzi mult prea uşoare de prea multă vreme.

Rakkim apucă mâna în care ţinea cuţitul cel din stânga sa, şi o răsuci cu putere. În acelaşi timp lovi cu marginea mâinii sale stângi traheea altuia. O lovitură laterală cu piciorul în genunchiul celui de-al treilea, în clipa când acesta se năpustea asupra lui. Fără să se uite, Rakkim se feri de lovitura bastonului ce îi trecu vâjâind pe deasupra capului. Zeke se trăgea acum înapoi, dar lovitura ratată îl dezechilibrase puţin, şi Rakkim se apropie cu uşurinţă de el, şi-l izbi cu mâna dreaptă în nas, făcându-l să se prăbuşească la pământ. În trei secunde toată banda era împrăştiată pe trotuar.

Cel cu tatuajul cu Fecioara se ridică în şezut, ţinându-şi la piept încheietura ruptă a mâinii şi înjurând. Cel de-al doilea urlă de durere, cu

piciorul răsucit într-un unghi nefiresc. Al treilea era culcat la pământ, abia respirând, cu mâinile şi cu picioarele zvârcolindu-se. Avea traheea zdrobită şi laringele blocat, iar faţa i se înroşise. În curând i se va învineţi. Apoi înnegri. Zeke era deja în picioare, mişcându-se cu agilitate, ignorând sângele ce-i ţâşnea din nasul spart, udându-i cămaşa. Luă bastonul de jos.

— Rakkim? zise Sarah, părând şocată. Ăsta… ăsta de-aici nu poate respira.

Rakkim îl simţi pe Cameron coborând treptele şi oprindu-se în spatele lui.

Zeke scuipă sânge şi se uită la omul de pe jos, ale cărui spasme se domoleau acum.

— Ştii, Mohamed, noi numai am glumit cu tine.

Rakkim îi întinse mâna.

— Sper că nu-i nicio supărare.

Zeke strânse mai tare bastonul în mână, şi nu-i acceptă oferta.

Vlăjganul cu încheietura ruptă se folosi de mâna bună ca să-l ajute pe cel cu genunchiul distrus să se ridice. Se îndepărtară ca într-o cursă cu trei picioare, gemând la fiecare pas. Îl ocoliră pe Rakkim cu mare prudenţă.

— De ce nu stai pe-aici? întrebă Zeke. Mai am nişte prieteni pe care-aş vrea să-i cunoşti. O să ne întoarcem imediat ce organizăm o înmormântare ca lumea pentru Benny.

Rakkim se uită după ei cum se îndepărtau. Benny nu mai scotea niciun sunet acum, zgâria pavajul cu unghiile.

— *Cine* eşti, domnu'? întrebă Cameron.

— Nu poţi să rămâi aici, zise Rakkim.

— Am un milion de ascunzişuri. Nu mi-e frică mie.

— Ai idee unde s-a mutat Fancy? întrebă Sarah.

Rakkim se uită la ea. Era exact întrebarea pe care voise s-o pună el.

Băiatul se holbă la vlăjganul mort.

— Benny m-a ţinut o dată când au obligat-o pe Fancy să plătească taxa. M-a ţinut de păr şi m-a obligat să mă uit. Aş vrea să învăţ cum i-ai rupt gâtul, zise el uitându-se în sus la Rakkim. Poţi să mă-nveţi şi pe mine?

— N-avem acum atâta timp.

— Sigur… înţeleg. În iunie trecut, spuse el, uitându-se la Sarah, Fancy a venit pe la mine şi m-a adus la noua ei casă. A zis că e pentru ziua mea de naştere, dar ziua mea e în mai. Nu ştiu exact unde locuieşte, zise el, aruncând o privire spre Rakkim. Era noapte şi m-a dus cu maşina, oprindu-se într-o grămadă de locuri ca să-şi ia tot felul de lucruri. A zis că e maşina prietenei ei. Prietena ei e drăguţă. Mi-a dat o pereche de pantofi care i-au rămas mici unui copil de-al ei.

— Dă-ne un reper, zise Rakkim.

— Aţi auzit vreodată de Disneyland?

— Un fost parc de distracţii, nu? întrebă Rakkim.

— Probabil cel mai important parc *tematic* din istorie, interveni Sarah. A existat un întreg imperiu Disney. Filme, emisiuni televizate, desene animate, de toate.

— N-aş putea găsi apartamentul lui Fancy nici dacă m-ai plăti, zise Cameron. Dar se vede Disneyland de la fereastra ei. Mă rog, ce-a rămas din el. E un munte…

— Space Mountain? întrebă Sarah.

— Nu ştiu… avea zăpadă pe el. Nu zăpadă adevărată, bineînţeles…

— Matterhom, atunci, zise Sarah. Space Mountain era în interior. Întotdeauna le confund.

— Cum zici tu, zise Cameron. Asta-i tot ce ştiu. Are apartamentul la etajul doi şi am văzut zăpada.

Rakkim îi mai dădu câteva sute de dolari.

— După ce plecăm, o să fii tentat să-l cauţi pe Benny în buzunare. Rezistă tentaţiei. O să-ţi spui că dacă nu-i iei tu banii sau celularul, o să i le ia

altcineva. Nu o face. *Lasă* pe altcineva să fure de la morţi. Nu tu.

Băiatul se uită lung la el.

— Când o găsim pe Fancy, vrei să-i transmitem un mesaj de la tine? întrebă Sarah.

— Da, zise băiatul, clipind, şi apoi întorcându-şi privirea. Spuneţi-i să vină după mine. Să stea pe treptele de la Saint Xavier la amiază şi o s-o văd eu. Spuneţi-i că o s-o aştept în fiecare zi.

CAPITOLUL 42

Înainte de rugăciunile de la amiază

Ştiri de ultimă oră. Terorism în Golf.

Rakkim îşi puse pe masă kebabul de miel în timp ce reportajul se reflecta pe suportul de şerveţele. Imagini cu metal sfărâmat şi piloni prăbuşiţi. Rakkim se mută alunecând pe bancheta de vinilin roşu de la masa lui la Pious Sam's Pious Eats, apropiindu-se mai tare de ecran. O secţiune a podului General Masood, ce se întindea peste golful San Francisco, se prăbuşise la o oră de vârf. Sute de morţi. Camera focaliză pe cadavrele care pluteau în apă, apoi pe curentul ce izbea maşinile răsturnate de stâlpii de susţinere. Primarul oraşului apăru pe ecran, cu roba şi cu turbanul fluturând în vânt, pretinzând răspunsuri de la Redbeard pentru eşecul Securităţii Statului de a preveni atacul. În spatele lui, nişte femei în burka negre, impenetrabile în spatele vălurilor ce le ascundeau ochii, loveau pietre mari şi plate unele de altele, văitându-se cu durere şi cu furie în ploaie.

Sarah abia îşi aruncă o privire pe ecran.

Rakkim îi arătă imaginea.

— Tu vezi asta?

Sarah încuviinţă.

— Încă un pod prăbuşit pentru care se dă vina pe terorişti. Scuza obişnuită pentru ani de zile de neglijenţă oficială.

— Nu, de data *asta,* în loc să-i ocărască pe păgânii fără Dumnezeu care au făcut asta, dau vina pe Securitatea Statului pentru că a permis să se întâmple.

— Ăsta e primarul Miyoki. Întotdeauna a fost un duşman al lui Redbeard.

— L-a criticat vreodată pe Redbeard *pe faţă?*

— Miyoki vrea să fie reales. E San Francisco. Sharia City. Aici se decapitează homosexuali în Centrul Civic în fiecare săptămână. Redbeard reprezintă tot ce urăşte Miyoki.

Rakkim nu era însă convins. Denunţul public al lui Miyoki i se părea a fi încă o manifestare a declinului puterii politice a lui Redbeard.

— Ce s-a întâmplat? Nu te-ai atins de mâncare.

Sarah îşi împinse farfuria la o parte.

— Chiar a trebuit să-l omori?

— Nu. Aş fi putut să-l las pe nemernic să mă taie. Şi poate Zeke l-ar fi lăsat să aibă o repriză cu tine ca premiu.

— Sunt *recunoscătoare,* nu mă înţelege greşit. Ştiu ce aveau de gând să ne facă, dar pe ceilalţi doi nu i-ai omorât. Numai le-ai… rupt oasele, ca să nu ne poată face rău.

Rakkim se prefăcu absorbit de reportajul de la televizor.

— A fost mai uşor.

— Ce înseamnă *asta?*

— Înseamnă că lucrurile s-au întâmplat foarte rapid, că antrenamentul a preluat comanda şi eu l-am lăsat.

— Dar, dac-ai fi avut timp… nu l-ai fi omorât? Nu?

Rakkim ştia ce voia să spună. Sarah văzuse cu o oră înainte cât de rapid era; văzuse fedainul din el şi se speriase. Şi pe el îl speria uneori. Era şi altceva în spatele întrebărilor ei. Anthony Jr. vorbise cu ea la patinoar. Probabil îi spusese cum Rakkim îi tăiase în alee pe el şi pe gaşca lui, cum Rakkim dansase în jurul lor în noaptea aceea, înjunghiindu-i de o sută de ori, dar niciodată suficient de adânc să cauzeze daune permanente. Anthony Jr. îi spusese probabil despre cicatricile lui. Se oferise să i le arate la un moment dat. Rakkim spera că Sarah văzuse dincolo de bravada băiatului, că înţelesese ce se întâmplase de fapt.

Viteza era uşoară. Controlul de sine era partea cea grea.

Rakkim îi luă mâna.

— Nu sunt ca asasinul, dacă de asta eşti îngrijorată.

— Pur şi simplu mă gândesc… mă gândesc că e greu să nu-ţi placă ceva la care eşti aşa de bun.

Rakkim îi dădu drumul mâinii.

— N-am de gând să-mi cer scuze.

— Nu asta îţi cer, zise Sarah, întinzându-şi mâna spre el. Eşti sigur că nu vrei să-l chemi pe Colarusso să ne ajute s-o găsim pe Fancy?

— Deja l-am pus în pericol. N-o să-i fac situaţia şi mai grea.

— Atunci îl putem suna pe Colarusso de la o fermă de date. Complet anonim…

— Un apel de la o fermă de date înseamnă că cineva care vrea să-şi ascundă identitatea încearcă să-l contacteze pe Colarusso. Ce crezi că spune asta oricui îl monitorizează? întrebă Rakkim, rezemându-se de spătar şi coborându-şi vocea. Anthony e singurul care ştie că suntem aici. Orice contact cu el pune asta în pericol. Am pe cineva aici de care ne putem folosi.

Sarah îşi trase mâna înapoi.

Rakkim se uită la maşinile ce treceau vâjâind pe autostradă la distanţă. Veniseră cu maşina de la Long Beach, admirând peisajele, încercând să decidă ce să facă în continuare. Sarah observă cât de multe biserici catolice erau aici, multe dintre ele având chiar şi cruci pe turle, ceva strict interzis în capitală. Poluarea era mai accentuată aici decât de-a lungul coastei. Vara trecută peste optsprezece mii de oameni muriseră de boli respiratorii grave în timpul unei inversiuni termice de trei săptămâni. Însă nu apăruse niciun cuvânt la ştiri. Nici în presa locală, nici în cea naţională. Colarusso îi spusese lui Rakkim la patinoar, îi spusese că toţi poliţiştii aveau butelii de oxigen în echipament. Pe ecran le apăru nota de plată pentru prânz. Rakkim introduse

banii în fantă. Apăsă pe butonul „Nu e necesar rest”.

— Am trecut pe lângă o moschee cam cu un kilometru şi jumătate în urmă, zise Sarah. Vreau să verific website-ul de reţete să văd dacă mi-a mai lăsat mama vreun mesaj. Internet café-ul lor sigur are filtrele necesare.

— N-ai avut niciun program aranjat cu ea?

Sarah clătină din cap. Trecu un camion încărcat cu pepeni verzi, mari cu dungi negre.

— Întotdeauna stabileam contacte la intervale neregulate.

— E prudentă. Asta-i bine.

Sarah se uită afară pe fereastră.

— Vreau s-o întâlnesc. Vreau s-o văd, să vorbesc cu ea… dar, în acelaşi timp, aproape că-mi doresc să nu mă fi contactat deloc. Sarah se uită la Rakkim. Aş vrea să fim şi acum la hotel.

— Spune numai şi…

Sarah clătină din cap.

— Nu mă ispiti.

CAPITOLUL 43

După rugăciunile de la amiază

— N-ai fost la masa de prânz, soră, zise abia respirând sora Elena, o novice.

— N-am vrut să fiu ispitită de plăcinta cu căpşuni a surorii Gloria.

Katherine voise să fie singură. Minciuna era un păcat minor, uşor de ispăşit.

— Maica Superioară vrea să-ţi vorbească.

Katherine rămase pe loc. Sora Elena îi crezuse minciuna, dar Bernadette nu-i va accepta refuzul de a răspunde convocării. Vântul îi flutură sutana, dar Katherine nu făcu niciun efort să şi-o ţină pe lângă ea. Angelina avusese dreptate despre acest nou şef al Robelor Negre. Ibn Azziz era mai mult decât periculos. Era toxic.

— Am avut coşmaruri azi-noapte, zise ea, am văzut trâmbe de fum negru înălţându-se deasupra dealurilor la depărtare. M-am trezit, numai să descopăr că sunt adevărate.

O văzu pe sora Elena tremurând, o călugăriţă cinstită de douăzeci şi ceva de ani, dulce şi blândă ca o porumbiţă albă. Katherine se întrebă ce va face fata aceasta când conflagraţia va ajunge la ea, se întrebă ce ar face Sarah într-o situaţie asemănătoare. Aveau aproximativ aceeaşi vârstă. Elena fusese lăsată la mănăstire de mama ei, o adolescentă musulmană care se refugiase la călugăriţe pe durata sarcinii, şi care după aceea se furişase afară, fugind în alt oraş, undeva unde să n-o găsească nimeni. Sarah… avea doar cinci ani când o abandonase Katherine.

— Arde pădurea acolo? întrebă sora Elena, uitându-se la fum. Nu e anotimpul pentru aşa ceva.

— E Newcastle.

Mănăstirea era o fostă cabană de vânătoare la marginea pădurii naţionale din California Centrală. Cel mai apropiat oraş era Newcastle, o comunitate de tăietori de lemne la optzeci de kilometri distanţă şi o întreagă zi de mers pe drumul neregulat, plin de făgaşe şi tot numai meandre. Un oraş prea aglomerat pentru a se ocupa de politică, cu musulmani şi creştini trăind laolaltă. Călugăriţele erau întotdeauna tolerate în excursiile lor regulate după cumpărături, dar Katherine monitoriza frecvenţele poliţiei, ştiind că orice probleme vor apărea vor fi semnalate prima dată în Newcastle. Observase o schimbare săptămâna trecută, canalele religioase naţionale prezentând numai furie turbată şi paranoia.

— Soră? zise sora Elena, punându-şi o mână pe Katherine. N-ar trebui s-o lăsăm pe Maica Superioară să aştepte.

Pe tot drumul înapoi, sora Elena arunca mereu priviri furişe înapoi, către fuioarele de fum, încercând să nu se uite, împiedicându-se o dată din cauza dorinţelor atât de contradictorii. Probabil va mărturisi uitatul înapoi ca pe o slăbiciune şi-şi va accepta pedeapsa cu graţie. La urma urmei, soţia lui Lot nu fusese transformată într-un stâlp de sare pentru că se uitase înapoi către ploaia de foc şi pucioasă pe care Dumnezeu o stârnise peste oraşele Sodoma şi Gomora?

O poveste îngrozitoare – se gândise Katherine prima dată când o auzise să fie pedepsită pentru simpla curiozitate. Era catolică pe atunci şi când îşi împărtăşise cu voce tare dezaprobarea, călugăriţa de la Şcoala Christ the King le spusese că distrugerea soţiei lui Lot nu era din cauza curiozităţii ei, ci a *neascultării,* deoarece îngerul Domnului îi interzisese exact acest lucru. Katherine răspunsese că îngerul era prost dacă se gândea că există cineva care n-ar fi curios să vadă aşa ceva, şi că soţia lui Lot fusese curajoasă şi Lot fusese laş. Katherine mai spuse că *ea* s-ar fi uitat,

chiar dacă ar fi fost transformată într-un nenorocit de stâlp de sare. Era prima dintre multele bătăi pe care le îndurase la Christ the King. Când îşi amintea acum incidentul, nu se gândea la bătaie, ci la ideea unui mare oraş distrus într-o secundă de o ploaie de foc, şi contemplă posibilitatea că întreaga istorie a omenirii era un dans în care Dumnezeu şi diavolul îşi schimbau mereu locul unul cu celălalt.

Sora Elena gâfâia în timp ce urcau scările către biroul Maicii Superioare de la etajul trei al mănăstirii. Prea mult timp la calculator, nu îndeajuns demult timp petrecut afară la aer. Katherine nu era obosită deloc. Avea cincizeci de ani acum, şi era într-o formă fizică excelentă. Mănăstirea era în mare măsură autonomă, şi Katherine lucra la fel demult pe terenurile şi la coteţele şi grajdurile de animale ca celelalte, iar în timp ce călugăriţele se rugau în fiecare zi mai multe ore întregi, Katherine se plimba pe cărările şi pe dealurile învecinate. Părul îi era şi acum negru, sânii mici încă fermi… destul de fermi, şi în unele nopţi se răsucea în patul tare, prinsă între starea de veghe şi somn, şi se gândea la soţul ei, iar în unele nopţi, Dumnezeu s-o ierte, se gândea la fratele lui, Redbeard.

Sora Elena bătu la uşa biroului la început şovăitor, apoi imediat mai tare, ca şi cum s-ar fi mustrat singură pentru că-i era frică, şi Katherine observă încheieturile roşii ale degetelor fetei, rană deschisă. Elena era favorita Maicii Superioare, şi ca atare i se poruncea să facă de două ori mai mult decât oricărei alte novice – freca zilnic dalele de piatră din biserică şi îndeplinea muncile grele cele mai de jos de la bucătărie fără să se plângă.

— Intră, se răsti Maica Superioară dinăuntru.

— Mulţumesc, dragă, zise Katherine către sora Elena, intrând înăuntru şi închizând uşa în urma ei. O chinui pe fata asta prea tare cu munca, Bernadette.

— Bună ziua şi ţie, Kate.

Maica Superioară era o călugăriţă veştejită şi mohorâtă, cu şuviţe de păr alb ieşindu-i de sub acoperitoarea capului, părând mult mai bătrână decât era de fapt.

Katherine se adăpostea în mănăstire de douăzeci de ani deja, de când fusese asasinat soţul ei. Dacă autorităţile i-ar fi descoperit prezenţa, la orice moment în aceşti douăzeci de ani, toate persoanele din mănăstire ar fi fost executate, trupurile le-ar fi fost mutilate şi mănăstirea în sine ar fi fost rasă de pe faţa pământului. Însă Katherine nu se temuse niciodată că va fi denunţată în toată această perioadă, nici chiar în cele două ocazii când agenţii lui Redbeard cercetaseră mănăstirea. Ultima dată – deja trecuseră zece ani de-atunci – ieşise din ascunzătoarea ei dintre pereţii prezbiteriului cu un şal pe care-l tricotase pe întuneric. Bernadette îl purta încă şi acum în unele seri de iarnă când se uitau împreună la televizor din biroul ei, numai ele două. Bernadette, care, deşi nu mânca aproape nimic, iubea emisiunile culinare, în timp ce Katherine nu era interesată decât de ştiri. Aşa că se uitau pe rând.

— Tocmai am primit vorbă din Beijing, zise Bernadette.

Ieşi de după birou şi se aşeză cu grijă pe o canapea cu spătar curbat. Din diverse locuri din tapiţerie ieşeau bucăţi întregi de căptuşeală, în ciuda peticirii constante. Biroul era mic, singurul ornament era un crucifix de mari dimensiuni şi o fotografie cu Papa Ioan Paul al II-lea, cel care fusese papă când intrase Bernadette în ordin.

— Surorile şi-au terminat munca la clinica din districtul navetiştilor. Dozimetrele lor n-au înregistrat nimic.

— Ei bine, deci gata cu Beijingul, şi cu Shanghaiul. După atâţia ani, cred că va trebui să ne punem încrederea în Sarah acum. Şi în Dumnezeu, bineînţeles, zâmbi Katherine.

Bernadette se încruntă. Nu gustase niciodată vreo glumă când era vorba de religie. Erau verişoare şi, deşi Bernadette era cu doisprezece ani mai mare, fuseseră întotdeauna apropiate. Când Katherine se convertise la islam şi se măritase cu James Dougan, orice contact între ele încetase. Chiar şi aşa, când venise vremea să se ascundă, Katherine nu avusese nicio îndoială unde va fugi. Nu avusese nicio îndoială că va fi primită.

— E o povară grea pentru o persoană atât de tânără, zise Bernadette.

— Am aşteptat douăzeci de ani ca s-o contactez, se răsti Katherine. Crezi că aş fi pus-o în pericol dacă aveam vreo altă opţiune?

Ochii lui Bernadette se înăspriră.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te converteşti la religia aceea barbară. Nu mi-a plăcut niciodată de soţul acela al tău. Prea frumos, dacă vrei să ştii ce gândesc. Prea ambiţios.

— Nu credinţa e problema, Bernadette. Problema e cu credincioşii.

Bernadette îi evită privirea. Era o dispută veche între ele.

Douăzeci de ani. „De ce m-ai părăsit?” Acesta fusese primul lucru pe care Sarah i-l scrisese, după ce se convinsese că într-adevăr mama sa era cea care intrase în legătură cu ea.

Sarah fusese internată în spital după asasinarea tatălui ei, ghemuită într-un pat de la Terapie Intensivă, cu pneumonie acută. Katherine moţăia pe un scaun lângă tubul cu oxigen al fiicei ei, când o sunase Redbeard, cu vocea slabă, să-i spună că James era mort, şi că deja câţiva dintre cei mai buni oameni ai lui erau pe drum spre spital.

De ce m-ai părăsit? O întrebare fără răspuns. Niciun răspuns care să fie de-ajuns pentru Sarah. Niciunul nu era de-ajuns pentru Katherine, de asemenea.

În noaptea de dinainte de a fi omorât, James o ţinuse strâns în braţe şi-i şoptise că, dacă se

întâmplă ceva cu el, *orice,* oricât de inofensiv ar părea, să o ia pe Sarah şi să se ascundă cu ea. Îi pusese în mână un şirag de mătănii, şi-i spusese că mărgelele de lemn conţineau informaţii codificate, cheia unui secret mai important decât viaţa lui. Informaţie ce trebuia protejată cu orice preţ.

În dimineaţa aceea din spital, Katherine fusese forţată să aleagă între un secret necunoscut şi fiica pe care o iubea, în stare de şoc încă după ce auzise veştile, şi extrem de conştientă de fanteziile ei adultere, îşi imaginase că Redbeard era în spatele asasinării lui James. Că de Redbeard se temuse James. Neavând decât un minut la dispoziţie pentru a se hotărî, alesese să o lase pe Sarah în urmă. Soţia cea bună. Mama cea rea.

— Ne-ai lipsit la prânz, zise Bernadette. A fost supă de linte.

Katherine îşi pipăi mătăniile. Chiar şi cu bănuielile pe care le avea, n-ar fi putut-o lăsa pe Sarah dacă Angelina nu i-ar fi promis că o să aibă grijă de ea până când Katherine se va întoarce. Douăzeci de ani şi încă nu se întorsese. După ce mătăniile scoseseră în cele din urmă la iveală secretele, Katherine aflase că Redbeard fusese nevinovat… la fel de nevinovat ca ea. Însă aflase acest lucru prea târziu. Fuga ei convinsese autorităţile că *ea* era cea care-şi trădase soţul şi asta o transformase într-o femeie marcată.

— Ai auzit de dificultăţile de la Newcastle? o întrebă Bernadette.

Katherine îşi trecea mătăniile printre degete. Nu mai era musulmană, dar mărgelele de lemn o făceau să se simtă mai bine.

— Azi-dimineaţă devreme m-am plimbat până în vârful dealului şi am ştiut că ceva nu e în regulă. Toate stelele erau pe cer şi niciuna nu mi s-a părut că arată bine. Chiar înainte de amiază, am auzit câteva apeluri către Poliţia din Newcastle. Vânzătorul local de maşini, un catolic, era acuzat că şi-a obţinut transplantul de cornee pentru ochi

de la copii musulmani sănătoşi. Se forma deja o mulţime în faţa reprezentanţei unde lucrează, întărâtată de nişte femei de la moscheea cea mai conservatoare. Instinctele mele au fost totdeauna ascuţite, ştii asta, continuă ea, privindu-şi verişoara în ochi. Nu că mi-a fost de prea mare folos. L-am avertizat pe James să nu meargă la Chicago în dimineaţa aceea. L-am implorat să stea cu mine la spital până când Sarah se va simţi mai bine, dar el m-a sărutat şi s-a grăbit să plece, de parcă ar fi fost nerăbdător să moară.

Se întoarse cu spatele, cu fălcile încleştate. Chiar şi după atâţia ani, încă era furioasă pe el.

— Focul se va stinge de la sine, zise Bernadette. Nebunia va trece.

Katherine luă mâna verişoarei ei şi o simţi răcoroasă, uscată şi uşoară ca aripa unei păsări.

— O să plec. Cu ochelarii şi proteza dentară, n-o să fiu recunoscută. Mă îndoiesc că mă mai caută cineva. De-acum sunt deja parte din istoria străveche.

— Nici nu vreau să aud, zise Bernadette, strângându-i mâna. Eşti în siguranţă aici.

Katherine clătină din cap.

— Nimeni nu e în siguranţă nicăieri.

— „Domnul este păstorul meu”, recită Bernadette. Nu sunt numai cuvinte, Kate. Sunt cuvintele lui Dumnezeu. Este promisiunea Lui către noi.

Katherine îşi sărută verişoara pe amândoi obrajii.

— Te iubesc, Bernadette.

În ochii lui Bernadette apărură lacrimi nevărsate.

— Lumea e un codru negru, plin de lupi… ori de câte ori ieşi din mănăstire, aprind lumânări ca să te întorci cu bine.

Katherine devenise neliniştită în aceşti ultimi ani, făcând din ce în ce mai multe excursii. La Sacramento, New Medina şi Bakersfield. O vizită

secretă la Tahoe din Statul Liber Nevada, unde efectiv se dusese să înoate o dată. Niciodată în Seattle, însă. Fusese tentată să o caute pe Sarah, să o observe de la distanţă… dar n-o făcuse niciodată. Riscul era mult prea mare. Sau frica ei era. Cea mai frumoasă excursie fusese o vizită glorioasă la Los Angeles cu trei ani în urmă împreună cu Bernadette. Sunetul clopotelor de biserică răsuna din toate părţile.

— Ce-i aşa de distractiv? o întrebă Bernadette.

— Mi-am amintit de excursia noastră la Hollywood, şi la cum ţi-ai pus mâinile pe amprentele vedetelor de cinema. Ai ales mereu starletele cele mai neruşinate. Femei destrăbălate jucând roluri destrăbălate. M-am tot întrebat ce fel de gânduri păcătoase aveai.

Bernadette se înroşi.

— Poate că mă rugam pentru sufletele lor nemuritoare.

— Te *distrai,* Bernadette. Parcă erai o şcolăriţă.

Bernadette îşi întoarse privirea. Pielea de sub ochii ei era aproape transparentă.

— *A fost* distractiv.

Katherine îi mângâie mâna.

— Plec mâine. Sunt multe de făcut, şi nu le pot lăsa pe toate în cârca lui Sarah.

O bătaie în uşă şi uşa se trânti de perete. În prag era sora Elena, fără să fie invitată.

— Bărbaţi! Sunt doi bărbaţi la poartă, rosti ea, agitată. Au intrat pur şi simplu înăuntru…

Katherine şi Bernadette se ridicaseră deja în picioare.

— *Ascunde-te,* îi ceru Bernadette.

— E prea târziu, răspunse Katherine şi se îndreptă spre uşă. O să explic foarte limpede că n-ai avut idee cine sunt. O să le spun că te-am păcălit cu perfidia mea diabolică. Poate… poate c-o să pot să-i conving.

O îmbrăţişă. Bernadette o ţinu strâns la piept în timp ce pe scări se auzeau paşi urcând în grabă.

— Nu te teme, Bernadette. Sarah va face ce noi n-am putut. Katherine o sărută pe obraz şi se întoarse să-i înfrunte pe cei care-o găsiseră în cele din urmă.

Dar nu erau doi bărbaţi în uşă. Era un bărbat şi un băiat. Un bărbat scund şi păros şi un băiat subţire şi posac, amândoi plini de praf şi transpiraţi de la drum.

— Eu sunt Spider, iar acesta e fiul meu Elroy, zise bărbatul zâmbind atât de larg că părea să i se crape faţa. Tu eşti Katherine Dougan şi eu sunt un geniu, adăugă el, bătând din palme de încântare. E o plăcere să te întâlnesc. Împreună o să schimbăm lumea.

CAPITOLUL 44

Înainte de rugăciunile de la apusul soarelui

Rakkim arătă cu un gest din cap indicatorul „Bine aţi venit la Yorba Linda”, pe lângă care trecură cu maşina.

— Nu aici s-a născut preşedintele ăla de pe vremuri?

— Sunt impresionată, zise Sarah. Richard Milhous Nixon, al treizeci şi şaptelea preşedinte al Statelor Unite. S-a născut pe 9 ianuarie 1913, la Yorba Linda, California.

El e unul dintre aceia care sunt sculptaţi în muntele din South Dakota?

— Nu. *Nu.*

Rakkim îşi dădu seama după expresia ei că nu-i plăcea să-şi aducă aminte de munte. Muntele Rushmore, aşa se numea. Dinamitarea celor patru chipuri sculptate pe munte fusese unul dintre primele proiecte ale noii republici musulmane. Redbeard nu fusese de acord, argumentând că e o risipă de timp şi de bani, dar Robele Negre insistaseră, zicând că e idolatrie şi cinstirea păgânilor unei ţări ce nu mai exista. În cele din urmă, Redbeard cedase, fără îndoială folosindu-se de această acceptare, ca să obţină în schimb alte favoruri pentru propriile scopuri. Distrugerea celor patru chipuri se dovedise a fi mult mai dificilă decât se anticipase, dimensiunea enormă a muntelui provocând greutăţi chiar şi cantităţilor masive de explozivi folosite. După şase luni de la demolare, feţele rămăseseră încă parţial intacte, nişte chipuri groteşti în pustiu.

Nu găsiră niciun mesaj de la mama lui Sarah pe site-ul de reţete pentru soţia cea bună. Doar sfaturile obişnuite pentru soţiile credincioase, la prepararea mâncărurilor favorite. Sarah fusese în

moschee o oră întreagă, petrecându-şi majoritatea timpului rugându-se, în timp ce Rakkim o aştepta în maşină. În ciuda dezamăgirii ei, părea… senină când ieşi. Pregătită.

Sarah verifică GPS-ul.

— Ai mai fost vreodată acasă la sergentul Pernell?

Rakkim îşi ridică privirea spre un elicopter ce trecea pe deasupra, un aparat de zbor vopsit în culoarea roşie specifică marilor corporaţii. Simţea că nu se va obişnui niciodată cu elicopterele ce zburau peste oraş.

— Nu de când s-a mutat aici. Mi-a fost instructor de luptă corp la corp în Academie. Am lucrat împreună o scurtă perioadă când a ajuns prin rotaţie într-un pluton de luptă cu un an mai târziu. Academia preferă să nu-şi ţină instructorii pe teren prea mult timp, şi instructorii se plictisesc predând la clasă. Am pierdut contactul când am devenit luptător umbră. Pernell e un om bun. Plin de înverşunare şi de amărăciune, dar cine-l poate învinovăţi?

— Ce vrei să spui?

— A fost rănit într-o operaţiune din Noua Guinee. O mină de teren. Şi-a pierdut picioarele…

— Fedainii n-au fost trimişi niciodată în Noua Guinee.

Se auzi dispozitivul GPS: „Întoarceţi la dreapta la următoarea intersecţie."

— Spune-i asta lui Pernell. Probabil o să te înveţe câteva cuvinte noi. Şi-a pierdut picioarele şi un braţ i-a fost amputat deasupra cotului, dar are cele mai bune proteze disponibile. Plastic rusesc. Biocipuri chinezeşti. Se poate îmbrăca singur, poate alerga la maraton, mânuieşte un cuţit mai bine ca orice civil. Are patru soţii şi pe toate le ţine ocupate. Atâta că nu mai poate lucra pe teren. Nici pe departe.

— De aceea e înverşunat?

Rakkim ridică din umeri.

— Cine n-ar fi?

— *Ţie* ţi-e dor de asta?

— Pernell a încercat să predea din nou la Academie, zise Rakkim, fără să răspundă. A rezistat un an de zile înainte să-i calce pe coadă pe toţi cei din conducere. Pernell nu s-a descurcat niciodată la politica militară, şi rănile suferite au făcut să fie şi mai rău. A fost demobilizat cu onoruri şi l-au lăsat la vatră cu o pensie întreagă. Cu o zi înainte să se mute la Yorba Linda, s-a oprit la Blue Moon. Mi-a pus la pământ doi gardieni din club pur şi simplu din principiu, înainte să apuc să-l duc în birou. Nu l-am văzut niciodată bând ceva mai tare decât infuzie de khat, dar în noaptea aia am terminat o sticlă de vodcă poloneză, discutând despre toate problemele lumii. De atunci nu l-am mai văzut.

Trecură pe lângă o moschee, una mare, în stil tradiţional, cu domul acoperit cu cioburi mărunte de lapislazuli. Yorba Linda era un bastion al islamului cucernic, un orăşel de căsuţe curate înconjurate de loturi de jumătate de hectar, case de doctori, avocaţi şi oameni de afaceri de succes. Având cea mai mare rată a natalităţii din California, şcolile religioase islamice de aici – madrasele – erau supraaglomerate de elevi serioşi.

— Ce te face să crezi că prietenul tău o să poată să ne ajute s-o găsim pe Fatima Abdullah? întrebă Sarah.

„Faceţi la dreapta la indicatorul stop."

— N-am spus că e prietenul meu. Pernell are legături cu poliţia locală. Instruieşte trupe SWAT cu tactici avansate, le arată câteva arme exotice. O să poată să afle despre ea ceea ce noi nu putem.

— Ai încredere în el?

— E fedain.

Câteva minute mai târziu, după ce sunară la poartă, opriră maşina şi-l găsiră pe Pernell aşteptându-i în pragul uşii duble, cu cele patru soţii în spatele lui. Una dintre soţii ţinea un bebeluş să

râgâie. Toate patru erau îmbrăcate în hajiburi şi chadoruri de un galben palid, numai ovalul perfect al feţelor lor fiind vizibil. Pernell era un bărbat înalt şi oţelit de patruzeci şi ceva de ani, cu părul negru tuns scurt şi cu o barbă mare, cu obrazul plin de khat. Era îmbrăcat cu pantaloni albi largi şi cu o cămaşă cu mânecă lungă, deşi era foarte cald. Îl îmbrăţişă pe Rakkim, îl sărută pe amândoi obrajii şi-l bătu pe spate cu mâna cea bună.

— Pe ţâţele fleşcăite ale papei, da' mi-a fost *dor* de tine.

Singurul om din lume cu o duzină de copii care se simte singur, zise Rakkim.

— *Paisprezece* copii. Doi fii noi cu boaşe mari de arabi, zise Pernell şi se uită la Sarah. Şi ea cine e?

— Sarah, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Jack Pernell. Jack, aceasta e Sarah, femeia cu care o să mă însor.

Pernell o măsură pe Sarah din cap până-n picioare, ca pe o ofertă la licitaţie.

— Încântat, spuse el, şi-i făcu un semn din cap, fără să o atingă. Soţiile mele o să te conducă înăuntru, continuă, şi-l apucă pe Rakkim de gât, ducându-l în altă direcţie. Hai să mergem în curtea din spate. Ultimul lucru pe care vreau să-l aud sunt muierile ciripind despre epiziotomii şi migrene, şi despre cea mai bună metodă de a găti carnea de pui.

Rakkim îi aruncă o privire peste umăr lui Sarah în timp ce Pernell îl ducea mai departe.

Ocoliră casa către curtea din spate, şi Rakkim îşi dădu seama că aceasta era mult mai mare decât părea din stradă. Avea patru aripi, câte una pentru fiecare soţie şi copiii ei; iar în structura centrală Pernell îşi avea probabil tronul de stăpân. Traversară o peluză ordonată şi se opriră lângă o piscină de dimensiunile unui bazin olimpic. O lebădă albă gonflabilă plutea în lumina soarelui. Din casă se auzeau sunete de copii, ţipete şi

plânsete, de asemenea râsete, însă nu era niciun semn al prezenţei lor în exteriorul casei. Nicio jucărie, nicio bicicletă, niciun leagăn. Doar lebăda. Pernell îşi ţinea trupa în frâu cu o mână de oţel. Copiii erau responsabilitatea femeilor. Sau a madraselor. Băieţii mai mari vor primi instrucţie specializată de la el, dar aceasta nu va avea loc în apropierea casei.

— Arăţi bine, zise Rakkim.

Pernell îl conduse în jurul perimetrului curţii, revenind apoi pe propriile urme.

— Sigur că da, făcu el. Servomecanismele din genunchi se ard şi piesele de rezervă sunt defecte. Am avut o infecţie urâtă ce m-a pus la pat pentru o săptămână. Tocmai am ieşit din spital. În afară de asta, sunt ţanţoş şi vioi ca un cintezoi, se răsti el, uitându-se la Rakkim, cu un ochi acoperit parţial de albeaţă. Ce faci aici? Ai venit să-ţi întrebi bătrânul sergent dacă vrea să-ţi fie cavaler de onoare?

— Am nevoie de nişte ajutor.

— Ţi-aş fi putut spune şi eu asta acum câţiva ani, zise Pernell, scuipând zeama de khat pe iarbă. Faptul că ai fost făcut maior după prima misiune arată ce penibili sunt fedainii din ziua de azi. Faptul că te-ai retras după prima misiune arată cât de penibil eşti *tu,* rosti Pernell, clătinând din cap.

— Ce risipă! Talentul pe care ţi l-a dat Allah… şi tu-l arunci deoparte. Inşallah, ridică el din umeri.

— Ai o casă frumoasă aici. Afacerea asta de consultanţă cred că-ţi merge bine.

Pernell apucă o portocală dintr-un copac şi i-o aruncă lui Rakkim, aproape fără să-şi întrerupă ritmul de mers.

— *Poliţişti.* Ei cred că dacă poartă o armă înseamnă că sunt luptători şi că răspunsul la orice situaţie este o grenadă explozivă. Eu fac ce pot. Fiţoşii ăştia din trupele SWAT cred că le ştiu pe toate şi că eu nu sunt decât un boşorog perimat. De

obicei îmi trebuie zece minute întregi să-i dezvăţ de ideea asta. Chiar mai repede dacă trebuie să-i rup falca la câte unul, dar şefilor nu le place când fac asta. Nu e muncă adevărată, dar îmi pune mâncare pe masă.

Rakkim curăţă portocala şi-şi puse cojile în buzunar.

Pernell îi aruncă o privire rapidă şi continuă să meargă.

— Arăţi complet terminat. Fătuca aia a ta te toacă, nu glumă.

Rakkim îşi vârî în gură o felie de portocală.

Un cosaş sări în faţa lui Pernell şi acesta îl nimeri cu un scuipat de zeamă de khat ţintit la fix.

— Eşti un prostănac c-ai aşteptat până acum să te aşezi la casa ta. Ar fi trebuit să ai deja două sau trei neveste cel puţin până acum. Şi nu te lăsa fraierit de aiureala aia cu o singură soţie. Ai stat prea mult timp pe lângă catolici, dacă gândeşti aşa.

Portocala era dulce şi suculentă.

— Una o dată e mai mult decât suficient.

— Asta-i o greşeală. O singură soţie crede că eşti al ei. Dacă ai două, sau trei, sau patru, toate ştiu că pot fi înlocuite cu un simplu şi rapid „divorţez de tine”. De trei ori şi-i afară în stradă. O bună musulmană ştie asta, ştie că singura ei speranţă este să ţină bărbatul din casă mulţumit. Allah ne-a permis patru neveste dintr-un motiv clar.

— Mersi de sfat.

— Dar n-o să m-asculţi. Totdeauna ai fost un îndărătnic. Da’ nu-i nimic, o să-ţi dai şi tu seama. Muieruşca aia a ta pare simpatică, dar are creier. Am văzut asta numai din felul cum stătea acolo în picioare. O femeie cu creier, asta înseamnă să cauţi probleme.

Rakkim îşi mestecă ultima felie de portocală, cu sucul scurgându-i-se pe bărbie.

— Mie-mi plac problemele.

— Vino să mă vezi după câţiva ani şi să-mi spui atunci că încă-ţi mai plac, zise Pernell, trecându-şi degetele prin barbă.

Merseră în tăcere până ajunseră înapoi la piscină. Pernell se aşeză pe un şezlong, şi pe faţă îi ieşiră în relief cicatricele minuscule. Rakkim se aşeză lângă el.

— Nu mi-ar strica un asociat la afacerea de consultanţă. Fac bani buni şi cu un asociat ca lumea m-aş putea extinde. Poliţia se dă peste cap să angajeze foşti fedaini. E vremea să-ţi vinzi cuibul ăla de destrăbălări şi să faci nişte bani cinstiţi.

Rakkim se uită la lebăda ce plutea pe suprafaţa apei.

— Şi unde-i distracţia în asta?

— Nu e nicio distracţie în nimic, rosti încet Pernell.

Se controlă însă de îndată ce două dintre soţiile sale şi Sarah ieşiră pe uşa din spate a casei aducând ceşti, ceai şi prăjituri. Pernell aşteptă până când soţiile aşezară gustarea pe măsuţă, turnară ceaiul în ceşti pentru amândoi şi se retraseră cu o plecăciune. Sarah rămase pe loc. Pernell îşi puse cinci cuburi de zahăr în ceaşcă.

— I-am spus lui Rakkim că ar trebui să se însoare cu patru soţii. El pare să creadă că nu e în stare să facă faţă la mai multe în afară de tine.

— Eu *sunt* tot ce poate duce.

Pernell ciocni linguriţa de ceaşcă amestecând.

— Nu te pune să răspândeşti porcăriile astea moderne către soţiile mele, zise el cu un zâmbet care nici măcar nu încerca să pară autentic. Şi *vorbesc* serios, adăugă el, întorcându-se spre Rakkim. Da, femeia asta chiar o să te bage în bucluc.

Rakkim se uită la Sarah care se înapoie în casă.

— Pe asta şi contez.

Pernell îşi sorbi zgomotos ceaiul.

— De ce fel de ajutor ai nevoie?

— Caut o soţie de închiriat. Pe termen scurt… Pernell chicoti. Nu pentru *mine.* O cheamă Fatima Abdullah. Ultimul nume folosit a fost Fancy Andrews, zise Rakkim şi-i arătă fotografia din telefonul lui, printând apoi o copie pentru el. Poza asta e de cinci ani. A fost arestată în Little Vatican pentru că a furat portmoneul unui client. Cu un an înainte a mai fost arestată o dată pentru posesie de heroină.

— Little Vatican e plin de violatori. Dar la ce te şi poţi aştepta? *Catolici.*

— Speram că un contact de-al tău de la Moravuri să-mi dea un indiciu unde s-o găsesc.

Pernell îşi împinse buza de jos înainte uitându-se la fotografie.

— Cinci *ani* de când a fost arestată? Şi cinci săptămâni e prea mult în stilul ăsta de viaţă. Poate fi oriunde acum. Poate a murit demult.

— Ştiu, zise Rakkim, aplecându-se înainte. Toate capetele de acuzare au fost retrase la ultimul arest. Adjudecare administrativă. Ceea ce înseamnă că l-a plătit pe poliţistul care a arestat-o, într-un fel sau altul. Mă gândesc că poate a mai fost arestată de câteva ori de atunci şi nu s-a făcut niciun raport oficial.

— S-au mai văzut cazuri din astea din când în când, spuse Pernell, sorbindu-şi ceaiul. Ce treaba ai cu ea?

— O caută taică-său, minţi el cu uşurinţă şi dezinvoltură. E pe moarte şi nu-i mai pasă de ruşinea pe care a adus-o familiei. Îi datorez o favoare.

— Deci nu scoţi niciun ban din asta?

— Îţi voi plăti bucuros pentru timp şi expertiză.

— Cum ai plăti o femeie de închiriat?

— N-am chef de ceartă, Jack. Vreau numai s-o găsesc pe fată.

Pernell îl plesni peste umăr. Tare.

— Nu m-am mai certat cu nimeni ca lumea de multă vreme. Probabil aş fi depăşit dacă m-aş

apuca de o ceartă acum cu tine.

— Las' că ştiu eu. Tu eşti cel care m-a învăţat cum să mă lupt murdar.

— Eu sunt cel care te-a învăţat că nu există o luptă murdară. Nu există decât luptă.

Îşi zâmbiră unul altuia recunoscând amândoi acest adevăr. Singurul adevăr.

— N-ai fost cel mai bun recrut pe care l-am avut vreodată, zise Pernell, uitându-se fix la piscină. Au fost câţiva mai buni decât tine. Hector Cinque… el avea cele mai rapide mâini pe care le-am văzut în viaţa mea. E mort acum. A fost împuşcat în gât acum cinci ani într-o misiune de lângă Mombasa.

— Am auzit că diplomatul pe care l-au adus nici măcar n-a avut nimic folositor.

Pernell clătină din cap.

— N-am ştiut asta. Operaţiune tipică a Biroului Central. Emir Zingarelli… ai lucrat vreodată cu el? Nu? Şi el era mai rapid decât tine. Nu aşa de rapid ca Cinque, dar *rapid.* Şi Zingarelli e mort, continuă Pernell şi un ţânţar i se aşeză bâzâind pe proteza mâinii. Elicopter prăbuşit pe coasta Texasului. Se poate să fi fost o rachetă a papistaşilor… sau poate un dobitoc de la întreţinere care n-a strâns bine un şurub unde trebuia. Cinque şi Zingarelli amândoi morţi, şi uite-ne pe noi, doi eroi prăjindu-ne la soare. Amuzant, nu?

Ţânţarul se ridică de pe mâna lui Pernell bâzâind şi Rakkim îl prinse între degetul mare şi arătător. Se uită apoi lung la Pernell.

— De mai multe ori în ultimii ani v-am urât pe toţi cei cu amândouă mâinile şi cu picioarele întregi. Pe voi toţi cu misiuni ce vă aşteaptă în viitor. Uneori… uneori aş vrea să nu fi avut pe mine armura de corp când am călcat pe mina aia de teren. Acoperământul ăla de titan mi-a salvat viaţa.

Pernell îşi şterse ochiul lăptos. Nu era o lacrimă. Pernell nu plânsese probabil niciodată în toată

viaţa lui. Aşteptă acum să zică Rakkim ceva, şi în cele din urmă dădu din cap.

— Mulţumesc că nu-mi spui cât de norocos sunt. Mulţumesc că nu-mi spui că Allah are cu siguranţă un plan pentru mine.

— Dacă Allah are un plan, nu ni-l spune şi nouă.

CAPITOLUL 45

După rugăciunile de la apusul soarelui

— Se spunea că aici era cel mai fericit loc de pe pământ, zise Sarah în timp ce înconjurau un carusel imens prăbuşit.

Mai mult de jumătate din grinzile metalice fuseseră smulse.

Rakkim îi arătă un bărbat cu salopeta de zugrav în jurul gleznelor, fumând, în timp ce soţia de închiriat care stătea în genunchi în faţa lui îşi mişca fără încetare capul înainte şi-napoi.

— Ăla probabil ţi-ar zice că *încă* e.

Disneyland fusese abandonat cu douăzeci de ani în urmă, mare parte a infrastructurii prădată, dar suficient demult din fostul parc era încă acolo, fie că piesele erau prea grele pentru a fi mutate, fie că nu meritau vândute. Se duseră în pas de plimbare către rămăşiţele muntelui Matterhorn. Majoritatea muntelui fals fusese distrus, dar vârful acoperit de zăpadă rămăsese, sclipind în lumina lunii, cel mai luminos punct din întuneric.

Noaptea trecută Pernell verificase echipele de poliţie de la Departamentul de Moravuri, până găsise un detectiv care o cunoştea pe Fancy; acesta zicea că Fancy picase câteva trepte pe scara socială de când lucra în Little Vatican. Ultima dată când auzise el de ea, Fancy lucra în Disneyland cu restul soţiilor de cincisprezece minute. Detectivul spunea că şi acum era grozavă la faza fără mâini, dar că era mai bine dacă-ţi închideai ochii. Pernell le oferise lui Rakkim şi lui Sarah ospitalitatea casei lui – aceştia luaseră cina împreună, însă refuzară să rămână peste noapte. Era târziu când plecaseră de la Pernell, prea târziu ca să meargă la Disneyland. Dormiseră până după prânz şi apoi se plimbaseră pe faleză. Sarah insistase să hrănească

pescăruşii. Când se întorseseră la motel făcuseră dragoste, dar amândoi aveau atenţia distrasă, prea conştienţi de trecerea timpului.

Începuseră căutările pe aleea principală din Disneyland, întrebând o soţie de împrumut care-şi stabilise punctul de lucru într-un tramvai răsturnat dacă o cunoştea pe Fancy. Îi costaseră cinci dolari să afle că nu. Li se răspunsese „Nu” de multe ori în timp ce rătăceau în zigzag prin parc. Oameni de afaceri în grupuri de doi sau trei colindau străzile pustii, legănându-şi valizele în timp ce femeile îi strigau. Musulmani şi catolici, funcţionari sau muncitori, şi orice altceva. Grupuleţe de tineri duri se rezemau de clădiri, dar în ciuda izolării şi a lipsei poliţiei, în parc se desfăşurau relativ puţine infracţiuni. Soţiile plăteau găştile să păstreze pacea, iar găştile nu voiau să alunge clientela.

O soţie de închiriat care lucra sub un Mickey Mouse crăpat le spuse că Fancy agăţa clienţi lângă castelul Cenuşăresei. Castelul era un loc mai aglomerat, mai mulţi bărbaţi stăteau să se uite la meciuri de baschet pe telefoane, în timp ce-şi aşteptau rândul. Însă pe Fancy n-o văzură.

— Nu mi-a plăcut de Pernell când am crezut că o să ne ajute, zise Sarah. Acum îmi place şi mai puţin de el când văd că informaţiile de la el sunt probabil inutile.

Rakkim se duse la cei trei vlăjgani rezemaţi de o gondolă întoarsă cu fundul în sus.

— Bună seara.

Cel mai masiv dintre bărbaţi era o matahală palidă, cu fruntea lată, care purta doar o salopetă ca să-şi arate tatuajele. Se uită la Sarah.

— Asta-i prea bună pentru cuibul ăsta de şobolani. O să scoţi din pâine toate târfele de-aici. Am un număr la care să suni în Newport. *Mucho* luxos. Spune-le că Jimmy Boy te-a trimis.

— Mersi, zise Rakkim. Căutăm o soţie pe nume Fancy.

Jimmy Boy râse.

— Fancy nu-i chiar aşa de fantastică. Nici nu se compară cu ce-ai tu la braţ.

După ce-i dădură bărbatului cincizeci de dolari, Rakkim şi Sarah se îndreptară spre rămăşiţele aventurii maritime „În căutarea lui Nemo”. Rakkim îşi scosese banii dintr-un alt buzunar, ca să nu arate cât de mulţi bani avea de fapt la el, dar totuşi rămase cu ochii în patru, să nu fie urmăriţi.

Sarah văzu locul „În căutarea lui Nemo” prima, când observă un peşte imens de scândură pe care cineva îl arsese în câteva locuri cu o torţă. Trenuleţul era de fapt într-un rechin mare de beton albastru cu alb. Clienţii fostului Disneyland evident intrau printr-o serie de portiţe în gura larg deschisă a rechinului. Deşi majoritatea dinţilor fuseseră rupţi, rechinul în sine părea în cea mai mare parte intact. Din interiorul ochilor roşii de plastic licăreau diverse luminiţe. Sarah se îndreptă direct către gură, dar Rakkim îi puse o mână pe umăr.

— Stai să vedem dacă nu există vreo uşă prin spate.

Sarah zâmbi. Înconjurară amândoi rechinul şi găsiră o rampă ce ieşea de la coada rechinului, cu ieşirea acoperită de plăci putrezite de placaj pe care cineva le rezemase peste ea. Sarah se strecură înăuntru înainte să apuce s-o oprească. Se strecurase printre plăcile îndoite fără să atingă nimic. Rakkim veni imediat în urma ei, mergând încet, lăsându-şi ochii să se acomodeze cu întunericul. Auziră nişte voci în faţă, râsul unei femei. Sarah se opri şi Rakkim apăru lângă ea.

O femeie stătea aplecată peste un crab mare de teracotă roşie, cu mâinile încleştate pe cleştii desfăcuţi. Purta o bluză albă cu înflorituri şi o fustă scurtă ridicată în jurul şoldurilor. Un om de afaceri curăţel într-un costum verde era în spatele ei, pompând, cu pantalonii pe el şi centura încă nedesfacută. În nişte nişe din perete erau mai multe lumânări ce licăreau şi proiectau mişcările

celor doi în umbre nebuneşti pe pereţi. Omul de afaceri ajunse la orgasm cu o serie de înjurături gâfâite şi se trase un pas înapoi. Încă gâfâind, îşi aruncă prezervativul pe jos şi-şi şterse penisul de fusta ei, vârându-şi-l înapoi în pantaloni. Femeia se întoarse pe loc şi-şi aruncă pe spate părul lung şi negru. Zâmbi în lumina mişcătoare a lumânărilor. Era Fancy.

— Ahh! Ce *bine* a fost. M-ai înfierbântat aşa de tare, soţul meu.

— Îhî.

Omul de afaceri îşi trecu un pieptene prin păr.

— Nu pleca încă, zise Fancy mângâindu-i faţa, dar bărbatul se trase înapoi. Încă cincisprezece minute. Am eu metode să aduc un bărbat înapoi la viaţă.

Omul de afaceri îşi vârî pieptenele înapoi în buzunar.

— Divorţez de tine. Divorţez de tine. Divorţez de tine.

Se îndreptă cu paşi mari către gura rechinului şi ieşi lovind ceva cu piciorul în drum.

Fancy se şterse cu o cârpă şi-şi aranjă fusta. Ridică de jos bancnotele pe care i le azvârlise bărbatul. Brusc le simţi prezenţa şi tresări.

— N-am bani.

— Nu-i nicio problemă, zise Sarah, făcând un pas în lumină. Nu suntem interesaţi de bani.

Fancy se crispă când îl văzu pe Rakkim, dar îşi întoarse atenţia imediat către Sarah.

— Doi tineri musulmani de treabă aşa ca voi într-o excursie prin sălbăticie. Mă descurc cu asta.

— Nu, nu-i asta, zise Sarah.

— Nu fi timidă, spuse Fancy, lingându-şi buzele. Decât dacă asta-ţi place.

Avea ochi ca de pisică şi obraji supli, şi se mişca graţios. Evident fusese foarte frumoasă, înainte de toţi aceşti oameni de afaceri.

— Am venit să vorbim despre tatăl tău, interveni Rakkim. Suntem dispuşi să-ţi plătim

pentru conversaţie, se grăbi el să adauge, când o văzu trăgându-se înapoi, temându-se că va fugi.

Sarah o luă de mână.

— E important, Fatima.

Fancy îşi întoarse capul într-o parte. Flăcările lumânărilor fluturară. Erau lumânări parfumate. Nucă de cocos.

— Te rog… te rog, nu-mi spune aşa.

Sarah o ţinu în continuare de mână.

— Eu sunt Sarah. El e Rakkim. Trebuie să vorbim despre tatăl tău.

Fancy se uită de la unul la celălalt.

— De ce?

— Am vorbit cu Cameron, zise Rakkim. Ne-a transmis să-ţi spunem că te salută.

— E bine? întrebă Fancy.

— Ar vrea să te viziteze din nou pe tine şi pe prietena ta, zise Rakkim. A zis că a fost cea mai frumoasă zi de naştere din viaţa lui.

— Şi lui Jeri Lynn i-a plăcut de el, spuse Fancy, aşezându-se pe crab, cu umerii lăsaţi. Ar fi trebuit să mă întorc să-l iau cu mine. Cameron n-are pe nimeni care să aibă grijă de el.

— Toţi cei de aici avem asta în comun, rosti Sarah, aşezându-se lângă ea. Eu mi-am pierdut părinţii când aveam cinci ani. Rakkim a rămas orfan la nouă ani.

Fancy se uită la ea lung, ca să fie sigură că nu o minţea.

Aşa de aproape, la lumina lumânărilor, îi era vizibilă faţa de sub machiaj. Fancy era suptă la faţă şi bolnavă, irosindu-se văzând cu ochii.

— Eu… eu aveam şapte. Niciodată nu poţi să treci peste asta, nu-i aşa?

— Nu, răspunseră Rakkim şi Sarah în acelaşi moment.

— Aş vrea nişte bani, zise Fancy încet. Aţi zis că o să mă plătiţi. Nu cred că e greşit să cer bani dacă vă ajut. Şi asta o să fac, nu?

Rakkim îi puse un teanc de bancnote în mână. Fancy făcu ochii mari şi Rakkim aproape se aşteptă s-o audă spunând că era prea mult, dar ea îşi puse pur şi simplu banii în sutien. Când făcu asta, Rakkim văzu o cicatrice perfect rotundă la baza gâtului ei. Şi Sarah o văzu. Cicatrice de traheotomie. Insigna de curaj a dependentului. Evident avusese parte de prea multe supradoze şi fusese adusă înapoi la viaţă. Probabil împotriva voinţei ei. Rakkim văzuse suficient de mulţi oameni murind, oameni care se luptaseră cu el în timp ce el se chinuia să-i salveze, mulţumiţi să alunece afară din lumea asta, gata să-şi încerce norocul în cealaltă.

— Tatăl tău a murit imediat după ce s-a întors din China, zise Sarah.

Fancy ridică din umeri.

— Eu şi mama… l-am aşteptat la aeroport. S-a înfuriat pe noi. Nu trebuia să ştim că se întoarce acasă. Am văzut imediat că era bolnav. A zis c-a mâncat mâncare stricată în avion, mâncare de păgâni, dar mi-am dat seama că minţea. Totdeauna îmi dădeam seama. Dar de ce vă interesează pe voi toată chestia asta? se uită ea la Sarah.

— Fac o cercetare istorică a acelei perioade. Anii de dinainte de preluare. Înainte de atacul sionist.

— Şi ce-are asta de-a face cu tatăl meu? El era deja mort pe-atunci.

— Mă documentez şi despre situaţia generală. Tatăl tău…

— Cred că e frumos să fii profesoară de istorie, zise Fancy, jucându-se cu o şuviţă de păr. Şi eu voiam să mă fac profesoară. Învăţătoare de fapt. Întotdeauna mi-au plăcut copiii, continuă ea şi-şi răsuci părul între degete. Nu pot avea copii.

— Îmi pare rău, zise Sarah.

— Nu-i nimic. Probabil n-aş fi fost o mamă bună, oricum. *Tu* nu eşti istoric, zise Fancy, uitându-se brusc la Rakkim.

Rakkim zâmbi.

Fancy nu-i răspunse la zâmbet.

— Eu îi cunosc pe bărbaţi. Pot să-mi dau seama de multe lucruri despre ei înainte să-şi deschidă măcar gura. Numai după pantofii din picioare. Sau după mâini. Sau ochi. Mai ales după ochi. Dar nu-mi pot da seama de nimic despre tine, zise ea, clătinând din cap şi aruncând apoi o privire către Sarah. *Tu* poţi?

— Am crescut împreună, răspunse Sarah. Îl cunosc.

Fancy se uită în continuare la Rakkim.

— Sper.

— Când tatăl tău s-a întors din China, a vorbit despre călătoria sa? întrebă Sarah. Despre locurile unde-a fost, oamenii pe care i-a întâlnit?

— Îmi amintesc că a vomat foarte mult. Şi că mama plângea.

— A lucrat la barajul acela mare din China, zise Sarah. Precis că a fost foarte entuziasmat de asta.

— Nu m-am mai gândit la zilele alea de foarte mult timp. Eram aşa de fericită atunci. Tata era strict, dar mă iubea aşa demult, spuse Fancy, continuând să se uite numai la Sarah. Îmi spune nestemata lui. Mă ţinea în braţe şi-mi spunea nestemata lui.

Rakkim o lăsă pe Sarah să vorbească. Lui Fancy evident i se acrise deja cu totul de bărbaţi. Pereţii din interiorul rechinului erau acoperiţi cu graffiti obscene şi pe jos era plin de ambalaje de mâncare şi alte mizerii. Mirosea a urină, a carton ud şi a lenjerie murdară. Lumânările parfumate ale lui Fancy n-aveau nicio speranţă să acopere mirosurile, dar erau înduioşătoare. Poate credea că erau bune pentru afaceri.

— Casa în care ai trăit a fost demolată acum mulţi ani, am verificat, zise Sarah.

— Nimeni n-a vrut să trăiască în casa aia. Era piază rea. Toată lumea a ştiut când a murit tata. *Cum* a murit. Aşa de bolnav.

— Nu l-aţi dus la un doctor? N-am găsit nicio înregistrare.

— A venit un doctor acasă. Unul pe care nu l-am mai văzut niciodată. I-a dat tatei nişte pastile pentru durere, şi i-a zis mamei să stea în casă. Să aibă grijă de el. O casă rea. O casă fără noroc. Apoi mama a murit aşa de curând după aceea…

Fancy clătină din cap. Sarah se uită la Rakkim.

— Mama ta a murit la trei ani după tatăl tău. Sunt sigură că ţi s-a părut prea curând, dar…

— A fost la mai puţin de trei luni. Am fost de faţă. Mama conducea pe autostradă, a explodat o roată şi am avut accident. Ne duceam în deşert să ne rugăm. Mama conducea cu mare viteză. Mi-au spus c-a fost un miracol c-am supravieţuit. Mama a trecut prin parbriz, dar eu n-am avut decât o tăietură foarte mică pe picior. Mi-au spus că asta a fost voia Domnului. Mi-au spus că El are cu siguranţă planuri mari pentru mine.

Râsetele îi răsunară în ecouri în interiorul rechinului.

— Ce s-a întâmplat cu tine? zise Sarah. Cine a avut grijă de tine?

Fancy trase de bluza de pe ea s-o aranjeze, şi cicatricea de la baza gâtului păru plină de sânge la lumina lumânărilor.

— Un poliţist m-a dus acasă la el. Eu am vrut să stau cu mama, dar el mi-a zis să-mi iau lucrurile. A fost aşa de ciudat. Chiar şi acum mă întreb dacă nu cumva am visat. Erau bărbaţi în casă când am ajuns acolo. Ne încărcau toate lucrurile într-un camion de mobilă. Doctorul care a avut grijă de tata era şi el acolo. Nu ştiu de ce, dar şi el era acolo. Poliţistul m-a lăsat să-mi pun nişte haine într-o geantă. Doctorul a părut supărat pe el, dar poliţistul a zis că nu-i pasă. Apoi m-a dus acasă la unchiul meu. Unchiul meu era un bun musulman. A fost obligat să mă ia, dar nu cred că a vrut, de fapt. Fancy se uită la Rakkim. Mă întristează să

vorbesc despre asta. Aş mai vrea nişte bani acum, te rog.

Rakkim o plăti, privind-o cum ascunde noile bancnote.

— Cameron părea să aibă ce mânca? întrebă Fancy.

— N-ai *nimic* din zilele alea? zise Sarah. Nu neapărat de la tatăl tău. Poate că mama ta ţinea un jurnal… sau un calendar pe care să marcheze zilele până soseşte el acasă. Carnetele lui, valizele… ceva?

Fancy clătină din cap.

— Doctorul a ordonat să fie luate toate. A golit toată casa, zise ea şi expresia i se înăspri. Dar de ce întrebaţi *de fapt* despre tata? Şi nu-mi mai spune că ai o lucrare la istorie. Că nu te-am crezut nicio clipă.

— Credem că tatăl tău a fost omorât, zise Rakkim. După ceea ce ne-ai spus despre accidentul de maşină, cred că şi mama ta a fost omorâtă.

— Eşti poliţist? zise Fancy. N-am avut niciodată noroc cu poliţiştii.

— Când tatăl meu se ducea undeva, întotdeauna îmi aducea ceva din călătorie, zise Sarah. Eu le ţineam ca pe-o comoară…

— Norocul tău, întrebă Fancy, şi flăcările lumânărilor tresăriră, iar umbrele alergau pe pereţi. Mie nu mi-a adus nimic.

— Nici măcar o vedere? întrebă Sarah.

— Ce crezi c-o să faci cu toate întrebările astea, domnişoara istoric? zise Fancy. Ai de gând să trezeşti morţii? Nu contează cum au murit. Tot ce contează e că sunt morţi şi că nu mai poţi face nimic, nici tu, nici oricine altcineva.

— Doctorul care l-a tratat pe tatăl său, cel care v-a golit casa… l-ai mai văzut vreodată? întrebă Rakkim.

— Ascultaţi aici. Nu-mi *pasă*…

Fancy se opri când Rakkim ridică o mână.

— E cineva afară, zise Rakkim, stingând deja lumânările.

CAPITOLUL 46

Înainte de rugăciunile de seara târziu

Valet-şase. Opt-cinci. Zece-damă. Văzând-o pe crupieră cu un şase, Bătrânul Înţelept nu mai acceptă cărţi la niciunul dintre cele trei jocuri de câte o mie de dolari fiecare.

Magnatul de soia din Texas care ocupa prima poziţie se holba la cărţile din mână de parcă încerca să descifreze nişte hieroglife egiptene. Soţia lui, o blondă masivă, îşi învârti paharul cu băutură, făcând cuburile de gheaţă să se lovească unul de altul în timp ce se gândea cum să joace. După o meditaţie atentă, magnatul de soia ceru pe treisprezece, trase o carte pe faţă şi pierdu. Blonda masivă, cu cincisprezece – *cincisprezece* când crupiera avea un şase – ceru şi ea o carte, primi un nouă şi pierdu.

Anna, crupiera, îşi întoarse cealaltă carte, un zece. Şaisprezece. Obligată să mai ia o carte, trase un cinci. Pentru douăzeci şi unu. Strânse toate fisele de pe masă şi ridică o sprânceană în semn de compasiune către Bătrân.

— Ce ghinion oribil, zise blonda masivă, bătându-l pe Bătrân pe umăr. O s-o luăm de data asta, tăicuţule.

Bătrânul o fixă cu răceală. Să fie atins de o texană care-i spunea tăicuţule. O texană cu un crucifix încrustat cu diamante la gât. O texană care nici nu ştia cum se joacă douăzeci şi unu, şi luase cartea ce-ar fi trebuit s-o facă pe crupieră să piardă. În câte feluri era asta o oroare? Singurul fel în care ar fi putut fi o jignire chiar mai mare era ca femeia să fi fost la menstruaţie.

Valet-nouă. Valet-opt. Zece-zece. Crupiera arătă un patru. Bătrânul îşi împărţi decarii, primi o damă pentru primul zece şi un popă pentru al doilea.

Perfect. Acum avea două de douăzeci, un nouăsprezece şi un optsprezece.

Blonda masivă ceru o carte peste cinci-opt, primi un valet şi pierdu.

Magnatul de soia ceru peste şase-şapte, primi un doi peste cincisprezece şi mai ceru o carte. Crupiera efectiv îl făcu să repete cererea.

— Dă-mi, ce naiba, eşti surdă? zise papistaşul.

Anna îi puse în faţă o damă. Făcându-l să piardă. Îşi întoarse propria carte, un rege, ceea ce-i dădea paisprezece. Următoarea carte era un şapte, ceea ce-i dădea douăzeci şi unu. Încă o măturare a tuturor fiselor de pe masă. Încă un zâmbet abia schiţat către Bătrân.

— Hai să mergem, dragă, zise magnatul de soia. Crupiera asta ne poartă pică.

Anna îi privi plecând.

— Pun pariu că vă pare rău că pleacă.

Bătrânul râse şi puse câte o fisă de o mie de dolari pe toate celelalte şase jocuri de pe masă, tăind astfel şansa oricui de a se apropia de masă. În majoritatea timpului îi făcea plăcere să aibă alţi oameni la masă, îi plăcea amestecul de oameni aduşi de drumuri în cazino. Feţe diferite. Poveşti diferite. Catolici şi musulmani moderaţi din Los Angeles, Chicago şi Seattle, papistaşi din Chattanooga, Atlanta şi New Orleans. Oameni de afaceri din Tokio, Beijing, Paris, Londra şi Brazilia. Un zumzet de limbi şi de dorinţe. Bătrânul era fluent în majoritatea limbilor. Majoritatea dorinţelor, de asemenea. Astăzi însă, prefera să joace singur.

Anna îi dădu cărţile pentru şase mâini şi-şi trase şi pentru ea un zece la vedere.

Bătrânul ceru o carte peste şapte-cinci. Ceru peste cinci-opt. Ceru peste şase-cinci. Rămase cu nouă-valet. Rămase cu zece-opt. Ceru pentru nouă-trei.

Anna întoarse un şapte. Câştigă astfel două mâini şi-i plăti pentru cele patru câştiguri. Mâinile

Annei dansau peste pâsla verde, cu degete lungi, înguste şi cu manichiură perfectă. Mâini minunate.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să-i chem înapoi pe texani? murmură ea.

— Va trebui să ne descurcăm numai noi doi, răspunse Bătrânul.

O chelneriţă trecu pe la masă şi-i aduse paharul obişnuit de scotch cu un singur cub de gheaţă.

Bătrânul îi aruncă pe tavă o fisă de 25 de dolari, toastă către Anna şi luă o înghiţitură. Savură senzaţia. Se limita la un singur pahar pe zi în semn de respect faţă de rinichii şi ficatul lui. Transplanturile îl afectau din ce în ce mai mult şi stările de bine de după transfuziile săptămânale erau din ce în ce mai scurte şi mai puţin intense, o dată cu trecerea anilor. Îşi lăsă câteva picături de scotch pe limbă. Cu toată ştiinţa de pe lume, tot mai exista o limită superioară a existenţei umane. Allah însuşi, cel atotştiutorul şi îndurătorul, hotărâse că toţi oamenii trebuie să moară. Cum altfel ar putea să intre în paradis?

Anna mai împărţi o dată cărţile.

Bătrânul făcu alegerile aproape instinctiv. Frecând în linişte cărţile de pâslă când voia să ceară o nouă carte, punându-şi fisa peste cărţi când nu mai voia alta. După atât de mulţi ani, ştia jocurile cu cele mai bune rezultate din punct de vedere matematic. Nu putea număra cărţile cu rezultate sigure – crupierii foloseau zece pachete, dar era discutabil dacă douăzeci şi unu era un joc de noroc sau teoria aplicată a numerelor. Nu că-i păsa Bătrânului. Sfântul Coran interzicea jocurile de noroc, dar el nu avea nicio criză morală faţă de ele. Nu avea nicio criză morală nici faţă de paharul zilnic de alcool. Chiar şi o costiţă de porc cu usturoi mergea când îi venea cheful. Allah îi va ierta slăbiciunile ocazionale. Zâmbi, gândindu-se la ce-ar fi zis primul lui profesor auzind un asemenea sofism.

Anna îi răspunse la zâmbet, gândindu-se că plăcerea lui era îndreptată spre ea. Îi plăti jocurile câştigate şi luă restul fiselor pariate.

Discipolii Bătrânului aderau la toate aspectele Coranului, dar Bătrânul nu se simţea obligat să facă asta. Oare nu Allah, cel atotştiutorul, îl înzestrase cu un creier, pofte şi exprimarea propriei dorinţe? Bătrânul urmărea afirmaţiile Cărţii fără greşeală. Îşi făcuse profesiunea de credinţă, şahada. Se ruga de cinci ori pe zi. Se înfrâna de la mâncare şi băutură în timpul zilei pe toată durata lunii de Ramadan. Dădea de pomană zece la sută din averea sa în fiecare an. Îşi făcuse hagealâcul la Mecca, *şi* la Ierusalim.

Anna mai dădu o dată cărţile. Sunetul fâşâit al cărţilor alunecând pe pâsla moale şi verde se auzea ca alunecarea unor bâtlani pe un iaz.

Bătrânul mai sorbi o dată din scotch. Lucrurile pe care Coranul le *interzicea*, el hotăra să le modereze. Obiceiurile sale alimentare nu erau cele mai imaculate. În tinereţe se răsese deseori cu totul pe faţă. Avea relaţii intelectuale şi de afaceri cu necredincioşi, intrase în casele lor, cinase la masă cu ei. Juca jocuri de noroc. Era infiltrat adânc în industria financiară şi bancară, a celor care trăiau din dobânzi, deşi cămătăria de orice fel era strict interzisă. Era lipsit de sobrietate în cel mai profund sens al cuvântului, adică deseori era amuzat de lume şi de el însuşi.

Anna pierdu. Îl plăti.

Bătrânul îşi mări mizele pariate.

Cărţile alunecară peste suprafaţa mesei, împinse de degetele lungi ale Annei.

Poate că diferenţa cea mai mare între Bătrân şi musulmanii tradiţionalişti era cât de mult se bizuia pe ştiinţă şi pe tehnologie. Islamul însemna supunere, însă supunerea faţă de *Allah,* îndurătorul, se pretindea de fapt credincioşilor. Nu supunerea intelectului personal. Nu supunerea curiozităţii. Interdicţiile din Coran erau acolo

pentru că Allah, cel atotştiutorul, vorbea profetului Mohamed, fie-i numele binecuvântat, un om din secolul al VI-lea. Coranul reprezenta adevărul etern, dar oamenii care-l studiau erau într-o stare continuă de devenire. Interdicţiile aveau scopul de a-i menţine pe primii musulmani concentraţi asupra vieţii de zi cu zi, dar Bătrânul se ridica deasupra istoriei. Asemenea credinţe ar fi considerate ca apostazie de Ibn Azziz şi de restul fundamentaliştilor, dar *ei* erau cei care duceau ţara de râpă. Sateliţii se prăbuşeau din cer. Reţeaua electrică naţională era degradată. Douăzeci de ani de la războiul civil şi de la separare, şi fostele State Unite erau acum reduse la nivelul unei ţări înapoiate din Lumea a Treia ale cărei principale exporturi erau alimentele şi mineralele. Bătrânul avea intenţia să schimbe asta. Califatul islamic de acum o mie de ani cucerise mare parte din lumea cunoscută, dar fusese de asemenea o grădină a ştiinţei şi a învăţăturii, o înflorire a tuturor artelor. Acele zile se vor întoarce.

Anna pierdu. Îl plăti. Avea faţa roz sub luminile fluorescente. Anul trecut, la insistenţa iubitului ei, făcuse un avort. Un băieţel. Ea nu avea idee că el ştia. Bătrânul îi trimisese flori acasă a doua zi dimineaţa. Zeci de trandafiri albi. Nicio carte de vizită. Doar florile. Iubitul ei se înfuriase. O lovise. Călcase florile în picioare. După ce Anna venise la serviciu, Bătrânul trimisese doi oameni acasă la ea. Unul împachetase toate hainele iubitului, celălalt îl legase fedeleş şi-l pusese în portbagajul propriei maşini. Merseseră apoi cu ambele maşini departe în deşert şi-l înmormântaseră de viu. Veniseră înapoi până la jumătatea drumului şi-i lăsaseră maşina la marginea drumului cu o gaură în radiator. Se întorseseră apoi în Las Vegas în maşina lor.

Anna îi mai zâmbi o dată.

Nu-l îndepărtase pe iubit pentru că ar fi avut intenţii amoroase cu Anna. Iubitul o făcuse

nefericită, şi Bătrânului îi plăcea ca toţi crupierii lui să fie veseli.

Ellis, şeful sălii, îl privea fără nicio expresie pe chip. El fusese agent de bursă la Consiliul de Bursă din Londra, şi avusese de altfel mare succes, dar soţia lui se îmbolnăvise de cancer la creier şi, în ciuda tuturor eforturilor lui, murise în dureri înfiorătoare. Ellis venise la Las Vegas ca să-şi aline durerea, şi nu se mai întorsese niciodată.

Chelneriţa se întoarse şi-i luă paharul gol de scotch. Purta o fustă scurtă, care-i punea în evidenţă picioarele frumoase. Ciorapi cu fir. Destrăbălare într-o linie lungă şi dreaptă.

O chema Teresa. Avea douăzeci şi doi de ani, se născuse în Biloxi, Mississippi. Se mutase aici cu doi ani înainte. Studia la colegiul local ca să obţină o diplomă în administraţia hotelieră. Avea o medie de 3,4 puncte. Bătrânul se mândrea cu faptul că îi ştia pe oamenii cu care intra în contact, şi intra în contact cu zeci de oameni în fiecare zi, sute de oameni în fiecare lună. Era unul dintre lucrurile pe care le adora la viaţa din Las Vegas. Întotdeauna era cineva *nou.*

Cazinourile şi hotelurile erau pline de catolici, musulmani şi oameni din Bible Belt, niciunul dintre ei nu discuta despre religie sau politică. Te-ai fi putut uita în jur şi nici nu te-ai fi gândit că avusese vreodată loc vreun război civil. Veneau aici să se relaxeze, să păcătuiască, să fie liberi. Veneau şi pentru afaceri. Reprezentanţi comerciali şi industriaşi din China, Rusia şi Brazilia făceau afaceri de multe milioane de dolari în timp ce înotau în tihnă în piscină, unşi din belşug cu loţiune de plajă. Participanţi la convenţii despre ultima tehnologie care se îngrămădeau în amfiteatrele digitalizate, schimbând informaţii şi ciugulind creveţi tigru prinşi în dimineaţa aceea în Filipine. Străzile erau pline de turişti din economiile înfloritoare din Brazilia, Franţa şi

Nigeria. Toată lumea venea la Las Vegas. Oraşul Deschis, cum anunţa indicatorul de la aeroport.

Anna avea două dame. Îi mătură toate fisele de pe masă.

Bătrânul aruncă o privire la noile lui cărţi. Încă nu aflase nimic de la Darwin. Asasinul lăsa mesaje. Cerea favoruri de la Bătrân, dar nu era disponibil să-i dea veşti despre progresul făcut. Sau lipsa de progres. Darwin îşi cunoştea valoarea, şi tot aşa şi Bătrânul.

Ar fi trebuit să-l trimită pe Darwin să-i omoare pe Redbeard şi pe fratele lui, James, în loc să se adreseze gărzii personale a lui Redbeard. Totul ar fi fost diferit. Dacă Redbeard ar fi murit o dată cu fratele lui, Bătrânul şi-ar fi pus o marionetă a sa la conducerea Securităţii Statului. Fără Redbeard, Bătrânul s-ar fi putut folosi de influenţa sa să-l manipuleze pe preşedinte. Şi să-i întărâte temerile. Doar câteva incidente teroriste în plus şi ţara ar fi fost adusă pe picior de război. Un colaps diplomatic şi s-ar fi lansat un atac asupra Bible Belt, armata şi fedainii angajaţi, indiferent de costuri. O singură naţiune, sub Allah.

Anna îi mătură din nou fisele din faţă. Ellis se întoarse cu spatele, uitându-se la celelalte mese.

Darwin ar fi reuşit să-i omoare pe amândoi fraţii, dar pe atunci era o figură necunoscută. Bătrânul nu-i folosise niciodată serviciile, şi nu crezuse ceea ce auzise despre asasin. *Acum* credea.

Bătrânul îşi analiză cărţile. Se zvonea că Redbeard supravieţuise atentatului asupra sa pentru că avea un exemplar din Coran în haină, şi Cartea Sfântă blocase două împuşcături în piept. Suna exact ca tipul de dezinformare pe care Redbeard l-ar răspândi după aceea, prezentându-şi supravieţuirea ca pe un act de providenţă divină.

Bătrânul îşi reaminti să nu zăbovească prea mult asupra trecutului. Era una dintre caracteristicile senilităţii. Îşi amintea cum râdea în tinereţe de bătrânii care rămâneau legaţi de greşeli din trecut,

regi şi prinţi pierduţi în propriile amintiri. Existase un timp când putea vedea cu cincizeci sau şaizeci de ani înainte… şi acţiona ca atare. Avea abia patruzeci de ani, era deja bogat dincolo de orice închipuire, şi văzuse eroarea statului european înaintea oricărui demograf. Un sistem de viaţă de la naştere la mormânt are nevoie de *copii* ca să păstreze roţile în mişcare, şi europenii erau libertini fără Dumnezeu, destrăbălaţi fără paternitate. De la începutul anilor 1970, începuse să facă donaţii mari către politicieni şi jurnalişti. Oamenii care dădeau formă dezbaterilor despre imigraţie. Musulmanii harnici din Africa de Nord şi Turcia, fertili şi fideli. Cucerirea Europei la ralanti – transformarea sa aproape fără vărsare de sânge într-un continent islamic – fusese probabil cea mai mare victorie a sa. Cei cincizeci de ani trecuseră ca o după-amiază.

Alte cărţi de joc alunecând peste pâsla mesei. Ridică o carte întoarsă pe dos. Un valet cu un singur ochi se uită la el. Trădătorul cel roşu. Bătrânul se gândi la noul papă. La noul papă *al său.* Instalat cu doi ani în urmă. Încă o recoltă căreia îi venise vremea secerişului. Cu patruzeci de ani în urmă, îşi semănase oamenii printre preoţii catolici, doisprezece oameni, educaţi şi cu legături bune, cu abilităţi superioare de diplomaţie. Toţi doisprezece ridicându-se încet în ierarhia bisericii. Unul dintre ei devenise acum Papa Pius al XIII-lea. Când Bătrânul îi va da semnalul, papa îşi va face declaraţia de credinţă. Convertirea lui la islam va avea un impact profund asupra bastioanelor catolice din America de Sud şi asupra peticelor de rezistenţă din Europa de Est.

Mai ceru o carte peste doisprezece şi primi şi pe celălalt valet cu un singur ochi. Pierdu cu un valet de pică. Trădătorul trădat. Un semn rău. În concordanţă cu veştile rele primite în aceste ultime săptămâni. Mullahul Oxley, educat de ani de zile de Bătrân, fusese omorât de Ibn Azziz, un ascet

înverşunat care aproape că nu era destul de matur să-i crească tuleiele. Chiar în aceste clipe Ibn Azziz cauza scandaluri cu catolicii. Dacă-i dădea destul răgaz, va fractura ţara în două.

Alte cărţi. Anna îşi fredona ceva numai pentru ea. Un cântec de leagăn pentru fiul pe care nu-l va avea niciodată.

Între timp nepoata lui Redbeard cauza propriile încurcături. Deşi… mai era o şansă ca Bătrânul s-o poată folosi pentru propriile scopuri. Ea şi Rakkim ar putea deveni chiar piesele centrale ale jocului. Rakkim era un luptător din umbră, unul dintre oamenii invizibili. Darwin voia să-l omoare, să-i omoare pe amândoi, dar ăsta era doar un indiciu în plus al limitărilor strategice ale lui Darwin. Marea provocare era acum să reunească ţara, să revendice fostele graniţe ale Statelor Unite. În ciuda stării actuale de stagnare, ţara aceasta era în continuare cel mai bun loc pentru ca un islam cu adevărat vibrant să prindă rădăcini, un islam transformaţional. Faptul că Rakkim cunoştea Bible Belt atât de bine se va dovedi de nepreţuit.

Anna mătură fisele de pe masă cu un clinchet.

Bătrânul realiză că pierduse şirul cărţilor jucate. Fusese atât de concentrat asupra succeselor şi eşecurilor sale că nu mai fusese atent. Se ridică în picioare. Îi puse Annei în mână o fisă de o mie de dolari şi-i oferi binecuvântarea sa.

Un bip îi sună în ureche în timp ce traversa cazinoul. Ce mai voia Darwin *acum?*

CAPITOLUL 47

Înainte de rugăciunile de seara târziu

Rakkim se lipi de peretele rechinului uriaş, ascultând. Erau cel puţin patru sau cinci oameni afară. Lumânările erau stinse şi în interior era întuneric. Lumina lunii era vizibilă prin gura deschisă, printre dinţii zimţaţi ce atârnau în jos. O siluetă trecu în fugă prin faţa intrării. Rakkim îşi descleştă puţin mâna pe cuţit. Silueta pe care o zărise purta o cască de şoc şi armură corporală. Ochelari bulbucaţi de noapte, de stil vechi. SWAT. Nici pomeneală să fie aici pentru Fancy. Oh, Pernell, ce-ai făcut? Alte câteva siluete se mişcau pe lângă ferestrele opace de lângă ieşirea din spate. Păcat că ştiau de ieşirea din spate, dar noroc că se împiedicaseră din grabă.

Sarah şi Fancy erau ghemuite unde le lăsase el.

— Cine e? întrebă Sarah.

— Poliţia. Mai este vreo ieşire de aici, Fancy?

— Prin uşa din faţă şi prin spate, atâta tot, zise Fancy, dichisindu-se. Dar ce-i cu poliţiştii de vin să ne sperie aşa? Nu trebuie decât să ceară.

— Sunt trupele SWAT. Ăştia nu cer, zise Rakkim, şi chiar şi în întuneric, văzu că Sarah înţelese. O să ne atace din amândouă părţile. Dacar trebui să te ascunzi aici, unde te-ai duce?

Fancy se uită în jur. Arătă cu degetul.

— Sub ţestoasa de mare. E loc destul pentru toţi trei.

— Mergeţi acolo, atunci, le ceru Rakkim încet. Voi două. Când v-aţi găsit loc, vreau să vă ţineţi ochii închişi şi degetele în urechi. O să fie foarte mare gălăgie şi lumină peste câteva minute. Staţi cât mai jos şi respiraţi scurt şi profund. Acuma, duceţi-vă.

Sarah îi strânse mâna înainte să se ducă împreună cu Fancy în adâncul întunericului.

Rakkim găsi un loc lângă o caracatiţă cu numai două tentacule întregi. Într-un alcov de lângă încăperea centrală, ceea ce-i oferea o protecţie bună dinspre ambele ieşiri.

— Suntem trupele SWAT Anaheim. Ieşiţi afară cu mâinile sus.

Rakkim îi auzi smulgând placajul de la intrarea din spate. Îşi vârî degetele în urechi, dar îşi ţinu ochii deschişi. Va avea destul timp să-i închidă.

— Aveţi cinci secunde să ieşiţi!

Rakkim îşi vârî degetele mai adânc în urechi. O grenadă luminoasă intră săltând prin gura deschisă a rechinului. O alta veni dinspre coadă. Îşi închise ochii şi-şi deschise gura să egalizeze presiunea când…

BUM! BUM!

Două explozii rapide, emanând o lumină atât de puternică, încât văzu stele chiar şi prin ochii strâns închişi. Nu era mai bine nici când îşi deschise ochii. Camera era plină de fum alb opac. Exact aşa cum sperase el. Pernell zisese că cei de la SWAT erau înamoraţi de grenadele lor explozive. Că erau obişnuiţi să le detoneze în case şi în apartamente unde ferestrele de sticlă se spărgeau şi fumul se risipea urgent. Rechinul era beton turnat cu un acoperiş curbat şi ferestre groase de plastic. Fumul *rămase pe loc.* Ceea ce făcea ca ochelarii de vedere de noapte să fie mai mult decât inutili.

Echipa SWAT intră în viteză şi preluă poziţiile de cele două părţi ale intrărilor, exact aşa cum fuseseră învăţaţi. Zornăiau la fiecare mişcare, căci armurile corporale de pe ei nu erau fixate bine. Delăsare. Rakkim rămase aproape de pământ, sub fum, cu burta lipită de podeaua mizerabilă. Purtau mitraliere SWAT standard, cu ţeava scurtă şi cu pat rabatabil. Patruzeci de cartuşe. Un om veni din faţă, un altul din spate, dar îşi fluturau braţele să înlăture fumul, ţipând unul la altul. Vocile li se

spărgeau în ecouri, dezorientându-i. Cel intrat pe uşa din spate îşi dădu jos ochelarii, înaintă mai adânc în încăpere mergând pe jumătate ghemuit. Cel mai deştept dintre ei.

Rakkim se apropie încet către cel deştept, încercând să nu facă mişcări vizibile în fum.

— Vezi ceva? strigă bărbatul din faţă, stând pe limba rechinului.

— Taci din gură! zise cel din spate. Dă-ţi jos…

Rakkim îşi înfipse cuţitul în ceafa individului, exact prin spaţiul dintre armură şi cască, vârând lama în crestătura dintre prima vertebră cervicală şi tulpina creierului. Un cuţit fedain putea trece printr-o armură corporală dintr-o singură lovitură, dar nu era garantat că va şi ucide prin aceeaşi lovitură, uneori lama se agăţa. O lovitură cervicală era o moarte instantanee şi nu cauza aproape nicio curgere de sânge. Îl aşeză apoi pe podea cât putu de uşor. În jurul lor pluteau şiroaie de fum alb.

— Ce-ai zis? strigă unul dintre ei.

— A zis să *taci din gură.*

Fumul era la nivelul genunchiului. Rakkim se ghemui, privindu-i cum înaintau în continuare în încăpere. Numără şase… nu, şapte perechi de ghete. Fără să-l socotească pe mortul de pe jos. Cineva ar fi trebuit să-i înveţe să facă retrageri tactice. Să aştepte până au recâştigat avantajul terenului.

Unul dintre ei trecu chiar pe lângă Rakkim, dar Rakkim aşteptă. Următorul începu să tuşească, şi Rakkim se ridică în picioare, îi tăie gâtul, şi continuă să tuşească el însuşi ca să acopere sunetul. Coborî încet cadavrul la podea, şi sângele cald îi curgea peste mâini.

— Eşti sigur că sunt aici, Cleese?

Tăcere. Apoi sunet de tusete din toate părţile. Probabil şi de după ţestoasă. Dar cel puţin Sarah şi Fancy aveau o scuză. Trupa SWAT venise însă cu grenade explozive şi fără măşti. Prostie fatală sau o farsă a ofiţerului de la aprovizionare.

— *Cleese?*

— La naiba. OK, toată lumea, staţi pe loc – i se răspunse cu o nouă serie de tusete – jos ochelarii! Daţi-i jos! O să aşteptăm să treacă fumul.

Rakkim găsi o cutie turtită de suc şi o aruncă spre ultima voce care vorbise. Focul de mitralieră ilumină pentru scurt timp fumul. Un bărbat urlă, şi se zvârcoli pe podea, *sub fum*, cu mâinile încleştate pe picioare. Rakkim se mişcă la adăpostul unui peşte balon de beton.

— Nu trageţi decât dacă vedeţi ce ţintiţi, *cretinilor.* Trebuie s-o prindem pe fată vie. De-acolo ne luăm banii. Omorâţi-l pe bărbat. Nu vă gândiţi prea mult, nu-l lăsaţi să vorbească, omorâţi-l direct. E fedain.

— Nu ne-ai zis asta, Emerson.

— Da, ce-i cu porcăria asta?

— Oricine nu vrea recompensa n-are decât să plece, zise Emerson.

Nimeni nu pleca.

Lui Rakkim i-ar fi plăcut să ajungă lângă Emerson, dar erau prea multe perechi de ghete între ei. Şi fumul începea să se rarefieze.

— Harris, eşti încă pe poziţie? întrebă Emerson.

— Afirmativ.

— Când ajung la trei, tragem în geamul ăla. Unu, doi, *trei.*

Rakkim se mişcă în timp ce trăgeau, folosindu-se de sunet şi de agitaţie ca să mai doboare la pământ încă unul dintre ei. Şi încă unul. Fumul se scurgea afară prin geamul spart, atras de aerul mai rece din exterior.

— E în spate! strigă Fancy, alergând prin fumul rar, tuşind, cu mâinile ridicate în aer. Nu trageţi! strigă ea şi se împiedică de o stea de mare şi ateriză la picioarele lui Rakkim. Nu…

Îşi dădu seama cine era şi clipi către el prin ceaţă, „Îmi pare rău”, şopti ea. Se ridică în picioare şi înaintă mai departe.

Peretele de lângă el fu lovit de gloanţe, şi aşchii de răşină întărită zburară în toate părţile. Rakkim se îndreptă spre direcţia unde dispăruse Sarah. O văzu repezindu-se de sub ţestoasa de mare şi năpustindu-se asupra unui ofiţer SWAT.

Acesta îşi balansă puşca şi o lovi peste falcă, făcând-o să se prăbuşească grămadă la pământ. Bărbatul se răsuci rânjind şi avu timp să vadă ochii lui Rakkim înainte ca acesta să-i frângă gâtul.

Rakkim fu răsucit pe loc. Se gândi la început că cineva îl înşfăcase din spate… până auzi ecoul împuşcăturii. Sunetul era atât de jos că se asemăna cu o cadenţă de marş funerar. Era acum pe podea. Pe spate. Îşi întoarse capul şi o văzu pe Sarah. Încercă s-o ajungă, dar era aşa de obosit, şi la fiecare respiraţie scotea un sunet gâlgâit. Nu mai era aer în interiorul rechinului. Murea într-un parc tematic. Un parc tematic abandonat. Era mai distractiv în filme. Continuă să aştepte restul echipei SWAT să vină să-l termine. Nu se poate să nu-şi fi dat seama că nu mai mergea de-acum nicăieri. Încercă să-şi ia cuţitul în mână, dar renunţă. De cealaltă parte… de cealaltă parte a rechinului îl văzu pe soldatul SWAT care fusese împuşcat în picioare. Bărbatul se arătă pe sine însuşi. Apoi pe Rakkim. Apoi iar pe el însuşi. Ah… *el* era cel care-l împuşcase, deci. Era frumos să vezi un om care se mândrea cu munca sa.

Cineva se aplecă peste poliţistul rănit. Însă unde era armura lui corporală? Unde-i erau ghetele? *El* nu făcea parte din echipă. Bărbatul îl apucă pe poliţist de păr, îi împinse capul în jos şi-i puse genunchiul pe ceafă. În acelaşi loc pe care-l folosise şi Rakkim la primul. Bărbatul se uită la Rakkim şi-i făcu cu ochiul.

Asasinul. Rakkim se rostogoli şi-şi găsi cuţitul. Era greu. Aproape la fel de greu ca pleoapele lui. Îi văzu acum pe poliţiştii SWAT morţi pe podea. Nicio pereche de ghete însă. Niciuna care să stea în picioare.

Sarah se aplecase peste el. I se mişcau buzele, dar era un interval atât de lung între momentul în care vorbea şi cel în care auzea el cuvintele că parcă era de cealaltă parte a lumii, vorbind cu o întârziere de satelit. Îi simţi lacrimile căzându-i pe faţă. I-ar fi plăcut să meargă într-o plimbare lungă cu ea printr-o ploaie caldă de vară, dar prima dată trebuia să-i spună despre asasin. Nu trebuia decât să-şi recapete răsuflarea. Sarah îşi sfâşiase o bucată din cămaşă şi i-o pusese pe piept, apăsând. Rakkim gemu şi Sarah nu mai apăsă atât de tare. Asta era o greşeală. Voia să-i spună… dar gura i se umplea de sânge.

Rakkim o văzu pe Fancy alergând la asasin. O văzu sărutându-i mâna… amândouă mâinile, în timp ce el îşi ascunsese cuţitul de-a lungul antebraţului.

Asasinul se uită la Rakkim şi nu-şi desprinse privirea dintr-a lui în timp ce-o ridică pe Fancy în picioare şi o consolă.

Mâna lui Rakkim continuă să alunece de pe cuţit. Nu era prea departe să arunce cuţitul. Să-l surprindă pe asasin. Fedainii nu-şi aruncau niciodată cuţitele. Lecţia li se vâra în cap încă din prima zi. Un cuţit aruncat omoară o persoană. Un cuţit ţinut aproape… un cuţit ţinut în mână poate omorî sute. Era înţelepciune în asta… dar nu acum. Rakkim se agăţă de cuţit, luptându-se să stea treaz.

Un papistaş din Carolina îl învăţase cum să arunce un cuţit. William Lee Barrows. Sergent, Batalionul 1 de Voluntari Carolina. Un bărbat de treabă, de fapt. Nu mai erau prea mulţi de modă veche. Fusese bucuros să-l înveţe pe Rakkim trucurile lui după munca la uzină, stând amândoi până noaptea târziu bând bere şi aruncând cu suliţele lui Barrows într-un stejar. Barrows fusese uluit de cât de rapid învăţase Rakkim. „Îţi pierzi vremea aici, băiete, ar trebui să te înrolezi la Cavalerii lui Isus, să omori nişte capete

înfaşurate." Rakkim mai lua o sorbitură din sticla cu gât lung. „Fir-ar, Willy Lee, n-aş putea omorî o muscă, nici să-mi atârne viaţa de asta." Rakkim îşi deschise ochii.

Asasinul se uita la el, mângâind-o încă pe Fancy. Aşteptând ceva… aşteptându-l pe Rakkim. Asasinul făcu un semn din cap şi înfipse cuţitul prin urechea lui Fancy. Îl împinse până la plăsele. În felul ăsta nu se scurgea sânge aproape deloc. Înseamnă că voia să-şi păstreze curat costumul acela elegant. O aşeză pe Fancy pe pământ grijuliu şi blând ca un mire. Apoi se apropie de Rakkim şi de Sarah.

Rakkim se zbătu mai tare, înecându-se acum.

Asasinul întoarse capul lui Rakkim într-o parte, lăsând sângele să i se scurgă din gură. Apoi luă mâinile lui Sarah şi le aşeză pe amândouă înapoi pe pieptul lui Rakkim, apăsând.

— *Aşa.* Ai avut o idee bună, dar trebuie să păstrezi presiunea constantă. Altfel o să se înece în propriul sânge. Bine. Aşa… Nu te îngrijora, zise el, întorcându-se spre Rakkim. Suntem aici.

Avea o voce alinătoare. O voce de om bun.

— Cine… cine eşti? întrebă Sarah, apăsând cu amândouă mâinile.

— Nu te opri, îi ceru asasinul. Apasă cu toată puterea. O apăsare constantă. Îşi deschise telefonul mobil şi apăsă un buton. Redbeard? Eu sunt.

„Mincinosule!" urlă Rakkim. Nu… numai gândise.

— Slavă Domnului, îi zâmbi Sarah lui Rakkim. O să fie bine acum, Rikki.

— Am avut nişte probleme, exact cum m-am gândit.

Asasinul era un bărbat într-o formă fizică bună, de vârstă mijlocie, cu păr castaniu rar şi o faţă rotundă, proaspăt bărbierită. O faţă în care puteai avea încredere. Ar fi putut fi un agent de împrumuturi într-o bancă. Sau un agent imobiliar.

— Aveţi deja pregătit avionul?… Şi echipa medicală?… Bine. Rakkim are o rană clasică la piept. Plămânul stâng i se umple de sânge… Nu ştiu, nu sunt doctor, zise el şi se uită la Rakkim. Redbeard vrea să ştie dacă o să supravieţuieşti.

Rakkim se chinui să se ridice în şezut, dar nu putu nici măcar să-şi ridice capul.

— O să fie bine, Redbeard, spuse asasinul. Nu poţi să-l omori pe un fedain, ştiţi doar. Ai grijă numai să fie avionul pregătit de plecare imediat ce ajungem acolo… Nu, nu e vreme de un elicopter… Nu ştiu… zece minute.

Rakkim încercă să surprindă privirea lui Sarah, s-o avertizeze, dar ea era atentă la menţinerea presiunii pe rana deschisă din pieptul lui, şi când se uită în cele din urmă la el, era prea ocupată să fie curajoasă ca să poată să-i ghicească gândurile.

Vorbind în continuare la telefon, asasinul se apropie în pas de plimbare de unul dintre poliţiştii morţi. Începu să-i caute în buzunare. Ridică un set de chei şi le zăngăni ca să le vadă şi Rakkim.

— Da, ştiu cât de departe e aeroportul, dar n-o să luăm un taxi. Anunţaţi echipa medicală că o să ajungem în zece minute. O să pornesc sirena ca să ne auziţi când sosim.

CAPITOLUL 48

Înainte de rugăciunile de seara târziu

— Cum e? întrebă Sarah.

Darwin ascultă cu un deget lipit de lobul urechii.

— Dar *dumneata* cum te simţi?

— Îmi ţiuie încă urechile de la împuşcături, dar sunt bine.

Sarah se duse la peretele despărţitor al avionului privat şi rămase în faţa uşii sălii de operaţie improvizate. Nu auzea nimic în afara vibraţiei slabe a motoarelor. În timp ce echipa medicală îl opera pe Rakkim în cabina principală, ea şi Darwin erau înghesuiţi în cabina din faţă.

— Crezi că o să trăiască?

— O să fie bine.

— Ce cred *doctorii?*

Darwin ridică din umeri.

— Ştii cum sunt doctorii… niciodată nu vor să se angajeze la o părere clară.

Sarah se pleoşti în scaunul din faţa lui, şi-şi îngropă faţa în palme. Se ridică brusc şi se uită la mâinile ei. Erau mânjite cu sânge. Hainele ei… părul… era stropită cu sânge. Sângele lui Rakkim. Sângele poliţiştilor. Al nemernicilor acelora morţi. Darwin spunea că se oferise o recompensă imensă pentru ea şi Rakkim. Robele Negre erau dispuse să plătească oricât pentru capturarea lor. Mai spunea că Redbeard nu aflase decât în ultimele câteva zile cât de departe era pregătit Ibn Azziz să-şi ducă jihadul personal. Darwin fusese trimis să li se alăture, să-i protejeze cu preţul vieţii dacă se va dovedi necesar. Sarah se uită la el atunci, cabina era atât de mică încât li se atingeau genunchii.

— Am apucat măcar să-ţi mulţumesc?

Darwin zâmbi.

— De mai multe ori. Dar serios că nu e necesar.

Costumul de pe el părea proaspăt călcat, cu foarte puţine pete de sânge. Sarah nu-şi dădea seama cum reuşise.

— Ţi-ai riscat viaţa pentru noi… şi au fost aşa de mulţi.

— E meseria mea. Şi îmi place.

— Înseamnă că Redbeard are mare încredere în dumneata dacă te-a trimis după noi, zise Sarah.

Îşi şterse mâinile de rochie. Nu făcu decât să înrăutăţească situaţia.

— Îmi pare rău că n-avem un duş la bord, dar te poţi spăla în toaleta din faţă. O să-ţi fac rost de un rând de haine curate de la doctori. În regulă?

Sarah se ridică în picioare.

— Oh, *da.* Ar fi minunat. Sunt sigură că arăt dezgustător.

Darwin se ridică şi el şi făcu o plecăciune.

— Arăţi fermecător, domnişoară Dougan.

Sarah râse.

— Ai un simţ al esteticului foarte interesant.

Se strecură în toaletă şi închise uşa în urma ei. Era foarte mică. Îşi dădu rochia jos de pe ea şi o vârî în coşul de gunoi, îşi săpuni mâinile şi braţele, apoi faţa. Săpunul mirosea a lămâie. Se mai spălă o dată. Stropind. Făcând fericită apă peste tot. Rakkim o să fie bine. Redbeard trimisese un avion şi doctori. Redbeard îl trimisese pe Darwin… şi toată lumea ştia că fedainii sunt greu de ucis. Toată lumea. Udă un prosop cu apă caldă şi-şi curăţă părul. O bucăţică de os îi căzu din păr, zăngănind în chiuvetă şi Sarah aproape vomă. Continuă să-şi frece pielea plângând în hohote acum. Tresări speriată când auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Domnişoară Dougan? Am adus hainele de schimb.

Sarah întredeschise puţin uşa. Darwin stătea în faţa uşii cu spatele către ea, ţinând în mâna întinsă o pereche de haine chirurgicale albastre. Sarah le luă şi închise uşa la loc.

— Mulţumesc.

Când ieşi cinci minute mai târziu, se simţea mai bine. Atâta timp cât nu respira pe nas.

— Pot folosi celularul dumitale? Am tot încercat să-l sun pe unchiul, dar nu pot să obţin legătura.

— Avionul are un mecanism de blocare. Din motive de siguranţă.

— Trebuie să găsesc o metodă să vorbesc cu el. *Dumneata* cu siguranţă ai vorbit cu el.

— Într-adevăr. Mi-a spus să amân orice alte convorbiri. Ibn Azziz a descoperit cu siguranţă ce s-a întâmplat şi a luat deja măsuri.

— Da… desigur. S-a schimbat ceva la starea lui Rakkim?

— Doctorii spun că e stabil.

— Asta e bine, nu? Asta e o îmbunătăţire.

— Întotdeauna spun aşa, zise Darwin, atingând-o uşor pe braţ. Încearcă să nu te îngrijorezi. De ce nu te aşezi? continuă el şi-i arătă scaunul. Mi-am permis să-ţi torn un pahar cu apă minerală. Putem vorbi. Aşa, timpul va trece mai repede.

Sarah se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— Cât de curând ajungem în Seattle?

— Ştii că ţi-am citit cartea? De două ori.

Sarah se relaxă uşor.

— Ai încercat să-l impresionezi pe Redbeard? Trebuie să te avertizez că nu e un fan al cărţii.

— Mi-a plăcut foarte mult, zise Darwin, trecându-şi mâna prin părul rar. Premisa dumitale că adevăraţii zei ai vechiului regim au fost vedetele de cinema şi muzicienii… că faptul că ei s-au convertit la islam a fost o victorie fundamentală… Ei bine, e genial.

Sarah încuviinţă politicoasă.

— Doctorii mi-au spus că i-ai salvat viaţa lui Rakkim.

Darwin avea ochi… tăcuţi. Cenuşiu-deschis şi translucizi… într-un fel familiari.

— N-aş fi putut-o face fără dumneata. Te-ai descurcat foarte bine în parcul de distracţii, şi pe

drumul către aeroport. Sper că nu te superi că spun asta.

— Nu… nu, deloc.

Sarah se uită la el şi Darwin îi răspunse uitându-se fix în ochii ei. Atât de multor bărbaţi li se părea greu să se uite în ochii ei – fie îi evitau privirea, temându-se să nu pară prea îndrăzneţi, fie îşi coborau privirea, îngrijoraţi că nu sunt suficient de seducători. Privirea lui Darwin era neutră, rece chiar, dar plină de încredere şi stabilă. Ca şi cum lumea n-ar fi decât o paradă ce-i trecea prin faţă. *Acum* îşi amintea unde mai văzuse asemenea ochi. La grădina zoologică naţională. Lupul de pădure. *Canis lupus.* Petrecuse ore întregi privind lupii cenuşii când era mică, fascinată de calmul lor prădător. Nu-i de mirare că Redbeard îl trimisese pe el să-i protejeze de Ibn Azziz. Era o alegere bună.

— Ce e, domnişoară Dougan?

— Te rog, spune-mi Sarah. Cred că am depăşit stadiul formalităţilor.

Darwin zâmbi.

— Mulţumesc.

— O să aterizăm pe pista din spatele vilei lui Redbeard sau la spitalul central?

— Încă nu s-a luat hotărârea.

Sarah se uită la uşa sălii de operaţie.

— E greu să aştepţi.

— Te obişnuieşti. Aşteptarea poate fi chiar plăcută. Ca anticiparea.

— Mă rog, poate, zise Sarah, încrucişându-şi picioarele, şi îl atinse cu piciorul pe pantalon. Scuze. Cum ne-ai găsit? Rakkim credea că ne-am acoperit urmele.

— Ar trebui să fiţi mândri, spuse Darwin, împreunându-şi mâinile în poală. Dacă n-aş fi intrat în posesia informaţiei pe care detectivul Colarusso v-a transmis-o şi vouă, n-aş fi ştiut unde să caut. Însă când am aflat-o, a fost relativ uşor să…

— *Anthony* ţi-a spus?

Darwin îşi ridică mâinile în aer.

— Câtuşi de puţin. Pur şi simplu am folosit aceleaşi surse ca el. O femeie extrem de amabilă din Departamentul de Personal.

Sarah îşi răsuci capul când avionul se înclină.

— Ce se întâmplă?

— Doar o corecţie standard de curs. Totul e în perfectă ordine, o asigură Darwin şi se aplecă uşor înainte. Şi eu sunt un fel de colecţionar de lucruri nostalgice. CD-uri, afişe de filme, cărţi cu benzi desenate. Eroi şi monştri. Poate de asta sunt aşa de atras de munca ta.

Sarah se lăsă purtată de zumzetul amuţit al motoarelor. Nu-i plăcea combinarea culturii populare a fostului regim cu nostalgia, deşi era o percepţie greşită foarte comună. Îşi închise ochii. Şi acum putea auzi împuşcăturile. Şi acum vedea expresia tristă de pe faţa lui Fancy. Fatima Abdullah. Zăcând pe lespezile de beton în timp ce îl scoteau pe Rakkim pe braţe. Darwin spusese că era moartă, spusese că trebuiau să se grăbească, şi aşa făcuseră… dar când trecuse pe lângă cadavru, Sarah blestemase poliţia care o omorâse. Spera că îi va face cineva o înmormântare decentă. Fancy menţionase un nume… Jeri Lynn. Sarah spera că cineva o va chema pe Jeri Lynn. Spera că Jeri Lynn o va înmormânta pe Fancy cu respectul cuvenit. Cu rugăciunile cuvenite.

— Ai cercetat vreodată şi pornografia sfârşitului de secol XX?

Sarah clipi să se trezească.

— Nu… nu m-am gândit niciodată să…

— Oh, *serios* c-ar trebui. Sunt nişte chestii foarte interesante. Toată cultura e acolo.

— N-am văzut niciodată nimic despre asta în literatura profesională. Sunt sigură că accesul ar fi restricţionat. Există vreo arhivă undeva?

— Nu, majoritatea se găseşte în colecţii private.

— Dar atunci, dumneata cum ai…? Sarah se uită din nou la uşă, stânjenită puţin de conversaţie. Sigur că da. Ai zis deja că eşti colecţionar.

— Poţi vedea toată transformarea la sfârşitul anilor nouăzeci. Peste tot tatuaje, pe femei ca şi pe bărbaţi. Piercing… piercing… şi în locuri unde e greu să-ţi imaginezi pe cineva oferindu-se voluntar. Chiar şi vedetele de cinema făceau asta. Chiar şi zeii lor se ofereau aşa. E fascinant, nu? zise Darwin, împreunându-şi degetele. O întoarcere la primitivism, aşa îi spuneau sociologii lor. Eu, unul, văd asta mai degrabă ca pe o foame de sclavie. Erau aşa de liberi, aşa de neîmpovăraţi de moralitate, că tânjeau după lanţuri. Şi practicile sexuale în sine…

— Ne-ai… zise Sarah cu un zâmbet forţat. Ne-ai urmărit pe tot drumul din Seattle? Vreau să… încerc să-mi dau seama dacă am făcut vreo greşeală.

— Lăudabil, răspunse Darwin. Nu, greşelile voastre au fost doar omeneşti. V-am aşteptat în Long Beach. Ultima adresă cunoscută a Fatimei Abdullah. Am crezut că v-am ratat, apoi unul dintre ochii noştri rătăcitori ne-a sunat şi ne-a spus că v-a văzut într-o cafenea în Fluntington Beach. Evident că nu eraţi într-o grabă chiar aşa de mare să o găsiţi pe cât am crezut noi.

Sarah simţi că se înroşeşte la faţă.

— E ceva sălbatic în aerul din California de Sud, nu crezi? zise Darwin, flexându-şi vârful degetelor. Nici măcar nu v-aţi închis geamul de la camera de motel. Am stat sub geam toată noaptea. Aproape destul de aproape să-l ating, şi am auzit *tot.* Aşa nişte sunete. Gemete şi oftaturi. Mă întreb ce ar fi crezut unchiul tău dacă le-ar fi auzit, spuse Darwin şi ochii nu i se schimbară deloc, rămaseră reci, cenuşii şi distanţi. E ceva ce m-a tot sâcâit. Poate că mă poţi ajuta. A treia oară… unde exact ţi-a pus-o Rakkim? Nu mi-am putut da seama şi m-a sâcâit de-atunci încontinuu.

Sarah se holbă la el… şi… în sfârşit… îl văzu.

— Presupun că va trebui să-l trec pe lista de mistere eterne, zise Darwin, părând mai fericit acum. Satisfăcut, că în sfârşit Sarah ştia. E o problemă, nu-i aşa? Să te hotărăşti ce simţi pentru mine?

— Nu, nu e.

— Vreau să spun, în ciuda altor lucruri, *eu* v-am salvat viaţa. Ţie şi lui Rakkim.

Sarah era surprinsă de calmul ei. Parcă luase ceva de la Darwin şi-l folosea acum ca să se ancoreze. Ca să se protejeze de teroare.

— Nu e o problemă. Simt pentru tine exact ce simt pentru orice alt ucigaş plătit.

— Prefer termenul *asasin.*

— Sunt sigură de asta.

— De ce nu-mi spui pur şi simplu Darwin şi să trecem peste asta?

— Darwin? Acesta e numele tău real?

— Ştiu, ştiu. Numele unui blasfemator. Să nu crezi că nu mi-a pricinuit o groază de necazuri în copilărie. Ah, mă rog, toţi purtăm povara istoriei, nu-i aşa?

Zgomotul motoarelor se schimbă, căpătând o tonalitate mai înaltă când avionul se înclină brusc într-o parte.

— Nu o să aterizăm în Seattle. Mă tem că asta a fost o altă minciună. Apreciezi ironia? zâmbi Darwin şi Sarah se uită la el. Rakkim are sânge AB negativ. Un tip foarte rar de sânge. Nu aveau disponibil decât un litru aşa de repede.

Darwin se apropie mai tare de ea şi Sarah văzu o viermuiala neliniştită în ochii lui. Se întrebă cum de nu o observase de la început.

— Şi *eu* am sânge AB negativ, continuă el. Dacă doctorii au nevoie de mai mult sânge în timpul zborului, îi vor da o transfuzie din sângele meu. Nu crezi c-ar fi extraordinar? râse el, şi Sarah se chinui să nu tremure vizibil, dar nu reuşi. Sângele

meu. Pun pariu că te-ai gândi la asta de fiecare dată când te-ar regula pe la spate.

Darwin se cutremura de râs, şi-şi dădu capul pe spate, râzând în hohote cu dinţii dezveliţi, lungi, ca de hienă.

CAPITOLUL 49

Înainte de rugăciunile de la amiază

— Mulţumesc din nou că m-aţi primit, domnule director, zise Colarusso.

— Oricum am vrut să vorbesc cu dumneata.

Redbeard nu-şi luă ochii de pe fuzelajul metalic ce se ridica dintre ape la Puget Sound. Coada unui avion cu reacţie scufundat, un superjumbo 977, se înălţa cincisprezece metri în aer. Motoarele bacului pulsau, trimiţând o vibraţie prin punte. Restul turiştilor erau înăuntru, privind monumentul prin ferestrele duble, dar Redbeard şi Colarusso stăteau afară, înfruntând natura şi vântul rece care le flutura hainele.

Colarusso simţi că-l usturå nările de la sare.

— Şeful meu pare să creadă că suntem apropiaţi pentru că aţi insistat să mă ocup de crima de la casa lui Marian Warriq, zise el, neliniştit la gândul interesului lui Redbeard faţă de el. Aşa am primit însărcinarea asta.

— Ce n-a vrut şeful poliţiei să mă întrebe *personal?*

— Am găsit mai mulţi vânători de recompense morţi în ultimele câteva zile, zise Colarusso. Toţi afiliaţi cu Robele Negre.

— Şi comisarul Edson crede că Securitatea Statului e responsabilă?

— Exact.

— Securitatea Statului *e* responsabilă.

— Înţeleg. Păi atunci… şeful e îngrijorat că situaţia ar putea să se înrăutăţească între voi şi Ibn Azziz şi că poliţia o să apară într-o lumină proastă. Vreau să zic, noi avem rolul de a menţine pacea.

— Lui Jerry Edson nu-i pasă de pace, nu-i pasă decât să-şi păstreze el slujba. Ceea ce se va şi

întâmpla, atâta timp cât tatăl lui e preşedintele Comitetului de Alocaţii din Senat.

Colarusso îşi frecă fruntea.

— Nu vă pot contrazice, domnule, dar eu trebuie să lucrez pentru dobitoc. N-aş putea să-i spun că regretaţi profund violenţele acestea şi că o să faceţi tot posibilul să descoperiţi cine este responsabil?

— Migrene, domnule detectiv?

— Când şi când.

— Eu le am totdeauna. Mă trezesc în miez de noapte în ultima vreme… Cred că plouă pentru că aud tunete, dar nu sunt decât în capul meu. Menajera mea îmi spune că ar trebui să mă duc la doctor, dar o dată ce apuci să te duci la doctori, nu se mai termină testele.

— De ce nu intrăm înăuntru? zise Colarusso, tremurând, îmi îngheaţă sufletul în mine.

Îşi încheiase greşit pardesiul, dar nu observase.

— Eu prefer să stau aici, răspunse Redbeard, simţindu-se oarecum confortabil, deşi nu avea decât o robă simplă de lână pe el. Locuiai în Seattle când s-a prăbuşit avionul?

Îi arătă rămăşiţele avionului distrus din apă.

— Eram cu soţia în Hawaii la aniversarea a cinci ani de la căsătoria noastră. Pare aşa demult timp de atunci.

— S-au împlinit douăzeci şi trei de ani în martie. O mie o sută de oameni la bord. Majoritatea din ei sunt şi acum tot aici, zise Redbeard cu o expresie impenetrabilă. Am lansat zvonul că avionul a fost deturnat de o sectă braziliană apocaliptică, dar, bineînţeles, nu e adevărat.

— Că n-au deturnat avionul să intre în domul Capitoliului cu el? Sau că nu era o sectă apocaliptică?

— Veneam mereu aici cu Rakkim şi cu Sarah, continuă Redbeard, privind rămăşiţele.

Metalul era încă lucios, cel puţin de la distanţă.

Colarusso nu mai puse alte întrebări despre deturnare. Redbeard folosea o tactică gen „aruncă-momeala-şi-schimbă-subiectul” ca să-l deconcerteze, oferindu-i informaţii secrete, şi apoi nedezvăluind nimic în ultimul moment.

— Prima dată când a văzut Sarah avionul, m-a întrebat de ce toate monumentele naţionale păreau să celebreze moartea. Unde sunt monumentele închinate descoperirilor ştiinţifice sau poeziei sau inovaţiilor medicale? Asta voia ea să ştie. Avea şapte ani pe vremea aceea. Rakkim avea doisprezece. Vrei să ştii ce-a zis el? S-a uitat la ansamblul cozii ce ieşea din apă într-un unghi de aproape nouăzeci de grade şi mi-a spus că pilotul a făcut o coborâre mult prea abruptă. A zis că e imposibil să menţii controlul cârmei în felul ăsta. Rakkim a zis că pilotul ar fi trebuit să vină mai jos, aproape orizontal, şi abia *atunci* să se izbească în Capitoliu, zise Redbeard, clătinând din cap. La doisprezece ani.

Colarusso se întrebă dacă ar avea curajul să intre înapoi înăuntru şi să-l lase pe Redbeard aici.

— Am auzit că fiul dumitale a fost acceptat la fedaini? spuse Redbeard, şi Colarusso încuviinţă, surprins. Doare puţin, nu-i aşa? îl întrebă Redbeard. Şi eu am simţit la fel când a fost acceptat Rakkim. E o mare onoare, bineînţeles, dar sunt sigur că ai avut alte planuri pentru el. Să te urmeze în poliţie, probabil.

— Un catolic nu are niciun viitor în departament. Catolicii sunt norocoşi dacă ajung detectivi.

— Totuşi, sunt sigur că ai avut visele dumitale pentru Anthony Jr., zise Redbeard uitându-se dincolo de rămăşiţele avionului. Eu am avut vise pentru Rakkim. Am avut vise şi pentru Sarah. Am avut vise pentru *mine.* Îmbătrânirea… înseamnă mai ales acceptarea inacceptabilului.

— Şi ăsta-i adevărul gol-goluţ, nu-i aşa? mormăi Colarusso, şi apoi îşi dădu seama cu cine

vorbea. Scuze. N-am vrut să fiu aşa de familiar.

— Nu m-am supărat deloc, detective. Suntem doar doi oameni bătrâni care vorbesc despre lucruri care ar fi putut să fie.

Colarusso nu răspunse. Era poliţist de prea mult timp ca să aibă încredere într-un om foarte puternic care se purta delicat şi sentimental.

— Rakkim e norocos că are un prieten aşa ca dumneata, zise Redbeard. A trecut multă vreme de când n-a mai vorbit cu mine.

Colarusso îşi înăbuşi un zâmbet. Când te aştepţi la ce e mai rău de la oameni, eşti rareori dezamăgit.

— L-am trimis pe Rakkim s-o găsească pe nepoata mea. A reuşit. Cu toţi oamenii pe care-i am la dispoziţie, cu toată experienţa şi conexiunile mele, el a găsit-o când eu n-am putut.

— L-aţi instruit bine. Asta trebuie să vă consoleze.

— La dracu' cu consolarea, eu o vreau pe nepoată-mea. Unde s-au dus?

Colarusso se rezemă de balustradă şi privi valurile spărgându-se de fuzelajul avionului.

— Nu ştiu.

— Te-aş putea ameninţa, detective. Aş putea să-ţi spun că un singur gest de-al meu ar fi suficient şi ţi s-ar găsi în casă droguri. Sau dovezi că eşti în complot cu evreii. Există o infinitate de metode de a distruge viaţa unui om, şi eu le ştiu pe toate, zise Redbeard, stând cu picioarele depărtate pe punte. N-aş vrea să fac asta însă. Am prea mare respect pentru tine. Dacă Rakkim te consideră un prieten, e pentru că ştie că nu cedezi în faţa ameninţărilor. Nu trebuie decât să mă uit la tine şi să-mi dau seama de asta.

— Ai de gând să mă săruţi înainte să mi-o tragi, Redbeard?

Redbeard râse, în hohote zgomotoase şi sincere, ce se terminară în tusete. Se aplecă în faţă până îi trecură. Se ridică apoi, cu faţa roşie.

— Aş vrea să am un prieten aşa ca tine, Colarusso. Un om în poziţia mea nu-şi poate permite un asemenea lux. Îi e permisă însă o familie. N-am avut niciodată copii, dar am crezut că am o familie.

— Şi o aveţi. L-am auzit pe Rakkim vorbind suficient de des să ştiu asta. I-aţi fost tată pe cât de mult a suportat el să aibă un tată.

— Da… mulţumesc pentru asta, zise Redbeard, şi se întoarse când bacul îşi termină ocolul în jurul avionului prăbuşit şi se îndreptă înapoi spre port. După ce Rakkim te-a rugat să conduci ancheta Warriq, te-am pus sub supraveghere. Singura dată când ai făcut un efort să scapi de urmărire a fost săptămâna trecută. Ai intrat la Kingdom of Heaven în raionul de haine bărbăteşti şi te-ai strecurat afară când omul meu credea că eşti în cabina de probă.

— Oricum nu-mi permit să-mi cumpăr de-acolo la salariul meu.

— Exact aşa i-am zis şi eu. O lecţie pe care te asigur c-a învăţat-o, zâmbi Redbeard. Nu m-am supărat neapărat că ai dispărut. Am presupus că te întâlneşti cu Rakkim. A fost o confirmare a faptului că e încă în zonă împreună cu Sarah, ceea ce am presupus dintotdeauna. Capitala e un teritoriu familiar pentru ei, cu toate reţelele omeneşti disponibile şi cu ascunzătorile pe care le au. Totuşi, am ordonat oamenilor mei să monitorizeze orice evenimente interesante din ţară. Întâmplări ciudate. Zvonuri. Dispariţii. Am rezistat tentaţiei de a le pune profilele de securitate în sistem, de teamă să nu-i alertez pe *alţii.* Sunt sigur că înţelegi.

— Da, zise Colarusso, trăgându-se de nasul bulbos, care-l mânca. O dată ce sunt în sistem, sunt o ţintă vie pentru oricine.

Redbeard îşi şterse colţurile gurii cu vârful degetului.

— Azi-noapte târziu am fost atenţionat de o întâmplare ciudată. Opt poliţişti omorâţi la datorie

în cursul nopţii în districtul Orange, California. Toţi membri ai trupelor SWAT. În echipament complet. Toţi morţi. Niciun arestat. Poliţia locală a tăcut mâlc despre anchetă. Apoi, azi-dimineaţă, textul oficial susţine c-a fost un raid sub acoperire eşuat al Departamentului de Narcotice.

— Se mai întâmplă.

— Şase ofiţeri SWAT cu echipament complet, puşi la pământ? Cât de des se întâmplă asta? Azi-noapte nu erau decât poliţiştii morţi, iar azi-dimineaţă morga era plină de suspecţii obişnuiţi, zise Redbeard, trecându-şi mâna greblă prin barbă. N-am reuşit să mă uit la rapoartele de autopsie ale ofiţerilor, nu *încă,* dar când o să le obţin, pun pariu pe dolari contra gogoşi că au fost omorâţi cu un cuţit, un cuţit bine mânuit. Nu ştiu unde sunt Rakkim şi Sarah, spuse el, uitându-se fix la Colarusso. Dar *cineva* ştie. Cineva care le vrea răul.

Colarusso se uită înapoi lung.

Redbeard îi întoarse spatele.

— Când ne întoarcem pe ţărm, eşti liber să verifici ce ţi-am spus. Nu vreau să te fac să te simţi prostit.

Colarusso se uită la roba lui Redbeard fluturând în vânt. Interogatorii buni te loveau din unghiul mort. Veneau întotdeauna dintr-o direcţie din care nu te aşteptai. Sau erau politicoşi când te aşteptai la zbierete. Cei mai buni nici măcar nu-ţi puneau întrebarea cea mare. Pur şi simplu îţi prezentau situaţia şi te lăsau să hotărăşti dacă vrei să-i ajuţi. Redbeard era cel mai bun pe care-l întâlnise Colarusso în viaţa lui.

— Sunt în California de Sud. Nu ştiu unde exact, dar am alcătuit un itinerariu ce se termina pe Bin Laden. Nu ştiu ce urmăresc. Rakkim n-a vrut să-mi spună.

Redbeard rămase cu spatele la el.

— Îţi sunt recunoscător, Anthony.

— Nu ştiu nimic de trupa SWAT… dar are un asasin fedain pe urmele lui, zise Colarusso, foindu-se. Cred… cred că asasinul ăsta a apărut la mine acasă săptămâna trecută. Chiar la o zi după ce au plecat ei din oraş. A discutat cu băiatul meu.

Redbeard se întoarse. Se apropie. Veni chiar lângă el acum. Îngrijorat.

— Nu s-a întâmplat nimic. Toţi sunt bine.

— Atunci n-a fost asasinul, zise Redbeard.

— A apărut cu o poveste c-ar fi de la biroul primarului. Anthony Jr. n-a vrut să-l lase înăuntru. A zis c-a avut un sentiment negativ faţă de individ. Anthony Jr. a zis că practic a făcut pe el de frică. Nu-l cunoaşteţi pe băiatul meu, dar nu e el tipul care să recunoască aşa ceva în mod normal. Am sunat la biroul primarului. N-au trimis pe nimeni…

— Sună-ţi familia şi zi-le să-şi facă bagajele. O să trimit nişte oameni…

— Deja i-am trimis din oraş. L-am forţat pe Anthony Jr. să plece cu nevastă-mea şi cu fetele. I-am spus că trebuie să le protejeze. Nu i-a plăcut, dar s-a dus.

— Şi dumneata?

— Lasă-l numai să-mi bată iarăşi la uşă, se strâmbă Colarusso. O să-l împuşc fix în cap. O să-i golesc tot încărcătorul în creier, zise el, tremurând în vântul rece. Nu vă îngrijoraţi, Anthony Jr. nu i-a zis nimic. Oricum nu ştia nimic.

Redbeard clătină din cap.

— Ştie că băiatul era îngrijorat că va primi o vizită. Un asasin fedain practic poate citi minţi.

Colarusso simţi că-i vine rău.

— Rakkim a avut nevoie de nişte informaţii şi o femeie de la Personal m-a ajutat. N-a mai fost la serviciu de câteva zile şi sunt îngrijorat. Fetele din birou mi-au spus că are o grămadă de zile de concediu medical acumulate, dar că nu a anunţat. Am intrat în apartamentul ei, zise el, uitându-se în jur. Totul era la locul lui. N-am observat nimic care să-ţi sară în ochi. Am încercat să-l sun pe

Rakkim… dar şi-a oprit mobilul. El crede că poate fi urmărit chiar şi numai dacă îşi verifică un mesaj.

Motorul bacului se scutură şi Colarusso trebui să-şi regăsească echilibrul pe punte.

— Are dreptate.

Colarusso îşi umezi buzele.

— N-am ştiut.

— Ţi-a revenit migrena.

Colarusso îşi frecă tâmplele.

— Am senzaţia că nişte indivizi îmi sparg pietre în craniu.

Redbeard zâmbi trist.

— Ştiu la ce te referi. Poate că după ce-mi dai informaţiile pe care i le-ai dat lui Rakkim, o să ne simţim amândoi mult mai bine.

CAPITOLUL 50

După rugăciunile de dimineaţă

Cei patru bărbaţi o înşfăcară pe Angelina în timp ce mergea la moschee. Erau nişte bărbaţi solizi care o ridicară de coate, cărând-o rapid la o maşină neagră în aşteptare. Angelina ţipă, şi vârfurile picioarelor i se târâră peste asfaltul parcării. O văzură şi alţi oameni. O auziră. Femei alături de care se rugase timp de douăzeci de ani, dar toate se prefăcură că nu vedeau şi nu auzeau nimic. În afară de Delia Mubarak, care o strigă pe nume. Delia se uită în jur după ajutor, dar fu plesnită peste faţă de soţul ei, care o târî apoi de mână ca pe un copil neascultător. Bărbaţii o îmbrânciră pe Angelina pe bancheta din spate a maşinii, aşezându-se câte unul de fiecare parte a ei. Ceilalţi doi se aşezară în faţă. Uşile se trântiră, grele ca porţile iadului.

— Când va afla Redbeard ce-aţi făcut, n-aş vrea să fiu în locul vostru pentru tot aurul din Elveţia, zise Angelina.

Bărbaţii rămaseră tăcuţi. Uitându-se drept înainte.

— Deci Ibn Azziz crede că are nevoie de patru bărbaţi ca să-i aducă o bătrânică. Cred că sunteţi foarte mândri să faceţi aport ca nişte câini pentru un stăpân aşa de puternic.

Bărbatul din dreapta ei o înjură, dar şoferul îi porunci să rămână tăcut.

Angelina îşi pipăi mătăniile. Acum puteau să rămână tăcuţi cât voiau, deja aflase ceea ce voia. Ibn Azziz era ce-l care-i ordonase răpirea. Ascultă clinchetul mătăniilor de rugăciune, cu degetele mişcându-se peste ele, consolată de numele lui Dumnezeu.

Rakkim deschise încet ochii. Avusese nevoie de un efort. Venea prea multă lumină prin perdele. Îşi închise din nou ochii, simţindu-şi pleoapele grele. Nu. *Nu.*

— Bună treabă.

Lângă pat stătea un bătrân, cu picioarele încrucişate. Un individ elegant cu un costum verde pal la trei rânduri. Părul alb. Barbă albă, uşor parfumată. Pielea de un maroniu-deschis… aceasta era şi culoarea feţei lui Rakkim.

— Nu adonni din nou, acum. Stai aici.

Rakkim se chinui să stea treaz. Spatele patului se mişcă fără zgomot într-o poziţie mai verticală.

— Mai bine? întrebă bătrânul. Mă plictiseam privindu-te cum dormi, zâmbi el şi Rakkim văzu că avea dinţi foarte mici. Păreai că visezi.

Rakkim îşi umezi buzele uscate. Poate că *acesta* era visul? Sorbi din apa rece pe care bătrânul i-o ţinu la buze.

— Unde… sunt?

Vocea îi era la fel de spartă ca şi buzele.

— Las Vegas.

— Sarah?

— Ea e foarte bine.

Rakkim se mişcă în patul de spital şi se strâmbă. El şi Sarah erau în California ultima dată când îşi amintea el. Era noapte şi…

— Chirurgii sunt foarte impresionaţi de cât de rapid te vindeci, îi zâmbi din nou bătrânul. Desigur, ei n-au nicio experienţă cu fedainii.

— De… cât timp sunt aici?

— Au vrut să-ţi dea anestezice pentru durere, dar le-am spus că ai o toleranţă extrem de mare şi în plus de asta, sunt sigur că preferi să ai mintea limpede.

— De cât *timp?*

— Două zile. Corpul tău a absorbit deja majoritatea cusăturilor. Uluitor.

Rakkim trase adânc aer în piept. Îl durea, dar de data asta nu-şi arătă durerea.

— Dumneata eşti doctorul meu?

— E şi ăsta un fel de a vedea lucrurile, zise bătrânul, fluturându-şi mâinile. Eşti tratat de doctorii mei personali. N-ai putea fi pe mâini mai bune nicăieri pe planetă, deşi în momentul ăsta nu mai ai nevoie decât de timp pentru ca să-ţi recapeţi puterile.

Rakkim simţi că-i bubuie capul atât de zgomotos că de-abia auzea ce-i spunea. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că fusese speriat. Nu pentru el… ci pentru Sarah.

— Ce n-aş da să am constituţia ta, zise bătrânul.

— Sarah? E bine?

— Ea n-are nicio zgârietură. Tu ai fost împuşcat. De două ori. Îţi aminteşti?

Rakkim clătină din cap.

— Am fost în interiorul unui peşte. Cum e posibil?

— Poate eşti Iona. Sau Pinocchio.

— Nu… am fost în interiorul unui rechin.

Bătrânul îl bătu uşor pe mână.

— N-ar trebui să profit de starea ta de acum. Mă vei ierta oare? Ai fost împuşcat. Un glonţ nu ţi-a făcut decât o zgârietură laterală, dar celălalt ţi-a făcut o gaură în plămân. Ai pierdut destul sânge. Nu-ţi aminteşti *nimic?*

Rakkim îşi linse buzele uscate. Bătrânul avea un vag accent britanic.

— Sunt în *Las Vegas?* Cum am ajuns aici?

Bătrânul îl ajută să mai bea un pahar de apă.

— Doar nu puteai fi dus la un spital local! Toţi poliţiştii ăia morţi… Cam greu de explicat, nu crezi? replică bătrânul, clătinând din cap.

Poliţişti morţi? Rakkim îşi amintea acum. Trupa SWAT năvălind în rechinul de la Disneyland. Armuri corporale. Era întuneric… şi aşa demult fum… şi focuri de armă şi sânge stropindu-l pe mâini.

— Unde e Sarah?

— Are o cameră în aripa vizitatorilor, dar şi-a petrecut aproape tot timpul în astea două zile pe scaunul pe care stau eu acum. Presupun că acum se odihneşte şi ea pentru câteva momente… Sau poate s-a dus afară la cumpărături. Ah, femelele speciei. Ce ne-am face fără ele?

Bătrânul îşi aranjă dunga de la pantaloni. Avea şosete cu nişte ceasuri mici desenate pe ele. Şosete negre caraghioase cu ceasuri micuţe portocalii.

Rakkim se holbă la el.

— Tu *cine* eşti?

Se deschise uşa şi intră grăbită o asistentă, o femeie autoritară cu păr negru strâns într-o scufie albă. Femeia făcu o plecăciune în faţa bătrânului, apoi păru surprinsă să-l vadă pe Rakkim ridicat în pat.

— Te-ai trezit? zise ea şi se duse la el, luându-i încheietura mâinii. Şşt, făcu ea, uitându-se la ceas, aşteptând, şi apoi verificându-şi ceasul din nou. Bine, concluzionă, cercetându-i apoi ochii şi clătinând din cap. Nu înţeleg cum… dar, lăudat fie Allah.

Rakkim îşi mai aminti ceva din interiorul rechinului imens. Fancy. El şi Sarah o găsiseră pe Fancy în rechin… şi apoi asasinul… asasinul o omorâse.

— Unde crezi că te duci? întrebă asistenta, ţinându-l pe loc, surprinsă de cât de puternic era.

— Eu, unul, aş asculta de ea, domnule Epps. Trebuie să avem încredere în profesionişti, zise bătrânul şi se ridică în picioare. O să mă întorc să te vizitez la un moment mai potrivit. Avem atât de multe de discutat.

Rakkim se simţea ameţit. Se agăţă de asistentă, şi nu era sigur dacă amintirea despre asasin era un vis. Un alt vis. Nu… era real. Îl văzuse pe asasin omorând-o pe Fancy. Îl văzuse pe asasin înfigând cuţitul în urechea ei ca şi cum i-ar fi şoptit un secret profund şi întunecat.

Asistenta îl bătu uşor pe umăr.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea Rakkim era cum zăcea în braţele lui Sarah… cum zăcea într-o baltă de sânge şi se uita la asasin apropiindu-se. Rakkim ţipă şi asistenta îl împinse cu blândeţe înapoi pe cearşafurile albe şi răcoroase.

— Bine ai venit în casa lui Allah, zise Ibn Azziz.

Angelina se uită în jur în camera fără ferestre. Văzu şi şase Robe Negre aşteptând noi ordine.

— Nu-l văd pe Allah aici.

Ibn Azziz îi aruncă o privire plină de venin din scaunul lui cu spătar înalt.

— Nu-ţi bate joc de mine *sau* de Dumnezeu, femeie. Îţi ofer o şansă să te căieşti pentru păcatul tău. Ai crescut o târfă. Poate că n-a fost vina ta. Poate că n-ai făcut decât să urmezi instrucţiunile lui Redbeard, dar adevărul e că Sarah Dougan e o târfă şi o blasfematoare, şi Allah pretinde să fie cineva făcut responsabil.

Angelina îşi aranjă acoperitoarea de pe cap, recunoscătoare că apucase să se roage în acea dimineaţă.

— Eşti slab ca un băţ uscat, mullah Ibn Azziz. Ai nevoie de o femeie care să te îngraşe, să pună nişte carne pe oasele alea ale tale.

Ibn Azziz aruncă o privire către oamenii lui ca să se asigure că niciunul dintre ei nu zâmbea.

— Anii în care l-ai slujit pe Redbeard ţi-au distrus judecata. Eu n-am nevoie de nicio femeie pentru *nimic*.

— Atunci, în numele lui Allah, domnul adevărului, de ce sunt aici, mullah? De ce altceva m-ai fi adus aici dacă nu pentru că ai nevoie de o menajeră? Cu siguranţă că nu căutai sfaturi în materie de doctrină.

Ibn Azziz încuviinţă.

— E bine că te comporţi aşa. Eu sunt un om înclinat să ofere îndurare când e meritată. Obrăznicia ta ne face sarcina mult mai uşoară.

Angelina se înclină.

— Cu cea mai mare plăcere.

Ibn Azziz se ridică în picioare, şi îşi înălţă mâna osoasă în aer în direcţia ei.

— O să-mi spui unde o găsesc pe târfă. Tu ai fost singura mamă pe care a avut-o. Nu ar fi fugit fără să-ţi spună unde se duce.

— O iubesc pe fata aceea ca şi cum ar fi a mea, dar nu ştiu unde e.

— O iubeşti, dar ea sigur nu te iubeşte. Dacă ea se bălăceşte în păcat şi te lasă pe tine să-i explici acţiunile. E clar că te consideră o proastă.

Angelina îl privi mângâindu-şi barba subţire. O caricatură penibilă de barbă. O caricatură şi mai penibilă de imam.

— Aproape am prins-o în California acum câteva zile, zise Ibn Azziz. A fost în mâinile mele, dar a scăpat. Allah are cu siguranţă motivele lui…

— Ce crezi că va face Redbeard când va afla că m-ai răpit? Ce crezi că vor face oamenii când vor afla că ai pângărit o moschee?

— Nu mă tem de Redbeard sau de oameni. Nu mă tem decât de Dumnezeu.

— Aşa şi *trebuie.*

— Taci din gură, femeie!

Ibn Azziz se plimbă înainte şi-napoi prin încăpere, gândindu-se. Agitat ca electricitatea statică.

În toţi anii de când Angelina îl cunoştea pe Redbeard, nu-l văzuse niciodată atât de agitat şi de necontrolat cum era acum Ibn Azziz. Oare la ce se aşteptase, la o femeie de casă speriată, care să-i cerşească îndurarea? O moderată intimidată, cu genunchii de mămăligă pentru că se afla în faţa şefului Robelor Negre? Angelina mai fusese bătută. Şi nu se temea decât de Dumnezeu, iar faţă de El nu avea de ce să se teamă.

Ibn Azziz se opri în faţa ei şi rămase tăcut şi nemişcat, privind-o calm.

— Spune-mi unde o găsesc pe târfa, ceru el. Dacă nu vrei, sau nu poţi, vei fi adusă în faţa

tribunalului religios. O vom acuza pe Sarah Dougan de adulter şi de blasfemie în absenţă. Tu vei fi principala martoră împotriva ei.

Angelina începu să vorbească. Dar îşi înghiţi cuvintele.

Ibn Azziz păru aproape dezamăgit.

— Să nu-ţi faci iluzii, *vei* depune mărturie împotriva ei. Nu e vorba decât de cât de multă durere eşti dispusă să înduri.

Ochii Angelinei se umplură de lacrimi nevărsate. Bărbatul avea dreptate. Amândoi o ştiau, şi plăcerea pe care gândul acesta i-o dădea era absolut obscenă. Angelina îşi înclină capul. Se rugă de Dumnezeu să-i dea curaj. Se uită în sus la Ibn Azziz, cu buzele tremurând.

— O să-ţi spun unde e.

Ibn Azziz se aşeză la loc în scaun. Părea atât de tânăr.

— Vorbeşte.

— Nu… nu pot suporta să-mi aud propriile cuvinte, zise Angelina, uitându-se la bărbaţii din jurul ei. Nu voi vorbi în faţa *lor*.

— N-o să-mi trimit gărzile de aici.

Angelina trase aer adânc în piept.

— Este… este…

Îşi coborâse vocea atât de tare că nu i se mai auzeau deloc cuvintele.

— Vorbeşte mai tare!

— O iubesc, mullah. Sunetul trădării mele îmi va arde pe veci urechile.

Ibn Azziz se uită la gărzile lui. Îi văzu indicând că fusese percheziţionată. Îi făcu semn să se apropie de el.

Angelina făcu un pas împleticit. Vorbi din nou. De data asta cuvintele se auziră şi mai puţin decât înainte.

— Mai aproape!

Angelina era la doi paşi de el acum. Suficient de aproape să-i poată număra genele.

— Nu veni mai aproape. Nu suport duhoarea de femelă.

Angelina îşi plecă iar capul. Şopti.

Ibn Azziz îşi plesni palma de picior şi roba neagră îi flutură.

Angelina păşi înainte murmurând. Erau acum destul de aproape ca Ibn Azziz să-i audă cuvintele. Angelina se ruga. Îl ruga pe Dumnezeu să-i dea tărie. Îl ruga pe Dumnezeu să binecuvânteze ceea ce avea de gând să facă.

Ibn Azziz începu să ţipe, dar era prea târziu.

Angelina se aruncă asupra lui. Îşi înfipse arătătorul într-un ochi al lui, apăsând adânc, şi-l smulse afară. Ibn Azziz urlă, se zbătu să scape, dar scaunul îl ţinea pe loc, şi cei cincizeci de ani de muncă de menaj o făcuseră să aibă mâini puternice. Cincizeci de ani de rugăciune îi dăduseră curaj. Ochiul pe care-l smulsese afară din orbită îi atârna pe lângă încheietura ei, şi Angelina îl zgârie pe faţă, căutându-l şi pe celălalt. Ochiul era ca un strugure. Un strugure muscat decojit pentru un paşă. Se făcea aşa ceva pe vremuri. Angelina gemu când simţi cuţitele înfigându-i-se în trup, dar gândul la Sarah o făcu să reziste, zgâriindu-i în continuare faţa cu unghiile. Ibn Azziz scotea aşa nişte *zbierete.* Gărzile de corp o înjunghiară de mai multe ori, şi Angelina simţi că tot corpul i se zguduie. Îşi dorea… îşi dorea să-i fi fost dat s-o vadă pe Sarah măritându-se cu Rakkim. Să-i vadă sărutându-se. Să le ţină pruncul în braţe. Cuţitele… cuţitele o dureau, dar nu aşa de tare pe cât se temuse. Durerea era suportabilă. Mai presus de orice, Allah era îndurător.

CAPITOLUL 51

După rugăciunile de dimineaţă

— Îmi pare rău, domnule, dar încă nu văd nimic.

Rakkim stătea cu braţele desfăcute în faţa ecranului tomografului.

— Mai scanează o dată. Sensibilitate maximă.

Tehnicianul se uită la Sarah.

— E deja la maximum.

— Mai scanează o dată.

Sarah se uită peste umărul tehnicianului pe tot parcursul scanării. Se întoarse apoi spre Rakkim şi clătină din cap.

Rakkim îşi lăsă braţele în jos. Ar trebui să fie bucuros. Fusese sigur că Bătrânul implantase un fel de dispozitiv de urmărire în el în timpul operaţiei, dar analiza RMN nu arăta nimic. Nimic metalic. Nimic cu structură străină de corpul lui sau nebiologică. Nici ceasul lui Sarah nu prezenta vreun semnal electronic. Îl verificaseră complet, cu toate testele posibile, înainte să meargă la laboratorul de radiologie al spitalului. O văzu pe Sarah plătindu-l pe tehnician. N-ar fi fost greu pentru Bătrân. Dispozitivele de urmărire fedaine erau mici cât o sământă de mac şi rănile de pe el ofereau suficiente locuri pentru implantare. Avea de asemenea o mulţime de cicatrice vechi care ar fi putut ascunde locul de inserţie. Deci de ce nu se folosise Bătrânul de această şansă?

Sarah şi Rakkim ieşiră pe o uşă laterală şi intrară în casa scărilor. Trecuseră trei zile de când se trezise în spital şi avusese conversaţia aceea împleticită cu Bătrânul. Rakkim era îmbrăcat în nişte haine noi pe care i le cumpărase Sarah din Las Vegas, haine urâte cu care n-ar fi vrut să fie văzut în Seattle – în stil spaniol, pantaloni negri cu

biluţe atârnând de cusăturile laterale şi o cămaşă de ţărănoi din Vest, cu nişte papagali roşii brodaţi pe piept. Într-un oraş de turişti, îmbracă-te ca un turist. Totuşi, ura să se uite în oglindă. Hainele ei erau tipic moderne – o fustă lungă până la genunchi de piele albastră, şi un jerseu cu mâneci scurte care-şi ajusta ţesătura în funcţie de temperatura ambientală.

— De ce sunt îmbrăcat ca un matador? zise Rakkim.

— Am crezut că te va înveseli.

— Ai crezut că te va înveseli pe *tine.*

— Şi asta-i drept, zise ea, strângându-l de mână. Cum te simţi cu adevărat?

Rakkim începu să urce scările, câte două o dată. Sarah era chiar în spatele lui. Se opriră la etajul optsprezece, ultimul etaj, amândoi gâfâind. Rakkim numără până la cinci, apoi începu să coboare. Când ajunseră la parter, făcură acelaşi lucru încă o dată.

— *Gata,* gâfâi Sarah, când ajunseseră iar la etajul optsprezece. După prânz, putem să urcăm în fugă pe Muntele Everest, sau să înotăm, sau să traversăm Pacificul înot.

Rakkim se aplecă puţin înainte, rezemându-şi mâinile de genunchi. Scuipă în colţul plin de praf. Observă o picătură minusculă de sânge în salivă.

Coborâră scările în ritm normal şi ieşiră în soarele dimineţii pe uşa principală. Erau treizeci de grade şi niciun pic de umiditate. În depărtare pluteau baloane cu aer cald, nu baloanele cenuşii de securitate ce înconjurau Seattle, ci baloane strident colorate din care turiştii să poată aprecia peisajul.

— Tot nu înţeleg de ce suntem în viaţă, zise Sarah în timp ce treceau peste peluza verde ca să ajungă pe trotuar. De ce nu ne-a omorât asasinul pur şi simplu? Dacă Fancy avea vreo dovadă despre cât de implicat a fost tatăl ei în plasarea bombei a patra, acum s-a pierdut.

Rakkim aruncă o privire în jur în timp ce mergeau. Nu mai fusese afară de când fusese împuşcat şi aerul mirosea a curat. Las Vegas era frumos – aerul era cristalin, munţii Spring de la vest se conturau înalţi pe fundalul cerului albastru-închis, de cobalt. Rakkim nu mai văzuse niciodată un cer atât de limpede, nici acasă, nici în Bible Belt. Dacă era să le compari, Bible Belt era chiar mai poluat decât Republica Islamică, din cauza faptului că depindea în cea mai mare parte de cărbune. Rakkim se uită înapoi la spital, ferindu-şi ochii de soare cu mâna. Nu-ţi puteai da seama cât de mare era dinăuntru. Şi era deschis, cu multă sticlă şi un hol ce dădea în stradă. Rakkim nu văzuse în viaţa lui un spital fără bariere de protecţie în jur care să-l apere de atentate cu bombe.

— Şi totuşi, ce speră Bătrânul să obţină prin faptul că ne ţine în viaţă? stărui Sarah.

— Ne ţine în viaţă exact din motivul pentru care nu ne-a omorât înainte – se foloseşte de noi să-şi descopere punctele vulnerabile. Amănunte care i-au scăpat. Lucruri care l-ar putea implica. Dacă Fatima Abdullah a reprezentat o ameninţare pentru el înainte, acum nu mai e. Cu siguranţă se gândeşte că a mai lăsat şi alte detalii de genul ăsta neacoperite. Şi altcineva care să ştie prea multe.

Rakkim se uită la maşinile şi autobuzele ce treceau pe lângă ei, alimentate cu hidrogen şi aproape silenţioase. Activate prin voce, astfel că volanele erau doar un anacronism.

— Cum ar fi mama mea. Pe *ea* vrea de fapt s-o găsească.

— Tot nu înţeleg de ce Bătrânul nu a implantat pur şi simplu un dispozitiv de urmărire.

— Darwin n-a avut nevoie de un dispozitiv de urmărire să ne găsească în Disneyland. A reuşit s-o facă prin metodele tradiţionale.

Rakkim nu răspunse. Era adevărat, dar asta nu însemna că trebuia să-i placă.

Continuară să meargă, grăbind amândoi pasul, bucuroşi să lase spitalul în urmă. Ajunseră la marginea Strip şi în faţa lor se înălţau cazinourile, o cascadă de lumină laser şi neoane, în modele excentrice. O mie şi una de nopţi. Italia Renaşterii. Războiul Stelelor. China mandarinilor. Dinozauri şi muşchetari. Rakkim şi Sarah erau încă aproape singuri pe trotuar, turiştii din hotelurile alăturate preferând trotuarele pe platforme mobile care-i duceau de la un cazinou la altul. Turişti din Bible Belt şi Republica Islamică, o mulţime de asiatici şi europeni. Chiar şi câţiva fundamentalişti olandezi – cu doctrina lor chiar mai strictă decât a Robelor Negre – ţinând predici altor musulmani pentru păcatele lor.

— Ar trebui să-l contactăm pe Redbeard, să-i spunem că suntem aici, zise Sarah. Ar trebui să-l avertizăm şi pe Colarusso.

— Ultimul lucru de care avem nevoie e să vină Redbeard aici să ne salveze, şi chiar dacă Darwin n-a minţit că a folosit informatorul lui Colarusso, e prea târziu acum ca un telefon să mai poată face ceva.

— Şi atunci nu facem *nimic?*

— Deocamdată, Bătrânul ne dă mână liberă. Niciun paznic. Niciun însoţitor. Pentru moment, trebuie să presupunem că orice e uşor de făcut e exact ceea ce Bătrânul *vrea* să facem. Aşa că n-o să fugim cu prima ocazie. Nu-l chemăm pe Redbeard. Aşteptăm. Acţionăm la momentul ales de *noi,* nu de el.

Sarah se opri să se uite la un aranjament de suvenire într-un magazin. Câţiva roboţei mici de plastic, ca din filmele SF de pe vremuri, dansau un balet preprogramat, cerându-şi scuze în cinci limbi când se ciocneau unii de alţii.

— Ai spus pe moment, zise Sarah. Ai spus că nu facem nimic *deocamdată.*

— Este un băiat care spăla vase la Blue Moon pe care l-am ajutat o dată. Peter. Avea ambiţii, dar

a întâmpinat… piedici din cauza originii sale.

— Era evreu?

— Bunica lui. Şi a fost de-ajuns. Aveam un client regulat care mergea cu avionul în capitală de câteva ori pe an ca să-şi viziteze familia. Era supraveghetor la China Doll Hotel & Casino. Le-am făcut cunoştinţă. I-am reamintit că-mi datorează o favoare. Peter lucrează acolo de câţiva ani deja. E şef de sală. Peter Bowen.

Rakkim ridică o miniatură a liniei orizontului din Las Vegas încastrată în plastic transparent, cu detalii amănunţite, în care diode mici sclipeau oglindind spectacolul de lasere al oraşului adevărat. 2,99 $. Reproducerile panoramice de plastic erau analogul modern al globurilor de sticlă cu fulgi de zăpadă de pe vremuri, pe care le colecţiona Spider. Rakkim vedea încă în faţa ochilor imaginea globului cu turnurile gemene de la World Trade Center, sfărâmat pe ciment în ascunzătoarea subterană părăsită, şi se întrebă dacă Spider era în siguranţă. Dacă reuşise să scape de Robele Negre, şi el şi familia lui.

— Ce nu e bine? îl întrebă Sarah.

Rakkim puse miniatura la loc.

— Ar trebui să mergi la cumpărături. Du-te în toate locurile turistice. Urmează toate procedurile obişnuite. Pe undeva pe acolo ar trebui să te opreşti la China Doll şi să-l saluţi pe Peter. Mi-a zis o dată că graniţa de la Statul Liber Nevada este o membrană semipermeabilă. Uşor de intrat, dar greu de ieşit… nedetectat, mă rog, dar sunt sigur că Peter consideră asta mai degrabă o oportunitate decât un obstacol. Spune-i că vrem să trecem graniţa. Înştiinţează-l că un localnic foarte puternic e cu ochii pe noi, aşa că va trebui să ţină cont de asta în aranjamentele pe care le face. Spune-i că o să-i plătim oricât costă. După cum îl ştiu eu pe Peter, n-o să ne ceară niciun ban. Dar tu oferă-i totuşi.

— Ce-ar fi să-i ofer pur şi simplu sex oral? zise Sarah cu voioşie, cercetând tricourile suvenir de pe un suport de haine. E o zi frumoasă, poate aş putea să-i sugerez toată treaba, ce zici?

Rakkim se holbă la ea.

— Am vorbit prea de sus?

— „Să urmez toate procedurile obişnuite”? „Peter n-o să ne ceară niciun ban, dar tu oferă-i totuşi”? Un piculeţ cam de sus, da.

— Ascultă, gândeşte-te singură ce să-i spui lui Peter. Zi-i numai că trebuie neapărat să ajungem în Seattle cât de curând posibil.

— De ce nu ne ducem înapoi în California de Sud? Ar trebui să încercăm să găsim foşti colegi ai lui Safar Abdullah, să vedem dacă n-au cumva informaţii.

— Suntem ca nişte peşti pe uscat în California. Singurul contact pe care l-am avut ne-a trădat. Nu, mergem acasă. O să vorbim cu Redbeard. Vedem dacă e dispus să ne ajute el. Nici pentru el n-au mers lucrurile chiar aşa de bine. Poate e gata să-şi asume un risc.

— De ce tu eşti cel care hotărăşte?

— Bine. Hotărăşte *tu.* Ia în consideraţie ce resurse avem în California. Accesul la informaţii. Cât de familiar ne este oraşul. Gradul de comunicaţie neoficială pe care-l avem cu autorităţile locale. Ia în calcul şi şansele pe care le avem de a găsi oameni care au lucrat cu Abdullah acum douăzeci şi cinci de ani. Oameni care probabil n-au avut nimic în comun cu vizita lui în China. Ţine minte şi că Robele Negre sunt în stare de alertă acum. Aşa că, dă-i drumul, alege *tu.*

Sarah se prefăcu ocupată să examineze un tricou.

— Mergem în Seattle, zise ea, şi trânti tricoul la loc pe suport, făcând umeraşul să zăngăne pe metal. Urăsc ideea să ne dăm bătuţi.

— Se numeşte retragere strategică. Asta faci când eşti bătut de nu te vezi şi trebuie să-ţi aduni

puterile să încerci din nou.

Sarah îşi flutură părul.

— Cred că mă duc la cumpărături aşa cum am vorbit. Vrei să te conduc înapoi la spital?

Rakkim se uită fix la piramida enormă neagră din depărtare. Luxor. Cel mai vechi cazinou de pe Strip.

— Am primit o carte poştală azi de la Darwin. Era pe noptieră azi-dimineaţă când m-am trezit.

— Ce scria în ea?

Rakkim îşi ţinu privirea fixată pe Luxor. Doctorul său îi spusese că era programat pentru demolare anul următor.

— „Te rog transmite-i domnişoarei Dougan scuzele mele. Am fost cam prea exagerat în avionul de la Disneyland. Sunt sigur că înţelegi." Ce-a făcut Darwin, de trebuie să-şi ceară scuze? Te-am întrebat ce s-a întâmplat după ce mi-am pierdut cunoştinţa, şi ai zis că de-abia aţi vorbit tot zborul.

— Încearcă să te necăjească.

— Reuşeşte.

— Ce vrea să însemne „Sunt sigur că înţelegi"? întrebă ea cu ochii sclipind. Vezi, şi eu pot pune întrebări exact aşa ca tine. Asta vrea el. Darwin a încercat să mă sperie, zise ea, întorcându-se cu faţa spre el. Şi *m-a speriat,* cel puţin pentru moment. În principal m-a dezgustat. Cel mai ciudat lucru, însă… când mă gândesc acum la conversaţia de atunci, cred că Darwin a făcut o greşeală vorbind cu mine, continuă ea făcând semn cu mâna turiştilor în haine viu colorate de pe platforma aeriană. Darwin mi-a tot pus întrebări, prefăcându-se că ştie mai mult decât ştie de fapt. Habar n-are ce anume căutăm. Bătrânul n-are încredere în el cu toată povestea, şi asta îl deranjează pe Darwin. Se simte insultat.

Rakkim zâmbi şi Sarah îi zâmbi înapoi, înflăcărată. Având în vedere cât de multă plăcere îi

dădea intuiţia ei, Darwin făcuse mai mult decât să încerce s-o sperie.

Sarah era serioasă din nou.

— Când îl vezi prima dată pe Darwin e aşa de blând şi de amabil că parcă n-ar fi nimeni acolo. E aşa de… *liniştit.* Mai târziu însă, când apuci să te uiţi bine la el, vezi că are o aroganţă imensă în atitudinea sa. O aroganţă ce nu poate fi niciodată îndestulată pe deplin, ce nu poate fi niciodată satisfăcută. Majoritatea oamenilor sunt definiţi prin interacţiuni emoţionale. Poţi să-ţi dai seama cine eşti după oamenii pentru care eşti responsabil. La care ţii. Pe cine *iubeşti.* Darwin însă… e un univers în sine însuşi. Unul singur, unicul. De aceea pare aşa de nemişcat, pentru că nu e nimeni *în afară* de el, pe cât poate privirea lui să cuprindă. Vrei să ştii un secret? zise ea, sărutându-l uşor pe buze şi muşcându-i lobul urechii. Dacă eu aş fi Bătrânul… m-aş teme de Darwin.

— Hai să mergem la hotelul tău, spuse Rakkim. Mă pot întoarce la spital mai târziu.

— Crezi că eşti destul de vindecat?

— O să trebuiască pur şi simplu să rămân la orizontală. Nimic violent.

Sarah îşi arătă vârful limbii.

— Şi atunci care-i distracţia?

CAPITOLUL 52

După rugăciunile de seară

— Poftim, zise Darwin, dându-i o grămăjoară de fise negre de o sută de dolari fiecare. Dă-i bătaie. Nu înseamnă că suntem la o întâlnire amoroasă sau mai ştiu eu ce.

— Unde mi-e cuţitul? întrebă Rakkim. Ştiu că e la tine.

Darwin scutură zarurile.

— Aveam de gând să-l păstrez ca suvenir.

— Îţi dau eu altceva să-ţi aminteşti de mine.

— Domnilor? zise crupierul de la masa de zaruri, îndreptându-şi papionul negru. Pariurile dumneavoastră, vă rog.

Darwin luă o fisă din teancul lui Rakkim şi o azvârli pe linia de pas lângă fisa lui roz, de o mie de dolari.

— Acum suntem de aceeaşi parte.

În afară de noaptea de la Disneyland, seara aceasta era prima dată când Rakkim îl vedea pe Darwin faţă în faţă. Era un bărbat proaspăt bărbierit, suplu ca un şarpe. Aruncă zarurile. Şapte.

Din jurul mesei izbucniră urale. Crupierul plăti câştigătorii. Masa era aglomerată, oamenii erau lipiţi de balustradă, plasându-şi mizele şi vorbind tare.

— Continuă, zise Darwin, lăsându-şi miza dublată acum în următorul joc împreună cu a lui Rakkim.

Încă un şapte. Urale. Se apropiară jucători de la alte mese, atraşi de zgomot, înghesuindu-se, aruncând bani. Darwin zâmbea cu toată faţa, superelegant într-o haină sport de caşmir galben canar şi pantaloni în carouri negre şi galbene – cosmopolitul perfect, cetăţean al lumii înalte, plin de bani, ca mulţi alţii care se îngrămădeau la Las

Vegas pentru afaceri, contacte şi păcate de mare clasă. Rakkim nu era sigur dacă Darwin voia să se integreze sau dacă aceasta era adevărata sa fire.

Pariul lui Rakkim crescuse la patru sute de dolari. Al lui Darwin la patru mii. Încă un şapte. Mulţimea vui aprobator.

— Eşti talismanul meu norocos, zise Darwin, aruncându-şi un braţ în jurul lui Rakkim. Mă *bucur* că nu te-am omorât.

Rakkim îl împinse la o parte.

— Despre ce ai vrut să vorbim?

Darwin scutură zarurile. Oamenii din jur se aplecară peste masă, murmurând rugăciuni. Două matroane chineze acoperite cu bijuterii ţipară încurajator.

— M-am gândit că după atâta timp cât ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea, am putea tot aşa de bine să ne şi distrăm un pic. Sunt dezamăgit că nu ţi-ai adus şi soţioara. Am avut o discuţie pe cinste cât timp te tăiau pe tine în avion. Practic mi-a împuiat capul.

— Mie mi-a zis că *tu* ai vorbit cel mai mult. Cred că era plictisită.

Darwin continuă să scuture zarurile.

— Îţi place să joci barbut?

— N-am jucat niciodată.

— E cel mai bun joc din lume. Acţiune pură. Dacă treci pe lângă o masă de douăzeci şi unu, n-auzi decât o pălăvrăgeală politicoasă cu crupierul. Oamenii *stau* pe scaun ca să joace douăzeci şi unu. Fac strategii şi exersează simulări de calculator pentru un avantaj de jumătate de procent. Barbutul e agresiune naturală, luptă corp la corp. Oameni urlând, ciocnindu-se unul de altul, rugându-se de zaruri. Dar nu ajută la nimic. Nu ai cum să prezici zarurile. Niciun sistem. Nicio formulă magică. Nu e decât noroc, şi n-ai cum să ştii când o să ţi se termine. Şi *se termină.* O dată ce te-ai prins de matematica de la douăzeci şi unu, cu cât joci mai mult, cu atât ai şanse mai mari. La barbut e

complet opusul – cu cât joci mai mult, cu atât e mai sigur că o să pierzi. Asta-i parte din farmecul jocului. Când ţii zarurile în mână, eşti stăpânul lumii. Tot ce poţi face e să te ţii pe val. Să te ţii în balans pe el până te prăbuşeşti. Şi întotdeauna te prăbuşeşti urât de tot. Nu există aterizări blânde la barbut.

Rakkim căscă.

— Domnule?

Crupierul lovi uşor pâsla verde de pe masă.

Darwin aruncă zarurile cu forţă, făcându-le să se lovească de balustrada situată de cealaltă parte a mesei. Unsprezece.

— Plăteşte masa, zise crupierul.

Avea acum 16.000 de dolari mizaţi.

Două roşcate scumpe de la celălalt capăt al mesei îi făcură semn cu mâna.

Darwin le răspunse la salut. Era de înălţime şi talie medie, uşor de trecut cu vederea, în afară de energia ce radia din el. Energie pe care ştia să o mascheze când era necesar, ca să devină din nou un om obişnuit, inofensiv ca o clătită. Acum însă era o panteră, lejer şi vioi, complet alert. Un om care n-ar suporta să fie surprins. Rakkim se gândi la maşina lui Darwin rostogolindu-se de pe drum în noaptea aceea în teritoriile sălbatice, furia turbată pe care cu siguranţă o simţise. Şaptesprezece vârcolaci spintecaţi în bucăţi în ploaie, şi nici nu fusese de-ajuns pentru el. Nimic n-ar fi fost de-ajuns pentru un om ca Darwin. Sigur stătuse la marginea drumului după aceea, cu ploaia scurgându-se peste el şi spălându-l de sânge… ştiind cu siguranţă că Rakkim îl privea.

— De ce zâmbeşti? întrebă Darwin.

— Din cauza ta.

Buzele lui Darwin tresăriră, dar îşi păstră aspectul aparent de bună dispoziţie. Întinse zarurile către Rakkim.

— Suflă peste ele.

— Mori.

Darwin rostogoli zarurile.

Mulţimea gemu când crupierul mătură fisele tuturor.

— Mi-ai sfărâmat inima, Rikki, zise Darwin.

— Nu-mi spune aşa.

Darwin îşi vârî în buzunar restul fiselor şi-l îmbrăţişă din nou pe Rakkim.

— Hai să mergem să bem ceva.

— Zarurile sunt tot la dumneavoastră, domnule! strigă după el crupierul.

Darwin se îndepărtă de masă, fără să se uite dacă Rakkim îl urma. Se aşeză la o masă în bar, şi-l privi pe Rakkim apropiindu-se.

— Chestia cu şchiopătatul ăla uşor îţi iese perfect, spuse el când Rakkim se aşeză în faţa lui. Strâmbătura aia abia schiţată când păşeşti pe piciorul drept, ca şi cum ai încerca să-ţi ascunzi durerea. Un detaliu frumos. Probabil că moşul te şi crede. Eu, unul, ştiu mai bine. Nu ţi-ai revenit complet, dar eşti pe-aproape. Un whisky dublu, zise el cu un zâmbet către chelneriţa mignonă într-o rochiţă scurtă cu volănaşe, care-i lăsa pântecul gol, unde avea un inel de aur în buric. Cea mai bună marcă pe care-o aveţi. La fel pentru prietenul meu.

Rakkim începu să refuze oferta, dar se opri.

— Aveţi Mayberry Hollow? De doisprezece ani?

Chelneriţa ridică din sprânceană.

— Da, *domnule.*

Darwin o privi îndepărtându-se cu o unduire a coapselor.

Stătea relaxat în separeu, cu un picior ridicat pe bancheta de piele. La spate avea peretele. Putea vedea toată încăperea de unde era.

— Ai impresionat-o. Am tot aşteptat să-mi mulţumeşti că ţi-am salvat viaţa.

— De ce? întrebă Rakkim, apropiindu-se mai tare. N-ai făcut decât să urmezi ordinele. Asta faci tu, nu-i aşa? zise el, observând nuanţa vagă de

culoare de pe urechile lui Darwin, ştiind că marcase un punct sensibil. Poate ar trebui să-i mulţumesc Bătrânului. El e cel care ţine lesa.

Darwin avea ochi cenuşii-deschis, depărtaţi unul de celălalt, cu colţurile vag ridicate. Ochi de lup.

— Au fost destule momente săptămânile astea când am vrut să sculptez puţin în tine. Sunt primul care recunoaşte asta. Am început să ţin la tine. Un tânăr ucigaş minunat, asta eşti. Îmi aminteşti de un om pe care l-am cunoscut acum multă vreme. Toată aiureala aia cu vârcolaci… urâtă treabă, urâtă de tot. Mda, chiar dacă moşul nu mi-ar fi spus să te aduc aici, tot te-aş fi salvat la Disneyland. Pot schimba regulile când vreau, zise Darwin, arătându-şi dinţii. Şi pot să le schimb iar înapoi. Oricând vreau.

— Ce om de treabă eşti tu. Vrei să-ţi cumpăr o îngheţată?

— Nu te-ai întrebat cum a ştiut echipa SWAT unde erai?

Rakkim se uită la el.

— M-am gândit că i-ai sunat tu, ca să poţi face pe eroul după aceea.

Darwin clătină din cap.

— A fost vechiul tău amic fedain Pernell. A auzit de recompensa de un milion de dolari pe care o ofereau Robele Negre şi nici n-a ezitat. Un milion pentru Sarah, zâmbi el. Tu nu valorezi nicio ceapă degerată pentru Ibn Azziz.

Rakkim ridică din umeri. Îşi menţinu respiraţia regulată. Darwin spunea adevărul.

Apăru din nou chelneriţa, le aşeză paharele în faţă şi plecă.

Darwin îşi ridică băutura şi examină culoarea. Sorbi. Plescăi din buze.

— Văd că te pricepi la whisky. Presupun că ai învăţat asta în Bible Belt. Eu n-am fost acolo niciodată, dar am auzit că unele părţi sunt destul de simpatice, zise el şi mai savură o sorbitură. Am rezolvat eu cu Pernell. Pentru *asta* ar trebui să-mi

mulţumeşti de fapt. Asta a fost o favoare pur şi simplu pentru tine.

Rakkim îşi înconjură paharul cu palmele.

— N-am avut nevoie să ai tu grijă de Pernell.

— La ce sunt buni prietenii?

Rakkim simţi whisky-ul scurgându-i-se pe gât într-un torent de căldură.

— Pun pariu că a fost o adevărată provocare, să omori un olog.

— Nu există fedaini ologi.

Darwin se uită la Rakkim peste marginea paharului.

— Pernell a aflat cumva că ai reuşit să scapi. Probabil a auzit şi de toţi morţii pe care i-ai lăsat în urmă. S-a îngropat în secţia locală de poliţie. Înconjurat de insigne. Aşa că asta a fost provocarea de care ai întrebat. Darwin îşi vârî un deget în ultimele picături de whisky din pahar şi-l supse apoi. I-am spus că-i transmiţi salutări înainte să-l omor. Am ştiut că ai fi preferat aşa… Uite ce s-a întâmplat cu mullahul tău favorit, zise el aplecându-se în faţă şi arătând cu degetul ecranul de pe peretele din spatele barului.

Mullahul Ibn Azziz dădea un interviu unui reporter de la agenţia de ştiri a statului. Faţa lui Ibn Azziz era foarte bandajată, un ochi fiind complet acoperit, şi tuna şi fulgera împotriva teroriştilor, şi cum numai mâna lui Allah îl salvase de diavolii sionişti.

— E o îmbunătăţire, zise Darwin.

Rakkim îl zări pe Lucas trecând pe lângă şirul de jocuri mecanice, şi blestemă în minte ce ghinion avea. Probabil era o convenţie a exportatorilor de tabac în oraş.

— Tu i-ai făcut asta lui Ibn Azziz? îl întrebă pe Darwin.

— Nu mă insulta, replică Darwin, trântindu-şi paharul pe masă ca să-i fie reumplut. Dacă aş fi primit eu misiunea asta, nu şi-ar arăta rănile acum, zise el şi se aplecă peste masă spre Rakkim, cu

pielea întinsă ca şi cum ceea ce era înăuntru de-abia putea fi închis. L-aş doborî la moschee. L-aş pune la pământ chiar în mijlocul rugăciunilor de vineri, chiar în mijlocul credincioşilor. I-aş vârî un cotlet de porc în gură şi dus aş fi, şi ăsta i-ar fi sfârşitul. I-am spus moşului, nu trebuie decât să spună…

— Dave!

Lucas venea spre ei, zâmbind.

Rakkim rămase aşezat pe scaun. Nu erau prea multe şanse ca Lucas să nu-l observe – nu cu ochii aceia. Lucas era cultivator de tabac acum, dar fusese lunetist în războiul civil, omorâse douăzeci şi şapte de soldaţi islamişti în timpul bătăliei de la Nashville, purtată din casă în casă. Era şi acum cel mai bun ţintaş din districtul Gage, Georgia, şi în timpul liber făcea păpuşi din pănuşi de porumb.

Lucas îl plesni peste umăr şi se aşeză lângă el, un bărbat solid, de treabă, într-un costum albastru cu croială proastă.

— Dave, nu-mi vine să cred. Am venit în oraş pentru China Expo. Tu ce faci aici?

— Eu… am venit ca turist.

Lucas îi aruncă o privire lui Darwin, se uită din nou la Rakkim şi apoi îl trase pe Rakkim de barbă.

— Care-i treaba cu părul de pe bărbie? Parc-ai fi un ţap sau unul dintre capetele înfăşurate care mişună pe-aici, zise el, dar râsul îi pieri de pe buze. Oh, nu. *Nu-mi* spune că…

— Lucas…

— Isuse, eşti unul de-al *lor!* exclamă Lucas şi se ridică în picioare, răstumând scaunul pe care stătea. Totdeauna ne spuneau, aveţi grijă la spioni, nu vă încredeţi în străini…

— Ei, se pare că ai picat de fraier, papistaşule, interveni Darwin.

— Îmi pare rău, zise Rakkim, înainte ca Lucas să apuce să-i tragă un pumn lui Darwin.

— Ne-au spus să ne ferim de străini, dar tu n-ai fost străin, zise Lucas, încercând în continuare să

pricepă situaţia. Prima dată când te-am întâlnit, parcă ai fi fost sânge din sângele meu. Ai stat pe canapea la mine în casă şi mi-ai băut din whisky. Am mers la vânătoare împreună, la pescuit… Nepoată-mea… Isuse, nepoată-mea şi acum *mă* tot întreabă când te întorci.

În cei patru ani de când Rakkim nu-l mai văzuse, pungile de sub ochi i se măriseră.

— Aş vrea să am o vioară, ca să pot să acompaniez cum se cuvine această poveste tragică, zise Darwin.

Lucas se uită în jos la Darwin.

— Hei, cretinule, şi tu eşti un spion?

Rakkim observă scânteieri mărunte în ochii lui Darwin.

— Nu, Lucas, el e individul care o să mă omoare într-o zi.

— Serios? zise Lucas. E adevărat?

— E o posibilitate.

Darwin îşi flexă foarte puţin mâna dreaptă.

— Păi atunci, mai bine mai repede decât mai târziu.

Lucas se răsuci iar către Rakkim. Nefiind sigur ce să facă acum. Voia să zică totuşi ceva. Să continue. Să-şi dea drumul durerii trădării. Darwin ar fi fost încântat să-l ajute. Să-l implice într-o situaţie mai rea decât îşi putea măcar imagina Lucas.

— Adio, Lucas, zise Rakkim.

— Nu pleca, papistaşule, rosti Darwin cu un accent exagerat şi batjocoritor de sudist.

— Adio, repetă Rakkim.

Lucas se îndepărtă.

— Poftim, zise Darwin, strecurându-i cuţitul în mână. Îmi strici toată distracţia.

Probabil aşteptase ocazia să-l înjunghie pe Lucas cu cuţitul lui Rakkim. Rakkim ascunse imediat cuţitul.

— Încă n-ai văzut nimic.

Chelneriţa reveni cu băuturi proaspete.

Rakkim sorbi adânc. Ultima dată când gustase Mayberry Hollow, se afla în camera de zi acasă la Lucas, uitându-se la meciuri vechi de fotbal. Lucas avea înregistrări cu fotbal din Georgia de acum mulţi ani, încă de dinainte de război. Echipa Georgia Bulldogs – numai rebelii şi-ar alege un câine ca mascotă. Petrecuse momente plăcute cu Lucas. Ştia să spună un banc şi râdea cel mai tare când bancul era pe seama lui. Însă nu şi de data asta.

Darwin îşi sorbi whisky-ul.

— Cu ce-l ai la mână pe moş? întrebă el, lovind cu unghia paharul. Trebuie să fie ceva special, pentru că s-a nevrozat foarte tare pe toată treaba asta cu tine şi cu fata.

— Nu ţi-a spus?

Rakkim se rezemă de spătar. Darwin avea un control bun, dar din unghiul acela, Rakkim putea urmări schimbări infime ale respiraţiei asasinului, privindu-i firele minuscule de păr din nas.

— Măi să fie, zâmbi Rakkim. Mă întreb ce-o fi însemnând asta.

Darwin îşi trecu degetul arătător de-a lungul marginii paharului.

— Nu am nevoie să ştiu tot ce-i trece moşului prin cap.

— Totuşi, un om cu specialitatea ta… Pun pariu că te ustură.

Rakkim scutură paharul şi gheaţa făcu un clinchet uşor. Darwin zâmbi din buze.

— Uneori. Îşi înclină capul, ascultând şi apoi se uită urât la Rakkim. Va trebui să ne continuăm giugiuleala altădată, Rikki. Moşul vrea să-ţi vorbească. Hai, repejor.

CAPITOLUL 53

După rugăciunile de la apusul soarelui

— Îmi place momentul ăsta al înserării, zise Bătrânul, rezemându-se cu mâinile de balustradă. Vântul se potoleşte şi apare un scurt moment de linişte, înainte ca vânturile termale să facă aerul răcoros deşertic să vină din munţi.

Rakkim se uită la oraşul ce se întindea în faţa lor, o mare vastă de lumini sclipind în noapte. Nu erau decât ei doi pe terasa apartamentului de lux de la etajul superior al clădirii de nouăsprezece etaje, Internaţional Trust Services. Zeci de baloane strălucitoare cu aer cald pluteau în jurul munţilor, prinzând ultimele raze de lumină. Bătrânul era mai tânăr decât se aşteptase el; cam şaptezeci de ani şi ceva, un arab distins cu o barbă albă îngrijită şi un chip ca de şoim. Cu un vag accent britanic. Costum bleumarin, cămaşă de in fără guler. Un om obişnuit să aibă autoritate.

— E o plăcere să te întâlnesc complet treaz. Îmi amintesc că am primit un raport că Redbeard a adoptat un puşti de pe stradă şi m-am întrebat ce pune la cale. Am înţeles repede înţelepciunea lui Redbeard, zise Bătrânul, înclinând din cap către Rakkim. El şi cu mine nu suntem aşa de diferiţi. Amândoi căutăm aliaţi, instrumente care să ne îndeplinească dorinţele. Oameni pe care să-i modelăm şi formăm. În primul rând ne căutăm un succesor care să ne continue munca. Eu am ales să am fii care să-mi ducă mai departe moştenirea. Redbeard te-a ales pe tine.

— Sper că fiii dumitale se descurcă mai bine faţă de tine decât o fac eu faţă de Redbeard.

— Eşti prea modest.

Rakkim prinse uşoara schimbare în intonaţie. Adierea vagă de regret.

— Deci fiii dumitale au fost o adevărată dezamăgire.

Bătrânul îşi aranjă mânecile.

— Din fericire am mulţi fii.

— O să ai nevoie de fiecare dintre ei.

Bătrânul pretinse că nu observase ameninţarea.

— Crezi în Dumnezeu, Rakkim? Cineva care este interesat activ de lumea asta? Care răsplăteşte supunerea şi ascultarea?

— Cred că Dumnezeu are lucruri mai bune de făcut.

— Şi eu spuneam exact acelaşi lucru când eram tânăr. Cel puţin, *speram* că are lucruri mai bune de făcut. În felul ăsta El nu observa ce făceam eu. Tu nu ţi-ai pierdut credinţa, zise el, împreunându-şi mâinile. Pur şi simplu ţi-ai rătăcit-o, dar Dumnezeu are planuri pentru tine. De aceea eşti aici acum. De aceea n-ai murit când te-au împuşcat poliţiştii. De aceea i-am spus lui Darwin să te aducă aici, şi de aceea am avut grijă să-ţi fie tratate rănile. Amândoi am fost aleşi de Dumnezeu ca să facem lucruri măreţe – o povară şi o binecuvântare, zise el, uitându-se la Rakkim cu ochii săi adânciţi în orbite. Unii mă consideră un diavol şi alţii cred că sunt Mahdi, dar sunt *un musulman.* Ca şi tine. Suntem fraţi. N-ar trebui să ne războim unul cu altul.

Rakkim se apropie de el.

— E cam prea târziu pentru asta.

Bătrânul stătea rezemat de balustradă. Expus nopţii, având numai stelele deasupra şi betonul dedesubt.

— Da… nu ţi-ar trebui un mare efort să mă arunci peste balustradă.

— Aproape niciun efort. Poate ar fi trebuit să-l inviţi pe Darwin să stea cu noi.

Vântul se înteţea şi Bătrânul se întoarse să-l simtă pe faţă.

— Lui Darwin nu i s-a permis niciodată să vină aici sus. Şi-n plus de asta, eşti suficient de deştept

să ştii ce se va întâmpla cu Sarah dacă-mi deranjezi un singur fir de păr de pe cap.

— Da, dar chiar şi aşa… *este* o tentaţie.

Bătrânul nu reacţionă.

— Darwin mi-a spus că ţi-a înapoiat cuţitul. E o lamă cu adevărat deosebită. Se spune că singurul lucru mai ucigător decât un fedain gol e un fedain gol cu un cuţit, dar de fapt, întotdeauna m-am gândit că fedainii sunt supraestimaţi. Imaginea luptătorului sfânt invincibil a fost necesară în zilele de început, dar în ciuda antrenamentului şi a cocteilurilor genetice, tot numai oameni sunteţi. Bineînţeles, vorbesc de fedainii din batalioanele de atac. O lovitură de stat în Ghana? Musulmani masacraţi în Rio? Spetznats ruseşti transportate cu avioanele în Quebec? Trimiteţi-i pe fedaini! Tu însă, zise el, îndreptând un deget către Rakkim, tu eşti cu totul altceva. Tu *şi* Darwin.

Deasupra oraşului elicopterele se învârteau şi se înălţau ca nişte libelule.

— Faci o greşeală să mă consideri la fel ca Darwin. N-am crezut că faci multe greşeli. Dar nu e nevoie decât de una singură, dacă e suficient de gravă. Bomba nucleară neexplodată pe care-ai lăsat-o în China a fost o greşeală *gravă.* Nici nu puteai face una mai mare.

Luminile oraşului clipiră în faţa Bătrânului.

— Nu e în China.

Rakkim se holbă la el.

Ochii Bătrânului erau calmi ca un fum.

— A patra bombă nucleară e în Marea de Sud a Chinei, undeva la mică distanţă de coasta Hainan. Din cauza planului meu greşit. Pari surprins, Rakkim.

— M-am aşteptat… să negi.

— N-ar trebui să fie niciun secret între noi. De asta ţi s-a dat mână liberă în oraş, fără să fii urmărit sau constrâns în vreun fel. Am destui sclavi. Am nevoie de un om liber.

— Bineînţeles.

— Ţi-am anticipat îndoielile. Ca toate lucrurile de pe lumea asta, şi ele vor dispărea, zise Bătrânul, închizându-şi pe jumătate ochii, îndurerat. Ar fi *trebuit* să pun bomba a patra sub Vatican, aşa cum a vrut fiul meu Essam. Explozia i-ar fi întors pe catolici irevocabil împotriva evreilor… şi Essam ar fi alături de mine, în locul tău. Essam a fost cel mai mare fiu al ultimei soţii pe care am iubit-o cu adevărat, zise el, clătinând din cap. Primul din clasă la MIT. Un băiat genial. Essam a vrut să detoneze bomba sub Catedrala Sfântul Petru, dar eu am fost îngrijorat de puterea economică în creştere a Chinei. Am spus Shanghai şi Essam a ascultat. Acum e mort, zise el, şi briza îi flutură părul alb. Nu bătea mai tare vântul decât acum când i s-a scufundat barca de pescuit. Safar Abdullah, care a transportat baghetele de combustibil fisionabil, Safar Abdullah, care era pe moarte, *el* a fost singurul supravieţuitor. Cu siguranţă Allah mi-a dat o lecţie de smerenie, spuse el, încleştându-şi degetele pe balustradă.

— Ai omorât cel puţin douăzeci de milioane de oameni în ziua aceea. Nu crezi că-i prea târziu pentru o lecţie de smerenie, ce mama dracului?

Rakkim observă uşoara încordare la colţurile buzelor Bătrânului – înjurătura îl iritase.

— Am făcut tot ce am crezut necesar pentru a apăra credinţa. Pentru a *răspândi* credinţa. După cum porunceşte Sfântul Coran…

— Douăzeci de milioane…

— Au murit ca să reîntroneze califatul, după cum a fost profeţit. Credincioşii care au pierit în Mecca sunt deja în Paradis. Ceilalţi… ard în iad.

Rakkim se forţă să se calmeze. „Cel care urlă câştigă bătălii, cel care tace câştigă războiul”, asta îl învăţase Redbeard.

— Dacă bomba e pe fundul oceanului, n-ai de ce să te temi. Atunci de ce a omorât-o Darwin pe Marian Warriq? De ce a omorât-o pe Fatima Abdullah? De ce ţi-e frică?

— Mi-e frică să nu-mi treacă timpul, răspunse Bătrânul. Redbeard m-a costat deja douăzeci şi cinci de ani. Atât de mult mi-a trebuit să-mi pun piesele la loc pe tabla de şah. Allah iubeşte un om răbdător, dar s-ar putea să nu mai am încă douăzeci şi cinci de ani.

— Dacă nu există nicio dovadă…

Bătrânul îşi încleştă mâinile, şi Rakkim văzu că avea pete de bătrâneţe şi vene albastre proeminente pe dosul palmelor, şi unghii îngălbenite. Mâini de mumie.

— Redbeard n-are nevoie de dovezi ca să-mi facă necazuri… n-ai învăţat încă atâta lucru de la el? Preşedintele e pe moarte. Am făcut multe eforturi să mă asigur că succesorul lui îmi va datora mie toată loialitatea lui. Trăim într-o perioadă… delicată. Chiar şi fără nicio dovadă, faptul că Redbeard scormoneşte în secretele Trădării Sioniste va răspândi îndoieli şi derută în mijlocul oamenilor. Nu pot pennite ca planurile mele pentru o succesiune lină să fie puse în pericol.

— O să-mi facă o deosebită plăcere să te nenorocesc.

— Deschide-ţi ochii, Rakkim, şi uită-te la ce-ţi ofer. Tot ce vezi şi mult mai mult poate fi al tău.

Bătrânul îşi desfăcu braţele către Strip, şi întreaga lume era acolo într-o miniatură perfectă – Paris, Roma, Lumea Piraţilor, Marea Piramidă, Sugarloaf şi Rio, Muntele Kilimanjaro, Beijing, Kremlinul.

Rakkim contemplă această lume. Îl credea pe Bătrân.

Bătrânul îl apucă pe Rakkim de umăr şi curentul trecu prin amândoi.

— Se ridică o mare vijelie. Poţi fie să *devii* furtuna, fie să fii măturat de ea. Îţi ofer un loc alături de mine. Alătură-mi-te şi nimic nu-ţi va fi refuzat. *Nimic.*

Rakkim se smuci de sub mâinile lui.

— Ce… ce zici de o cutie de Twinkies? Se spune că erau incredibile, şi am auzit că există undeva un depozit mare plin cu ele. Vreau să spun, ai zis că nu-mi va fi refuzat nimic, nu? Deci, OK, şuieră Rakkim, cu dinţii clănţănind. O ladă de Twinkies şi… un exemplar din *Batman* primul număr, pentru Sarah.

Bătrânul râse zgomotos.

— Nu m-am mai gândit la Twinkies de treizeci de ani, rânji el dezinvolt. Lui Ibrahim, cel mai în vârstă fiu care mi-a rămas, nu o să-i placă de tine. O să se simtă ameninţat de tine, şi oricât demult îl voi asigura, o să-şi dea seama că-ţi prefer compania. Tu nu eşti descendent din Profet, fie-i numele binecuvântat, aşa că niciodată nu-mi vei ocupa locul. Faptul acesta ar trebui să-i înmoaie invidia, dar nu va fi aşa. Ibrahim se teme de Darwin, dar pe tine te va *dispreţui.*

— Băiatul tău pare să aibă găluşte în loc de boaşe. Ar trebui să te gândeşti încă o dată ce fel de planuri ai pentru restaurarea califatului. Nu ai destule întăriri.

Bătrânul îl măsură din cap până-n picioare.

— De asta eşti aici, Rakkim. Tu şi Darwin.

— Ei, na, asta chiar că e măgulitor. Încerci să mă seduci? Pentru că dacă asta vrei, să ştii c-o să-ţi frâng inima în cele din urmă.

— Îmi asum riscul, zise Bătrânul, uitându-se în depărtare, dincolo de el. Aş vrea să-l fi întâlnit pe Essam. Lui i-ar fi plăcut de tine. Lui nu-i era frică de nimeni, rosti el, şi buza de jos îi tremura. Ce băiat frumos era… şi acum e pierdut în marea adâncă şi neagră. Urăsc oceanul acum. Pe vremuri înotam în fiecare zi, dar acum nu mai suport să văd valurile. Uneori mă gândesc că ăsta e motivul pentru care am ales să trăiesc în mijlocul deşertului.

Rakkim îl privi. Lacrimile din ochi îi păreau autentice.

Bătrânul îşi drese glasul.

— Te-am aşteptat de multă vreme. Şi tot aşa şi pe Darwin. Am căutat ani de zile un asasin pensionat, cineva ieşit din serviciu, cineva care şi-a rupt lesa care-l lega de fedaini. Mi-am folosit toate resursele, dar n-am înţeles decât mult mai târziu, când l-am găsit în sfârşit pe Darwin, de ce mi-a luat aşa demult. Asasinii şi luptătorii din umbră sunt legaţi, zise el, apropiindu-se de Rakkim. Amândoi sunt unităţi de elită ale fedainilor, de o independenţă feroce… şi amândoi sunt în cele din urmă trădaţi de conducătorii lor, concluziona Bătrânul, netezindu-şi reverul costumului. Asasinii au în medie nouăsprezece misiuni înainte să fie terminaţi. Dacă supravieţuiesc atât de mult timp, devin prea periculoşi, prea rezistenţi la control, înnebuniţi de setea de sânge. Acesta e marele secret al fedainilor, pe care nu-l cunosc mai mult de zece ofiţeri superiori. Asasinii nu sunt conştienţi de asta, bineînţeles, ei cred minciuna despre asasinii pensionaţi, cu identitatea necunoscută, care-şi trăiesc restul vieţii ca un paşă. Dar nu se întâmplă aşa. Nu *există* asasini pensionaţi. Cu excepţia lui Darwin. El a îndeplinit cu succes patruzeci şi cinci de misiuni când s-au hotărât în sfârşit să-l omoare. Au aşteptat prea mult, adăugă el, cu un amuzament rece.

— Cum omori un asasin?

— Îţi iei notiţe?

Rakkim nu răspunse.

Bătrânul încuviinţă tăcut. Luminile roşii ale oraşului i se reflectau în ochi.

— Fedainii au trimis *trei* asasini să-l omoare pe Darwin, oameni cu experienţă, cărora superiorii lor le-au spus că Darwin se răzvrătise. Darwin i-a omorât pe toţi trei. Apoi l-a omorât pe generalul Cheverton, şeful unităţii de asasini. Omul care dăduse ordinul. Deci vezi tu, ai şi *altceva* în comun cu Darwin.

Bătrânul încerca să-l impresioneze pe Rakkim cu informaţiile lui. Un semn de vulnerabilitate sau de aroganţă. Rakkim nu era încă sigur care. Luptătorii din umbră sunt extraordinar de valoroşi, din punct de vedere strategic, sunt chiar mai folositori decât asasinii, dar la fel de periculoşi pentru comandamentul superior. Luptătorii din umbră se identifică *întotdeauna* cu băştinaşii. Asta îi face de fapt luptători din umbră. Abilitatea de a se integra în mediu, de a-şi asuma coloratura de protecţie a duşmanului…

— Păi, serios, la ce se aşteptau? clătină Bătrânul din cap. Există o grămadă de fedaini la pensie, dar niciun asasin la pensie. De asemenea, niciun luptător din umbră pensionat. Tu şi cu Darwin sunteţi amândoi unici.

Dincolo de luminile oraşului, dincolo de munţi, Rakkim vedea stelele. Era o anume consolare în distanţa lor inimaginabilă. Destul de aproape să poată fi văzute, dar prea departe să fie atinse. Şi-l imagină pe Dumnezeu trăind acolo, undeva printre galaxii. Acolo ar trăi el dac-ar fi Dumnezeu.

Bătrânul se rezemă de balustradă.

— În ultima ta misiune… ce s-a întâmplat de fapt? Am încercat să aflu, dar toate dosarele au dispărut. Evident a fost ceva special. Tot ce ştiu e că ai dispărut mai multe luni. Mult mai mult timp decât se anticipase. S-a presupus că ai murit. Apoi te-ai întors. Neatins ca totdeauna. Dacă ai dat vreun raport, nu s-a păstrat nimic. Apoi, câteva zile mai târziu, cei doi ofiţeri aflaţi deasupra ta în lanţul ierarhic au dispărut. Doi fedaini de cea mai mare clasă *dispăruţi.* Ca şi cum ar fi păşit în ceaţă dis-de-dimineaţă. După felul cum arăta cadavrul, Darwin şi-a exprimat nemulţumirea faţă de generalul Cheverton foarte limpede, dar nu s-a găsit nicio urmă a acestor doi ofiţeri. Şi totuşi, mesajul a fost clar. Poate de aceea te-au lăsat să te pensionezi. Sau poate a fost intervenţia lui Redbeard. Pe atunci era mai puternic.

— Mulţumesc pentru conversaţie, şi pentru priveliştea frumoasă, dar sunt puţin obosit. Încă nu mi-am revenit pe deplin după răni. Cred că o să mă duc să fac o baie cu spumă chiar acum.

— Ai grijă. Nu ai vrea să aţipeşti în cadă. Sper că te vei gândi la oferta mea.

— Sigur, o voi lua în consideraţie cu cea mai mare atenţie. Oricum, câştigi, nu? Dacă mă angajez, câştigi un luptător din umbră. Dacă refuz târgul, Darwin mă dibuie şi elimină pe oricine ar putea să-ţi facă rău. Eu găsesc dovezile, el te scapă de ele.

— Nu există nicio dovadă.

Rakkim ridică din umeri.

— Douăzeci de milioane de oameni morţi… nu ai obţinut ce-ai vrut. Uite-ne aici atât de mulţi ani mai târziu, şi încă mai eşti îngrijorat că n-o să reuşeşti. Jalnic.

— Mi-am mărturisit greşelile. Am judecat greşit rezistenţa spirituală a creştinilor. Am trăit prea mult timp în oraş. Am crezut că credinţa lor era şovăielnică şi că se vor descotorosi de ea rapid. Nu mi-am imaginat niciodată marea migraţiune după alegerea lui Kingsley, milioane de baptişti, penticostali şi catolici călătorind în Bible Belt. M-aş fi aşteptat la asta de la musulmani – oare nu Profetul însuşi, fie-i numele binecuvântat, a fugit din Mecca la Medina la momentul lui de restrişte? Dar *creştinii?* N-ar fi contat dacă Redbeard ar fi murit şi el în ziua aceea împreună cu fratele lui. Oamenii mei din Securitatea Statului ar fi preluat puterea, şi zilele lui Kingsley ca preşedinte ar fi fost numărate. Apoi am fi zdrobit Bible Belt. Naţiunea avea nevoie să fie unificată atunci, şi are nevoie să fie unificată acum. Nu, pierderea celei de-a patra arme nucleare a fost un accident, dar îmi asum responsabilitatea pentru faptul că am subestimat credinţa creştinilor.

— Foarte generos. Totuşi, trebuie să recunosc, e o greşeală majoră. Nu te întrebi cu ce altceva s-ar

putea să fi greşit?

— Te aştepţi să fug şi să mă ascund? se răsti Bătrânul, cu buzele strânse. Când Occidentul se bălăcea în lăcomie, viciu şi vanitate… eu m-am rugat. Şi i-am plătit pe politicieni. Când Occidentul a interzis religia… eu m-am rugat. Şi i-am plătit pe foştii diplomaţi şi pe ziarişti, oameni pentru care *totul* are un preţ. Au fost momente când am crezut că nu voi reuşi niciodată să mă spăl de toată murdăria. Atacul nuclear pur şi simplu a fost lovitura ce a făcut să se prăbuşească un copac deja putred. Uită-te la hartă: China domină planeta acum, dar eu am plantat seminţe şi în Rusia, şi nu crezi că erau deja mulţi oameni acolo care urau faptul că graniţele lor au fost deschise larg pentru sionişti? Nu, Rusia e pregătită… America de Sud e pregătită. China opune rezistenţă, dar uită-te la hartă. Iran, Irak, Indonezia, Pakistan, Africa de Est, Nigeria, toată pleava credincioşilor aşteaptă un calif care să-i peticească pe toţi laolaltă. Un calif venit să-i conducă pe musulmani spre măreţie. Aşteptarea cea lungă s-a terminat, Rakkim. Începem *aici.*

Rakkim aplaudă, şi sunetul răsună a pustiu în apartamentul luxos.

— Mamă! Ce discurs superb! Pun pariu că nu eşti întrerupt prea des. Atingi punctul culminant şi apoi continui la nesfârşit. Tipul ăsta de putere e super când lucrurile merg bine, dar poate avea un dezavantaj. Eşti aşa de obişnuit să ţi se împlinească dorinţele şi ordinele că, atunci când toate se duc dracului – şi *întotdeauna* se duc dracului – nu mai ştii ce să faci. Şi clipa aceea de îndoială te copleşeşte. Nu aşa cât să vadă şi alţii, eşti prea bun pentru asta, dar tu ştii, şi te sperie. Aşa că apelezi la un individ de teapa lui Darwin; dar Darwin e greu de controlat. Nu poţi nici măcar să-l inviţi aici, pentru că s-ar putea să facă totuşi ceva ce n-ai anticipat. Pun pariu că nici nu i-ai spus ceea ce mi-ai spus mie în seara asta. N-am

dreptate? Vezi, zise Rakkim, scuturând un deget. Asta poate fi încă o greşeală. E periculos să-i spui lui Darwin ceea ce ai de gând cu adevărat să faci, dar e şi mai periculos să ţii secrete faţă de el. Asasinii şi luptătorii din umbră… noi luăm lucrurile astea personal. Eu, unul, aş avea grijă dac-aş fi în locul tău.

— Mulţumesc de sfat.

Bătrânul nu arătă niciun semn de furie sau orice alt sentiment. Nu pe moment.

Rakkim zâmbi.

— Ei bine, e o privelişte frumoasă, cu *adevărat* frumoasă de aici, din vârful lumii, dar eu mă duc să fac o baie cu spumă.

CAPITOLUL 54

Înainte de rugăciunile de după-amiază

— Speriată?
— Emoţionată, răspunse Sarah.

Rakkim verifică oglinzile când ieşiră de la Joy Luck Boutique. Mallul era aglomerat, plin de cumpărători agitaţi din toate colţurile lumii. Baroni ai petrolului din Africa de Vest, ciberneticieni din Japonia şi Rusia, arabi urmaţi de cortegiile lor. Turişti în noua lume minunată. Niciun semn că ar fi fost urmăriţi de cineva; de fapt, nu simţise pe nimeni urmărindu-i toată ziua. Bătrânul spusese că aveau mână liberă, dar Rakkim presupunea mereu că e urmărit. Presupunea mereu că e urmărit de cei mai buni.

Sarah îşi coafase părul la un stilist de lux din Mangrove Hotel, îl tunsese scurt şi îl aranjase în bucle. Lui Rakkim nu-i plăcea deloc stilul acela atât de strident, dar îl va spăla şi asta-i va permite să-şi schimbe rapid aspectul. Purta pantaloni Mylar şi o jachetă, cizme vişinii de piele de şarpe cu tocuri cui, care atrăgeau într-adevăr atenţia, dar, într-o pungă de cumpărături, Rakkim avea un schimb de haine şi pantofi.

— L-am văzut iar azi pe Ibn Azziz la televizor, zbierând despre sionişti, spuse Sarah. Toată faţa pare să-i fie infectată.

— I se asortează cu sufletul.

— Ştiu că nu crezi c-a fost Redbeard, zise Sarah. Dar cine altcineva ar fi putut să-l atace pe Ibn Azziz? Cu siguranţă Redbeard a auzit că a încercat să ne răpească la Disneyland şi a vrut să-i trimită un mesaj.

— Ibn Azziz e prea fanatic pentru mesaje. Redbeard ştie că dacă ai de-a face cu cei de teapa lui Ibn Azziz, ori îi omori, ori îi converteşti. Poate

o Robă Neagră a încercat să-l asasineze. Mullahul Oxley a avut destui prieteni.

Sarah se legănă în ritm cu muzica transmisă în mall. Bani calibraţi, aşa se numea, melodii ce aveau scopul de a oferi cumpărătorilor energie, de a le mări plăcerea şi senzualitatea. Vânzările crescuseră cu 17 la sută de când fusese instalat serviciul de muzică, dar cel ce făcea diferenţa de fapt era programul subliminal, o vibraţie ascunsă în muzică ce elibera *endorfine* în creier. Selecţia de muzică se schimba la fiecare cinci zile, dar vibraţia subliminală rămânea aceeaşi. Constanta umană.

— Zâmbeşte, Rakkim.

Îşi scutură şoldurile, iar costumaţia Mylar arunca scântei.

Rakkim zâmbi. Sarah nu se prefăcea şi nu era din cauza vibraţiilor subliminale – era cu adevărat fericită. Las Vegas nu avea filtre de internet – cu o zi înainte intrase într-un magazin de jucării, luase un ursuleţ cibernetic şi intrase pe site-ul Casnica Pioasă. O aştepta un mesaj codat de la mama ei. Katherine era în Seattle! Sarah îşi postase pe site intenţia de a gusta reţeta de ridichi ale victoriei în curând, îşi petrecuseră următoarea jumătate de oră în magazinul de jucării, jucându-se cu nanoboţii, şi în tot acest timp Sarah îi povestise istoria soldaţilor de jucărie şi a păpuşilor cu funcţii corporale şi cum toate astea însemnau… ceva.

Sarah dansă pentru Rakkim lângă fântâna de lumină din mall, şi două studente chinezoaice pline de bijuterii îi imitară mişcările, dansând toate trei împreună, în timp ce Rakkim stătea şi le privea ţintuit. Chinezoaicele terminară înclinându-se către Sarah şi ea le răspunse cu o plecăciune adâncă.

Sarah îl luă pe Rakkim de mână în timp ce se plimbau mai departe, atât de fericită că părea efervescentă.

— Ce ciudat să văd fete de colegiu purtând bijuterii de modă veche, zise Rakkim. Am crezut

că toţi chinezii îşi îndreaptă energia numai către viitor.

— *Retroşicul* este ultimul răcnet pe toate străzile din Shanghai şi Milano. Divele nigeriene îmbrăcate în costume de safari, designeri de software francezi îmbrăcaţi ca nişte ţărani, cu noroi fals şi tot restul. E încercarea de a-ţi revendica moştenirea culturală, la un moment când individualismul este sub asediu, zise Sarah, strângându-i mâna. Scriam o lucrare pe tema asta înainte…

Se întoarse şi le privi pe cele două studente chinezoaice strecurându-se prin mulţime.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigură. Nimic. Era ceva… dar, nu-mi amintesc ce anume, zise Sarah, clătinând din cap. Încerc pur şi simplu să potrivesc piesele laolaltă.

În jurul lor începură să bâzâie mai multe alarme de ceas, atenţionându-i pe credincioşi că mai aveau cincisprezece minute până la rugăciunile de după-amiază. Nimeni nu se repezi către ieşire, nimeni nu făcu cel mai mic gest de a întrerupe ceea ce făceau. În Republica Islamică, musulmanii ar fi răspuns sau şi-ar fi oprit alarmele la ceas, ca să nu-şi arate public lipsa de pietate.

Sarah se încordă.

— Este şi un Desolation Row.

— Relaxează-te. Peter a mai făcut asta şi înainte.

Sarah ezită.

— Tu îl crezi pe Bătrân? Ştiu că te-ai săturat să tot vorbeşti despre asta, dar de ce să recunoască pe faţă că a falsificat atacurile sioniste, să recunoască şi că există o a patra bombă, şi apoi să mintă despre ce s-a întâmplat cu ea? De ce să nu mintă pur şi simplu despre *tot?*

— Cea mai eficientă minciună este nouăzeci şi nouă la sută adevărată. Dacă noi credem că a patra bombă este *într-adevăr* pe fundul Mării de Sud a Chinei, atunci ce sens mai are să căutăm în

continuare? De ce să nu ne angajăm pur şi simplu să ajutăm formarea califatului şi să facem orice ne cere el? Nu, trebuie să ne purtăm ca şi cum ne minte şi să mergem înainte.

— Şi dacă spune adevărul?

Rakkim o sărută.

— Atunci noi picăm de fraieri.

Sarah intră în Desolation Row. Ultimul răcnet în materie de modă, ostentativ păcătos, cu manechine scheletice şi cu ochi goi, pereţi netencuiţi de cărămidă, lumină aspră şi neiertătoare. Hainele în sine erau subţirele şi plictisitoare, nearătând bine decât pe cele mai desăvârşite şi mai tinereşti siluete. Nu erau trecute preţurile. Magazinul era arhiplin – majoritatea asiatici şi catolici din L.A., plus câţiva europeni blonzi. Sarah se plimbă printre standuri, pipăind marfa cu expresia distantă şi ostentativă afişată de cei pentru care preţul era irelevant. Rakkim ieşi iar până afară. Verifică reflexiile în geamuri.

În câteva minute, Sarah va intra în cabina de probă 9. În loc să-şi ia pe ea ceva de la Desolation Row, se va schimba în hainele obişnuite pe care le aduseseră cu ei. Rakkim va apărea câteva minute mai târziu, plângându-se zgomotos. Când Sarah îl va chema înăuntru s-o ajute, se vor strecura amândoi printr-un panou fals din cabina de probă în coridorul de serviciu. Acolo îi va aştepta Peter. Cincisprezece minute mai târziu, vor decola într-un balon cu aer cald pentru turişti. Numai că acesta va merge pe alt traseu, plutind către Republica Islamică. Peter spunea că asta se întâmpla tot timpul. Curenţii de vânt erau imprevizibili, parte a farmecului baloanelor. Când vor ateriza îi va aştepta o maşină, cu rezervorul plin şi acte legale, cu dispozitiv GPS programat să arate fiecare străduţă lăturalnică din ţară.

— Rakkim? zise Sarah, cu ochii mari. Vreau să-ţi arăt ceva, spuse ea, şi-l conduse înapoi în

magazin. E o femeie lângă rafturile de pantofi. O chinezoaică bătrână împreună cu nepoata ei.

Rakkim se prefăcea că examinează o bluză.

— A făcut operaţii estetice de bună calitate. I-au tăiat faldul epicantic, dar i-au păstrat integritatea etnică. Pare dezgustată de marfă, dar după cerceii de diamante din urechi, îşi poate permite…

— Uită-te la pandantivul ei.

— Drăguţ. Simplu, dar drăguţ.

— Asta e *tot* ce vezi?

Rakkim mută nişte tricouri urâte pe raft.

— E un pandantiv mic de cupru cu înscrieri chinezeşti pe el. Pare vechi. Ce-am ratat?

— Nu sunt sigură, zise Sarah şi-l sărută. Du-te şi aşteaptă-mă afară.

— Şi Peter?

Sarah îl împinse uşor.

— Acum, *du-te,* lasă-mă să-mi cumpăr haine liniştită.

Rakkim auzi alte femei râzând în timp ce ieşea din magazin cu paşi mari. Găsi o cafenea. Mai mulţi bărbaţi erau tolăniţi pe scaune mici de metal, cu pachete în poală, părând buimăciţi şi epuizaţi. Rakkim comandă un espresso dublu. Zece minute mai târziu…

— Rakkim! îl strigă Sarah din Desolation Row. Hai, te rog să m-ajuţi să mă hotărăsc.

Rakkim intră iar în magazin. Chinezoaica era la casă împreună cu nepoata ei, şi tejgheaua era încărcată vârf cu haine. Rakkim o urmă pe Sarah în cabina de probă numărul 9 şi aruncă pungile de cumpărături într-un colţ.

Sarah închise uşa în urma lui. Îşi schimbară amândoi hainele foarte rapid. Glisară panoul într-o parte.

Peter îi aştepta cu braţele încrucişate pe piept. Lângă el era încă un bărbat şi o femeie. Dublurile lor.

Mă bucur c-aţi reuşit să veniţi.

Sarah şi Rakkim păşiră în coridor. Bărbatul şi femeia se îmbrăcară rapid în fostele lor costumaţii şi se furişară în locul lor în cabina de probă.

Peter fixă la loc panoul şi-l încuie. Vorbi încet la mobil şi un moment mai târziu peste tot în jurul lor se porniră sirene de alarmă biologică. În aglomeraţia către ieşire, oricine monitoriza camerele de supraveghere din mall va fi păcălit de dublurile lor.

Peter îi conduse de-a lungul pasajului.

— A fost prea uşor, zise Rakkim.

— Ai fi preferat să fim prinşi? replică Sarah.

Rakkim se uită la celelalte baloane de turişti plutind mult sub ei, globuri masive decorate cu reclame, sclipind în amurg în toate culorile curcubeului. Peter făcuse balonul lor să zboare la o altitudine mult mai mare, lăsând curentul de aer din est să-i împingă către graniţa Californiei. Rakkim tremură, şi-şi strânse mai tare pe el jacheta groasă cu glugă. Poate că se simţea pur şi simplu inconfortabil sus în văzduh, complet vulnerabil. Un singur aruncător de torpile de la sol, şi…

— Ar trebui să fii obişnuit să evadezi, zise Sarah, stând cu picioarele încrucişate sub ea pe o pernă electrică. Dispariţia… asta e una dintre specialităţile tale, nu?

Rakkim urmări cu privirea balonul cel mai apropiat, împins de vânturile termale, ridicându-se încet.

— Mda, şi atenţia la detalii, plănuirea fiecărei eventualităţi… asta e specialitatea Bătrânului.

Sarah tastă în continuare pe telefonul mobil împrumutat de la Peter. Ultimul model din China. Cu acces complet la banca de date. Nedetectabil.

Dacă Rakkim îşi mijea ochii, putea întrezări clădirea imensă unde Bătrânul îi oferise pe tavă lumea întreagă cu doar o săptămână înainte.

Peter se despărţi de oaspeţii de încredere pe care-i invitase să vină cu ei pentru acoperire. Se

furişă aproape de ei şi făcu un gest din cap către linia orizontului de deasupra oraşului Las Vegas aflat acum la distanţă.

Frumoasă privelişte, nu?

— Ai aflat ceva despre dublurile noastre? zise Rakkim.

— Sunt în maşină, merg spre sud, către Arizona, răspunse Peter, privind în continuare oraşul. Dublura lui Sarah a zis că au fost urmăriţi de o succesiune de vehicule, de toate mărcile şi modelele. Nu s-au apropiat niciodată prea tare de ei şi s-au îndepărtat după zece, cincisprezece kilometri, ca să fie înlocuite de altele. Cineva-şi ştie meseria.

— Bine, făcu Rakkim. Asta e bine.

— Mulţumesc, Peter, spuse Sarah, fără să-şi ridice privirea de la ecranul mobilului.

— Administrarea unui cazinou nu înseamnă decât colectarea de datorii şi plata lor, zise Peter, aruncând o privire către Rakkim. Îi eram dator lui Rakkim.

— Observă timpul trecut, interveni Rakkim.

Peter zâmbi.

— Data viitoare când treci pe-aici, eu o să fiu proprietarul, zise Peter, şi briza abia îi mişcă părul lucios. Am o maşină de cealaltă parte a graniţei care ne monitorizează înaintarea. O să vă aştepte când aterizăm. Eu o să sun la autorităţile locale după ce plecaţi. Chiar şi dacă mergeţi cu viteza legală, ar trebui să fiţi în Seattle în două zile.

Făcu o plecăciune către Sarah şi se înapoie la perechea aflată de cealaltă parte a balonului. Sarah aşteptă până când Peter se îndepărtase suficient cât să nu-i audă.

— Nu mergem la Seattle. Ne ducem înapoi în L.A.

— Ce tot vorbeşti?

— Bătrânul ne-a minţit, exact cum ai spus. A patra bombă nu s-a pierdut pe coasta Chinei. E pe continent, zise Sarah cu ochii mari şi cu privirea

fixă şi dură, pe care o avea când se gândea intens. Atâta că… nu ştiu unde exact.

Rakkim se aşeză lângă ea.

— Te simţi bine?

— Cum zicea mereu Redbeard, ţine-ţi ochii deschişi. Fii atent. Viaţa e un puzzle. Găseşti piese noi, se schimbă imaginea. Nu-ţi fie frică să priveşti lucrurile dintr-o nouă perspectivă. *Asta* s-a întâmplat, Rikki, zise Sarah, uitându-se în gol. Cicatricea lui Fancy… nu era de la o traheotomie. Era prea rotundă. Prea perfectă. M-am întrebat şi atunci dacă nu cumva şi-a făcut-o intenţionat. Cicatrizarea este un obicei comun în anumite subculturi…

— Traheotomiile sunt obişnuite la cei care iau supradoze.

— Chiar ăsta e puzzle-ul. Am găsit o piesă nouă la mall care a schimbat *totul.*

Rakkim se uită în jur. Peter şi ceilalţi erau chiar în capătul celălalt al balonului-gondolă. Sarah îl prinse de braţ.

— Chinezoaica din Desolation Row purta un medalion exact de forma cicatricei lui Fancy, în exact acelaşi loc, la baza gâtului. A zis că e o amuletă care poartă noroc din satul unde s-a născut. Punctul acela pe gât e intersecţia a cinci meridiane diferite de energie din medicina chineză. Cicatricea lui Fancy e o cicatrice de *radiaţii,* zise Sarah, strângându-l mai tare de braţ. Cu siguranţă tatăl ei i-a adus medalionul în ultima călătorie şi a fost afectat de materialul radioactiv pe care-l transporta. Probabil nici n-a observat că e afectat de radiaţii până…

— Ai stat exact cinci minute cu chinezoaica asta…

— Şi cinci secunde ar fi fost de-ajuns. Am ştiut că mă deranjează ceva la cicatricea lui Fancy. Atâta că n-am avut suficiente informaţii.

— Nici acum n-ai suficiente informaţii.

Sarah îi arătă ecranul telefonului. O cicatrice rotundă şi cenuşie, cu două puncte roz mici. Sarah defocaliză imaginea şi Rakkim văzu abdomenul unui bărbat care avea mai multe cicatrice identice de la stern până sub buric.

— Nasturi? zise Rakkim.

Sarah încuviinţă.

— Nasturi de argint de la o uniformă militară de gală. Probabil din Cernobâl sau alt focar de radiaţii. Au fost vândute şi refolosite de croitorul omului ăstuia. Uite, am văzut exact desenele astea pe cicatricea lui Fancy.

Sarah focaliză imaginea. Mai aproape. Cicatricea umplu ecranul. Marginile aveau bule mărunte cu striaţii vagi spre centru.

Rakkim se uită lung la ecran.

— Era întuneric la Disneyland…

— Era lună plină, şi am fost chiar lângă ea. *Ştiu* ce-am văzut. Pur şi simplu n-am ştiu ce înseamnă la momentul acela. Acum, ştiu. Se poate ca fiul Bătrânului să se fi înecat în Marea de Sud a Chinei. Dar tatăl lui Fancy a ajuns pe uscat. Şi tot aşa şi a patra bombă.

— De ce… de ce să-i cumpere un suvenir în timpul celei mai importante misiuni din viaţa lui?

— Pentru că asta fac taţii când sunt plecaţi, rosti Sarah încet. Cumpără o amintire pentru fiica lor, ca să ştie că se gândea la ea cât timp a fost plecat. De aceea a păstrat Fancy medalionul, chiar şi după ce şi-a dat seama că-i distrugea pielea. Ştiu că *eu* aşa aş fi făcut. Dacă acela era ultimul lucru pe care mi l-ar fi dat tata, l-aş fi păstrat orice-ar fi fost.

Rakkim îşi aminti de fotografia cu Sarah şi cu tatăl ei pe care o găsise în cutia ei muzicală, Sarah ca bebeluş, dormind în braţele tatălui ei. Îşi amintea expresia de pe chipul ei când i-o dăduse înapoi. Atât de fericită, că nu se putuse opri din plâns. Spusese că era tot ce mai avea de la el. Rakkim nu avea nimic. Orice suvenire, orice fotografii cu mama şi cu tatăl lui se pierduseră

împreună cu tot restul încă înainte să-l întâlnească pe Redbeard. În afară de cheie. O cheie de la casa în care crescuse. Câteva zile după ce Redbeard îl dusese la el acasă, Rakkim aruncase cheia în toaletă şi trăsese apa. Nu-şi mai amintea acum dacă făcuse asta pentru că se gândise că-şi găsise o nouă casă… sau pentru că-i era teamă că Redbeard va folosi cheia şi tot ceea ce reprezenta împotriva lui.

— Chinezoaica a zis că fiecare sat are medalionul său diferit, zise Sarah. Când o să găsim medalionul, o să ştim unde a fost în ultima lui călătorie. O să ştim unde a amplasat a patra bombă.

— Prietena lui Fancy… Jeri Lynn. Ea trebuie să ştie unde e medalionul.

Sarah zâmbi.

— Mă crezi.

— Nu te-ai înşelat despre nimic important de când te cunosc.

— Tot trebuie s-o găsim pe Jeri Lynn.

— Asta o să fie partea uşoară, ezită Rakkim. Dacă medalionul era aşa de important pentru Fancy, e posibil ca Jeri Lynn să-l fi înmormântat împreună cu ea. E moartă de mai mult de o săptămână. Ar fi bine să te pregăteşti s-o dezgropăm, căci s-ar putea să trebuiască s-o facem.

Ochii lui Sarah scânteiară în lumina apusului. Erau scânteieri reci.

— Voi face tot ce e necesar. Aşa ca tine.

CAPITOLUL 55

Rugăciunile de la apus

Rakkim şi Sarah urcară treptele blocului de apartamente exact când două femei ieşeau pe uşa din faţă. Se îmbrăţişară.

— Ai grijă de tine, Jeri Lynn, zise blonda gravidă.

— Dacă nu eu, atunci cine? replică bruneta scundă, şi aşteptă până când blonda coborî scările. Voi aţi venit la priveghiul lui Fancy?

Da, răspunse Sarah rapid.

— Haideţi înăuntru, îi invită Jeri Lynn. Nu sunt decât papanaşi cu brânză şi suc de portocale, iar şerbetul se topeşte. Dar mă gândesc că n-aţi venit pentru mâncare, adăugă ea, încercând să zâmbească, şi apoi îşi deschise gura în forma unui O nerostit. Ăsta e…? Cameron? Cameron!

Trecu în viteză pe lângă ei, îl ridică pe băiat în braţe şi-l învârti pe loc ca şi cum ar fi fost o jucărie de pluş. Îi făcu un semn lui Sarah, cu lacrimi în ochi.

— Intră, dragă, m-ai făcut fericită.

Sarah şi Rakkim îi urmară în camera de zi. Încă două femei stăteau pe o canapea – o adolescentă plinuţă cu un bebeluş în braţe şi o roşcată cu părul vopsit şi cu faţa ca un cal de tracţiune, care se uitau într-un album foto şi chicoteau.

— Fetelor, acesta e… Scuze, n-am reţinut cum te cheamă, zise Jeri Lynn.

— Sunt Sarah şi acesta e prietenul meu, Rakkim.

— Mămicuţa e Ella şi aceasta e Charlotte, zise Jeri Lynn.

Schimbară saluturile de complezenţă. Bebeluşul râgâi puternic şi zgomotos şi toţi zâmbiră. Mama sa îl bătu uşor pe spate.

— Te simţi mai bine acum? Trebuie să mergem acasă şi să încep să pregătesc cina, zise ea şi-o sărută pe Jeri Lynn. Îmi pare *aşa* de rău.

Se ridică în picioare şi mai luă un papanaş din tava de carton de pe masă. Roşcata închise albumul.

— Şi eu ar trebui să plec, spuse ea, strângând-o pe Jeri Lynn de braţ. A fost o fată aşa de scumpă şi o să ne fie groaznic de dor de ea.

Jeri Lynn le conduse la uşă.

Cu o seară înainte, Rakkim şi Sarah veniseră la Los Angeles cu maşina şi se îndreptaseră direct spre Disneyland. Le trebuiseră câteva ore până să găsească pe cineva care să le spună despre prietena lui Fancy şi, chiar şi atunci, nu li se indică decât extrem de vag cam pe unde locuiau cele două. Undeva la periferia New Fallujah, aproape de Orange. Niciuna dintre celelalte soţii de închiriat nu fusese invitată vreodată să le viziteze. Asta părea să le enerveze. Rakkim voia să meargă în toate magazinele şi farmaciile din împrejurimi cu fotografia lui Fancy, dar Sarah avu o idee mai bună. Propuse să aştepte până a doua zi, să se odihnească puţin, şi apoi să se întoarcă la Long Beach şi să-l ia cu ei pe Cameron. Băiatul care le spusese că o va aştepta pe Fancy în fiecare zi la Biserica St. Xavier, la amiază. Sarah considera că în felul acesta puteau să meargă pur şi simplu cu maşina prin New Fallujah cu Cameron, până când va recunoaşte apartamentul. Mai ales că apărând cu Cameron le va deschide porţile.

Jeri Lynn se întoarse şi le făcu semn să se aşeze pe canapea. Era o femeie scundă, cu părul creţ, pielea netedă şi ochii obosiţi.

— Staţi jos. Când văd oameni stând în picioare în casă, mă gândesc că sunt colectori de dări, zise ea cu un zâmbet curajos. Nu sunteţi colectori, nu?

Sarah şi Rakkim se aşezară pe canapeaua jerpelită de catifea roasă. Încă se simţea căldura de la celelalte două ocupante de dinainte. Camera de

zi avea câteva piese de mobilier desperecheate şi vechi, un mic televizor pe perete şi o hologramă cu preşedintele Kingsley pe un perete. O hologramă de familie cu Fancy, Jeri Lynn şi trei copii se găsea pe dulap, copiii fiind îmbrăcaţi în pantaloni scurţi şi cu tricouri asortate. Păreau fericiţi. Pe covorul verzui lăţos erau încrustate fărâme de cereale uscate. Chocolate-Soy'o. Micul dejun al campionilor. Un bol de lemn pentru salată de pe măsuţa de cafea conţinea câteva sute de dolari în bancnote mototolite, împreună cu nişte scrisori de condoleanţe.

Jeri Lynn îl apucă pe Cameron şi-i răvăşi părul. Tivul rochiei negre de pe ea fusese refăcut de atâtea ori că începea să se destrame. Dar nu părea să-i pese.

— Doamne, ce-aş vrea să fie Fancy aici să te vadă, zise ea şi apoi se trânti într-un scaun în faţa canapelei şi împinse tava cu papanaşi către ei. Mâncaţi ceva. De unde o ştiaţi pe Fancy? Aţi fost vecini cu ea?

— Am… am fost cu ea când a murit, explică Sarah.

Era probabil o idee bună să treacă o dată peste asta, dar Rakkim ar fi preferat să o ia mai pe ocolite. Jeri Lynn se uită de la unul la celălalt.

— Voi aţi întrebat de ea în noaptea, aia.

— Da, zise Sarah.

— Cameron, du-te până în bucătărie şi găseşte-ţi ceva de mâncare, zise Jeri Lynn. Ştiu că ţi-e foame.

— Aş vrea mai bine să fac un duş prima dată, spuse Cameron. Dacă nu-i o problemă…

— A doua uşă pe dreapta. Spune-mi când termini, să-ţi aduc nişte schimburi curate. Eşti cam de mărimea lui Dylan, zise Jeri Lynn şi aşteptă până când băiatul dispăru în baie. Vă sunt recunoscătoare că l-aţi adus aici. Fancy… avea o adevărată slăbiciune pentru el. Întotdeauna zicea că o să-l aducă să stea cu noi, continuă şi-şi aranjă

rochia neagră, suflând o şuviţă de păr ce-i căzuse pe faţă. Ce vreţi? o întrebă apoi pe Sarah. De când intraseră, aproape că nu se uitase deloc la Rakkim. Sunt sigură că vreţi ceva.

— Ne pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, zise Sarah. Fancy a fost…

— Îmi vin copiii de la şcoală cam peste o oră. Nu vreau să fiţi aici să-i speriaţi. Deja au trecut prin prea multe. Cameron poate să stea. Copiilor le place de Cameron.

— Bărbaţii care au omorât-o… încercau să ne oprească pe noi…

— Nici n-am putut măcar s-o îngrop, zise Jeri Lynn, răsucindu-şi inelul de aur de pe inelarul stâng. Corpul ei e într-o ladă frigorifică la o casă de pompe funebre, aşteptându-mă să vin cu bani destui s-o îngrop cum se cuvine.

Aruncă o privire rapidă către bancnotele din bolul de lemn.

— Amputea să…

— Moscheea locală nu vrea să ne ajute. Au zis că Fancy nu mai era musulmană. Nu-i învinovăţesc. Fancy se ruga acasă, dar îi era prea ruşine să meargă la moschee. Musulmanii au regulile lor. Trebuie să înmormântezi cadavrul în douăzeci şi patru de ore. Bine, zise ea, continuând să-şi răsucească inelul. Nici catolicii nu sunt mai buni. Eu sunt catolică, dar nu stilul lor de catolică. Aşa că nu vor s-o înmormânteze. Copiii mă tot întreabă când o să poată să-i pună flori la mormânt, şi eu le zic că în curând, spuse ea, uitându-se la Sarah şi apoi la holograma cu ea şi cu Fancy ţinându-se de mână. Am avut o viaţă bună înainte să veniţi voi s-o căutaţi. Nu o viaţă perfectă… Fancy ura ceea ce făcea şi tot aşa şi eu, dar asta era o Fancy de noapte. Asta nu era ea cu adevărat, nu era decât un joc pe care-l juca. În restul timpului, eram o familie şi eram fericiţi. Eram *fericiţi.*

— O să plătim pentru înmormântare, zise Sarah. Fără nicio condiţie, dar Jeri Lynn nu reacţionă. A avut Fancy vreun medalion de când era mică? Un medalion mic şi rotund, cu litere chinezeşti pe el?

— La ce vă trebuie chestia aia? întrebă Jeri Lynn. Nu valorează nimic, numai lui Fancy îi plăcea.

— Pot să-l văd, te rog? zise Sarah.

— Nu e de vânzare, nu mă interesează câţi bani aveţi. Fancy o să fie înmormântată în rochia ei favorită. Cu pantofii ei favoriţi. O s-o înmormântez cu părul coafat exact cum îi plăcea ei şi cu machiajul perfect… şi cu medalionul ăla la gât.

— Medalionul acela face parte dintr-o anchetă, zise Sarah. Medalionul…

— Ce sunteţi voi, poliţişti? Poliţiştii sunt cei care au omorât-o.

— Nu poliţiştii au omorât-o, interveni Rakkim şi Jeri Lynn se holbă la el. Îl cheamă Darwin. L-am văzut eu omorând-o. Am încercat s-o ajut, dar…

— Poliţiştii l-au împuşcat pe Rakkim, zise Sarah. Aproape a murit.

— Dar de ce a *omorât-o* Darwin ăsta?

Jeri Lynn era roşie la faţă.

— Asta face el, zise Rakkim.

— Ne arăţi, te rog, medalionul? o rugă Sarah. Ajută-ne, Jeri Lynn.

— Jeri Lynn! strigă Cameron, scoţându-şi capul ud de după uşa băii. Îmi aduci nişte haine, te rog?

Jeri Lynn se ridică de pe scaun cu un oftat şi se duse spre baie.

— Ştim că medalionul e aici, zise Rakkim către Sarah. La un moment dat va trebui să nu mai întrebăm.

Sarah puse un mic teanc de bancnote de o sută de dolari în bolul de lemn.

— Nu am ajuns la punctul acela încă.

— Tu eşti cea care crede că medalionul e răspunsul la toate rugăciunile noastre.

— Am spus nu *încă.*

*

— Îmi amintesc ziua când ne-am întâlnit prima dată, Maurice, zise Redbeard. Erai aghiotantul generalului Sinclair. Am văzut un african înalt cu postura unui rege şi m-am întrebat dacă vei rezista un an cu toţi ofiţerii complotând împotriva ta. Dac-ai şti ce spuneau despre tine pe la spate…

— Nu poate fi mai rău decât ce-mi spuneau în faţă, replică generalul Kidd.

Redbeard apăruse nechemat şi neanunţat la mica moschee conservatoare, singurul chip alb între enoriaşii somalezi. El şi generalul Kidd stăteau acum cu picioarele încrucişate sub ei pe covoare întinse sub arbustul de glicină, mâncând curmale şi sorbind cafeaua tare şi dulce pe care le-o adusese soţia cea mai tânără a lui Kidd. Nu se vedea nicio gardă de corp. Nici nu era nevoie de ele.

— Am văzut multă istorie, zise Redbeard şi scuipă un sâmbure de curmală. Noi doi am trecut prin multe vremuri tulburi şi periculoase, şi totuşi am senzaţia că ce-i mai rău de-abia acum începe.

— Ţara asta a ieşit de pe şine, Thomas, spuse Kidd, suflând în ceaşcă. Noi trebuia să fim o lumină deasupra lumii. Acum, am putea la fel de bine să fim păgâni barbari, după cum se poartă tinerii. Sunt molatici, indolenţi şi idolatri.

— Tinerilor trebuie să li se dea timp destul să descopere calea.

— Tinerii trebuie *instruiţi* pentru a descoperi calea.

Redbeard îşi sorbi zgomotos cafeaua.

— Şi vrei ca Ibn Azziz să facă instruirea asta?

Kidd îşi aruncă o curmală în gură şi o mestecă încet.

— Am auzit că ai avut un deces în familie. Oamenii vinovaţi de asta… sunt morţi?

— Oamenii care-au răpit-o din faţa moscheii sunt morţi. Omorâţi de cel care i-a trimis, înainte să apuc eu să-i găsesc. De parcă aş fi avut nevoie

să-i interoghez pe ei ca să ştiu cine e responsabil, exclamă Redbeard, trăgându-se de barbă. Allah ţi-a oferit şansa să faci o alegere. Poţi să-ţi păstrezi jurământul şi să rămâi alături de preşedintele tău, sau poţi deveni sabia mullahului care răpeşte şi omoară femei cucernice. Un mullah care se refugiază în Marea Moschee cu o sută de gărzi de corp. Protecţia lui Allah nu e de-ajuns pentru el?

Faţa lui Kidd era o mască, dar ochii îi trădau zbuciumul sufletesc.

— Îl iubesc pe preşedintele Kingsley ca pe propriul tată, dar e bătrân. E pe moarte.

— Toţi murim, Maurice.

— Asta ai venit să-mi spui, bătrâne prieten?

Redbeard îşi vârî mâna în coşul cu dulciuri şi zâmbi.

— Am venit pentru curmale.

*

Rakkim tocmai terminase de verificat strada încă o dată când Jeri Lynn se întoarse. Avea în mâini o cutie mică, roşie, de smalţ.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, zise Sarah.

— Nu te bucura prea tare încă, replică Jeri Lynn, aşezându-se lângă Sarah şi deschizând cutia. Fancy a zis că tăticul ei i-a dat asta când a venit din China în ultima lui călătorie.

Jeri Lynn îl scoase din cutie, legănându-l de şiretul de fibre negre împletite – o amuletă de cupru bătut, decorată cu ideograme chinezeşti. Amuleta se răsuci încet în aer şi Jeri Lynn o ţinu cu faţa în sus.

— Fancy a zis că nu şi-a dat-o jos ani de zile, că-i spunea talismanul ei norocos, dar presupun că i s-a întors norocul. Crescuse pe-atunci şi pielea de dedesubt a început să i se decojească, şi apoi lucrurile s-au stricat urât de tot. A zis că a crezut că a fost o pedeapsă de la Allah, din cauza felului cum trăia, aşa că l-a pus deoparte pentru păstrare. O vedeam uneori purtându-l, se uita în oglindă şi zâmbea. Nu-i prea mare brânză de el, dar Fancy

adora medalionul ăsta, zise ea şi-l vârî înapoi în cutie.

Sarah nu făcu nicio mişcare să ia cutia.

Jeri Lynn puse capacul la loc. Se uită la Rakkim.

— Cameron mi-a spus câte ceva despre tine. A zis că te-a văzut omorând un om cu mâinile goale. A zis că n-a văzut niciodată aşa ceva. Vreau să-mi promiţi. Vreau să-mi promiţi că dacă-ţi dau medalionul ăsta, o să-l găseşti pe Darwin ăsta. Că o să-l găseşti şi o să-l omori.

— S-ar putea să-mi ia o vreme, răspunse Rakkim.

— Tu promite-mi numai că o s-o faci. Nu-ţi cer acum un orar.

— Îţi promit.

Jeri Lynn se întoarse spre Sarah, care stătea lângă ea.

— Pot avea încredere în el că-şi ţine cuvântul? Fancy n-a avut niciodată mare noroc la bărbaţi, şi eu am avut şi mai puţin.

Sarah se uită fix la Rakkim. Se gândea la ceea ce-i spusese despre asasin. Despre faptul că n-avea nicio şansă în faţa lui.

— Eu am încredere în el.

Jeri Lynn îi dădu cutia.

— Sper că te va ajuta la ceea ce doreşti să faci.

Sarah luă cutia.

— Nu ştiu dacă are vreo importanţă pentru tine, dar l-aş fi omorât pe Darwin oricum, zise Rakkim către Jeri Lynn. L-aş fi omorât pentru Fancy şi pentru alţii pe care i-a măcelărit. M-am hotărât să fac asta de multă vreme.

Cameron intră în încăpere venind din spatele casei. Avea părul pieptănat. Purta pantaloni curaţi şi un tricou zdrenţuit pe margini cu L.A. Ramadan 2035. Se aşeză în poală la Jeri Lynn şi nici nu păru jenat de asta.

— Eşti sigură că pot să stau?

— Cât de mult timp vrei, iubitule, zise Jeri Lynn, punându-şi braţele în jurul lui, dar

păstrându-şi privirea aţintită spre Rakkim. Dacă-ţi ţii promisiunea, şi-l poţi face pe Darwin ăsta să sufere, cu atât mai bine. Fă-l să-l *doară.* Fă-l să urle aşa de tare, încât demonii din iad să-l audă şi să se pregătească să-l primească la ei.

CAPITOLUL 56

Înainte de rugăciunile de la amiază

— Aţi zis că o să ne întâlnim *mâine,* zise profesorul Wu. Se uită de la Sarah la Rakkim, neliniştit de lipsa de armonie creată de încălcarea unei programări. Trebuia să ne întâlnim la King Street Cafe, nu aici. Nu acasă la mine. Trebuia să mâncăm *dim sum,* Sarah şi…

— Domnule profesor, putem intra? întrebă Rakkim. Aş prefera să nu aşteptăm afară în frig.

Wu se uită la ea dezamăgit, deşi Sarah nu-şi dădea seama dacă era iritat de sosirea lor neanunţată sau de faptul că Rakkim îl întrerupsese. Wu se trase din uşă şi le făcu semn să intre.

— Vă rog.

Îi conduse cu mişcări domoale într-o cameră de zi mică, decorată discret. Pata de chelie din vârful capului său se extinsese în anii de când Sarah nu-l mai văzuse şi acum îi acoperea majoritatea craniului cu pielea pătată din cauza bătrâneţii. Wu aşteptă până se aşezară pe canapeaua curată, dar ponosită, apoi îşi ceru scuze, zicând că trebuie să aducă fotografiile medalionului pe care i le transmiseseră ei prin internet.

Rakkim şi Sarah veniseră direct din California de Sud, numai pe şoselele principale, pierzându-se în trafic. După analiza unui bijutier din Long Beach, medalionul lui Fancy era uşor radioactiv. Nu suficient demult cât să provoace un pericol, dar era o dovadă în plus că era legat de amplasarea celei de-a patra bombe. Călătoria se desfăşurase fără peripeţii, în afara unui accident dintre mai multe maşini în Bay Area, ce ameninţase să-i oblige să ocolească prin San Francisco, una dintre fortăreţele de bază ale celor mai înverşunaţi fundamentalişti. Un loc înfiorător, unde Golden

Gate Bridge fusese redenumit după un războinic afgan şi decorat cu cranii de homosexuali executaţi public după tranziţie. O secţiune a podului se prăbuşise cu două săptămâni în urmă. Se dăduse vina pe sionişti sau pe vrăjitoare. Orice maşină ce intra în oraş urma să fie percheziţionată. Telefoanele mobile dotate cu cameră foto sau cu acces la internet erau confiscate, iar femeile îmbrăcate necorespunzător bătute. Dacă documentele false de căsătorie ale lui Rakkim şi Sarah ar fi fost puse la îndoială, ar fi fost arestaţi pentru suspiciune de adulter sau chiar mai rău.

De cinci zile ploua în Seattle, o aversă rece, constantă, ce-i alunga pe oameni din stradă şi făcea maşinile să derapeze în şanţuri. Deşi îi era dor de căldura şi libertatea din California de Sud, Sarah se bucura să fie acasă. Sau aproximativ acasă. De fapt, un depozit din zona industrială la sud de Moscheea Şeic Ali. O altă ascunzătoare a lui Rakkim. Cu trei zile înainte, Sarah trimisese fotografii cu medalionul lui Wu unui cărturar chinez concediat cu câţiva ani în urmă în timpul unei mişcări politice în campus.

Wu reveni târşâindu-şi picioarele în camera de zi, şi se aşeză încet într-un fotoliu. Degetele i se încleştară pe braţele de piele ale fotoliului. Avea gâtul atât de subţire că era de mirare că putea să-şi ţină capul drept.

— Marţi e ziua cea mai bună pentru *dim sum* la King Street Cafe, zise el, cu mărul lui Adam mişcându-se vizibil. Doamna Chen nu poate lucra decât o singură zi pe săptămână, dar rulourile ei de primăvară cu ciuperci negre sunt şi acum cele mai bune din oraş.

— Poate data viitoare, zise Sarah.

Râsul lui Wu semăna cu lătratul unei foci. Se uită la Rakkim.

— O studentă sclipitoare, dar părea să adore să sfideze procedurile potrivite. Îi plăcea întotdeauna să facă numai cum voia ea.

— Sunt şocat, zise Rakkim.

Wu râse iar, şi apoi se pleoşti.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, profesor Dougan, dar nu sunt în stare să te ajut să determini originea medalionului. Sunt zeci de mii de sătucuri în China, şi fiecare dintre ele se mândreşte cu faptul că-şi construieşte propriul medalion ca să celebreze festivalul prunelor.

— Nu e necesar să vă cereţi scuze, zise Sarah, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Nu mi-am dat seama de enormitatea cererii.

Wu strânse şi mai tare braţele fotoliului.

— Am făcut ceea ce am putut. Medalionul comemorează festivalul prunelor din 2015, anul oii. Execuţia e primitivă, dar asta face parte din farmecul său pentru colecţionari. Presupun că de-acolo îl aveţi?

— Da, zise Sarah.

— Colecţionarul n-avea nicio idee din ce sat provine?

— Nu, răspunse Sarah.

Wu încuviinţă.

— Sloganele de pe medalion, *longevitate* şi *prosperitate,* sunt marcaje comune pe asemenea obiecte, mă tem. După stilul ideogramelor, presupun că sunt din Sandouping, Yichang, sau poate din provincia Hubei, dar şi asta este un teritoriu foarte mare. China e vastă. Îmi cer scuze cu profund regret, spuse el, coborându-şi ochii.

Sarah îi prinse mâinile într-ale ei în semn de recunoştinţă. Acele trei zone erau toate în vecinătatea Barajului celor Trei Trecători şi data, 2015, era anul când fuseseră detonate celelalte bombe. Se ridică şi făcu o plecăciune.

— Domnule profesor, vă mulţumim pentru ajutor.

— Foarte puţin ajutor, zise Wu, chinuindu-se să se ridice în picioare. Pentru un profesor pensionat nu e nimic mai plăcut decât să fie contactat de o

elevă favorită. În afară de a servi prânzul cu ea şi însoţitorul ei, adăugă el, cu ochii scânteind.

Rakkim îl ajută să se ridice.

— Vă mulţumim din nou, domnule.

— Aş vrea să fi putut aştepta, zise Wu, conducându-i către uşă. Încă n-am primit niciun răspuns de la profesor Zhao.

Rakkim se opri.

— Aţi trimis fotografiile medalionului şi altcuiva?

— Bineînţeles. Când mi-am dat seama că slabele mele cunoştinţe sunt insuficiente…

— V-am rugat să nu faceţi asta, domnule profesor.

Sarah simţea încordarea lui Rakkim, nerăbdarea să plece.

El era cel care insistase să apară neanunţaţi la uşa lui Wu.

— Am crezut… ei bine, se ştie că deseori colecţionarii importă obiecte istorice fără permisiune, dar ăsta are o origine recentă… Wu se uită de la unul la celălalt. Am încercat să vă ajut.

— La câţi oameni aţi trimis fotografiile? întrebă Rakkim.

— La şase, zise Wu, făcând o grimasă. Inclusiv fiului meu, Harry Wu, profesor adjunct la Universitatea din Chicago, care n-a avut chef să se obosească, adăugă el înainte să se oprească. Sper că nu v-am cauzat vreo problemă. Profesor Zhao poate va reuşi totuşi să vă ajute. El are cunoştinţe vaste.

— Nu e absolut nicio problemă, domnule profesor, interveni Sarah. Vă urez sănătate şi toate cele bune.

Rakkim strânse uşor mâna lui Wu şi simţi că tremura.

— Domnule profesor, eu şi Sarah am vrea să vă invităm la *dim sum* peste o lună. Pe paisprezece. Este într-o marţi, zâmbi Rakkim. O să vedem dacă rulourile de primăvară ale doamnei Chen sunt atât

de gustoase cum ziceţi dumneavoastră. Ne vom întâlni la King Street Cafe la ora treisprezece, în ziua de paisprezece.

— Minunat! zise Wu, zâmbind cu toată faţa. Voi veni înfometat dacă veţi veni şi voi la fel.

Erau în maşină când Sarah sparse tăcerea.

— Mă îndoiesc că cei şase oameni pe care i-a contactat Wu sunt în legătură cu Bătrânul.

— Nu e nevoie să fie. Bătrânul are probabil tot felul de contacte răspândite în întreaga lume academică. Calculatoare, baze de date… Un cuvânt cheie într-o cercetare, nu e nevoie de mai mult.

Sarah blestemă încet şi apoi se opri.

— De *asta* ai programat întâlnirea aceea pentru prânz.

Rakkim încuviinţă şi verifică oglinda retrovizoare.

— În felul ăsta, dacă Darwin vine la profesor, o să vrea să-l ţină în viaţă. Dacă lucrurile merg bine, luna viitoare pe vremea asta, Bătrânul va avea alte priorităţi.

— Mulţumesc, Rikki.

— Da.

— Mai este o cale de a descoperi din ce sat provine medalionul. Dar n-o să-ţi placă.

Rakkim râse.

— De ce, e *periculos?*

Ochii lui Sarah sclipeau.

— Mai rău.

CAPITOLUL 57

După rugăciunile de la apusul soarelui

— Domnule ambasador, permiteţi-mi să v-o prezint pe Sarah Dougan şi pe însoţitorul ei, Rakkim Epps, zise Soliman bin-Saud.

Ambasadorul Kuhn făcu un gest din cap către Sarah, apoi către Rakkim.

— Bine aţi venit în unica noastră Elveţie.

Era un bărbat scund şi rotunjor, cu mustaţă lucioasă, dată cu ceară, cu colţurile ridicate şi cu ochi albaştri apoşi. O jachetă roşie ornamentată din belşug cu şnururi şi trese aurii şi pantalonii negri cu croială bogată îi dădeau aspectul unei păsări îndopate. Îi aruncă un zâmbet şters lui bin-Saud.

— E o plăcere să te văd, Soliman. Păcat că stimatul dumitale tată nu a putut să ni se alăture.

Bin-Saud luă un aperitiv de pe tava oferită de ospătarul în livrea şi ciuguli pateul învelit în petale de trandafiri. BinSaud era un arab chipeş, cu barbă parfumată, tunsă perfect dreptunghiular, cu ochi negri şi buze prea moi.

— Au intervenit afaceri de stat. Sunt sigur că înţelegeţi.

Mai luă un aperitiv de la chelnerul care aştepta şi i-l oferi lui Sarah, ţinându-l chiar în dreptul buzelor ei.

— *Trebuie* să-l guşti, dragă.

Sarah îşi luă un aperitiv de pe tavă.

— Mmm, e foarte bun. Rakkim?

Rakkim făcu semn chelnerului să plece.

— Scuzaţi impertinenţa oaspetelui meu, domnule ambasador, zise bin-Saud. Domnul Epps e fedain, şi după cum ştiţi, fedainii sunt creaturi cu gusturi simple.

— Vai, da, am auzit că sunt nişte fiare feroce, zise ambasadorul, studiindu-l pe Rakkim. *Chiar*

poţi să omori un om cu un singur deget?

Rakkim îşi întinse mâna mai repede decât era în stare ambasadorul să reacţioneze şi-i răsuci colţul stâng al mustăţii.

— Aşa, acum e mai bine.

Ambasadorul făcu un pas înapoi, cu ochii mari.

— Vino… vino cu mine, Soliman. Chiar ar trebui să guşti colibriul în aspic. Kuhn făcu un gest din cap către Sarah şi Rakkim. Vă rog, simţiţi-vă bine.

Sarah se uită la ambasador şi la Soliman traversând încăperea. Ambasadorul aruncă o privire în spate şi grăbi apoi pasul. Sarah se prefăcea că nu-i plăcuse ceea ce făcuse Rakkim.

Petrecerea era foarte aglomerată, erau probabil trei sute de oaspeţi, râzând, mâncând şi bând, ambasadori şi personal diplomatic de la aproape fiecare ambasadă din capitala Seattle. Cei din Nigeria şi Africa de Est erau îmbrăcaţi într-un curcubeu de culori, brazilienii şi argentinienii în costume formale vestice; suedezi, norvegieni şi australieni – pe câţiva dintre ei Sarah îi recunoscu de la alte asemenea petreceri la care venise cu Redbeard – dar exista şi o mulţime de chipuri noi. Deşi nu aveau legături diplomatice oficiale, era chiar şi un reprezentant din Bible Belt, un bărbat mai în vârstă cu o coamă de păr cărunt, purtând o redingotă neagră ca un predicator de ţară.

— Soliman a părut bucuros să te vadă, zise Rakkim. Nu întâlneşti prea mulţi saudiţi care sărută mâinile doamnelor. Şi aşa de elegant. Câte kilograme de smaralde crezi că are cusute în ţesătura robei?

Un chelner le oferi şampanie alcoolică şi nealcoolică. Sarah o alese pe cea fără alcool. Rakkim nu.

— Soliman mi-a făcut o favoare invitându-ne aici, zise Sarah, sorbind din pahar şi bulele şampaniei o gâdilară pe limbă. Când o să afle taică-său, o să aibă probleme, pentru că taică-său

crede că elveţienii sunt libertini. Şi oricum, ai fi preferat să mergem la Redbeard să ne ajute?

— Pur şi simplu nu-mi place de el.

— Nicio problemă, nici lui nu-i place de tine.

Tatăl lui bin-Saud avea dreptate despre elveţieni: *erau* libertini. Decadenţi, agnostici şi bogaţi peste măsură. Strict neutri în ultimii şase sute de ani, făceau afaceri cu orice guvern, indiferent de politică sau de religie, şi făceau bani de la toţi. Elveţienii nu aveau niciun aliat, niciun duşman – ei n-aveau decât clienţi. Un cvartet de coarde cânta Mozart, ca să se asigure că nu sunt rănite sensibilităţile nimănui. Ca mâncare se serveau tăvi cu crabi, creveţi şi caviar pentru chinezi, ruşi şi sud-americani, şi tăvi cu specialităţi de halal pentru credincioşi. *Toţi* se bucurau de generatoarele de euforie din sistemul de aer condiţionat, ceaţa microscopică de neurotransmiţători şi feromoni, un ajutor pentru relaxare şi sentimente de intimitate.

Sarah se simţea puţin ameţită. Simţea o vibraţie continuă pe pielea umerilor goi şi simţea fiecare centimetru al rochiei de gală strânse pe corp, pe care şi-o cumpărase în aceeaşi zi din districtul modern. Îşi dorea să fie altundeva, cu Rakkirn, numai ei doi.

— Ce e, Rikki?

— Nu ştiu.

— Eşti neliniştit.

Rakkim schimbă paharele cu un chelner în trecere, folosindu-se de ocazie să cerceteze camera.

— Simt că suntem priviţi.

— Sunt sigură că *suntem* priviţi. De aceea vin oamenii la petrecerile de la ambasadă: ca să se uite la alţi oameni şi să încerce să priceapă ce pun de fapt la cale.

— Nu la asta m-am referit.

— Păi… n-o să stăm mult, atunci, zise Sarah şi pipăi medalionul chinezesc pe care-l ţinea într-un

buzunar al rochiei. Rakkim… când i-ai promis prietenei lui Fancy că o să-l omori pe Darwin, ai spus numai aşa, nu?

Rakkim dădu din cap că da, uitându-se de jur împrejurul camerei.

— Ai vrut numai să te asiguri că ne va da medalionul?

— Ţi-am spus deja, zise Rakkim.

Sarah se uită lung la el şi nu putea să-şi dea seama dacă spunea sau nu adevărul.

— Dansează cu mine.

— Vrei să trăieşti periculos?

— Nu, replică Sarah, luându-l de mână şi conducându-l prin mulţime. L-am zărit pe ambasadorul Chinei dansând cu o concubină de-a lui. Libidinosul ăla bătrân se uită după mine de când aveam paisprezece ani.

Un chelner trecu pe lângă el purtând o tavă de ţipari mărunţi pe la nivelul ochilor lui şi Rakkim îşi dori să li se alăture lor pe tava plină de gheaţă.

Anthony Colarusso stătea la masa din bucătărie în chiloţi, punându-şi unt de arahide pe o felie de pâine albă şi gândindu-se ce bine ar fi fost dacă Marie ar fi lăsat frigiderul plin înainte să plece. Cuţitul se ciocni de marginile de sticlă ale borcanului. Aproape se terminase. Trăia cu sandvişuri de unt de arahide şi mâncare cumpărată gata preparată de când Marie şi copiii plecaseră să se ascundă. Pâinea i se rupse în mâini la cât de brutal o mânuia şi clătină din cap. Ar fi trebuit să încălzească untul de arahide în cuptorul cu microunde, dar nu era bucătar.

— Prăjeşte pâinea, tată, şi n-o să mai ai nicio problemă.

Colarusso sări în picioare şi i se răsturnă scaunul.

Anthony Jr. stătea în pragul uşii de la pivniţă, râzând.

Colarusso alergă la el, şi-i dădu câţiva pumni, iar băiatul se prefăcu imediat că-l doare.

— Vrei să fac infarct, dobitocule?

Anthony Jr. îl strânse în braţe, ridicându-l de la pământ. Colarusso era mai greu decât fiul său cu cel puţin treizeci şi cinci de kilograme, dar băiatul îl învârti în jur de parcă detectivul masiv ar fi fost o balerină cu rochiţă scurtă.

— Pune-mă jos! Colarusso rămase în picioare în chiloţii lui cu buline, cu mâinile în şolduri. Cum ai trecut de Ames şi Frank? Ar trebui să fie afară urmărind casa.

Îşi luă pistolul de serviciu de pe masă şi trase zăvorul în timp ce se apropie de geam.

— Ei, asta-i acum, tată. Am ieşit şi-am intrat pe furiş în casa asta de când aveam doisprezece ani. Vreo doi poliţişti în uniformă n-o să mă vadă ei pe mine.

Anthony Jr. se aşeză la masă şi-şi trecu degetul prin borcanul de unt de arahide, vârându-l apoi în gură.

— Tablagiii ăia n-o să-l vadă nici pe individul care-a fost atunci la uşă. Şi chiar dacă-l văd, n-o să poată să-l oprească.

Colarusso rămase în picioare.

— Tu trebuia să fii cu maică-ta şi cu surorile tale.

— Opt zile cu verişoara Charlotte e ca optzeci de ani în purgatoriu. E o bucătăreasă chiar mai slabă decât mama şi tot ce face toată ziua e să împletească jerseuri pentru păpuşi, zise Anthony Jr, vârându-şi iar degetul în borcan. Sunt în siguranţă, nu-ţi face griji. O felicitare de Crăciun o dată pe an nu e o legătură ce merită urmărită. Şi-n plus de asta, tipul de la uşă voia să discute cu *dumneata.*

Colarusso îşi încleştă degetele pe pistol.

— Ei bine, sunt aici dacă vrea să vină să bată iar.

Anthony Jr. se uită la el.

— Şi eu sunt aici, tată.

— Aţi luat lecţii de dans, domnule ambasador, murmură Sarah.

— Nu, dar am slăbit puţin, zise Lao, ambasadorul Chinei, lăsând-o pe spate în dans, folosindu-se de ocazie să-şi atingă pântecul de al ei.

Era un bărbat scund şi rotofei, de vârstă mijlocie, în vestimentaţie tradiţională, cu papuci de mătase în picioare. Un jucător pe piaţă aproape de la începutul schimbării, Lao era un negociator extrem de bun în ale comerţului pentru una din cele două superputeri existente. Numai ambasadorul Rusiei mai avea o asemenea greutate în capitală, şi el fusese chemat înapoi la Moscova.

— Cred că mi-a schimbat centrul de greutate şi acum mă mişc mai bine.

— Da, este evident.

— Am fost destul de surprins să te văd cu Soliman aici astă-seară, zise Lao, iar rimelul de pe gene nu-i făcea ochii mai puţin pătrunzători. E un băiat simpatic, dar credeam că l-ai trimis la plimbare.

Sarah zâmbi.

— Suntem pur şi simplu prieteni.

— Bineînţeles că da, zise Lao şi făcu un semn din cap către Rakkim, care stătea la marginea sălii. Văd că Redbeard ţi-a trimis o gardă de corp. Nu e de fapt necesar. Unul dintre numeroasele delicii ale petrecerilor la Ambasada Elveţiei este nevoia minimă de securitate. *Toţi* suntem interesaţi să menţinem un loc pentru plăceri civilizate fără grijile meschine ale statului.

— O să-mi amintesc asta data viitoare, domnul ambasador, dar îl ştiţi pe unchiul. „Nimic nu e mai periculos decât un loc sigur."

— Şi insistă să-ţi iei garda de corp şi în patul tău moale şi cald? întrebă Lao şi râse de propria obrăznicie, cu ochii sclipind. Iartă-mă, Sarah.

Chinezoaicele sunt îndrăzneţe şi uit sensibilităţile femeilor islamice.

— După optsprezece ani în capitală şi uitaţi? îl mustră cu blândeţe Sarah. Sunteţi un obrăznicuţ, domnule ambasador.

— Şi mă obrăznicesc din ce în ce pe zi ce trece, zise Lao, învârtind-o şi mai rapid.

Lumina sclipea pe pata de sudoare de pe fruntea lui. Lao mirosea a crini. Îşi scoase un evantai din mâneca voluminoasă şi-l flutură cu repeziciune.

— Am senzaţia că ambasadorul Kuhn a dat drumul ceţii euforice. Mă simt absolut zăpăcit.

Sarah se simţi recunoscătoare pentru pauza în muzică şi se îndreptă încet spre un colţ liniştit al sălii de dans.

— Am să vă cer o favoare, zise Sarah şi flirtul lui Lao încetă brusc. Am o bijuterie pe care vreau să v-o arăt. Un medalion din propria dumneavoastră ţară. A fost făcut într-un sat mic, cu ocazia festivalului anual al prunelor.

Sarah îi puse medalionul în mână.

Lao se uită la el şi ridică din umeri.

— N-are nicio valoare. Nicio valoare *aparentă.*

— Încerc să aflu din ce sat provine.

Lao îşi vârî evantaiul la loc în mânecă, şi-i arătă un zâmbet dur.

— Eu sunt băiat de oraş.

— Aş vrea să păstraţi medalionul, zise Sarah, apropiindu-se mai tare de el. Când descoperiţi din ce sat provine, cred că ar trebui să trimiteţi autorităţile să cerceteze. Există ceva în vecinătatea satului… ceva de mare importanţă pentru noi toţi.

Lao îşi flutură din nou evantaiul, acoperindu-şi gura.

— Şi *exact* ce anume caut?

Sarah îi închise mâna înjurai medalionului.

— Radiaţii.

CAPITOLUL 58

Înainte de rugăciunile de la amiază

Rakkim se trezi şi se aşeză imediat în poziţie de luptă.

Sarah închise uşa în urma ei şi intră în cameră îmbrăcată într-un chador albastru-închis.

— N-am vrut să te trezesc când am plecat.

Părea mândră de ea că reuşise să se strecoare afară fără să facă niciun zgomot. Şi merita să fie.

Veniseră pe o rută foarte complicată înapoi la depozit de la petrecerea de la ambasadă. Rakkim era şi acum sigur că fuseseră priviţi la petrecere, dar era la fel de sigur că nu fuseseră urmăriţi de acolo. Fiind încă îmbătaţi de ceaţa euforică, făcuseră dragoste ore la rând, încleştându-se sălbatic unul de altul, mai interesaţi de senzaţia de frecare şi fierbinţeală decât de intimitate. Sarah aţipise după aceea, dar Rakkim rămăsese multă vreme treaz, gândindu-se la Mardi. Femeia dispăruse de la Blue Moon cu două săptămâni înainte, exact cum îi spusese el să facă. Celularul nu-i funcţiona, ceea ce era inteligent. Mardi făcuse totul cum trebuie. Rakkim spera că era de-ajuns. Obosit acum, în patul cald şi cu Sarah cuibărită lângă el, Rakkim adormise în timp ce chemarea la rugăciunile din zori răsuna în ecouri peste drumurile pietruite. Şi o visase pe Mardi giugiulindu-se cu Darwin şi bând împreună la Blue Moon, în timp ce Rakkim se chinuia să se facă auzit.

— Pari aşa de fericită, zise Rakkim. Ai sunat la Ambasada Chinei?

— Ambasadorul Lao nu e disponibil, ceea ce nu mă surprinde. Chiar dac-au recunoscut deja de unde provine medalionul, le va lua o vreme până să cerceteze zona.

Sarah îşi desfăcu eşarfa de pe cap şi-şi aruncă roba la o parte. Avea un combinezon diafan pe dedesubt şi mătasea lăsa să i se vadă forma sfârcurilor.

— Nu de asta sunt fericită. Am mers la moschee şi am intrat pe site-ul Casnica Pioasă. Mama mi-a lăsat un mesaj, zise ea, aşezându-se pe pat îmbujorată la faţă. Ne întâlnim cu ea azi după-masă. Vrea să vii şi tu. De-abia aştept, zise Sarah, jucându-se cu cearşaful. Adică, mi-e şi frică, dar… a trecut atât de mult timp.

— Unde trebuie s-o întâlnim?

Sarah se culcă lângă el şi-şi lipi piciorul de-al lui.

— Nu ştiu… dar tu ştii. E clar că mama a aflat că suntem împreună, zise ea, sărutându-l, şi faţa îi era rece de afară. „Aminteşte-i însoţitorului tău să-şi pună în faţă piciorul cel bun.” Precis e un cod. A vrut să se asigure că nu eram un impostor. Ştii ce înseamnă? întrebă ea.

Avea capul pe pernă lângă el şi îşi vârî mâna pe sub aşternut. Rakkim simţi că păşeşte dincolo de marginea lumii.

— Cred că da.

Ibn Azziz stătea întins pe spate în timp ce acul hipodermic penetră abcesul infectat de sub ochiul lui stâng distrus. Durerea era incandescentă. Simţi un fluid cald scurgându-i-se pe obraz în jos, şi mirosul de ţesut putred, şi pentru a mia oară o blestemă în gând pe menajera lui Redbeard pentru ceea ce-i făcuse. Îşi încleşta pumnii, dar niciun sunet nu-i scăpă de pe buze.

Doctorul începu să decupeze şi să îndepărteze carnea moartă din jurul orbitei rănite. Ultimul lucru pe care-l văzuse cu ochiul acela, înainte să i-l sfâşie baba cu ghearele, era faţa ei hotărâtă în timp ce gărzile de corp o înjunghiau repetat. Ibn Azziz îşi dori să nu-i fi înapoiat corpul. Ar fi trebuit să-l azvârle într-un canal sau să-l lase în câmp ca hrană

pentru ciori. Fusese milos cu cine nu merita mila. Dar nu se va mai întâmpla niciodată. Ibn Azziz intrase în legătură cu ayatolahii din San Francisco şi Denver, două dintre cele mai cucernice oraşe din ţară. Erau pregătiţi să-i urmeze ordinele în orice moment.

Clipi rapid şi necontrolat din ochiul cel bun, lăcrimând în timp ce doctorul începu să dreneze şi celelalte abcese, un depozit mai mare sub nări, ce ajungea aproape până la os. Durerea se rostogolea prin el ca o maree uriaşă atrasă din mare de lună. Dacă Allah îi dăduse vreun dar cu adevărat mare lui Ibn Azziz, atunci acesta era abilitatea de a suporta suferinţa. Nu că nu simţea durerea, ci că ştia că durerea era calea spre Paradis. Ibn Azziz şuieră când doctorul aplică antisepticul, şi buzele îi tremurară în extaz.

Rakkim deschise uşa frizeriei şi o ţinu deschisă pentru Sarah. Trecuse prin faţa frizeriei cu cinci minute înainte, aruncând o privire ca să se asigure că Elroy era în spate.

— Un tuns? zise un frizer, ridicându-şi ochii dintr-o revistă.

Rakkim arătă cu un deget scaunul pentru lustruit pantofii.

— Trebuie să-mi pun piciorul cel bun înainte.

Rakkim se aşeză în scaun şi-şi puse picioarele sus pe suport.

— Mă întrebam când o să-ţi dai seama, zise Elroy, scoţându-şi periile şi cremele din trusă, bombănind. I-am spus lui Spider să-ţi dea mai multe indicii.

Sarah se aşeză lângă Elroy.

— Unde *e?*

— Şi eu sunt încântat de cunoştinţă, zise Elroy, mânjind cu cremă neagră cizmele lui Rakkim şi apoi începând să le lustruiască. OK, mă dau bătut, mi-ai înnegurat mintea cu frumuseţea ta. E în salon cu profesorul Plum.

— *Clue?* râse Sarah. De unde ştii tu despre Clue?

— Clue, Scrabble, Risk, Big Business, Candyland – ne jucăm toate jocurile vechi în familie. Aş putea să te aduc la faliment, în mai puţin de o oră la Monopoly, zise Elroy, cu o perie în fiecare mână, frecând cizmele lui Rakkim într-un ritm constant. Garantat. Joc cu tine pentru o sută de dolari, bani adevăraţi, şi-ţi las din oficiu amândouă utilităţile.

Rakkim nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau.

Sarah se rezemă de spătar şi-l lăsă pe Elroy să continue.

Rakkim se uita la periile ce păreau să zboare.

— Familia ta e bine?

— Stau într-o cameră cu patru fraţi în loc de doi. Ni se tot întrerupe curentul la frigider. Calculatoarele funcţionează bine, asta-i tot ce contează. Asta… şi că suntem împreună. Suntem în siguranţă.

Elroy se trase înapoi şi-şi examină munca. Ghetele erau sclipitor de negre, ca obsidianul.

Rakkim îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Arată super.

— Douăzeci? Fraierule, zise Elroy, ascunzând bancnota într-un buzunar. E un atelier de reparaţii după colţ, rosti el încet. E închis, dar dacă mergeţi în jos pe alee, o să vă lase Spider să intraţi. Şi *ea* e acolo. Semeni cu ea, continuă el, uitându-se la Sarah. Unii oameni au parte de tot norocul.

— Mulţumesc, zise Sarah şi-l sărută pe Elroy pe obraz. Utilităţile? Cele mai slabe proprietăţi de pe masă. Îţi dau *ţie* utilităţile din oficiu, dacă-mi dai cele trei albastre-deschis. Te las şi să aterizezi acolo fără chirie de două ori.

— Nu facem târgul aşa, doamnă, zise Elroy şi făcu un semn din cap către Rakkim. Mersi că mi-ai prezentat creierul operaţiunii, forţosule.

Rakkim şi Sarah ieşiră prin spatele frizeriei şi porniră în jos pe alee. Câteva maşini abandonate, geamuri sparte. Clădiri cu uşile şi ferestrele acoperite de scânduri. Excremente de câini, graffiti şi cutii jilave de carton. Un cartier catolic sărăcăcios obişnuit.

— Îmi place de el, zise Sarah.

— Şi lui îi place de tine.

Rakkim auzi o bătaie uşoară şi se întoarse. Se uită. Ca şi cum şi-ar fi scăpat ceva pe jos. Nu erau urmăriţi. Se deschise o uşă în spatelui atelierului de reparaţii şi Sarah intră înăuntru. Rakkim intră cu spatele, aruncând o ultimă privire afară, şi uşa se închise în urma lui.

Spider îi strânse mâna. În lumina slabă din atelier părea un gnom de poveste, cu părul cârlionţat sub chipiu, cu zâmbetul aproape ascuns sub barba deasă. Aproape.

— Vreau s-o văd pe mama, ceru Sarah.

Spider deschise altă uşă, o uşă către o cameră mică de lucru. Era înăuntru, aşteptând. Katherine Dougan. Mai bătrână decât în fotografiile pe care le văzuse Rakkim, şi era limpede că-şi petrecuse multă vreme în aer liber, dar era sigur *ea.*

Cu toată nerăbdarea ei de dinainte, Sarah rămase pur şi simplu încremenită pe loc, uitându-se fix la mama ei. Niciuna din ele nu se mişcă. În cele din urmă Sarah făcu un pas mic înainte şi mama ei se repezi către ea, o îmbrăţişă şi amândouă plângeau acum, agăţate una de alta, cu lacrimile şiroaie pe faţă.

Rakkim se întoarse spre Spider, care ridică jenat din umeri.

Katherine o ţinu pe Sarah la distanţă şi o studie cu atenţie, uitându-se la părul ei, la faţa ei, la corpul ei, la cât de înaltă era, la cum îi era pielea, sorbind-o din priviri.

Sarah râse. Făcu o piruetă lentă.

Katherine o îmbrăţişă din nou, şi amândouă hohoteau acum. Încă nu rostiseră niciun cuvânt.

Rakkim se uită prin atelier. Era murdar, dar dintr-o ladă se zărea un laptop nou chinezesc cu conectare prin satelit. Perfect legal de cumpărat din magazin în Las Vegas, dar o infracţiune majoră în Republica Islamică. Minimum zece ani. *Dacă* denunţai sursa. Un monitor subţire ca un fir de păr lipit de perete arăta opt imagini de la camere de supraveghere. Două erau pe alee, din ambele direcţii, două de pe stradă, şi tot aşa. Celelalte patru camere erau amplasate la înălţime, arătând o vedere panoramică asupra întregului sector. Dacă se apropia cineva care nu trebuia, Spider avea suficient timp să-i scoată pe toţi de-acolo.

— Cum ai găsit-o? îl întrebă Rakkim pe Spider.

Ochiul drept al lui Spider tresări.

— De cât timp o caută Redbeard? Şi celălalt… de cât timp o caută şi *el?* Douăzeci de ani? Mie mi-a luat trei săptămâni, zise el, strâmbându-se de plăcere. Nu că n-am avut nişte avantaje.

Aruncă o privire către Katherine şi Sarah. Acum vorbeau încet între ele, atingându-se în continuare, de parcă se temeau că dacă se despărţeau pentru o clipă, una din ele va dispărea.

— A fost în Seattle în tot acest timp? întrebă Rakkim. Nu-mi vine să cred…

— Nu fi prost, replică Spider, verificând monitorul de supraveghere la fiecare şase secunde de parcă avea un cronograf în cap. Era într-un loc sigur. Trebuie să-i recunoşti meritele. Dacă n-ar fi comunicat cu Sarah, mă îndoiesc că ar fi fost găsită vreodată.

— Ai găsit-o prin conexiunea de internet? Mi-ai spus că era deviată peste tot pe glob.

Spider zâmbi. Cu *mult* prea mulţi dinţi.

— A fost imposibil să găsesc originea apelului făcut către Sarah la cafeneaua Mecca, dar am făcut nişte cercetări mai aprofundate. Am scos conturile tuturor firmelor din vecinătatea cafenelei, extinzând aria de cercetare în cercuri concentrice. Mi-a luat o vreme, dar am găsit o serie de contacte

între ele pe o durată de un an. Am făcut nişte analize logaritmice… O să încerc să explic mai simplu, zise el, cu o expresie îndurerată. Semnalele săreau în toate direcţiile pe tot globul, dar toate îşi aveau originea la un anume satelit. Atâta că nu era niciun satelit la punctul de origine. În cele din urmă mi-am dat seama că satelitul folosit pentru conexiunea iniţială era un satelit al vechiului regim aflat pe o orbită extrem de degradată. *Nimeni* nu foloseşte satelitul ăla în ziua de azi. O dată ce m-am prins de asta… n-a mai fost decât o chestiune de căutare şi triangulaţie.

— Şi ai făcut toate aceste lucruri în timp ce fugeai de Robele Negre?

— Te intimidez, nu-i aşa? rânji Spider.

— Un pic.

Spider îşi mută privirea ca să verifice ecranele. Rakkim abia mai observa.

— Vrei să te fac să te simţi şi mai prost? zise Spider. Elroy e chiar mai deştept decât mine. Aproape că nu pot ţine pasul cu el. Şi am o fiică de şapte ani… în câţiva ani, o să-l pună pe Elroy la locul lui.

— Benjamin?

— Da, Katherine, zise Spider.

Rakkim se holbă la Spider. Nu mai auzise niciodată prenumele lui Spider.

— Arată-le, te rog, îi ceru Katherine.

Spider atinse o tastă pe laptop. Se îngrămădiră toţi în jurul lui.

Pe ecran apăru o licărire cenuşie, şi apoi imaginea unui bărbat stând într-un scaun.

— „Mă numesc Richard Aaron Goldberg.”

Era una dintre feţele cele mai uşor de recunoscut din lume, şeful echipei sioniste care amplasase bomba nucleară ce devastase oraşul New York. Confesiunea lui digitală era familiară fiecărui şcolar, o înregistrare difuzată la nesfârşit la aniversarea atacului.

— „Acum unsprezece zile, echipa mea…

— Nu, nu, nu. Limbajul tău corporal e greşit. De câte ori trebuie să-ţi spun? Trebuie să-ţi menţii spatele arcuit. Şi leagănă-ţi foarte puţin picioarele. Eşti constrâns, nu-ţi aminteşti? Mai încearcă o dată."

— Vocea aia… e MacMillan? întrebă Rakkim.

— „Mă numesc Richard Aaron Goldberg. Acum unsprezece zile…

— Nu-ţi menţii consecvenţa pupilei. Nu contează dacă sunt puţin dilatate sau nu, nu contează decât să fii consecvent. O schimbare în mărime denotă o minciună. Foloseşte tehnicile de respiraţie pe care ţi le-am arătat."

Un bărbat subţirel cu ochelari cu rame groase intră în cadru şi puse mâna pe diafragma lui Goldberg. Se trase apoi din faţa camerei.

— Oh, Doamne sfinte! exclamă Sarah.

Goldberg îşi drese glasul.

— „Mă numesc Richard Aaron Goldberg. Acum unsprezece zile echipa mea a detonat simultan trei arme nucleare. Una a distrus oraşul New York. Alta a distrus Washington D.C., şi a treia a transformat o parte a oraşului Mecca într-o capcană radioactivă a morţii. Intenţia noastră… îşi puse mâna pe genunchiul ce-i tremura. Planul era să-i învinovăţim pe musulmanii radicali. Să aruncăm un măr al discordiei între Occident şi Islam, şi de asemenea să creăm haos chiar în lumea musulmană. Mă gândesc… Cred că am fi reuşit dacă n-am fi avut ghinion. Îşi ridică bărbia şi se uită direct în cameră. Numele meu e Richard Aaron Goldberg. Eu şi echipa mea facem parte dintr-o unitate secretă a Mossadului."

Sunet de aplauze.

— „Mai bine. Mi-a plăcut în special broboana de sudoare. Acum, încă o dată."

Ecranul deveni cenuşiu. Nimeni nu vorbi multă vreme. Din magazinul de deasupra lor se auziră scârţâituri şi trosnete de lemn în liniştea produsă.

— Ceea ce-am văzut… a fost adevărat? întrebă în cele din urmă Rakkim.

— E adevărat, zise Katherine. Soţul meu mi-a dat înregistrarea în noaptea de dinainte să fie omorât. Era ascunsă într-un şirag de mătănii de rugăciune.

— Chestiile de genul ăsta pot fi falsificate, spuse Rakkim.

— Orice poate fi falsificat, dar acela a fost maestrul interogator al FBI-ului care-l antrena pe Goldberg cum să mărturisească, interveni Spider. Lorne MacMillan, unul dintre eroii voştri glorioşi ai noii Republicii Islamice.

Sarah se holbă la ecranul gol al laptopului.

— Parcă… parcă l-aş vedea pe Jack Ruby alături de Oswald, repetând împreună cum să se întâlnească în garajul din Dallas. „Eu o să ies din grupul de fotografi, Lee, iar tu o să te opreşti şi o să te prefaci surprins”, zise ea, clătinând din cap.

— Cine e Jack Ruby? o întrebă Rakkim.

Spider se apropie mai mult de ecranul de supraveghere.

— Nu-mi place maşina aia albă, zise el, şi aşteptă. Nu… nu-i nimic, a intrat pe Madison.

Continuă să se uite.

— De ce nu mi-ai zis despre asta? întrebă Sarah.

— N-am… n-am putut, zise Katherine, îmbujorându-se. Mi-a fost teamă să nu ţi se întâmple ceva şi…

— N-ai avut încredere în mine, îi reproşă Sarah.

— Tatăl tău zicea mereu că e mai bine să nu laşi mâna dreaptă să ştie ce face stânga, zise Katherine. Nici măcar lui Redbeard nu i-a zis.

— N-ai avut *încredere* în mine, repetă Sarah.

— Poţi să mă urăşti mai târziu, se răsti Katherine. Acum însă, trebuie să-i arătăm lui Redbeard o copie din asta. Cum ziceai tu, Benjamin?

— Viteză şi distribuţie, zise Spider. Trebuie să transmitem mesajul la cât mai mulţi oameni

posibil, cât de repede posibil. Altfel, dezinformarea oficială ne va îneca. M-am gândit să intru pe câteva dintre site-urile importante de internet ca de exemplu ce-să-fac-imam.com sau slujbe-credincioşi.com, dar nu pot face asta de unul singur. Redbeard ne poate ajuta să trecem peste câteva capcane din securitatea lor, dar nici nu sunt sigur dacă astea sunt locurile cele mai bune. Trebuie obligatoriu să mergem cu chestia asta la nivel internaţional.

— Nu ştiu dacă pot să-i cer lui Redbeard să facă asta, zise Sarah, nesigură şi încă nervoasă. El ştie ce se poate întâmpla dacă această… bucată grotescă de istorie iese la iveală.

Fusese pregătită intelectual pentru adevărul despre Trădarea Sionistă, dar să o *vadă* efectiv… Poate că era şi dată peste cap de faptul că o întâlnise pe mama ei după atât de mulţi ani.

— Nu te rog pe *tine* s-o faci, dragă, zise Katherine, cu asprime şi hotărâre. O să-l rog eu pe Thomas.

CAPITOLUL 59

Înainte de rugăciunile de la amiază

— Fiul risipitor se întoarce. Nu pari prea fericit să mă vezi, fedainulc.

Era Stevens, filfizonul cu urme de vărsat care-l adusese pe Rakkim de la Blue Moon după Super Bowl. Părea să fi trecut ani de-atunci. Părul lui Stevens era lucios şi neted, costumul avea o croială perfectă. Pantofii îl făceau mai înalt cu cinci centimetri. Ochii îi sclipeau ca unui om cu secrete.

— Sunt surprins, doar.

Stevens îl percheziţiona şi-l lovi cu forţă între picioare cu bastonul.

— Scuze. Trebuie să mă asigur că nu porţi nimic periculos în părţile intime. Dar văd că n-ai nimic acolo.

Gărzile care-l aduseseră pe Rakkim la Stevens râseră, şi apoi se întoarseră să le privească pe Katherine şi pe Sarah care erau verificate de o femeie ofiţer. Katherine era înfăşurată într-o burka neagră, şi numai ochii i se vedeau prin fantele acoperământului.

Rakkim rămase tăcut cât timp Stevens îşi continuă percheziţia brutală. Securitatea de la vilă fusese întotdeauna stratificată, dar asta de acum era stranie. Deja trecuseră prin două verificări de securitate – o testare pentru arme biologice, dispozitive electronice şi explozive. Înregistrarea repetiţiei mărturisirii lui Richard Aaron Goldberg era inertă şi nu activa nicio alarmă.

— E bine să fii acasă, zise Stevens. Redbeard are destule pe cap.

— De când eşti *tu* confidentul lui Redbeard? replică Rakkim, simţind încă durerea loviturii.

Se porni o alarmă, şi garda care o verifica pe Sarah se trase înapoi.

Rakkim se holbă la bioscanerul ce clipea şi se înjură în gând pentru lipsa de gândire. Bătrânul nu implantase dispozitivul de urmărire în *el,* îl implantase în Sarah în timp ce dormea, un biocip nedetectabil de către alarma din ceas sau de către cele două teste de verificare ale sistemului de securitate al vilei. Nu-i de mirare că li se permisese să fugă din Las Vegas. Plutind deasupra deşertului ca o bulă de săpun… la distanţă de o împunsătură de ac de o aterizare brutală.

În timp ce tehnicianul neutraliza cipul de mărimea unui vârf de ac de după urechea ei, Rakkim îl sună pe Spider, şi-i avertiză pe el şi pe Elroy să nu se mai apropie de frizerie. Apoi îi sună pe Peter, pe Jeri Lynn şi pe profesorul Wu. Peter răspunse de la cazino. Îi spuse că-i era recunoscător pentru apel şi închise imediat. Jeri Lynn îi spuse că voise să-i avertizeze, dar că nu ştiuse cum să intre în legătură cu ei. Îi spuse că Darwin o trezise din somn, aşezat pe patul ei, ţinându-i fiica cea mai mică în braţe. Vocea lui Jeri Lynn tremură, întrebându-se cum de ştiuse că *aceea* era copila ei favorită. Jeri Lynn îi spusese lui Darwin tot ceea ce ştia, şi acesta plecase la fel de rapid pe cât apăruse. Niciun răspuns de la profesorul Wu.

Sarah se apropie de el când Rakkim îşi puse celularul în buzunar.

— Dublurile noastre… au fost urmărite de la mall. Maşina lor a fost urmărită până în Arizona. *De ce?*

— Ca să ne convingă că l-am păcălit. Bătrânul avea nevoie de noi să descopere orice indiciu pe care el nu l-a sesizat. Ca medalionul.

— S-a gândit că suntem mai degrabă folositori decât periculoşi. De aceea nu ne-a omorât, zise Sarah şi se scărpână după ureche, oprindu-se apoi, dezgustată. Acuma ştie mai multe, nu-i aşa?

— Ştie de medalion, dar nu şi de înregistrarea cu confesiunea. Ăsta e avantajul nostru cel mai mare.

Uşile zonei interioare ale vilei se deschiseră automat. Presiunea inegală a aerului împiedica atacuri biologice sau cu gaz. Redbeard era înăuntru, cu expresia mohorâtă. Era îmbrăcat mai elegant decât de obicei, într-o tunică albă fără centură şi pantaloni tot albi, cu papuci brodaţi în picioarele goale. Rakkim ar fi fost mai bucuros s-o vadă pe Angelina, dar ea era probabil la bucătărie, pregătind un ospăţ. Însă nu se simţea niciun miros de mâncare. Sarah, Rakkim şi Katherine intrară toţi înăuntru. Stevens dădu să-i urmeze, dar cu un gest subtil din mână, Redbeard îi porunci să rămână pe loc. Uşile se închiseră în urma lor din nou.

— Mulţumesc c-ai adus-o pe Sarah înapoi, îi zise Redbeard lui Rakkim. Poate că data viitoare aţi putea pur şi simplu să lăsaţi o dâră de firimituri de pâine pentru Bătrân.

— Văd că l-ai pus pe Stevens la comanda securităţii, rosti Rakkim printre dinţi. Îşi are deja propria cameră în vilă?

— Îmi pare rău, unchiule, îl întrerupse Sarah. Ştiu că te-am dezamăgit, dar a trebuit să…

Redbeard o îmbrăţişă.

— Eşti în siguranţă, asta-i tot ce contează. Cine este această femeie cucernică pe care-ai adus-o în casa noastră? întrebă el.

O ţinea în continuare pe Sarah strâns în braţe, şi se uita la Katherine. Când aceasta îşi descoperi capul, Redbeard încremeni, dar nu se putea citi nicio urmă de surpriză în ochii lui. Rakkim descifră altceva.

— Bine ai venit… Bine ai venit acasă.

— Mă bucur să te văd, Thomas, răspunse Katherine, înclinându-şi capul. Am făcut nişte greşeli.

— Şi eu, zise Redbeard.

Sarah se uită la Rakkim. Acesta ridică o sprânceană.

— Avem nevoie de ajutorul tău, spuse Katherine.

— Putem vorbi în biroul meu, zise Redbeard, arătându-le drumul şi uitându-se la Sarah. Ai găsit ceea ce-ai căutat?

— Nu sunt sigură, răspunse Sarah. Nu de asta suntem aici. Katherine avea adevărata comoară. Şi-a asumat un mare risc venind aici, dar ştii deja asta.

— N-am renunţat niciodată să te caut, îi zise Redbeard lui Katherine, care stătea acum lângă el. Dac-ai şti cât de mult am…

— Ar fi trebuit să te contactez după ce mi-am dat seama…

Katherine şovăi.

— După ce ţi-ai dat seama că nu eu l-am omorât pe fratele meu, termină Redbeard şi Katherine încuviinţă. Nu te învinovăţesc. James mi-a spus că a găsit ceva extrem de periculos. Un pericol pentru el şi un pericol pentru ţară. James mă iubea, dar n-a vrut să-mi spună ce avea. Nu încă, aşa mi-a zis. „În curând, Thomas.” Zece minute mai târziu, îmi murea în braţe, continuă el, cu ochii tremurând de lacrimi. Nu, ai făcut ceea ce-ar fi vrut James să faci. Ai ţinut secretul în siguranţă. N-ai avut încredere în nimeni.

— N-a fost numai asta, zise Katherine. N-am… avut încredere în mine.

Rakkim încremeni de uimire. Nu-l mai văzuse niciodată pe Redbeard roşind.

Redbeard deschise uşa biroului său, şi le făcu semn să intre.

— Unde e Angelina? întrebă Sarah. Tot mă aştept să apară, să se prefacă furioasă pe mine, şi să-mi spună ce copil neascultător am fost.

— Şi eu de-abia aştept să o văd, Thomas, interveni şi Katherine. Ştie cât de recunoscătoare îi sunt, dar vreau să-i spun în persoană.

— E încă la moschee? zise Sarah. Ar trebui să se fi întors… Ce s-a întâmplat, unchiule?

Ecranul licări şi imaginea dispăru când se sfârşi înregistrarea. Priviseră cele optzeci şi trei de secunde de repetiţie de trei ori. Niciunul dintre ei nu spusese vreun cuvânt. Singurul sunet ce se auzea era Sarah, ghemuită pe canapea, plângând-o pe Angelina, în timp ce Katherine o mângâia pe spate. Rakkim încercă să se concentreze asupra lui Redbeard, să-i măsoare reacţiile în timp ce se uita la ecran.

Rakkim mai simţea încă hohotele de plâns ale lui Sarah reverberându-se în pieptul său. O ţinuse strâns în braţe după ce Redbeard le spusese ce se întâmplase, o ţinuse şi o lăsase să plângă pentru amândoi. Avusese nouă ani când Redbeard îl adusese acasă. Angelina îl crescuse, sau cel puţin fusese persoana cea mai apropiată de acest rol din viaţa lui. Deja îi era dor de ea. Îi era dor de mirosul de curat ce o însoţea mereu, de săpunul de import care era singura ei extravaganţă. Într-o zi se va duce la moschee şi se va ruga pentru ea. Pentru ea, care nu avea nevoie de niciun ajutor ca să ajungă în paradis. Se va ruga totuşi. În speranţa că într-o zi ea va interveni în numele lui. Ar putea oare Allah însuşi să-i refuze ceva?

— E adevărat, Thomas, zise Katherine, spărgând tăcerea.

— N-am crezut niciodată că MacMillan a alunecat în duş şi şi-a rupt gâtul. Eroul care a zdrobit cercul sionist, aşa-i ziceau. Toată ţara a fost în doliu o săptămână. Eu şi James am făcut parte din garda de onoare la înmormântarea lui, zise el, uitându-se fix la peretele gol. Mă bucur că eşti aici… dar aş vrea să nu fi adus asta cu tine.

— Trebuie să o transmitem, spuse Sarah, ştergându-şi ochii. Trebuie să ne ajuţi să o transmitem peste tot, înainte să poată fi discreditată. Oamenii trebuie s-o vadă cu ochii lor,

să o audă cu urechile lor, înainte ca presa să apuce s-o deformeze.

Redbeard scoase înregistrarea şi i-o aruncă lui Rakkim.

— N-am de gând să te ajut să distrugi ţara. Am făcut un jurământ s-o protejez. Şi tot aşa şi tu.

— Ţara a fost clădită pe o minciună, zise Rakkim.

— Şi ce ţară n-a fost? răspunse Redbeard cu privirea îngheţată. Spune-i Sarah. Tu eşti istoricul. Spune-i despre celălalt regim.

— Ştiu că ei nu ardeau de vii adulterinii şi vrăjitoarele, zise Sarah. Nu omorau în bătaie cu pietre fete tinere pentru că fugeau de soţi nedoriţi. Nu tăiau mâinile hoţilor…

Redbeard îl înşfacă pe Rakkim de mână.

— *El* şi-a păstrat mâna, replică el, şi Rakkim îşi trase braţul înapoi. Legea e aspră, dar e loc şi de milă. Nu-mi spune tu mie de zilele de demult, fetiţo, eu le-am trăit. Droguri vândute la colţ de stradă. Arme peste tot. Dumnezeu alungat din şcoli şi tribunale. Naşteri fără căsătorie, bogaţi şi săraci, atât de mulţi bastarzi că nu ţi-ar veni să crezi. O ţară fără ruşine. Alcool vândut în supermarketuri. Prunci ucişi în pântec, zeci de milioane. Eram catolic pe atunci. Au existat politicieni care au votat să se permită asta şi după aceea au luat din Sfânta Împărtăşanie. Ştii ce e împărtăşania? Politicienii ăştia îngenuncheau pentru împărtăşanie şi nu era niciodată lipsă de preoţi dornici să le pună anafura pe limbă. Nici noi nu suntem perfecţi, în niciun caz, dar n-aş vrea să ne întoarcem la zilele acelea pentru nimic în lume, zise Redbeard, clătinând din cap.

— Lor nu le era frică, protestă Sarah. Uită-te la înregistrările de-atunci, la filmele lor… nu le era frică. Şi uită-te în jurul tău, unchiule, ieşi afară pe străzi – oamenilor le e frică. Le e frică să nu facă un lucru greşit, să nu spună ceva greşit, să nu *gândească* poate ceva greşit. Da, americanii erau

îmbătaţi de libertate. Da, nu aveau nicio ruşine, dar au înfăptuit lucruri glorioase cu libertatea aceea. Descoperiri uluitoare ştiinţifice şi medicale. Cercetări fundamentale ale misterelor universului. Lucruri minunate. Nobile…

— Amândoi uitaţi esenţialul, zise Rakkim.

Katherine se uita la fotografiile de la zona de impact din New York, Washington D.C. Şi Mecca ce dominau biroul.

— Sunt sigur că şi James a simţit la fel ca mine, i se adresă Redbeard lui Katherine. El a avut înregistrarea, dar ţi-a dat-o ţie ca s-o ţii în siguranţă. N-a avut încredere nici măcar în preşedinte. Până n-a fost sigur că aveau o strategie comună. James ar fi vrut să folosim înregistrarea ca să-i ţinem în frâu pe fundamentalişti, dar niciodată n-ar fi făcut-o publică pentru întreaga lume. El voia să salveze natura musulmană a statului. Exact aşa ca mine.

Rakkim îşi puse mâna pe Redbeard.

— Nu e vorba de care sistem e mai bun. E prea târziu pentru asta. Înregistrarea e tot ce avem acum. L-am întâlnit pe Bătrân. Am vorbit cu el. Nu-l mai poţi opri, şi el ştie asta. Preşedintele are sănătatea şubredă. O dată ce s-a dus, Bătrânul va lua iniţiativa. Are oameni în aşteptare, gata să-l înlocuiască pe preşedinte. Politicieni, judecători… mi-a *spus* chestia asta. Oameni destul de aproape de succesiune pentru a nu fi nevoie de o lovitură de stat. Un transfer legitim de putere… suficient de legitim. Asta dacă Bătrânul nu se plictiseşte de aşteptat şi nu e preşedintele cel care pică de data asta la duş şi-şi frânge gâtul.

— Îl cheamă Hassan Muhammed, se răsti Redbeard. Întotdeauna a fost un mincinos.

— Nu cred că minţea de data asta, zise Rakkim. L-am întâlnit în Las Vegas. M-a convocat la etajul superior dintr-o clădire uriaşă de birouri, una dintre vastele lui proprietăţi. Numai noi doi eram

acolo sus, cu tot oraşul întins la picioarele noastre ca un covor magic.

— Ţi-a oferit un loc de onoare alături de el? Ţi-a oferit o felie zdravănă din lume? întrebă Redbeard, trăgându-se de barbă. Eu nu pot citi gândurile. Dar e întotdeauna o bună strategie să apelezi la vanitatea şi la lăcomia unui om. Singura lui greşeală a fost că i le-a oferit persoanei greşite.

Rakkim ignoră complimentul. Putea vedea foarte limpede zbuciumul din spatele bravadei lui Redbeard.

— Bătrânul vorbeşte de un califat tolerant, o ţesătură din diferite fire ale islamului, o armonie a credincioşilor. Lasă loc chiar şi pentru creştini. Pare a fi la fel de moderat ca dumneata, dar, o dată ce obţine controlul, poţi avea încredere în el că-şi va menţine toleranţa? Dacă a fost gata să omoare milioane de oameni în atacurile nucleare, dacă a fost gata să polueze chiar şi Mecca însăşi cu radioactivitate… crezi că există ceva ce *n-ar* face ca să-şi păstreze puterea?

— Rakkim spune adevărul, Thomas, zise Katherine. Ştii că aşa e.

Redbeard încuviinţă din cap şi nimeni nu îndrăzni să vorbească.

— Spuneţi-mi ce vreţi să fac, rosti el, în cele din urmă. Dacă e să fim zdrobiţi de adevăr, aşa să fie. Allah *trebuie* să fie de partea adevărului.

— Mulţumesc, zise Sarah.

— Nu-mi mulţumi, îi replică Redbeard. Şi aşa am prea multe îndoieli. Dacă începi să-mi mulţumeşti, *ştiu* că am făcut o greşeală. Şi ce făceai tu cu Sarah marţi seara la Ambasada Elveţiei? îl întrebă el pe Rakkim cu ochii îngustaţi. Stevens a ajuns acolo la cinci minute după ce aţi dispărut voi doi. Dacă v-aş fi spus nu, aveaţi de gând să emigraţi?

Rakkim simţise că era observat. Era uşurat că nu fusese decât unul dintre informatorii lui Redbeard.

— Asta e ţara mea. Nu plec de-aici.

— Bine. Vom rămâne toţi să luptăm atunci, zise Redbeard, şi se înnegură la faţă. S-ar putea să fim nevoiţi s-o facem mai curând decât ne-am aştepta. Prietenul tău, detectivul Colarusso, a primit o vizită de la asasinul Bătrânului. Colarusso nu era acasă şi fiu-său a avut atâta minte să nu descuie uşa de siguranţă, dar ai dreptate, lucrurile se precipită.

— O să-l sun pe Colarusso după ce o să terminăm aici, zise Rakkim.

— Nu e nevoie să pleci. Camerele tale au rămas exact aşa cum le-ai lăsat, spuse Redbeard. Sper că intenţionezi să stai cu noi, Katherine, rosti el cu blândeţe. Asta e şi casa ta.

— Aş fi onorată, zise Katherine.

Redbeard îl prinse pe Rakkim strâns în braţe, şi Rakkim simţi cât de obosit era.

— Nu te văd de săptămâni de zile, şi aproape primul lucru pe care mi-l spui e să mă întrebi dacă Stevens are o cameră în vilă. Nu te-am învăţat *nimic?* Îţi laşi mândria să vorbească mai tare decât creierul. Decât să-l vezi pe Stevens ca pe-un rival, mai bine ai începe să-l consideri un aliat. El e cel care-a recuperat cadavrul Angelinei de la Robele Negre. El e cel care a intrat singur în cuibul acela de vipere şi i-a cerut lui Ibn Azziz să i-o predea. După câte am auzit, gărzile de corp ale băiatului cleric au vrut să-l taie pe Stevens în bucăţi, dar Stevens n-a dat înapoi, şi în cele din urmă Ibn Azziz i-a spus locaţia cadavrului. Bineînţeles că Ibn Azziz n-a recunoscut nimic, dar am căpătat-o înapoi la timp pentru înmormântarea cuvenită.

— Îmi pare rău, unchiule.

Redbeard îi dădu drumul, şi-şi plesni palmele una de cealaltă.

— Ei, acum, ce pot face să vă fiu de folos?

Rakkim zâmbi.

— Dumneata conduci securitatea pentru Oscaruri?

CAPITOLUL 60

Înainte de rugăciunile de la apusul soarelui

Rakkim intră în pas de plimbare pe uşile din faţă de la Blue Moon, sperând să atragă atenţia asupra lui oricui îl căuta, şi nu asupra lui Sarah. Clubul nu era plin la mijloc de săptămână, şi nu se grăbise venind de la monorai, oprindu-se de câteva ori ca să se uite prin vitrinele magazinelor.

— Şefule! exclamă Albert, ieşind de după bar, şi lovindu-l pe spate. Unde-ai fost?

Rakkim arătă către separeul obişnuit al lui Mardi din spate. N-o vedea, dar ştia că era acolo.

— Adu-ne ceva, OK?

Mardi îşi ridică privirea din hârtii când Rakkim se apropie, blondă şi obraznică. Slăbise mult.

— Nu te înfuria.

Rakkim se aşeză în faţa ei la masă. În aşa fel încât să poată vedea şi să fie văzut din partea din faţă a clubului.

— De ce să mă înfurii? Tot ce pot face e să încerc să-ţi salvez viaţa.

— Am fost plecată aproape două săptămâni. Am crezut că o să înnebunesc.

— L-ai luat pe Enrique cu tine.

— A trebuit să am *ceva* de făcut, zise Mardi, uitându-se iritată în jur. Cine ţi-a spus asta? Ce, tu ai dreptul să ţopăi pe câmpii cu prinţesa musulmană, şi eu să merg să mă ascund de una singură?

Rakkim izbucni în râs.

— Să ţopăi? clătină el din cap. Probabil nu mai trebuie să-ţi faci griji dacă o să vină Darwin pe-aici, cel puţin acum.

Clubul se umplea încet de oameni, moderni cu haine strident colorate şi păr vopsit. Chemarea la rugăciunea de seară curgea unduitoare pe străzi,

vagă ca sunetul din ceaţă al geamandurilor, ce alertau marinarii de prezenţa stâncilor.

— Am auzit că Enrique a fost promovat de la băiat bun la toate la chelner de când am plecat, zise Rakkim.

Mardi zâmbi cu toată faţa, şi-şi scutură părul. Se bronzase puţin, şi pe încheietura mâinii stângi avea o brăţară subţire, de aur, şi evident că avusese nevoie de cineva s-o ungă pe spate cât timp fusese plecată. Avea un spate frumos, zvelt şi cu muşchi fini, şi două gropiţe la baza şirei spinării.

— A fost o vacanţă foarte frumoasă.

Albert le aduse nişte cocteiluri cu fructe, zăbovi pentru un moment, şi apoi ieşi.

— Mi-a fost dor de tine, zise Mardi. Hei, n-am vrut să te jenezi. Am fost politicoasă, numai.

— Nu sunt jenat şi tu nu eşti politicoasă.

— S-a întâmplat, nu-i aşa? îl întrebă Mardi.

— Ce anume?

— Ai primit o misiune. Am văzut exact privirea aia la Tarriq când primea o însărcinare. Mă uitam la el şi era aşa de… calm, atât de sigur pe sine, şi atunci ştiam că se pregătea. Se pregătea pentru orice îi era sortit. Fără frică. Fără regrete…

— Construcţia trainică a corabiei morţii.

— *Da,* exact aşa spunea şi Tarriq. Nu era loc pentru mine pe corabia aia, nu era loc pentru nimeni… Ţi-ai făcut rost de o nouă misiune.

Mardi îl privi cu ochii ei albaştri reci. Câteodată, când făceau dragoste, exista o secundă când privirea din ochii ei devenea tandră. Nu era din cauza unui lucru făcut de el, era ceva ce Mardi permitea să se întâmple. Când nu se mai încleşta de amintirea soţului ei, sau poate când îi simţea prezenţa în Rakkim. Acea siguranţă de sine fedaină, ca o aromă personală, în cuvintele ei.

— Da, aşa e.

Mardi îşi împinse paharul de-a lungul mesei, dar nu-l ridică.

— N-am văzut-o pe Sarah decât o singură dată, şi nu mi-a prea plăcut ce-am văzut, dar Rakkim… în clipa asta mi-e milă de ea.

— Ce loc minunat, Thomas.

— Tu eşti singura care-mi spune aşa în zilele astea, zise Redbeard. Îmi place.

Katherine îşi trecu mâna prin apa micii cascade din centrul grădinii. Erau chiar în inima ei, numai ei doi.

— Întotdeauna am vrut să am o grădină interioară.

— Îmi amintesc, zise Redbeard.

— Ador cum arată, cum miroase, sunetele de aici. Felul cum zumzăie de viaţă. Păsări, broaşte, şopârle şi peşti. Muşchi sub picioare, frunze mângâindu-ţi faţa. Parcă ai face dragoste cu pământul.

Katherine îşi ridică braţele; lăsă apa să i se scurgă pe braţele goale în jos, şi în lumina după-amiezii târzii, pielea îi lucea arămie.

— Nu m-am gândit niciodată la ea în felul ăsta.

— Mai aproape de Dumnezeu, aşa e mai bine? zâmbi Katherine. Ai făcut treabă bună cu Sarah.

Katherine urmări cu privirea o frunză ce se rotea sălbatic în curentul de apă, prinsă într-un mic vârtej.

— Angelina a făcut treaba cea bună.

— Nu… se vede mult din tine în ea. E o luptătoare.

— Ca mama ei.

— Da, ca mine.

Niciunul din ei nu-l menţionă pe James. James avusese multe calităţi minunate, dar nu fusese un luptător. Nu ca Redbeard. Sau Katherine.

— Te-ai întrebat vreodată? începu el. Te…

— Da.

Redbeard încuviinţă, nedorind să continue. Era suficient că stăteau aici în locul lui favorit, numai ei doi. Aşa cum visase dintotdeauna.

— N-aş fi putut niciodată să-l trădez pe James, zise Katherine. Şi nici tu. Am încercat să nu mă uit la tine. M-am gândit că va uşura situaţia.

— Am crezut că nu-ţi place de mine, spuse Redbeard. Nu mi-am dat seama până n-ai venit acasă ieri… N-am ştiut ce simţeai tu.

— De aceea eram aşa de jenaţi şi agitaţi când eram într-o încăpere împreună, interpretând greşit fiecare vorbă nevinovată. Eram vinovaţi în minţile noastre. Eram amanţi în imaginaţia noastră, adulterini fără să ne fi atins vreodată. Parcă totul s-a întâmplat ieri.

Katherine luă din apă un capac ruginit de sticlă de Coca-Cola şi-l ridică în aer şiroind.

— E prea târziu, Katherine.

— Ştiu asta.

— A fost fratele meu. L-am iubit. M-am simţit aşa de… murdar pentru gândurile pe care le-am avut. Eram îngrijorat că o să-şi dea seama ce-mi trecea prin cap. Apoi, când a murit… m-am… m-am gândit… Redbeard plângea acum, şi trupul lui masiv se zguduia încercând să se stăpânească. M-am gândit că poate *eu* am făcut-o. Că motivul pentru care n-am văzut că se pregătea un asasinat, motivul pentru care n-am reacţionat mai rapid… că poate am *vrut*…

Katherine era pe jumătatea înălţimii lui, dar păru mai înaltă când îşi lipi faţa de a ei.

— Şşşt… Ai fost împuşcat de trei ori şi tot ai reuşit să-l omori pe ucigaşul lui. Dac-ai fi vrut să-l omori pe James, existau metode mai uşoare.

— Eu trebuia să-l protejez, zise Redbeard, cu glas înecat.

— Facem ceea ce putem şi restul îl lăsăm în mâinile lui Dumnezeu.

— Îmi pare rău, Katherine. Aş vrea… aş vrea să fi avut timp.

Katherine azvârli capacul către el.

— Sunt sigură că mai sunt şi altele ca *asta.* Ai timp pentru *asta.* Thomas?

Calul fornăi, şi Sarah îi dădu pinteni să meargă mai repede, ţinându-se strâns. Se temea puţin de cai.

— Vreau să ştii în ce te bagi.

Calul lui Jill Stanton mergea alături de al ei, la trap, într-o plimbare pe la marginea fermei vecine. În jurul lor săltau lăcuste verzi, speriate de trecerea cailor prin tufărişuri.

— Să-ţi spun un secret, zise Jill. N-am mai fost în atenţia publică de cincisprezece ani, dar când ai fost faimos, *cu adevărat* faimos, ţi se trece cu vederea aproape orice. Violuri, droguri, furturi… uneori chiar şi o crimă. După Oscarurile de săptămâna viitoare, o să mi se ia interviuri pe toate posturile. Eu o să fiu ştirea *principală.* Aşteaptă numai, să vezi, dragă, o să fiu cea mai bună victimă inocentă pe care ai văzut-o tu vreodată. Nu-ţi face griji pentru mine.

Sarah abia îşi putea controla calul. Venise la vecinul lui Jill înainte, închiriase un cal şi apoi îi spusese să o sune el pe Jill să vină să se întâlnească. Rakkim verificase zona, nu găsise pe nimeni pândind, dar era foarte prudent, ca totdeauna.

— Ţii frâul prea aproape, zise Jill. Lasă-i puţin loc de manevră, sau o să se sperie.

Sarah slăbi strânsoarea. Era agitată şi transpirată şi de-abia aştepta să se dea jos.

— Nu pot să-ţi spun ce se va întâmpla în seara aia… dar o să fie ceva foarte măreţ.

— Nu vreau să ştiu. Sunt victima inocentă, nu-ţi aminteşti?

— Jill, e important. *Totul* o să se schimbe.

Jill râse, şi lumina apusului îi scotea în evidenţă fiecare rid şi încreţitură de pe faţă.

— Dac-aş primi un dolar pentru fiecare dată când am auzit asta…

CAPITOLUL 61

După rugăciunile de la apusul soarelui

— Idolatrie! zbieră Ibn Azziz zecilor de mii de oameni adunaţi în faţă la Crown Prince Auditorium.

Majoritatea dintre ei erau moderni şi moderaţi, veniţi să aclame vedetele de cinema dinăuntru, care participau la decernarea premiilor Oscar. Vedetele puteau fi urmărite pe ecranele înalte de trei etaje fixate pe exteriorul clădirii. Erau însă şi câteva mii de susţinători îndârjiţi ai mullahului Ibn Azziz, aduşi cu autobuzele din moscheile din întreaga ţară.

— E o sărbătoare a idolatriei!

— Idolatrie! răspunseră susţinătorii săi.

Erau femei îmbrăcate în burka negre lovind pietre netede una de alta, bărbaţi în jellaba, autoflagelându-se cu lanţuri. Se năpusteau în jurul gărzilor de corp ale lui Ibn Azziz, încercând să-l atingă, cerşindu-i binecuvântarea.

— Idolatrie!

Moderaţii şi modernii din mulţime urlau de fiecare dată când apărea pe ecran vedeta lor favorită, dar vocile le erau acoperite de turbarea şi intensitatea susţinătorilor lui Ibn Azziz. Un cordon al poliţiei de cinci rânduri înconjura intrarea în auditoriu, o falangă de oameni în uniformă uitându-se drept înainte prin scuturile lor transparente. Zeci de elicoptere se învârteau pe deasupra, iar reflectoarele lor dansau peste mulţime. Premiile Academiei de Film erau întotdeauna televizate la Los Angeles, dar anul acesta, la cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a Republicii Islamice, preşedintele hotărâse ca evenimentul să fie găzduit în capitală. Nu numai pentru a arăta întregii lumi faţa tolerantă a

islamului, ci şi să acorde făţiş sprijinul său politic unuia dintre cei mai importanţi generatori economici de profit din republică.

Furia turbată a fundamentaliştilor era fabricată de Ibn Azziz în mare măsură pentru câştig politic. Ca de obicei, majoritatea filmelor nominalizate erau poveşti înălţătoarea despre buni musulmani care-şi înfrângeau tentaţiile prin forţă morală. *Carne sau credinţă,* considerat favorit pentru categoria cel mai bun film, era povestea unei fete frumoase musulmane dintr-o familie săracă, logodită cu un catolic bogat care era proprietarul casei în care locuia familia ei cu chirie. În ultima clipă, o vizită din partea unui înger o face pe fată să se întoarcă la credinţa adevărată şi să-l părăsească pe mire umilit la altar. *Miracles Inc.,* un alt film extrem de aclamat, folosea ultimele inovaţii în materie de imagine de calculator ca să sugereze minunile holografice şi deliciile raiului însuşi. Ca toate creaţiile de la Hollywood, valoarea producţiei era impecabilă, actorii fascinanţi şi mesajul trâmbiţa evlavia cucernică şi modestă. Însă pietatea creaţiilor hollywoodiene, în loc să-l împace pe Ibn Azziz, era văzută ca o ameninţare, clericul declarând că timpul petrecut în sălile de cinema ar fi mai bine petrecut în moschee.

— Să ardă în focul *iadului* aceste imagini imorale! Să ardă în *iad* aceşti zei falşi din Hollywood! urla Ibn Azziz către camere. În seara asta vom arăta lumii întregi că musulmanii nu îngăduie asemenea sacrilegiu în propria capitală!

Era împins şi îmbrâncit de mulţime. Faţa îi era încă umflată şi zgâriată de la unghiile Angelinei, iar ochiul distrus era o gaură zdrenţuită în craniu.

Mulţimea de fundamentalişti înainta, scandând, iar trosnetul constant al pietrelor ciocnite una de alta oferea o puternică bătaie ritmică. Trecu un freamăt prin cordonul poliţiei şi şirurile de poliţişti în armuri corporale se încordară, gata de luptă.

Rakkim şi Stevens trecură uşor de primele trei puncte de verificare, dar se loviră de un obstacol neaşteptat în amfiteatru. Doi agenţi prezidenţiali din Serviciul Secret refuzară să accepte actele de acreditare ale lui Rakkim fără o confirmare suplimentară. Ceea ce era o întârziere dezastruoasă. El şi Stevens ar fi avut o jumătate de oră să ajungă pe poziţii, dar actriţa cu cele mai mari vânzări din lume făcuse o criză de isterie din cauză că retrospectiva carierei lui Jill Stanton intra peste momentul ei muzical. Diva, care avea o voce foarte slabă, în ciuda manipulărilor inginerilor de sunet, insistase ca retrospectiva să fie mutată cu un segment mai devreme, astfel ca talentul superior al lui Jill să nu-l umbrească pe-al ei. Nu aveau acum decât cincisprezece minute ca să intre în sala principală de control.

Rakkim îşi arătă actele de acreditare.

— Verificaţi-mi actele. Faceţi o scanare a irisului ca să-mi confirmaţi identitatea. Am acces. Redbeard personal mi-a semnat actele.

Agentul cu păr nisipiu clătină din cap.

— *Eu* nu te-am verificat.

Agentul chel se mutase în poziţie perfectă, câţiva paşi în spate, cu mâna pe pistol.

— Stevens, tu poţi trece, zise cel cu părul nisipiu. Iar domnul Epps aşteaptă aici până vine supraveghetorul.

Stevens nu se lăsă însă.

— Voi doi nici n-ar trebui să fiţi aici. Interiorul amfiteatrului este responsabilitatea Securităţii Statului. Voi n-aveţi jurisdicţie.

— Nu trebuie să-ţi dăm noi ţie explicaţii, zise cel cu părul nisipiu.

— Preşedintele are nevoie de cel puţin şase ieşiri potenţiale, băieţi, interveni chelul. Trebuie să verificăm securitatea fiecăreia.

Ecranul cu imaginea în direct de la punctul de control arăta mulţimea de fundamentalişti oprită la trei paşi de cordonul poliţiei. Lanţurile zburau în

aer, iar cu feţele contorsionate, fanaticii cei mai înverşunaţi urlau către poliţişti să li se alăture.

— Dă-mi mobilul tău, zise Rakkim. Poţi să vorbeşti cu Redbeard personal.

— Naiba să-l ia pe Redbeard, se răsti cel cu părul nisipiu.

— Ei, asta-i acum, Marx, zise chelul, continuând să stea în gardă. Ce rău poate face?

— E afurisitul de Redbeard preşedintele, Beason? replică Marx. Nu, nu e. *Noi* lucrăm pentru afurisitul de preşedinte? Da, lucrăm. Tu te duci sau stai? îl întrebă pe Stevens.

— Du-te înainte, te prind eu din urmă când apare supraveghetorul lor.

Rakkim trase de jacheta lui Stevens, ca şi cum ar fi vrut s-o îndrepte, şi-i strecură înregistrarea digitală.

— Eşti sigur că ai trimis destui oameni, comisare? zise Redbeard în telefonul din limuzină.

— Ţi-am spus deja că…

— Ştiu ce mi-ai spus, şi ştiu şi ce văd la televizor, şi mie mi se pare că nu ai destui oameni.

Redbeard simţea tensiunea lui Sarah, care stătea alături de el, privind haosul din faţa sălii auditoriului.

— Presupun c-aş putea chema şi rezervele…

— Credeam că ai făcut asta deja. Te-am anunţat încă de ieri că Ibn Azziz are de gând să facă scandal, zise Redbeard, trântind receptorul telefonului şi întorcându-se spre Colarusso. Şeful dumitale e un cretin.

— N-am avut niciodată vreun şef care nu era, răspunse Colarusso din scaunul din faţa lor.

Auziră vocea lui Anthony Jr. prin interfonul de la şofer.

— Pot să ajut cumva?

— Stai pe loc, ziseră în acelaşi timp Redbeard şi Colarusso.

Colarusso ridică din umeri.

— Băiatul aude că e o problemă, şi vrea să fie primul care face ceva.

— Anticipează… îmi place asta, zise Redbeard. Cu un bun antrenament, nu mai există limite pentru cât de departe poate ajunge. Urăsc să văd un tânăr cu un asemenea talent vădit trecut pe linie moartă la fedaini, spuse Redbeard, uitându-se afară, prin geamurile fumurii.

— Poate putem discuta despre asta, zise Colarusso. După ce se termină treaba asta.

Redbeard lăsă oferta în aer şi se uită pe stradă. Făceau parte dintr-un şir lung de limuzine identice înşirate de-a lungul străduţelor laterale din spatele auditoriului. Limuzinele rezervate pentru celebrităţile de gradul doi şi liderii minori ai industriei cinematografice. Limuzinele starurilor erau în garajul-parcare de sub auditoriu. Un loc extrem de incomod dacă voiai să ieşi rapid. Redbeard avea două dubluri prezente la eveniment. Una în salonul VIP securizat din auditoriu. Alta în limuzina de comandă condusă de şoferul obişnuit al lui Redbeard.

Redbeard ridică din nou telefonul, formă un număr ce nu putea fi urmărit. Luc ridică la primul apel. Pe linie se auzi zgomotul mulţimii, căci Luc se înghesuia printre ei, făcându-şi drum către Ibn Azziz.

— Fă-o, zise Redbeard.

Închise imediat telefonul şi se rezemă iar de spătarul moale. Zâmbi.

— Mă duc să înconjur zona, zise Colarusso. Îl cunosc pe poliţistul de la controlul traficului pe sectorul ăsta. O să-i duc o cafea.

— A fost o plăcere să te văd din nou, detective, rosti Redbeard.

Colarusso ieşi din maşină, se aplecă apoi iar, şi-şi vârî capul înăuntru.

— Băiatul meu e şofer bun, n-aveţi motive de îngrijorare.

— *Inşallah,* zise Redbeard.

— Mda, mă rog, spuse Colarusso, închizând uşa cu un bufnet puternic.

Limuzina cenuşie arăta exact ca toate celelalte din şir, doar că era complet blindată, geamurile erau rezistente la gloanţe şi bombe, aerul recirculat în caz de gaz lacrimogen sau mai rău. Blindarea era importantă, dar anonimitatea era şi mai bună. Dacă duşmanii ştiu unde eşti, oricât de bine ai fi protejat, tot poţi fi înfrânt. Mai bine să fii un cameleon decât o ţestoasă. Limuzina era un loc pe cât de sigur putea fi în jurul auditoriului – Redbeard era bucuros că insistase să nu vină şi Katherine. Cineva trebuia să aibă o copie a înregistrării în caz că lucrurile nu mergeau bine. Sau cel puţin asta-i spusese ei. Îi spusese acelaşi lucru şi lui Sarah, poruncindu-i să stea acasă, să meargă să se ascundă până se limpezeau apele. Dar Sarah îl sărutase, îi spusese că-l iubeşte… şi apoi că era o femeie adultă care supravieţuise două luni de una singură, două luni în care fusese urmărită de un asasin fedain. Putea să se descurce foarte bine participând la noaptea decernării premiilor Oscar.

Stevens înaintă în viteză pe coridor. Unul dintre monitoarele de pe perete arăta o actriţă tânără şi subţirică acceptându-şi premiul pentru cel mai bun rol secundar, mulţumind cu o voce ascuţită şi uşor peltică. Stevens grăbi pasul şi mai tare. Avea ghete noi, puţin cam ţepene, dar franţuzeşti. Meritau cu prisosinţă o mică durere la vârful degetelor. La următoarea intersecţie se făcu un coridor spre dreapta, mai adânc în labirint. N-ar fi trebuit să-l lase pe Rakkim acolo. Atinse înregistrarea din buzunar. Nu ştia ce este, dar ştia ce trebuie să facă. Redbeard spusese că dacă erau prinşi cu ea vor fi executaţi, apoi le oferise amândurora şansa să spună nu. Stevens îşi mângâiase mustaţa subţire. Dacă Redbeard i-ar fi spus să sară într-un furnal încins, Stevens ar cere poate un pahar de suc

înainte, dar ar sări. El şi Rakkim trebuiau să ocupe sala de control şi să o încuie. Înregistrarea trebuia pusă în terminalul de emisie al panoului central de control. Redbeard le arătase o simulare pe calculator şi-i pusese pe Stevens şi pe Rakkim să treacă prin ea de câteva ori. Era o procedură simplă. Când începea filmul preprogramat cu retrospectiva întregii cariere, unul din ei va muta canalul pe emisie şi se va difuza înregistrarea lor în schimb. Un cimpanzeu antrenat ar fi putut face asta. Şi atunci de ce simţea că-i bubuie inima în piept?

Era sigur că pe Rakkim îl ucidea gândul că va lucra cu el în echipă. Fedainii se gândeau mereu că sunt darul lui Dumnezeu. Şi acum, uită-te la el, împotmolit de dobitocii ăia doi de la Serviciul Secret. În ciuda înălţimii lui, când împlinise optsprezece ani, Stevens fusese acceptat la fedaini… dar o gleznă ruptă în prima săptămână de instrucţie îl pusese pe tuşă. Mai primise o şansă după ce i se vindecase glezna, dar făcuse hipotermie în timpul manevrelor de iarnă şi asta a fost tot. Fusese pur şi simplu o serie de ghinioane. Stevens nu avea noroc decât la femei. Îşi atinse nasul. Se vindecase frumos, nu mai era decât o urmă foarte mică pe unde se rupsese. Stevens insistase să fie aşa, în ciuda dorinţei chirurgului plastic. Femeile adorau bărbaţii cu nasul rupt. Îşi dori să fie şi Rakkim cu el. Nu că ar fi avut nevoie de el să-i *arate.*

Kerenski şi Faisal se aflau în faţa geamului camerei de control, spilcuiţi în sacourile lor de gală.

— Redbeard vrea să mergeţi în faţă ca întăriri pentru poliţişti, zise Stevens. Raportaţi la comandantul turei, dar menţineţi-vă autonomia.

— Şi aici cine stă de pază? întrebă Faisal.

Stevens aruncă o privire în camera de control; văzu vreo şase oameni aplecaţi peste console.

Două femei tinere, una din ele o modernă cu părul vopsit în albastru la vârfuri. *Foarte* drăguţă.

— Eu.

— N-ai decât, zise Kerenski arătând ecranul unde actriţa slăbănoagă îşi ciripea încă discursul de acceptare. E o însărcinare aşa de plictisitoare.

— Uşier… nu e cam sub nivelul tău? întrebă Faisal.

— Lui Redbeard nu i-a plăcut cum m-am uitat la nepoată-sa, rânji Stevens, trecându-şi un deget de-a lungul favoriţilor. Sau poate nu i-a plăcut cum s-a uitat ea la mine. Combinaţia cheii? întrebă el serios acum.

Faisal ezită.

— Trei-nouă-nouă.

— Hai, mergeţi, zise Stevens. O să aştept un raport de activitate la o jumătate de oră de la transmisiune.

Îi privi îndepărtându-se în viteză pe coridor până când dispărură. Se întoarse şi o văzu pe moderna drăguţă din camera de control uitându-se la el. Îi făcu semn cu mâna prin geamul blindat şi femeia se întoarse la lucru, înroşindu-se. Încă o privire pe coridor. Încă nici urmă de Rakkim. Pierderea lui. Toată gloria va fi a lui Stevens.

Fusese o onoare să fie ales de Redbeard pentru o însărcinare secretă, dar să fie cel care iniţia acţiunea… Stevens îşi asumă fără să-şi dea seama postura de drepţi. Visase să facă lucruri curajoase de când se ştia. În copilărie se jucase de-a arabii şi cruciaţii, şi Stevens luase întotdeauna partea arabilor depăşiţi numeric care făceau o ultimă încercare disperată de a lupta împotriva pângăririi locurilor sfinte. Zâmbi amintindu-şi. A-şi pune viaţa în primejdie pentru a-şi apăra ţara era o binecuvântare pe care o primise de multe ori de când se alăturase Securităţii Statului, dar acum era diferit. Îşi dăduse seama din tonul vocii lui Redbeard. Din felul cum îi tremurase mâna uşor când şi-o aşezase pe umărul lui Stevens. Indiferent

de ce îi pretindea Allah, Stevens era nerăbdător să-şi întâlnească destinul. Mai verifică pentru ultima dată dacă nu apăruse şi Rakkim, şi se apropie de uşă, formând cele trei cifre.

Capetele de la toate consolele se ridicară când intră el şi imediat se plecară la loc ca să-şi continue munca. Cu excepţia fetei drăguţe care-l privise şi înainte, care zăbovi cu privirea asupra lui… şi a unui bărbat care stătea în picioare în spatele consolelor, cu mâinile împreunate la spate. Producătorul. Mai bine să stabilească limpede că el se află la conducerea situaţiei. Cât de curând posibil.

— Eu sunt Stevens, zise el, dând mâna cu producătorul. Preiau comanda camerei. Ordinul lui Redbeard, directorul Securităţii Statului.

Producătorul tremură. Verifică ecranul ce arăta mulţimea de Robe Negre care mişunau în jur, bubuind din goarne.

— E vreo problemă? Doar nu suntem în pericol?

Stevens se duse la terminalul pentru avanpremieră şi vârî înregistrarea în fantă.

— Blocaţi preluarea. Voi alimenta eu emisia în câteva minute.

— Dar, asta… asta e slujba mea, zise producătorul. Spune-mi numai ce vrei să fac.

Stevens o văzu pe fata drăguţă privindu-l; îi văzu vena de la gât pulsând.

— Vreau să-ţi scoţi oamenii de aici. Dumneata poţi sta. Dumneata şi fata modernă cu părul albastru. O să am nevoie de voi să operaţi aparatele. Puteţi face asta, nu?

— Da… sigur. O să trecem pe trei camere cu…

— Spune-le celorlalţi să meargă în cea mai apropiată sală a angajaţilor.

Stevens aşteptă până când ceilalţi plecară şi auzi clicul uşii încuiate în urma lor. Moderna cu părul albastru îi arunca mereu priviri furişe, prefacându-se că lucrează. Avea un zâmbet superb. Stevens se apropie mai tare de producător.

— Fata… cum o cheamă?

— Habar n-am. Eu am fost chemat în ultimul moment când producătorul desemnat s-a îmbolnăvit. Nu suntem în pericol, nu?

Bărbatul părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Relaxează-te, eşti pe mâini bune aici, zise Stevens. Pe *tine* cum te cheamă?

— Darwin.

Stevens se aşeză în faţa consolei şi se uită la transmisiunea în direct. Actriţa slăbănoagă părea să se apropie de sfârşit. Nu mai erau decât foarte puţine minute până la retrospectiva carierei lui Jill Stanton.

— OK, Darwin, tu fa-ţi treaba ta, şi eu o să mi-o fac pe-a mea.

CAPITOLUL 62

După rugăciunile de la apusul soarelui

— Cheamă-ţi supraveghetorul, zise Rakkim, făcând un pas înainte. *Cheamă-l.*

Beason îndreptă pistolul spre centrul pieptului lui Rakkim.

— O să te *împuşc,* domnule Epps.

Marx, agentul cu părul nisipiu, scoase o pereche de cătuşe transparente, gelatinoase, de la centură.

— Eşti arestat.

Beason îşi apăsă un deget la receptorul din ureche, ascultând.

— Stai un pic…

Rakkim îşi întinse mâinile în faţă, trăgându-se în spate în aşa fel încât Marx, care venise să-i pună cătuşele, să blocheze momentan linia de tragere a lui Beason. Rakkim îşi răsuci cătuşele pe mână şi le dădu jos ca să le agaţe imediat de gâtul lui Marx. Îl ţinu pe agent în faţa lui.

— Ce faci? întrebă Beason, încercând să prindă o ţintă bună ca să tragă.

— Aruncă arma, zise Rakkim.

Se agăţă de spatele jachetei lui Marx, folosindu-l ca scut uman, şi împiedicându-l să ajungă la arma din tocul de la umăr.

Marx însă nu era interesat de armă. Încercă să tragă cu amândouă mâinile de cătuşele ce îi strângeau gâtul. Făcute dintr-un polimer-memorie vâscos, cătuşele se strângeau automat în jurul încheieturilor unui suspect, oprindu-se chiar înainte de a provoca durere. În jurul gâtului însă, sugrumau.

— Dă-i drumul, domnule Epps! se rugă Beason, cu arma tremurând acum. Oricum plecăm.

Marx trăgea de cătuşe disperat, cu ochii ieşiţi din orbite, cu genunchii moi.

Beason își puse pistolul pe podea.

Rakkim atinse punctul de declanșare al mecanismului de deschidere și îndepărtă cătușele. Îi lăsaseră însă pe gât o dungă roșu-închis. Rakkim îl pasă partenerului său.

Beason se chinui să-l țină în picioare, căci Marx de-abia respira, gâfâind și icnind.

— Nu trebuia să faci asta, îi strigă el lui Rakkim. Ne mutăm în sectorul B. Acuma cum o să explic urma de la gât?

— Nu te îngrijora, zise Redbeard. Rakkim își poate purta singur de grijă.

— Știu, făcu Sarah, însă nu părea convinsă.

La televizorul din limuzină se vedea Ibn Azziz făcându-și drum către cordonul poliției ca să se alăture discipolilor săi, pe care îi întărâta fără oprire. Peste mulțime dansau reflectoare.

Redbeard se înclină ușor înainte. În orice moment…

Ibn Azziz tresări violent și fața i se pleoști dintr-odată, în timp ce camera se focaliză pe el. Se apucă de stomac cu amândouă mâinile și se înclină ușor în față. Cei din jurul lui se răsuciră și făcură un pas înapoi, chiar și gărzile lui de corp, căci Ibn Azziz își pierdu controlul asupra intestinelor. Camerele prinseră în luminile lor neiertătoare imaginea clară a pantofilor lui stropiți cu propriile excremente și a robelor murdărite. Crainicul care comenta din studio chicoti și mulțimea începu să râdă în hohote. Cordonul de polițiști se întrecu în batjocuri și chiar și câțiva fundamentaliști li se alăturară, când imaginea lui Ibn Azziz apăru pe ecranul mare de pe zidul sălii auditoriului, clămpănind din gură ca un pește pe cârlig, ușurându-se în direct la televizor. Pentru o clipă, camerele prinseră și imaginea lui Luc… zâmbind.

În limuzină, Redbeard râse în hohote.

Emisiunea era în mijlocul unei reclame la maşini, când Rakkim ajunse la camera de control… şi-l văzu pe Darwin înăuntru, salutându-l voios cu o fluturare de mână de cealaltă parte a geamului.

Înţelese ce se întâmpla ca un vârtej de imagini fixe. Darwin. O fată cu părul vopsit albastru la vârfuri lucra la panoul de control, plângând în hohote în timp ce numea unghiurile de filmare, cu spatele la… la masă. Stevens stătea pe un scaun plasat pe masă. Bandă adezivă argintie lipită peste gură. Mâinile şi picioarele legate de scaun. O sârmă în jurul gâtului legată peste grinda din tavan. Sârma destul de lejeră. Dar nu de-ajuns să ajungă la podea. De ajuns însă să-i frângă gâtul. Roţile prinse de scaun. Un singur strănut şi s-ar duce.

— Uşa e deschisă, rânji Darwin, cu o mână pe spătarul scaunului, legănându-l înainte şi-napoi. Hai înăuntru, Rikki. Apa e bună.

Redbeard se uită la reclama de la noul Ford Pilgrim, gândindu-se la maşinile din tinereţea lui – maşina de teren Lincoln pe care o adusese acasă cu mândrie într-o zi tatăl său, dubiţa mini a mamei lui ce mirosea a Coca-Cola vărsată şi cea mai grozavă maşină din istorie, un Mustang decapotabil pe care îl condusese el în facultate. Era un băiat catolic sălbatic pe atunci, îndrăgostit de viteză şi de vântul ce vuia în jurul lui. Asta însă fusese înainte să se convertească. Înainte ca fratele lui să se însoare cu Katherine. Redbeard simţi o oboseală enormă în toată fiinţa lui. Dar nu amintirile îi împovărau pieptul. Era *celălalt* lucru. Cel cu care doctorii nu puteau să se lupte, având feţele triste şi evitându-i privirea.

La televizor apăru iar imaginea din interiorul auditoriului, unde vedetele de cinema pălăvrăgeau între ele, cu un ochi pe camerele de filmat.

Sarah îşi verifică şi ea ceasul, dar fără să spună nimic.

Era prea târziu acum pentru răzgândiri. Redbeard se concentră în schimb asupra lui Sarah. Semăna atât de mult cu mama ei. Dacă s-ar fi căsătorit el cu Katherine, oare fiica lor ar fi arătat aşa? Probabil că nu. Era mai bine că Redbeard nu-şi transmisese genele lui de urâţenie. Totuşi… nu se putea abţine să nu se întrebe.

— Ce e, unchiule?

— Mă gândeam ce frumoasă eşti.

Sarah se încruntă.

— Un compliment de la *tine?* Eşti bolnav?

Redbeard se rezemă de spătar.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine.

Se gândi din nou la Katherine. Aproape că nu se gândise la nimic altceva de când îşi dezbrăcase burka în care se deghizase cu o săptămână înainte. Atâta timp pierdut. Atâtea lucruri pe care ar fi putut să le facă, pe care ar fi trebuit să le facă. Când îi spusese şi ei despre regretele lui, Katherine îi pusese un deget pe buze şi-i şoptise: „Ce te face să crezi că totul depindea de tine?” Şi avea dreptate. Şi asta făcea regretul atât de proaspăt, că-i simţea încă şi acum durerea. Arsura. Nu, nu *acum*. Încă nu. Redbeard respiră adânc. Inhală amintirea de piele caldă din Mustangul decapotabil. Făcuse ceea ce trebuia. *Ei* făcuseră ceea ce trebuia. Katherine era soţia fratelui său. Exista onoare în dragostea tăgăduită.

Sarah îl prinse de mână.

— Uite-l pe şeful Academiei de Film. O să înceapă imediat prezentarea lui Jill.

Redbeard însă nu era interesat. El văzuse deja înregistrarea. Acum putea s-o vadă şi restul lumii. Lasă-l pe Malik bin-Hassan să se înece cu adevărul. *Bătrânul Înţelept.* Ce porcărie ordinară! Redbeard se uită afară pe geam, iar durerea din piept i se intensifică, mult mai ascuţită acum. Insistentă. Îşi petrecuse prea mare parte din viaţă

gândindu-se la Hassan Muhammed. Fusese necesar, absolut necesar, dar individul nu merita nici măcar o secundă de atenţie în plus. Allah se va ocupa de bătrânul şarlatan când îi va veni vremea.

— Sarah?

Sarah îşi întoarse privirea de la televizor.

Redbeard încercă să-i vorbească, dar durerea era prea intensă.

— Unchiule?

— Şi acum… tot cu Rakkim vrei să te măriţi? întrebă Redbeard.

Sarah păru surprinsă, îşi coborî privirea pentru o clipă, dar numai pentru o clipă.

— Da.

Redbeard dădu din cap. Orice durere e suportabilă când paradisul e aproape.

— Şi eu vreau asta.

— Ne dai binecuvântarea?

Redbeard o sorbi din priviri. Chipul ei strălucea luminos. În jurul ei sclipeau steluţe. Privare de oxigen. Deci aşa era să mori. O galaxie de iubire, cu Sarah în centru.

— Unchiule? Ne dai binecuvântarea ta?

— A mea şi a mamei tale. Din amândouă inimile noastre. Din sufletele noastre.

Redbeard zâmbi. Avea senzaţia că toată viaţa aşteptase să spună aceste cuvinte. Inimile *noastre.* Sufletele *noastre.* Vederea i se îngusta într-un tunel. N-o mai putea vedea pe Sarah, dar simţi când îl sărută pe mână. O simţi strângându-i mâna lângă obrazul ei moale şi cald.

— Vai, bunicuţo, dar ce *cuţit* mare ai, zise Darwin.

Rakkim râse. Era o replică bună. Nimeni în afară de un fedain n-ar fi observat cuţitul ascuns în mânecă, pe interiorul antebraţului.

Darwin împinse scaunul, oprindu-l chiar la margine. În tot acest timp nu-şi desprinsese nicio clipă privirea dintr-a lui Rakkim.

— Camera cinci, pregăteşte-te să ieşi, şopti fata cu părul albastru în microfonul de la gât. Camera unu, pregăteşte-te să intri.

— Cine e dobitocul din scaun? întrebă Rakkim.

— El e dobitocul care o să moară dacă nu pui lama aia la o parte, spuse Darwin şi-l apucă pe Stevens de ureche şi răsuci. Când frângi gâtul unui om, ejaculează ca o fântână. E un adevărat spectacol, exclamă el, răsucind în continuare, în timp ce Stevens îşi muşcă buzele închise. Dacă mă-ntrebi pe mine, Dumnezeu e un maniac nenorocit.

— Nu numai el.

Rakkim îşi întinse mâna cu palma în sus, şi cuţitul stătea perfect echilibrat în centru. O picătură de sânge se scurgea lângă vârf. Îl putea arunca din poziţia asta, dar Darwin era rapid şi dacă rata… Îşi răsuci puţin încheietura şi cuţitul se înfipse în uşa din spatele lui Darwin.

Darwin păru dezamăgit.

— M-am uitat la înregistrarea pe care-a adus-o amicul ăsta al tău. Nu-i de mirare că moşul era aşa de supărat.

Fata cu părul albastra se smiorcăia în timp ce lucra la panou.

— Camera doi. Camera opt. Lărgeşte pe primul rând, camera patru.

— Eşti gata, Karla? întrebă Darwin.

Rakkim îşi înclină capul într-o parte.

— O să-i dai drumul pe post?

— Imediat ce începe retrospectiva. Păcat că n-avem nişte popcorn cu unt. Darwin învârti scaunul pe masă, şi sârma trase de gâtul lui Stevens. Rakkim se apropie mai tare. M-am tot întrebat, de ce-l vrea moşul aşa de tare pe Rakkim când mă are pe *mine?* Ce are de gând? ridică el din umeri, iar una dintre roţi scârţâi; Stevens avea ochii holbaţi. Dac-aş fi vrut să trăiesc în ignoranţă, rămâneam la fedaini. Tu nu te saturi niciodată de toate astea, Rakkim? Nu te întrebi niciodată ce sens are?

— Niciodată. Viaţa mea e numai raze de soare şi pisoi drăgălaşi.

Aplauze tunătoare din monitoarele de peste tot din jurul lor, din opt unghiuri diferite de cameră, şi transmisii directe din surse diferite din toate părţile lumii. Filmele, limbajul universal.

Darwin îl mângâie pe Stevens pe mână.

— Uită-te la asta…

Îi rupse un deget lui Stevens, şi acesta se smuci în legăturile sale, cu ţipetele înăbuşite de banda adezivă lipită pe gură.

Rakkim se apropie şi mai tare. Stevens leşină.

— Era o vreme când sunetul ăsta de rupere mi-ar fi dat un fior de fericire, zise Darwin, şi mai rupse un deget. Acum, nu mai înseamnă nimic… M-am distrat de minune cu un poliţist foarte chipeş acum câteva săptămâni… dar n-a durat mult, zise el, jucându-se cu lama cuţitului. Niciodată nu durează mult.

— Poate ar trebui să te omori pe tine, replică Rakkim. Să te eliberezi de nefericire.

— Tu eşti cel mai distractiv lucru din viaţa mea de foarte multă vreme… de aceea te-am lăsat să trăieşti, zise el, încercuind cu vârful cuţitului ochii lui Stevens, ca nişte ochelari dintr-un colier roşu de mărgeluţe de sânge. Te-am văzut la petrecerea de la ambasadă… ştiai că eram pe balcon? Moşul mi-a zis să te opresc. Să te omor chiar acolo. Elveţienii au o securitate execrabilă. Trasă conturul gurii lui Stevens cu cuţitul, înroşindu-i buzele de sânge. Parcă nu le pasă, sau poate sunt pur şi simplu aroganţi. Aşa se întâmplă când câştigi mereu de o mie de ani. Te-am văzut acolo jos şi m-am gândit, de ce să nu las lucrurile să se desfăşoare de la sine încă un pic? Să-l las pe moş să se întrebe ce-mi poate *mie* capul măcar o dată.

— Urmează înregistrarea, zise Karla.

Rakkim făcu un pas mic înainte, perfect în ritm cu vocea ei. Darwin nu observă.

— Jucători de doi bani, asta suntem. Nu le avem noi cu număratul cărţilor şi cu alte buchiseli din astea. Poţi să-ţi pierzi minţile dacă nu joci decât cum scrie la carte, zise Darwin, dând un imbold scaunului, şi răsucindu-l pe Stevens nebuneşte. Noi doi suntem băieţii care joacă totul pe o singură carte, aşa suntem noi, şi o să fie un scandal monstru când se va uita toată lumea la înregistrarea asta. O să aruncăm zarurile, Rikki, şi n-o să ne pese cum cad.

— „Jill Stanton şi-a început cariera cu un rol de majoretă în puţin cunoscuta peliculă *Ochii din Texas,* dar în cinci ani avea cea mai faimoasă faţă din lume."

Începuse retrospectiva, cu adresa de website a Academiei de Film curgând pe banda inferioară a ecranului, invitând telespectatorii să acceseze site-ul pentru a descărca totul gratuit. Dacă Spider îşi făcuse bine treaba…

— „În timpul ultimelor zile ale fostului regim, Jill Stanton a luat poziţie cu un curaj nemaiîntâlnit la o altă prezentare a Premiilor Academiei…"

Rakkim auzi vocea lui Richard Aaron Goldberg.

— Pun pariu că moşul şi-a vărsat chiar acum ceaiul în poală. Treci înapoi, se încruntă Darwin.

Rakkim nu se mişcă. Nu avea nevoie decât de încă un pas.

— Pun pariu c-a fost o vreme, şi nu foarte demult… pun pariu c-a fost o vreme când n-aş fi putut să mă apropii atât de mult.

— Oh, nu eşti deloc destul de aproape, zise Darwin, şi împinse scaunul la marginea mesei, iar capul lui Stevens se bălăngăni pe spate. Dă-te înapoi, Rakkim. N-ai vrea să-mi uit bunele maniere. Ai văzut ce pot face. Dacă nu m-aş fi comportat exemplar, aş fi măcelărit toată echipa şi le-aş fi pus capetele în geam ca pe nişte dovleci de Halloween pentru tine.

Karla începu să plângă în hohote, şi-şi acoperi gura.

— Ne distrăm deja, Darwin?

Rakkim aşteptă ca Darwin să clipească.

— Nu-mi place să mă repet, zise Darwin, zâmbind.

— Totdeauna te repeţi. Exact asta e problema ta. Totul e mereu la fel pentru tine. Numai moarte şi iarăşi moarte. Nu-i de mirare că te-ai plictisit.

— „Nu-ţi menţii consecvenţa pupilei. Nu contează dacă sunt puţin dilatate sau nu, nu contează decât să fii consecvent. O schimbare în mărime denotă o minciună.”

Şirurile de monitoare arătau cum peste mulţimile din afara auditoriului se aşternea tăcerea în timp ce se uitau la ecranul uriaş de pe clădire.

— Mi-ar plăcea teribil să stau aici de poveşti cu tine, dar am deja planuri pentru diseară, zise Darwin. O să ai destul timp să vii după mine când se liniştesc apele aici, dar ascultă la mine, că asta-i partea cea mai bună. Data viitoare o să ai o umbră de îndoială despre mine. Acum sunt un monstru, dar data viitoare o să-ţi aminteşti de mine ca Darwin, care a făcut nişte chestii mai excentrice, dar care te-a lăsat să trăieşti…

— Excentrice? Aşa le spui tu?

Pe ecrane apărură transmisii directe din Chicago şi Denver, unde se adunau mulţimi pe stradă… Petreceri de Oscar degenerând… maşini arzând, claxoane asurzitoare…

— Uite ce-am făcut. Nu e *minunat?* zise Darwin. Te-aş fi putut omorî, dar n-am făcut-o. Aş fi putut-o omorî pe Jeri Lynn şi pe copilaşii ei, dar n-am făcut-o. Acuma când ştii asta despre mine, o să se schimbe lucrurile între noi. O să se aprofundeze.

— De ce nu stai pe loc? Stai şi o să aflăm.

Privind în ochii lui Darwin era ca şi cum s-ar fi prăbuşit pentru eternitate în întuneric, dar Rakkim nu-şi întoarse privirea.

Darwin clătină din cap.

— Nu vreau să mă pripesc. Ăsta e cel mai bun moment pe care l-am avut de ani de zile. Hai, recunoaşte, şi tu te distrezi. Salut-o şi pe soţioară din partea mea. Spune-i că de-abia aştept s-o văd din nou.

— „Numele meu e Richard Aaron Goldberg. Eu şi echipa mea facem parte dintr-o unitate secretă a Mossadului."

Sunet de aplauze.

— „Mai bine. Mi-a plăcut în special broboana de sudoare. Acum, încă o dată."

…transmisiuni filmate cu camera tremurată a vandalismelor din Rio şi Lagos, furie crescândă… un reporter lovit cu o cărămidă în mijlocul unei transmisiuni în direct… Turnul Eiffel ascuns de nori de fum.

— Nu pleca, zise Rakkim. Rămâi pe loc. De ce eşti îngrijorat?

— Ei, asta-i acum, nu fi caraghios. Sunt îngrijorat din cauza ta.

Darwin îl îmbrânci pe Stevens de pe masă.

Rakkim se năpusti să prindă scaunul, şi reuşi chiar înainte ca sârma să-i frângă gâtul lui Stevens. Se uită în spate, dar Darwin dispăruse. Rakkim aşeză cu grijă scaunul pe podea. Stevens avea aceeaşi urmă roşie pe gât ca agentul Serviciului Secret.

…oamenii din mulţimea din faţa auditoriului se sfâşiau acum unii pe alţii, văitându-se către cerul negru al nopţii şi către stelele muribunde…

Alte limuzine ieşeau acum din şir, răspândindu-se în viteză pe străzile lăturalnice. Unele cu farurile stinse din grabă, lăsându-şi clienţii vociferând pe trotuare.

— Stai pe loc, Anthony, zise Sarah.

Lacrimile i se scurgeau pe obraji, dar vocea îi rămăsese fermă.

— Nu mă duc nicăieri până nu apare Rakkim, nu-ţi face griji.

Sarah îi aranjă mâinile lui Redbeard în poală ca să pară că se ruga. Îşi şterse lacrimile. Îi era imposibil să creadă că murise. La televizor apăru imaginea prezentatorului decernării premiilor Oscar stând agitat pe scenă. Spuse o glumă, dar nimeni nu râse. O cameră prinse publicul repezindu-se să iasă din sală, apoi trecu înapoi la prezentator. Şi Jill era acolo, plângând, cu mâinile întinse – juca teatru mai bine ca niciodată, exact amestecul corect de şoc şi derută.

Cineva bătu cu pumnul în acoperişul limuzinei şi Sarah tresări. Colarusso. Coborî parţial geamul.

— Plecaţi de-aici cât mai puteţi, zise Colarusso.

— Rakkim nu e încă aici. De ce nu intri?

Colarusso clătină din cap.

— Trebuie să-i ajut pe poliţişti. Structura de comandă de-abia rezistă.

— Tată, *intră* înăuntru, îi ceru Anthony Jr.

— Chemarea datoriei, şi toate cele, Junior.

Colarusso mai lovi o dată capota maşinii pentru noroc şi apoi traversă strada.

Ecranul televizorului se albi, şi apoi apăru imaginea unui crainic de ştiri bolborosind că emisiunea fusese piratată de sionişti. Nici măcar el nu părea să creadă ce spunea.

Sună celularul lui Sarah.

— Rakkim?

— Am *reuşit*, zise Spider, cu vocea răguşită. Website-ul Oscarurilor a avut şapte milioane de accesări înainte să se prăbuşească, dar deja era prea târziu. Fiecare accesare a transferat înapoi un virus, care a trimis înregistrarea la toate persoanele din agenda lor de adrese. O explozie în toată regula, de bombă cu reacţie în lanţ. Te las acum!

Sarah îşi închise celularul. Îşi rezemă capul de umărul lui Redbeard.

Transmisiile de satelit acaparau acum toate reţelele de telecomunicaţii. Răzmeriţele din Chicago şi Mandellaville, străzile baricadate în Paris, Bagdad şi Delhi, străzi pline de sticlă spartă

şi cadavre, moschei în flăcări. Declararea stării complete de asediu în San Francisco, primarul Miyoki urlând împotriva evreilor trădători din Hollywood, imamul districtului Castro îndemnând la jihad.

Zece minute mai târziu, încuietoarea de securitate a uşilor făcu un clic şi Rakkim se aşeză pe bancheta din spate.

— Du-ne de aici, Anthony, zise el, şi o sărută pe Sarah. Redbeard, sper că…

Glasul îi pieri.

Sarah îl luă de mână când intrară în aglomeraţie.

Prin geamurile limuzinei, vedeau lumina flăcărilor ce ardeau în toată capitala.

EPILOG

Nouă luni de la decernarea premiilor Oscar

Allah e mare.

Rakkim îşi eliberă mintea stând în mijlocul moscheii, lăsând problemele lumeşti deoparte. Stătea cu faţa spre *qibla,* care-i indica Mecca, şi toată atenţia îi era asupra lui Allah. Îşi puse mâinile la urechi, cu palma înainte şi degetele mari după lobii urechilor. Vorbind în arabă, recită *salatul,* rugăciunea rituală.

Allah e mare.

Mărturisesc că nu este niciun Dumnezeu în afară de Allah, binecuvântat fie numele Său şi preamărită măreţia Sa.

Mărturisesc că Mohamed este slujitorul şi mesagerul său.

Caut adăpost la sânul lui

Allah,
ferindu-mă
de Satana
cel
blestemat
în numele
lui Allah,
cel infinit
de
Milostiv şi
Îndurător,
Glorie şi
Slavă lui
Allah,
stăpânul şi
cârmuitoru
l tuturor
lumilor.

La sfârşitul rugăciunilor se aşeză pe pulpe şi-şi puse mâinile pe genunchi. Ca să-şi completeze rugăciunea se uită peste umărul drept în semn de recunoaştere a îngerului care-i nota toate faptele bune, apoi se uită peste umărul stâng, la îngerul care-i nota faptele rele.

Acum era timpul pentru rugăciunile personale, dar Rakkim nu avea niciuna.

Enoriaşii de la Marea Moschee Sabia Profetului se înfiorară când Ibn Azziz începu să vorbească, un murmur de anticipaţie ce se extinse în ecouri în interiorul imaculat de mozaicuri. Erau peste douăzeci de mii de credincioşi înghesuiţi înăuntru, nerăbdători să-i audă predica. Rakkim sosise cu ore înainte, ca să ocupe un loc bun, trecând prin cordoane de securitate şi o serie de percheziţii corporale. Rakkim venea să-l audă pe Ibn Azziz în fiecare zi de când sosise. Cunoştea toate punctele slabe şi puternice ale gărzilor de corp ale clericului cu un singur ochi, şi sesizase cel puţin doisprezece agenţi operativi ai Robelor Negre presăraţi printre

credincioşi. Rakkim stătea în mijlocul mulţimii vaste, conştient de îndemnurile şi avertismentele lui Ibn Azziz, dar concentrându-se mai tare asupra intonaţiei lui, a expresiilor lui faciale, a gesturilor lui brutale. Era un orator puternic, cu o intensitate palpabilă, şi mulţimea era chiar mai numeroasă decât în primele zile când sosise, fanaticii cei mai înverşunaţi revărsându-se cu miile în oraş, dând curs chemării lui.

Rakkim participase la rugăciunile din Marea Moschee de treisprezece zile. Cu două zile înainte, îl zărise pe Darwin între credincioşi. Rakkim nu oferise nicio rugăciune personală către Allah, dar Allah îi îndeplinise şi aşa cea mai înfocată dorinţă.

Lumea fusese zguduită în lunile de după noaptea decernărilor premiilor Oscar, schimbându-se în feluri pe care nimeni nu le-ar fi putut prevedea. În sute de oraşe de pe tot globul avuseseră loc violenţe în stradă, dar infinit mai distrugătoare fusese întrebarea tăcută din mintea a miliarde de oameni, care priviseră înregistrarea de nenumărate ori: dacă atacul sionist fusese o minciună… ce altceva era tot o minciună?

La început, comunitatea naţiunilor islamice se alăturase preşedintelui Kingsley denunţând înregistrarea cu repetiţia mărturisirii ca fals sionist sau un plan din Bible Belt de a ameninţa legitimitatea guvernului din Seattle. Fură prezentaţi experţi care explicară cât de uşor se pot face asemenea manipulări digitale, şi comentatori de ştiri care-şi oferiră propriile sfaturi înţelepte. Prezentatorii de talk-show-uri îşi bătură joc de ideea că Lorne MacMillan, agentul FBI care zdrobise complotul sionist, să fi participat chiar el la o asemenea înşelătorie. Şi poate că ar fi putut rămâne pe poziţii. Poate că experţii ar fi reuşit să schimbe totuşi opinia publică. Însă la nici zece zile după transmisiune, guvernul chinez transmise ştirea despre o descoperire dintr-o peşteră de lângă Yichange, de-a lungul malurilor fluviului Yangtze.

Transmisă în direct în întreaga lume, conferinţa de presă arătă a patra bombă nucleară, înconjurată de oameni în echipament de protecţie. Traficul pe autostrăzi încetini, şi apoi se opri, căci oamenii rămăseseră ca hipnotizaţi, privindu-şi celularele video. La şaizeci de kilometri la nord de Barajul celor Trei Trecători, destul de departe să nu fi fost niciodată în interiorul perimetrului de securitate, a patra bombă era mult mai puternică decât cele ce devastaseră oraşele New York şi Washington D.C. Şi nu doar bomba dovedea autenticitatea înregistrării; în peşteră se descoperiră cadavrele a trei oameni morţi din cauza iradiaţiilor. Testele criminalistice şi de ADN dezvăluiră că toţi trei erau terorişti musulmani cunoscuţi, cu diverse condamnări penale. Niciunul nu era evreu. Doi dintre ei fuseseră deţinuţi la Guantánamo şi eliberaţi prin hotărâre de instanţă. Al treilea era Essam Muhammed, şeful grupului, fost student la MIT, un fizician arestat la o demonstraţie minoră cu mai mulţi ani înainte de a muri.

Hassan Muhammed, Bătrânul Înţelept, dispăru din fortul său din Las Vegas cu câteva zile înainte să sosească Interpolul. I se confiscară bunuri şi conturi de miliarde de dolari, împrăştiate prin toată lumea, dar anchetatorii simţeau că nu ajunseseră decât la vârful aisbergului. Naţiunile musulmane erau la fel de scandalizate ca tot restul lumii, cerând să fie adus la judecată pentru profanarea sfintei Mecca cu o bombă murdară, apelând la toţi musulmanii să ajute la prinderea lui. Deşi se emisese un ordin de arestare valabil în întreaga lume, Bătrânul rămase liber, bănuit a fi în Elveţia, Kuala Lumpur, Pakistan. O sută de locuri şi niciun loc.

Rakkim spera să-l întâlnească din nou într-o zi. Să-l întrebe dacă-i mai plăcea şi acum apusul de soare. Să-l întrebe dacă avea o privelişte la fel de maiestuoasă de unde stătea acum, ca aceea de la etajul nouăzeci. Rakkim avea însă alte afaceri mai

presante, chestiuni care-i necesitau atenţia imediată.

— Islamul are pretenţii de la noi, urlă Ibn Azziz, biciuind aerul cu mâinile. Ca bărbaţi adulţi suntem instruiţi să ne pregătim pentru cucerire, astfel ca restricţiile islamului să fie respectate în fiecare ţară din lume. *Fiecare* ţară!

Aliniaţi de amândouă părţile lui Ibn Azziz, gărzile lui de corp se încruntau feroce la mulţime, căutând orice semn de intenţii diavoleşti. Probabil un indicator în neoane. Sau o mână ridicată cerând permisiunea să le asasineze mullahul. Intrările şi ieşirile erau de asemenea păzite din greu, dar, ca toţi oamenii slabi, Ibn Azziz confunda numărul masiv cu talentul. Două dintre gărzile lui de corp erau foşti fedaini, oameni tăcuţi şi cu siguranţă luptători redutabili, dar nu erau decât doi.

Rakkim îşi închise ochii pe jumătate şi se gândi la lucruri mai frumoase. La soţia lui, Sarah, gravidă, cu pântecul rotund în luna a cincea. *Soţia* lui. Binecuvântat fie Redbeard… oriunde o fi fost. Katherine, bunică iubitoare. Ea şi Spider… Benjamin, luau regulat împreună masa de prânz, într-o prietenie neaşteptată. Colarusso rămăsese detectiv, refuzase o promovare, spunând că ţara are mai mare nevoie de poliţişti buni decât de încă un mânuitor mediocru de hârţoage. Şi avea dreptate, ca de obicei. Anthony Jr. refuzase să se prezinte la fedaini, ocupând în schimb un post la Securitatea Statului… lucrând sub conducerea directorului interimar, Stevens. Rakkim îşi înăbuşi un zâmbet. Deşi lucrau acum împreună, el şi Stevens *tot* nu se plăceau unul pe celălalt.

Poate că cea mai mare binecuvântare era sănătatea preşedintelui Kingsley. După ce se anunţase timp de ani de zile că era în pragul morţii, era acum din nou înviorat. Iniţial păcălit de consilierii lui în legătură cu integritatea repetiţiei mărturisirii, acceptase în cele din urmă adevărul… şi-şi concediase consilierii. Acţionând

rapid, Kingsley oferi minorităţii creştine din ţară drepturi mărite şi anulă detestata taxă religioasă care li se impusese, salvând astfel ţara de la dezintegrarea în mii de fiefuri, în război unele cu altele. Acordase chiar şi amnistie evreilor, o mutare curajoasă care-i adusese pe fundamentaliştii cei mai fanatici la revoltă deschisă. Generalul Kidd şi fedainii rămaseră alături de preşedinte în momentele de nevoie, iar Robele Negre şi susţinătorii lor se retraseră în bazele lor puternice din San Francisco, St. Louis şi Cleveland. Deşi bătăliile interne erau departe de a fi domolite, cel mai mare triumf al lui Kingsley era faptul că evitase războiul efectiv cu Bible Belt. De ani de zile Kingsley menţinuse un canal de comunicaţii de rezervă cu preşedintele din Bible Belt, şi relaţia dintre ei împiedicase capetele cele mai înfierbântate de amândouă părţile să iniţieze o conflagraţie. Prin propriile contacte în Bible Belt, Rakkim îşi adusese propria contribuţie la continuarea dialogului între cele două naţiuni.

— Numai cei care nu ştiu nimic despre islam – şi includ aici mai ales pe împăciuitorii arabi care sălăşluiesc în oraşele noastre cele mai sfinte – spun că musulmanii vor pace, zise Ibn Azziz cu vocea răguşită şi spartă. Cei care spun asta sunt nebuni sau mai rău.

Credincioşii din moschee dădură din cap aprobator. Darwin îngenunche lângă una dintre ieşirile cele mai îndepărtate, cu mâinile împreunate.

Deşi ştia ce pericol crescut reprezenta Ibn Azziz, Sarah se înfuriase pe Rakkim când acesta plecase la San Francisco. Îi spusese că locul lui era alături de ea şi de copil. Rakkim îi răspunsese că se va întoarce la timp să asiste la naştere. Îi promisese. Sarah era însă în continuare furioasă. Rakkim nu o condamna pentru asta.

— Aţi vrea oare ca noi, musulmanii, să stăm pe loc să fim devoraţi de necredincioşi? întrebă Ibn

Azziz. Eu vă zic, treceţi-i prin sabie şi risipiţi-le oasele în cele patru vânturi! Eu vă zic, orice bine există pe lume, e doar datorită sabiei! Compromisul cu necredincioşii e înfrângerea virtuţii! Sabia este cheia către Paradis!

Credincioşii se ridicară năvalnic în picioare, într-un murmur comun.

— Allah e mare, Allah e mare, Allah e mare… se auzi din ce în ce mai tare, până când însuşi domul moscheii părea că se va sfărâma.

Când vocile le amuţiră, Ibn Azziz îi binecuvântă şi dispăru în spatele moscheii. Mulţimea se înghesui să iasă în stradă. Darwin nu se grăbi. Rakkim se plasă în aşa fel încât să nu-l piardă din ochi nicio secundă, urmându-l de la distanţă, fără niciun efort de a se apropia de el.

Mulţimea se împrăştie pe o rază de un kilometru în jur, pierzându-se în labirintul de străduţe lăturalnice. Ploua, o burniţă rece care se îmbiba în robele credincioşilor, forţându-i să umble cu capetele plecate. Nu şi Darwin. Nici Rakkim. Darwin se uită înapoi de două ori, dar Rakkim păstră mereu un grup de alţi credincioşi în faţa lui, ascunzându-se astfel vederii.

Darwin o luă la sud pe Union Street, continuând apoi pe un drum întortocheat ce-l duse şi mai adânc în oraş, printre blocuri părăginite, multe reduse la grămezi de cărămizi şi grinzi de oţel. Rakkim îl urmărise pe Darwin în sector după ce-l zărise în acea primă zi, îl urmărise şi apoi îl pierduse. Nu şi astăzi. De data aceasta îl văzu pe Darwin furişându-se într-o biserică abandonată. Rakkim înconjură biserica, lăsându-şi adânc peste faţă gluga robei. Se aştepta să-l vadă strecurându-se afară şi continuându-şi drumul, dar îl zări în schimb printr-un vitraliu spart urcând scările către etajul bisericii, tot câte două trepte o dată. Rakkim se grăbi spre o intrare laterală înainte ca Darwin să ajungă la nivelul superior, care-i va oferi o vizibilitate mai mare.

Biserica era tăcută şi rece înăuntru. Bucăţi sclipitoare de sticlă spartă pe jos şi cărţi de imnuri sfâşiate. Un crucifix de lemn făcut ţăndări. Stranele sfărâmate pentru surcele de foc. O vatră veche de foc în locul unde fusese amvonul. Conserve şi sticle goale. Graffiti obscene pe pereţi. Rakkim înainta în linişte prin încăpere către scări. Auzi un scârţâit de deasupra – Darwin, umblând pe podeaua de lemn.

De undeva de departe se auzea un tramvai străvechi, huruind în jos pe Union Street, o atracţie turistică pentru un oraş care nu mai avea turişti. Rakkim se uită la ceas. Cincisprezece minute mai târziu, încă un tramvai coborî strada cu acelaşi huruit, şi de data asta conductorul sună de câteva ori şi din clopoţel. După exact cincisprezece minute, Rakkim începu să urce rapid scările, deodată cu tramvaiul ce trecea. Cuţitul era o prelungire a mâinii sale.

În capul scărilor, Rakkim se smuci brusc înapoi, şi cuţitul lui Darwin se înfipse în rama uşii, străpungând aerul exact în locul unde ar fi trebuit să fie Rakkim. Darwin atacă în continuare, iar Rakkim îşi pierduse echilibrul, aproape prăvălindu-se în jos pe scări. Îşi recăpătă echilibrul când Darwin se năpusti asupra lui, şi se retrase un pas. Cuţitul lui Darwin tresărea dintr-o parte în alta, ca o vergea a căutătorilor de apă.

— Unde mergi? zise Darwin. Ce surpriză să te văd la Marea Moschee. Era cât pe-aci să-ţi fac semn cu mâna.

Lui Rakkim i se tăie respiraţia şi îl strângea pieptul. Se forţă să-şi relaxeze strânsoarea cuţitului.

— Te simţi bine, Rakkim? Vrei să faci o pauză? Să bei un ceai?

Rakkim îşi dezbrăcă roba cu un gest şi amândoi începură să se ocolească reciproc.

— Ce faci în San Francisco?

— Acelaşi lucru ca tine. Mă pregătesc să-l omor pe Ibn Azziz.

Sub picioarele lui Rakkim scrâşniră cioburi de sticlă. Sfinţi sau profeţi… Rakkim nu se uită. Îşi ţinu privirile încleştate spre Darwin.

— Te-a primit Bătrânul înapoi? A uitat şi a iertat?

— Moşul nu face nici una, nici alta. Nu el m-a trimis… Am venit aici de capul meu.

Cuţitul lui Darwin ţâşni înainte, şi Rakkim pivotă, şi tăie.

Făcură amândoi câte un pas în spate. Observară că aveau tăieturi identice peste piept. Se înclinară.

— Sânge pentru sânge, şopti Darwin.

— Lamă pentru lamă, răspunse Rakkim salutului.

— Te-am recunoscut din momentul când te-am văzut prima dată, zise Darwin. Am ştiut ce eşti.

Rakkim nu răspunse.

Se mişcară prin biserică, păşind cu grijă, scriindu-şi numele în carne cu lamele cuţitelor. Se tăiară unul pe celălalt de mai mult de zece ori. Nu adânc. Mai ales zgârieturi, dar acesta nu era un exerciţiu de antrenament. Nu era un joc. Fiecare încerca să facă o tăietură ucigaşă. O arteră. Un tendon. Să străpungă craniul. Ochii lui Darwin rămaseră calmi, paşii lini, dar Rakkim nu mai era singurul care respira greu.

Darwin era pe jumătate ghemuit, clipind din cauza sângelui de la o tăietură de deasupra sprâncenei. Îşi mută cuţitul în cealaltă mână.

Rakkim dădu la o parte un cadavru de şobolan.

— Şi eu ştiu cine eşti, Darwin. Ştiu cum gândeşti.

— Îmi pare rău pentru tine atunci, Rikki. N-aş dori…

Darwin lansă un atac ce-l tăie pe Rakkim pe braţul drept, dar mişcarea îl lăsă descoperit pentru o clipă, şi Rakkim îi înfipse cuţitul în coapsă. Darwin îl încercui, ignorând rana.

— Să ştii cum gândesc… n-aş dori asta nici celui mai rău duşman al meu.

Rakkim avansă.

— Ţie nu-ţi pasă cine câştigă sau pierde. Fundamentaliştii… moderaţii, catolicii sau evreii, toţi sunt o apă şi-un pământ pentru tine. Tu pur şi simplu vrei să omori pe cineva…

— Pe cineva important. Greu de ucis. Ca Ibn Azziz. Ca tine. *Provocarea,* asta-i tot. Singurul păcat e să nu trăieşti conform naturii tale adevărate. Şi tu ştii asta, Rikki.

— Ţi-am spus să nu-mi mai spui aşa.

Cei doi se învârteau încontinuu în interiorul bisericii, oglindindu-şi unul altuia mişcările, şi cuţitele străfulgerau înainte şi înapoi, într-un şuier ascuţit. Lamele nu se atingeau decât rareori, nu erau decât fente şi contraatacuri. Darwin sângera din mai mult de zece tăieturi pe mâini, braţe şi faţă, niciuna destul de adâncă să-l încetinească. Şi Rakkim fusese tăiat, iar Darwin îi învăţa ritmul, anticipându-l mai des, aşteptând ocazia să-l omoare.

— Am fost antrenat să elimin oameni mari. Generali şi ayatolahi, papi şi prinţi, clătină Darwin din cap. Mi-am irosit talentele de când am plecat de la fedaini, dar tu… tu m-ai făcut să reexaminez lucrurile.

Rakkim se apropie de el, forţând lupta. Trebuia. Timpul era de partea lui Darwin.

— După ce te omor pe tine, o să-l omor pe Ibn Azziz, zise Darwin, şi se trase înapoi aproape de o statuie prăbuşită a lui Isus care avea capul rupt. După ce-l omor pe el… o să-l omor pe preşedinte. Poate o să-l omor şi pe Bătrân. Ţi-ar plăcea…?

Se împiedică de statuie şi Rakkim se năpusti asupra lui. Însă se prefăcuse numai că se împiedică, şi cuţitul lui Darwin se înfipse în el şi ieşi.

Rakkim îşi puse mâna peste rană, icnind.

— Au, râse Darwin. Ştii Biblia? Isus a fost înjunghiat exact în locul ăla de un centurion roman. Săracul Isus. Săracul Rikki. Te doare?

Rakkim simţi şiroaie de sânge scurgându-se printre degete.

— Nu muri acum, zise Darwin, desfacându-şi larg braţele. Nu *încă*.

Rakkim râse. Îşi luă mâna de pe rană. Lăsând sângele să curgă.

— Ce-i aşa de distractiv? îl întrebă Darwin.

— Crezi că eşti un zguduitor de lumi, că faci istorie… zise Rakkim, ţinându-se de o strană răsturnată. Dar eşti un *nimeni*. O să te scufunzi fără urmă… Cine-o să plângă după tine, Darwin?

Darwin sări uşor pe loc, ca un dop de plută pe valuri.

— Nu contează. Eu n-o să mai aud. Rakkim se strâmbă, şi se îndoi de spate. Eu sunt cel care-o săţi ia durerea, zise Darwin atacând. Chipul meu e ultimul pe care-o să-l vezi. Ultima voce pe care-o s-o auzi. Asta *trebuie* să însemne ceva.

Rakkim se repezi asupra lui şi-l tăie la gât, iar Darwin făcu un pas împleticit înapoi, rezemându-se de un stâlp. Rakkim simţi căldură pe ceafă când sângele i se scurse pe scalp. Darwin era rezemat de stâlpul de lemn, şi-şi apăsă trei degete de gât.

— Aproape m-ai păcălit. Încă doi centimetri şi m-ai fi rănit grav.

— Mută-ţi mâna să văd.

Darwin zâmbi.

— Hai mai aproape.

Rakkim scutură din cap.

— Nu arăţi prea bine, Rikki. Poate ar trebui să stai jos să te odihneşti.

Rakkim se clătină. Îşi răsuci cuţitul peste încheieturi, şi aproape îl scăpă.

Darwin apăsa foarte tare pe rana de la gât, degetele îi erau albe, dar era încă întru totul alert. Cuţitul era în poziţie de luptă.

— Ţi-e frică de moarte, Rakkim? întrebă Darwin şi aşteptă în zadar un răspuns. Ştiu de copil. Eşti sigur că-i al tău? Tată… ce refugiu fals. Copiii sug viaţa din tine. Poţi vedea viitorul în ochii lor lacomi.

— E… e singurul viitor pe care-l avem, zise Rakkim privindu-l atent.

— O să-i spun lui Sarah că ai spus asta când o să spintec pruncul din ea, rosti Darwin, auzind sunetul distant al unui tramvai, cu atenţia distrasă pentru o clipă. O să-i spun…

Rakkim azvârli cuţitul în gura deschisă a lui Darwin. Priponindu-l de stâlp.

Darwin se zvârcoli pe loc, şi cuţitul îi tăie rădăcina creierului. Încercă să vorbească şi i se scurse un şuvoi de sânge pe gură. Ochii holbaţi. Buzele mişcându-se lângă mânerul cuţitului.

Rakkim se apropie de el. Îl privi murind. Ochii lui Darwin străluciră pentru o ultimă clipă înainte să devină maţi, şi Rakkim nu-şi îndepărtă privirea nicio clipă. Voia să fie sigur. Când nu se mai mişcă, îi smulse cuţitul din gură.

Darwin alunecă încet lângă stâlp, lăsând o pată pe lemn.

Rakkim şterse cuţitul de tunica lui Darwin. Se simţea ameţit acum, sângerând dintr-o mulţime de răni, dar avea un spray coagulant în robă. Se va vindeca. Va supravieţui, în câteva zile… o săptămână cel mai târziu, va fi suficient de bine să se întoarcă la Marea Moschee. Suficient de bine să-l omoare pe Ibn Azziz. Suficient de bine să se întoarcă acasă la Sarah.

Rakkim se uită la cadavrul lui Darwin. În Sfântul Coran era scris că fiecare credincios avea doi îngeri care-i zburau mereu în jur. Unul pe umărul drept, notându-i faptele bune, celălalt înger pe umărul stâng, notându-i faptele rele. Rakkim nu simţise niciodată greutatea nici unuia din ei. Nici măcar o dată în viaţă. Acum însă… poate pentru că pierduse atât de mult sânge… un zâmbet îi încreţi

faţa la acest gând… acum, pentru prima dată în viaţă, Rakkim simţi o fluturare de aripi, şi o atingere gingaşă pe umărul drept, învăluindu-l într-o îmbrăţişare de pene moi, plină de dragoste. Surpriza sa… surpriza sa nu era depăşită decât de bucuria sa.

MULŢUMIRI

Aş vrea să-mi exprim recunoştinţa faţă de Simone de Beauvoir, scriitoare, filosof şi atee, pentru concepţia acestei cărţi. Întrebată fiind de un jurnalist cum se simte la crearea unei opere ce nega existenţa lui Dumnezeu, de Beauvoir a răspuns: „Poţi aboli apa, dar nimeni nu poate aboli setea”. Am fost bântuit de această intuiţie timp de mulţi ani, şi sper că această carte a meritat acest chin.

Următoarele website-uri în special mi-au oferit informaţia necesară pentru scrierea acestui roman:

www.askimam.com
www.islam.com
www.techcentralstation.com
www.virtuallyislamic.blogspot.com
www.memri.org
www.islamworld.net

De asemenea, *Tacticile Semilunii: metode de luptă militară musulmane* (Posterity Press) de H. John Poole, articolul lui Michael Scott Doran, „Paradoxul saudit”, din ediţia ianuarie/februarie 2004 a revistei *Foreign Affairs*, şi articolul lui Abdul Hadi Palazzi, „Islamiştii greşesc”, din *Middle East Quarterly,* vara 2001, care mi-au oferit puncte de vedere folositoare.

Mulţumiri de asemenea lui Colin Harrison, editorul meu şi un om al miilor de întrebări, pentru că a îmbogăţit această carte şi nu m-a lăsat să-i stric sfârşitul.

Sunt recunoscător şi agentei mele Mary Evans, pentru tăria şi caracterul ei.

Turn din Seattle, simbol al oraşului, având o înălţime de 184 m. (n.red.)

Table of Contents

Table of Contents

Table of Contents

Table of Contents

Table of Contents